A COMPREHENSIVE GUIDE TO THE EXTRAORDINARY WORLD OF MEDIUMS, PSYCHICS AND THE AFTERLIFE

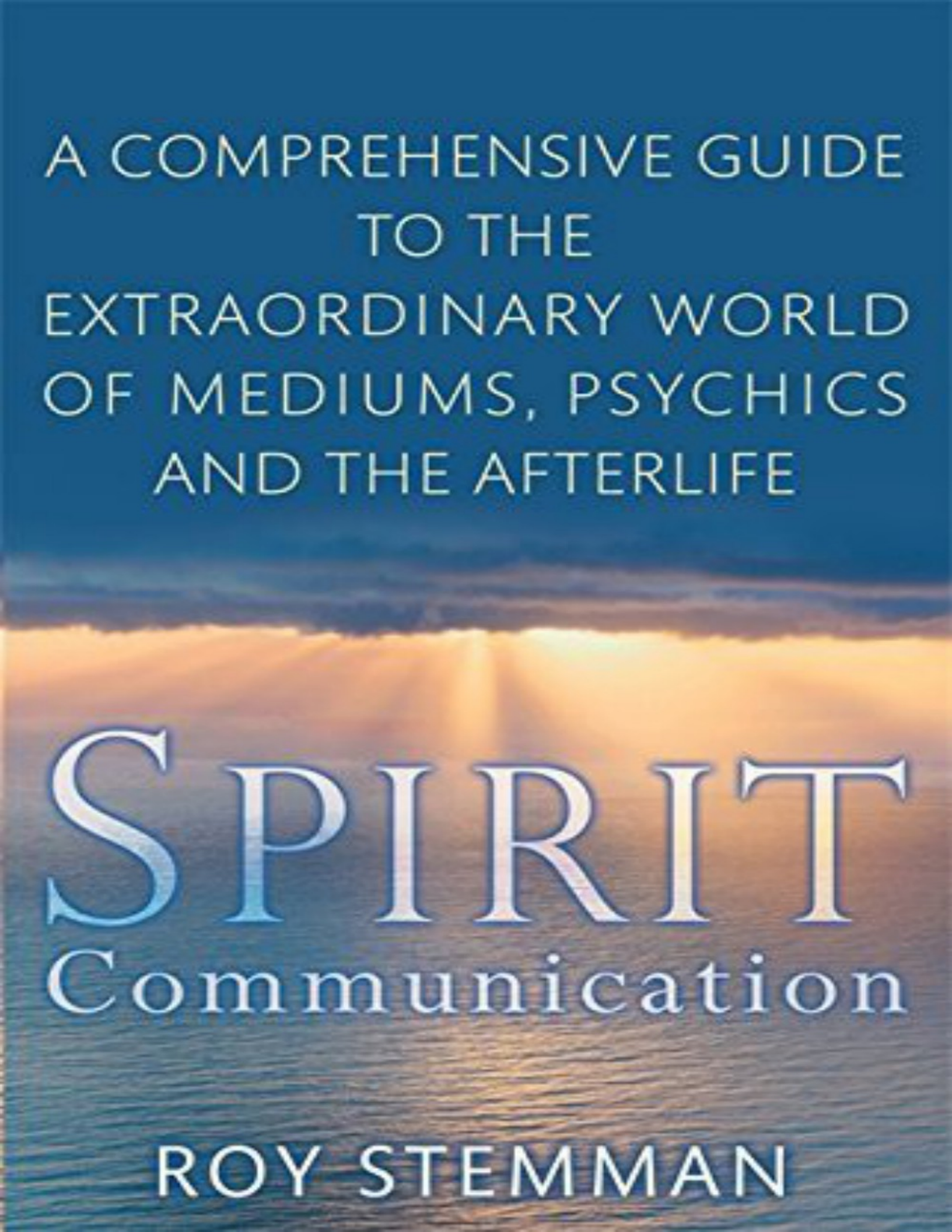

SPIRIT Communication

ROY STEMMAN

İçindekiler

Telif Hakkı © 2005
İçindekiler
Teşekkürler
Önsöz
1 Spiritüalizme Girişim
2 Ruhlar Kontrolü Ele Geçirdiğinde
3 Otomatizm - Kontrol Altındaki Ruhlar mı?
4 Psişik İpuçlarını Aramak
Ölülerle 5 Konuşma
6 Görünür Ruhların Üretilmesi
7 Kayıt Ruhları
8 Spiritüalizm ve Şifa
9 Trans Şifası
10 Psişik Cerrah
11 İnananlar ve Şüpheciler
12 Bir Din Olarak Spiritüalizm
13 Ruhsal Rehber ve Ötesi
14 Hayaletler, Poltergeistler ve Cin Çıkarma
15 Reenkarnasyon
16 Televizyon Ortamı
17 En İyi Kanıt
Bibliyografya
Yararlı Web Siteleri
Dizin
Arka Kapak

RUH
İLETİŞİM

Medyumların,
medyumların ve ahiretin sıra dışı dünyasına dair
kapsamlı bir rehber

ROY STEMMAN

piatkus

PİYATKUS

İlk olarak 2005 yılında Büyük Britanya'da Piatkus Books Ltd tarafından yayınlanmıştır.

Bu ciltsiz baskı 2010 yılında Piatkus tarafından yayınlanmıştır.

2011 yılında yeniden basılmıştır (iki kez)

Telif Hakkı © 2005

Roy Stemman tarafından

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Her hakkı saklıdır.

yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın

çoğaltılamaz, bir

erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez; ayrıca

yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir biçimde dağıtılamaz

ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul

daha sonraki alıcıya da yüklenemez.

Bu kitabın CIP katalog kaydı

British Library'de mevcuttur.

ISBN 978-0-7499-4111-6

Metin tasarımı Briony Chappell

Editör Krystyna Mayer

Dizgisi Phoenix Photosetting, Chatham, Kent tarafından

yapılmıştır. İngiltere'de basımı CPI Mackays, Chatham ME5 8TD tarafından yapılmıştır.

Piatkus

Little, Brown Book Group'un

bir baskısı

100 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DY

Bir Hachette UK Şirketi www.hachette.co.uk

www.piatkus.co.uk

İçindekiler

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.

Teşekkürler

Spirit Communication'ın yayınlanmasında önemli katkılarda bulunduğu için teşekkür etmek ister .

Vakıf, Spiritüalizm dininin ve dini felsefesinin tanıtımı ve ilerlemesi için kurulmuştur. İçerikleri Spiritüalist hareketin temsil ettiğinden daha geniş bir kitleyi hak eden kitapların yayınlanmasını finanse eder. Silver Birch'in ruhsal öğretileri üzerine kitap serisinin yayınlanmasını ve spiritüel bilgi ve fenomenler üzerine basımı tükenmiş klasiklerin yeniden basılmasını destekler. Yardım kuruluşu ayrıca Spiritüalistler arasındaki yoksulluğu da hafifletir.

Spiritual Truth Foundation hakkında daha fazla bilgi edinmek veya vasiyet bırakmak için lütfen .5 Broom Hall, Oxshott, Surrey, KT22 OJZ adresindeki Spiritual Truth Foundation ile iletişime geçin.

Önsöz

Ruhsal iletişim, çoğu kültürün en erken günlerinden itibaren ayrılmaz bir parçası olmuştur ve kahinler, şamanlar, cadılar, kahinler, mistikler, peygamberler veya medyumların bireylere ve gruplara rehberlik etme ve onları yönlendirme konusunda yardımcı olan özel yetenekleri vardır. Ancak bundan sadece bir buçuk asır önce, bu dünyayı bir sonrakinden ayıran perdenin biraz daha kaldırıldığı ve ikisi arasında daha fazla temas sağlandığı görülüyordu. Yetenekli bireyler yeni bir çağın başladığını ilan ettiler; yüksek sesli rap'ler ve engellemeler, sorulara basit bir evet/hayır koduyla yanıt verdi ve görünmeyen bir zekayla temas olduğunu gösterdi; ve Spiritüalizm dini Amerika Birleşik Devletleri'nde doğdu ve hızla dünyaya yayıldı.

Spiritüalizmin mütevazı doğum yeri, New York şehrinin hemen dışında, Hydesville adlı küçük bir köydü ve ilk, nispeten mütevazı tezahürü, 31 Mart 1848'de başlayan Fox ailesinin evindeki garip blokajlardan oluşuyordu. Bu açıklanamayan seslerden rahatsız olan John Fox, karısı ve iki kızı Margaret ve Kate, kısa sürede sorumlu ruhla iletişim kurabildiklerini keşfettiler ve bu ruh, cevaplarını rap yoluyla iletmek için bir kod kullandı. Kendisinin evde öldürülen bir seyyar satıcı olduğunu iddia etti ve gerçekten de daha sonra bodrumda gömülü insan kalıntıları bulundu.

Yüzlerce kişi bu fenomene tanık oldu: rap'ler genellikle o kadar yüksek sesliydi ki dışarıda toplanan birçok kişi onları duyabiliyordu. Fenomeni araştırmak için birkaç komite kuruldu ve testleri, ruhun cevap verdiği *zihinsel sorular sormayı içeriyordu* . Rap'ler, Fox kardeşler başka yerleri ziyaret ettiklerinde onları takip etti ve yetenek hızla başkalarına yayılmış gibi görünüyor. Çok geçmeden Margaret, Kate ve ablaları Leah özel seanslar vermeye başladılar.

Üç yıl içinde, New York'ta hizmetlerini sunan yaklaşık yüz medyum vardı ve Philadelphia'da 50 ila 60 özel çevre kurulmuştu. İlk deneysel organizasyon olan New York Çevresi, ruh dünyasıyla iletişim kurabildiğini iddia eden medyumların güçlerini test etmek için de kuruldu.

Spiritüalizm gelmişti ama doğumu da karmaşıklıklardan uzak değildi. Nisan 1855'te, *North American Review* , Amerika Birleşik Devletleri'nde yaklaşık iki milyon Spiritüalist olduğunu bildirdi. Fox kardeşlerden daha güçlü medyumlar ortaya çıktı ve ağır nesnelerin havada süzülmesi, ruh seslerinin konuşması ve hatta ölülerin tam formda maddeleşmesinin sevdikleriyle belirip konuşması hakkında inanılmaz hikayeler dolaşıyordu.

Spiritualizm'in hem ortodoks dini hem de bilimi tehdit eden hızlı büyümesi ve şaşırtıcı fenomenleriyle, kısa ömürlü olmasını dileyen birçok muhalif çekmesi kaçınılmazdı. Fox kardeşlerin 1880'de dolandırıcılık itirafıyla -daha sonra geri çekildi- dilekleri neredeyse gerçekleşti. Ancak o zamana kadar, Spiritualizm'in kurucularının utanç verici davranışlarından sağ çıkabilmesi için, Spiritualizm'in gerçeğine tanıklık etmeye istekli yeterince ciddi ve etkili insan vardı.

Spiritüalizmin Atlantik'i geçmesi hiç zaman almadı. 1852'de Britanya'ya gelişi basın tarafından alayla karşılanan ilk ziyaretçi medyum Bayan WR Hayden şeklinde geldi. Buna rağmen, aralarında deneyimli sosyalist Robert Owen'ın da bulunduğu bir dizi entelektüeli, spiritüel dünyanın onlarla iletişim kurabileceğine ikna etti.

Britanya'nın masa çevirme ve kendi medyumlarını üretme salgını yaşaması uzun sürmedi; 1842'de dokuz yaşındayken Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınan İskoçya doğumlu Daniel Dunglas Home bunlardan en muhteşemlerinden biriydi; iyi ışıkta geniş bir yelpazede tezahürler üretiyordu. Medyumluk güçlerine sahip olduğundan tatmin olan ilk araştırmacı, seçkin bir ilahiyatçı ve Doğu bilgini olan Profesör George Bush'tu. Home 1855'te İngiltere'ye döndü ve kısa süre sonra Avrupa'yı dolaşarak güçlerini başkanlara gösterdi Devletin, ünlü aydınların ve kraliyet ailesinin önde gelen isimleri, bunların arasında Napolyon III, Bavyera Kralı, Napoli Kralı ve Hollanda Kraliçesi vardı.

O halde, Prens Albert 1861'de öldüğünde, Kraliçe Victoria'nın milyonlarca kişi gibi, sevgili kocasının yaşamaya devam ettiği ve ruhlar aleminde kendisiyle yeniden bir araya gelmeyi bekleyeceği konusunda teselli ve güvence için Spiritüalizme yönelmesi pek de şaşırtıcı değil. Birçok medyumla görüşmeleri

oldu ve birçok Spiritüalist, onun ghillie'si olan John Brown'ın da Albert'in Kraliçe ile düzenli olarak iletişim kurduğu güçlü bir medyum olduğuna inanıyor.

Dar görüşlü dindar fanatiklerin ve dar görüşlü şüphecilerin saldırılarına rağmen, Spiritüalizm küresel olarak farklı biçimlerde gelişmeye devam ediyor. Bunu, alay ve eleştirilere rağmen, birçok insanın tartışılmaz olarak gördüğü ruhsal iletişimin kanıtlarını sunmaya devam ettiği için yapıyor. Dahası, bu dünya ile öbür dünya arasında psişik bir köprü sağlama geleneğini sürdüren yeni medyumların ortaya çıkması ve gelişmesi, geleceğinin güvence altına alınmasını sağlıyor.

cildin geçmiş 150 yıllık tarihine adaletli davranması imkansızdır . Neyse ki, bunu yapmama gerek yok, çünkü hikayenin bir kısmını anlatan ve bu kitabın bir yardımcı kitap olarak görülmesi gereken iki mükemmel kitap zaten var.

Bu kitapların ilki Sir Arthur Conan Doyle'un yazdığı *Spiritüalizmin Tarihi'dir* . 1859'da Edinburgh'da doğan Sir Arthur, yazma tutkusu dünyaca ünlü kurgusal dedektif Sherlock Holmes'un yaratılmasına yol açan bir doktordu. Dikkatli yazar, ruhsal iletişimi kabul ettiğini ilan etmeden önce 20 yılını Spiritüalizmi inceleyerek ve araştırarak geçirdi. Bunu yaptıktan sonra, Spiritüalizmin en coşkulu savunucularından biri oldu ve 1916'da sözü yaymak için birçok ülkeye konferans turlarına çıktı. Doğumunun 150. yıldönümü Spiritüalistler tarafından 2009'da kutlandı.

, *Spiritüalizmin Tarihi'nin* hazırlanmasında, Spiritüalizm konusunda geniş bilgiye sahip olan W. Leslie Curnow'dan yardım aldı. Spiritüalist hareket kitaba hayati bir katkı sağlıyor. Sayfaları, Emanuel Swedenborg'un 1700'lerin ortalarında deneyimlediği ruh dünyasıyla olağanüstü teması, Spiritüalizmin gelişini öngören Andrew Jackson Davis'in özel güçlerini ve hareketin 1848'de Hydesville'deki Fox ailesinin evinde mütevazı başlangıcının inanılmaz hikayesini kaydediyor.

Kitap, Spiritualism'in ilk 75 yılının önemli noktalarını ele alıyor ve bizi Daniel Dunglas Home, Amerikalı kardeşler Horatio ve William Eddy, levha yazma medyumu Henry Slade, İtalyan fiziksel medyum Eusapia Palladino ve Boston'lu

hekimin eşi Margery Crandon gibi medyumluk yetenekleriyle binlerce kişiyi ölülerle konuşabileceklerine ikna eden birkaç kişiden birkaçı gibi dikkate değer medyumlarla tanıştırıyor. Yargıç Edmonds ve kimya profesörü Dr. Robert Hare gibi şüphecilerin karşılaştıkları kanıtlar yüzünden fikirlerini değiştirmek zorunda kalmadıklarını, aynı zamanda kendi medyumluklarını da geliştirdiklerini öğreniyoruz.

Dr. Alfred Russel Wallace, Sir William Barrett, Sir Oliver Lodge ve Sir William Crookes gibi seçkin araştırmacılar, ölümden sonra hayatta kalmanın şüphe götürmez olduğunu ve ölülerle iletişimin trans, otomatik yazma, ruh fotoğrafçılığı, doğrudan ses iletişimi ve maddeleşme gibi çeşitli medyumsal olaylar yoluyla gerçekleşebileceğini ifade ediyorlar.

Sir Arthur Conan Doyle'un kitabı ölümünden dört yıl önce yayınlandı. Kaçınılmaz olarak, onun ölümüyle birlikte, dul eşi ve oğulları dünyanın dört bir yanından dünyanın en ünlü Spiritüalisti'nin onlar için bir mesajı olduğuna dair çok sayıda iddia aldılar. Sadece Sir Arthur'un ruhuyla temas halinde olduklarına dair çürütülemez kanıtları olduğuna inananların kendilerini rahatsız etmesi gerektiğini açıkça belirttiler. Bu kanıtı sağlayan bir iletişim Maurice Barbanell'in *This Is Spiritualism kitabında anlatılır* ve medyum Bayan Caird Miller ile ilgilidir. Öldükten birkaç gün sonra, Sir Arthur ona eski rehber telefon numarasını verdi, kendisinin bir ruh fotoğrafını çıkardı ve çalışma odasının anahtarını yastığının üzerinde maddeleştirdi.

, haftalık bir Spiritüalist gazete olan Psychic News'in kurucusu ve editörüydü ve daha sonra Psychic World'ü düzenledi . bu nedenle en iyi medyumlara eşsiz bir erişime sahipti. *This Is Spiritualism,* yirminci yüzyılın başlarındaki hareketin tarihi bir kaydı olmasa da, bize kişisel ruhsal iletişimlerinin olağanüstü, gazeteciliksel bir anlatımını sağlar. Örneğin şunları bildirdi:

- Karısı Sylvia'nın ölmüş kardeşi ve büyükannesinin bedensiz ruh seslerinin, Amerikalı medyum Ann Keiser'in huzurunda, gün ışığında onlarla konuştuğu.
- Windermere Gölü'nde dünya su hızı rekorunu kırmaya çalışırken öldürülen Sir Henry Segrave'in ruhu ile dul eşi arasında Estelle Roberts'ın seans odasında nasıl bir araya gelme ayarlandığını.

· Gerilim yazarı Edgar Wallace'ın ruhunun test koşulları altında çekilen bir fotoğrafta geri dönüşü.
· Ünlü İngiliz sanayici Sir Vincent Caillanj'ın bir Louisa Bolt seansında nasıl ortaya çıktığı ve daha sonra yeryüzündeki imzasıyla aynı olduğu ortaya çıkan imzasını nasıl attığı

Sir Arthur Conan Doyle'un kitabı ilk kez 1926'da, Maurice Barbanell'in kitabı ise 1959'da yayınlandı. İyi haber şu ki, her ikisi de Spiritual Truth Foundation sayesinde hala basılıyor. Vakfın iki temel hayırsever amacından biri, önemli kitapları basılı tutarak veya yenilerini yayınlayarak ruhsal gerçekleri yaymak. (Bu kitabın yayınlanmasını da destekledi.)

Barbanell, Spiritualizm'in Sir Arthur tarafından tasvir edilen ilk günlerden bu yana değiştiğini ve çok daha az fiziksel fenomenin kanıtlandığını belirtti. Barbanell'in kitabını tamamlamasından bu yana geçen 45 yılda, bu fiziksel kanıt eksikliği devam ediyor. Ancak Viktoryalıları çok heyecanlandıran erken rap'ler ve levitasyonlar kadar ikna edici olabilecek başka fenomenler de ortaya çıktı.

Hızla değişen zamanlarda yaşıyoruz, bilim ve teknoloji görünüşte öncelik kazanıyor ve organize dinlerin sayısı azalıyor. Yine de ruh iletişimi birçok insanın hayatında hayati bir rol oynamaya devam ediyor.

karşılaştım . Savaş Komutanlığı'nda görev yaparken ve Britanya Muharebesi'nin beyniyken, aynı zamanda savaşta öldürülen bazılarının geri dönüp aileleriyle iletişime geçip mesaj göndermesini istediği düzenli seanslara katıldığını anlattı.

Meraklandım, diğer kitapları okumaya başladım ve bir dizi tesadüfle - bazıları buna kader derdi - kendimi *Psychic News için serbest muhabir olarak bu konu hakkında yazarken buldum.* Kısa süre sonra Spiritualist gazetesinin daimi kadrosunda yer aldım, haftalık yayınında editör Maurice Barbanell'e yardımcı oldum ve sekiz yıl boyunca bu görevde kaldım. Bu bana, Lord Dowding de dahil olmak üzere önde gelen İngiliz Spiritualistlerle tanışıp spiritüel konuları tartışmak ve en iyi medyumların eylem halindeki hallerine tanık olmak için eşsiz bir fırsat verdi.

Doğrudan ses ve maddeleşmelerin üretildiği söylenen fiziksel çevrelerde oturdum, ölmüş bir arkadaşımın psişik portresini aldım, önde gelen medyumlarla ve ünlü bir psişik fotoğrafçıyla deneyler yaptım, bir poltergeist'ın olduğu bir evde bir gece geçirdim, ruhsal rehberlerin bilgeliğini dinledim ve sayısız dikkate değer ruhsal şifaya tanık oldum, ayrıca kendimi iyileştirmenin faydalarını gördüm.

Ayrıca, Londra'nın merkezindeki Belgravia merkezine dünyanın dört bir yanından ziyaretçi çekmeye devam eden büyük bir Spiritüalist kuruluşun işleyişine dair bana yararlı bir bakış açısı kazandıran Büyük Britanya Spiritüalistler Birliği'nin konsey üyesi oldum. Maurice Barbanell'in vefatından sonra, *Psychic News ile olan ilişkim* yenilendi ve önce yönetici, sonra da başkan olarak yönetim kuruluna katıldım.

Bazı insanlar Spiritualist olduğunuz anda eleştirel yeteneklerinizi kaybettiğinizi varsayarlar. Aslında, genellikle tam tersi doğrudur. Ruhsal iletişimin gerçekliğine ikna olduktan sonra, bilimsel araştırmaya olan ihtiyacı da fark ettim - erken bir ilgi sihirbazlıkta bana insanları aldatmanın ne kadar kolay olduğunu gösterdi. Uzun yıllardır, kurucuları arasında birkaç Spiritüalist'in de bulunduğu Psişik Araştırma Derneği'nin bir üyesi ve destekçisiyim.

İlgi alanlarım ana akım Spiritüalizmin ötesine de uzanıyor, özellikle reenkarnasyon alanında ve bazı ruhların ruh dünyasından Dünya'da başka bir hayat yaşamak için geri döndüğüne beni ikna eden birçok vakayı araştırdım - belki de hepimiz öyle yapıyoruz. Araştırmalarım arasında bir TV ekibi eşliğinde Lübnan'a yaptığım bir araştırma gezisi de vardı, Beyrut'ta ve çevresinde yaşayan Dürzi topluluğuyla konuşmak için. Yeniden doğuş, onların dini inançlarının temel taşıdır ve gerçekten şaşırtıcı hikayelerle karşılaştım.

Son 40 yıldır sorduğum soru şu: Öldüğümüzde ne olacak? Spiritüalizm bu sorunun cevabının kendisinde olduğunu söylüyor ve bu kitabın sonuna ulaştığınızda, ruh iletişimine dair hayal ettiğinizden çok daha fazla kanıt ve tanıklığın var olduğu sonucuna varacağınıza inanıyorum. Ayrıca, son yarım

yüzyılın deneyimlerinin ve olgularının, Spiritüalizmin ilk yüz yılı kadar renkli, heyecan verici, düşündürücü ve ikna edici olduğunu keşfedeceksiniz.

O zaman kendi deneyimlerinizi aramanın zamanı gelecek.

1 Spiritüalizme Girişim

Karanlık bir odadaki bir medyumun görünmez ruhlara 'Orada kimse var mı?' diye seslenmesi, muhtemelen yalnızca eski filmlerde veya oyunlarda göreceğiniz bir şeydir. Günümüzde, ruh iletişimi dünyanın en büyük mekanlarından bazılarının sahnelerindeki spot ışıklarının tam ışığında gerçekleştiriliyor veya uydular aracılığıyla televizyon stüdyolarından dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca izleyiciye iletiliyor.

Karanlık seans odalarının, doğrudan ses ve maddeleşme gibi bazı fiziksel fenomenlerin üretimi için hala gerekli olduğu söylenmektedir ve Spiritüalizmin bu yönünü daha sonraki bir bölümde inceleyeceğim. Ancak çoğu temsilcinin gösterdiği şey, medyumun bilinçli zihninin ölülerin ruhları tarafından etkilendiği zihinsel medyumluktur ve neredeyse her ortamda gerçekleştirilebilir.

John Edward, James Van Praagh ve Sylvia Browne gibi Amerikalı medyumlar ve Tony Stockwell, Sally Morgan, Derek Acorah ve Colin Fry gibi İngiliz medyumlar, televizyon kameraları önünde ruhlarla iletişim kurmakta kendi evlerinde olduğu kadar rahat görünüyorlar. Televizyon ortamı, en azından bir yakınlarını kaybedene kadar, aksi takdirde bir Spiritüalist toplantısı aramayacak milyonlarca insana, insan medyumları aracılığıyla ruhlarla iletişim kurma olasılığını tanıttı. Artık koltuklarından kalkmadan bunun imalarını düşünebilirler.

1

Katıldığım ilk Spiritüalist toplantı, 1959'da haftalık bir toplantıydı. Londra'da, bir cockney medyumu olan Joe Benjamin tarafından düzenlenen etkinlik, kişinin ruh mesajı alıp almamasına bakılmaksızın, Sty e ve mizah anlayışıyla çok eğlenceli bir akşam geçirmesini sağladı. Bundan habersiz, itiraf ediyorum, Victoria yakınlarındaki Alliance Hall'un dışında içeri girme cesaretini toplayana kadar birkaç kez aşağı yukarı yürüdüm. Her türlü ürkütücü olayı hayal ettim, ancak sonunda cesaretimi topladım. Ayrıca, yapmam gereken bir iş vardı: *Psychic News için toplantıyı bildirmek üzere oradaydım.* 40 yılı aşkın süredir devam eden bir arayışın başlangıcıydı, bu süre zarfında en iyi

medyumları eylem halinde görme ve çeşitli dikkate değer olaylara tanıklık etme ayrıcalığına eriştim. Karşılaştığım tüm medyumlar beni ruhlarla temas halinde olduklarına ikna etmedi. Ancak birçoğu bana ölümden sonraki yaşamın gerçekliğini kabul etmekten başka alternatif bırakmadı. Burada, ruh iletişiminin birçok farklı biçimini incelerken bu kanıtı sizinle paylaşıyorum.

Ölümle gülmek

Joe Benjamin'in performansı olağanüstüydü ve benim için bir vahiy niteliğindeydi. Spiritüalist toplantıların, keşfettiğim kadarıyla, kasvetli olaylar olmadığını gördüm. Medyum platformda volta atıyor, izleyicileri işaret ediyor ve onlara yalnızca kendisinin görüp duyabildiği, ancak isimleri ve açıklamaları açıkça tanınan insanlardan bahsediyordu. Arada sırada, sanki birinin kulağına fısıldadığını dinliyormuş gibi duruyor, sonra özel öneme sahip bir isim veya tarih söylüyordu.

Bazen, bu iletileri alan kişiler o kadar duygulanırdı ki, başlarını sallayarak kabul ettiklerinde yanaklarından yaşlar süzülürdü. Bu tepkiye tanıklık edecek kadar yakın olanlar da aynı şekilde duygulanırdı. Ancak bir mesajın içeriği ne kadar dokunaklı ve duygusal olursa olsun, Benjamin'in her zaman atmosferi yumuşatacak bir sözü veya şakası olurdu.

'Geçen hafta bir hanıma, ruhunda müziğin beyninde öldüğünü söyleyen bir beyefendi olduğunu söyledim,' derdi seyircilere. '"Doğru," diye cevapladı. "Başına bir piyano düştü."

Kahkahalar dindiğinde, Joe Benjamin bir sonraki ruh mesajını vermeye başlamıştı bile. Toplantıda bulunanların çoğunluğu için toplantının çok rahatlatıcı bir deneyim olduğu inkar edilemezdi.

Gerçek mi?

Bu gösteriyi olduğu gibi kabul edebilir miydim acaba? Medyum gerçekten ruhlarla mı konuşuyordu yoksa başka açıklamalar mı vardı? İlk kez böyle bir Spiritüalist toplantısına katılan çok az kişi tamamen ikna olmuş bir şekilde ayrılır ve ben de bir istisna değildim. Günümüzün en iyi medyumlarından bazıları bile Spiritüalizmle ilgili araştırmalarının ilk günlerinde şüpheleri

olduğunu kabul ediyor. Benim de kesinlikle vardı ve eve doğru yolculuk ederken zihnim sorular ve teorilerle doluydu. Ruh iletişimi gibi önemli ve hayat değiştirici bir şeyi kabul edebilmem için Joe Benjamin'in bilgilerini başka bir şekilde edinmediğinden emin olmam gerekiyordu.

Sahtekâr olabilir miydi? Eğer durum buysa, bilgiyi araştırmanın veya bunu yapması için başkasına ödeme yapmanın maliyeti, onun küçük, haftalık kamu toplantılarındaki giriş ücretini bile karşılamazdı. Bu teorinin bir çeşidi, bir medyumun mesajlarının alıcılarının kendisi tarafından biliniyor olmasıdır. Bu ve diğer sahtekârlık iddialarını daha sonra ele alacağım *(sayfa 167-76'ya bakın).* Joe Benjamin durumunda, bunların geçerli olmadığına kısa sürede ikna oldum - o zamandan beri karşılaştığım diğer önemli medyumlarda da durum böyle oldu.

Daha makul bir açıklama - ve şüphecilerin en sık öne sürdüğü açıklama - medyumların basitçe 'soğuk okumalar' yapıyor olmasıdır. Bu, çoğu insanın olumlu yanıt vereceği genel bilgiler sağlama tekniğidir ve dikkatle ifade edilmiş sorulara verilen beden dili veya sözlü yanıtların yakından incelenmesiyle birleştirilir. Elde edilen bilgiler daha sonra mesajı alan kişiye geri iletilir ve bu kişi medyumun bunu paranormal olarak elde ettiğine ikna olur.

Şüphesiz bu yöntemleri saf insanlardan para kazanmak için kullanan sayısız 'medyum okuyucu' vardır. Ancak, medyumlar ruhsal iletişimi gösterdiğinde, verilen bilgi genellikle o kadar özel ve dikkat çekicidir ki, 'soğuk okuma' açıklaması atılmalıdır.

O ilk günlerde medyumlukla ilgili kamu gösterilerinin bir muhabiri olarak, rolüm yalnızca medyumların ifadelerini kaydetmek değil, aynı zamanda bir toplantı sona erdiğinde mümkün olduğunca çok sayıda alıcıyla konuşmaktı. Bunu yaparken, belirli mesajların neden bu kadar önemli olduğuna dair bazı dikkat çekici hikayeleri ortaya çıkardım. Televizyonun, bazı açılardan, bir kamu Spiritüalist toplantısından daha iyi bir iş çıkardığı yer burasıdır, çünkü her mesajdan sonra bilgi analiz edilir ve alıcılarla tartışılır ve izleyici kitlesiyle paylaşılır. Ancak, TV medyumluğuyla ilgili sorun, bize daha ikna edici bir program sağlamak için düzenlemede ne kadar yanlış bilginin dışarıda bırakılmış olabileceğini bilmemizin hiçbir yolu olmamasıdır.

Durugörü ve duruişiti

Medyumların paranormal olarak bilgi edinebileceğine ikna olduktan sonra, ölülerle nasıl 'uyumlandıkları' hakkında daha fazla şey öğrenmeye başladım. Zihinsel medyumların ruh iletişimini kolaylaştırmak için genellikle üç psişik yeteneği kullandığını keşfettim: durugörü, duruişiti ve duruduygusallık. Bu kelimelerin hepsi Fransızcadan türemiştir ve 'net görme', 'net duyma' ve 'net algılama' anlamına gelir. Bazı medyumlar için bu psişik yeteneklerden biri baskındır, bu yüzden durugörü veya duruişiti olarak tanımlanırlar, ancak gerçekte çoğu üç psişik duyuyu da kullanır.

Crossing Over adlı televizyon programıyla büyük bir hayran kitlesine sahip olan medyum John Edward, One Last Time adlı kitabında ruhsal iletişimi şöyle açıklıyor:

Diğer medyumlar ve psişikler gibi ben de sesler duyuyorum, imgeler görüyorum ve -açıklaması en zor olanı- zihnime yerleştirilen düşünceleri ve hisleri hissediyorum .

Diğer Taraftaki ruhlar tarafından zihnime ve bedenime... Bazı durumlarda, sadece duyduğum, gördüğüm ve hissettiğim şeyleri aktararak iyi bir okuma yapabilirim. Ancak çoğu durumda, anlamın anlaşılması için bilgileri yorumlamalıyım. Tüm bu sürece 'psişik işaret dili' adını veriyorum. Bu işe başladığımdan beri yapabildiğim şey, sembolleri anlamada daha akıcı hale gelmek oldu ve bu da ruhların varlığını doğrulamamı kolaylaştırdı.

The Power Within adlı kitabındaki sözleriyle karşılaştırın :

Duyularım, görme, hissetme ve duyma yoluyla çalışırım ve bilgim bu yeteneklerden bir veya daha fazlasından gelir. Ancak, sadece durugörüyle görmek yeterli değildir. Gördüklerimi yorumlamam da gerekir . Ruh dünyasında bize ulaşmak isteyenler genellikle kolayca anlaşılacağını düşündükleri semboller aracılığıyla mesajlar iletirler.

Durugörü yeteneği medyuma imgeler sağlar; duruişiti, isimler gibi sesler üretir; ve durugörü, medyumun duygu, acı veya hastalık hissetmesini sağlar. John Edward, bu arada, iki başka psişik yeteneğe atıfta bulunur: durugörü

(berrak koku alma) ve duruortam (berrak tatma). Ayrıca, bir ruhsal iletişim sırasında duyduğu şeyin kendi iç sesi - 'zihnimin sesi' - olduğunu söyler, ancak ara sıra bir erkek veya kadın sesi ve hatta annesinin sesini de duyar, onunla konuşur.

İletişim kurmanın yeni bir yolu

Bilgiyi bir medyuma iletmek için en iyi görseli veya sembolü bulmak, ruh iletişimcileri için açıkça büyük bir sorundur; tıpkı İngiltere'nin yirminci yüzyılın en büyük romantik düşünürlerinden Rosamund Lehmann'ın bana anlattığı şu hikaye gibi. romancılar ve *Dusty Answer* ve *Weather w the Streets* gibi kitapların yazarı , bunu iyi bir şekilde gösteriyor. Rosamund, Java'da yaşayan 23 yaşındaki evli kızı Sally'nin 1958'de çocuk felcinden ölmesiyle kederlendi. Arkadaşlarının psişik deneyimlerini duyduktan sonra, Batı Londra'daki College of Psychic Studies'de Ena Twigg'in medyumluğunun halka açık bir gösterisine katılmaya karar verdi.

Ena Twigg

Rosamund Lehmann habersiz katıldı ve Ena Twigg gösterisine "Öndeki bu hanıma gelmeliyim. Arkanızda çok güzel bir ruh yükseliyor. Başınızın etrafına "S" harfi yazıyor. Anlıyor musunuz?" sözleriyle başladığında şok oldu.

Rosamund Lehmann mırıldanarak onayladı.

'Çok uzun zamandır gelmedi,' diye devam etti medyum. 'Aman Tanrım! Bu çok garip bir mesaj, aldığım en garip mesajlardan biri... Neden Savaş Tanrısı'ndan bahsediyor? Wotan diyor. Savaş Tanrısı Wotan... Savaş Tanrısı'nın onun hayatta olduğuna inanmasını istediğini söylüyor... Anlayabiliyor musun?'

İlk başlarda bu, romancı için hiçbir şey ifade etmiyordu.

'Ah! Şimdi de adını tam olarak doğru hatırlayamadığımı söylüyor. Gülüyor. Anlayacağını söylüyor. Anlıyor musun!'

Rosamund Lehmann aniden anladı. Kızının hala hayatta olduğuna dair tamamen yabancı birinden gelen etkileyici bir kanıttı. İlk kocası, Sally'nin babası, Wogan Philipps'ti. Görünüşe göre Sally, Wogan'daki 'g'yi, ismi aktarmanın tek yolu olarak 't' ile değiştirmişti.

Romancıyla ilk ruh iletişimi hakkında röportaj yaptığımda, gösterinin sonunda medyumla konuşmak isteyen bir grup insana katıldığını hatırladı. 'Sonunda mesajın ne kadar harika olduğunu söyleyebildim ve ekledim, "Ne kadar olağanüstü olduğunu bilmek ister misiniz!"

'Hayır canım,' diye cevapladı Ena Twigg. "Sana yardımcı olursa sevinirim.

Medyumun güçlerinden etkilenen Rosamund Lehmann, onunla özel bir görüşme ayarladı. Sally tekrar iletişim kurdu, bu sefer medyumu büyüledi ve şöyle dedi, 'Anneciğim, ismini iletmek benim için akıllıca değil miydi? Medyumun aklında ismi bulamadım, bu yüzden bunu böyle yapmayı düşündüm. Benim için akıllıca değil miydi?'

'Kocam ve ben 1941'den beri ayrıydık,' dedi romancı bana, 've ben onu düşünmüyordum. Elbette, Sally'nin ölümüyle kalbinin kırıldığını biliyordum, ama aynı zamanda inançlarımı, deneyimlerimi ve araştırmalarımı paylaşmasının söz konusu olmadığını da biliyordum. Ve onu Savaş Tanrısı ile uzaktan yakından hiçbir zaman ilişkilendirmemiştim. Eğer isim bilinçaltımdan seçilmiş olsaydı, Wotan değil, onun doğru ismi olurdu.'

Sally'nin açıklamalarına rağmen, medyumların kendilerine hiçbir şey ifade etmeyen, muhtemelen bilinçaltında olmayan, ancak alıcılar tarafından tanınan yabancı isimler verdiklerine dair birçok vaka bildiğimi söylemeliyim.

Akşam Kuğusu adlı kitabında anlattı .

Spiritüalizm ve Kilise

inanıyordum . Bu, konuyla ilgili açık sözlü yorumları Spiritüalist toplantıların yasaklanması için kampanya yürütürken yerel gazetelerde manşetlere çıkan bazı din adamları için kesinlikle doğruydu. Düşüncelerim ayrıca İngiltere Kilisesi'nin üyelerinin medyumlarla seanslar yaptığı iki yıllık bir Spiritüalizm soruşturma komisyonunun bulgularını bastırdı. Çoğunluk Spiritüalizm lehine karar verdi, ancak 1939'da sundukları rapor o sırada resmi olarak yayınlanmadı - ancak sızdırıldı ve *Psychic News tarafından yayınlandı.*

indikçe , spiritüalizmin tarihi boyunca Kilise'nin içinden her zaman destekçileri olduğunu keşfettim ve şaşırtıcı bir şekilde, beklediğimden çok daha

fazla Kilise ve liderleriyle ilişki kurduğumu fark ettim. Bunlar arasında, iki buçuk milyonluk bir Güney Londra piskoposluğu olan Southwark Piskoposu Dr. Mervyn Stockwood da vardı; kendisi ilk kitabım *Medium Rare: the Psychic Life of Ena Twigg'in önsözünü nezaketle yazmıştı.*

'Ena Twigg'i tanıdığım için, Roy Stemman'ın anlattıklarına şaşırmıyorum,' diye yazdı. 'Sadece onun dürüstlüğüne tam bir güvenim yok, aynı zamanda, sıradan algılama araçlarıyla açıklanamayacak gibi görünen şeylerin yaşandığı birçok durumda da hazır bulundum.'

Yazısını şu sözlerle bitirdi: 'Bir piskopos olarak bu kitapta dile getirilen tüm görüşlere katılmak istemem, ancak kitabın temel amacına tüm kalbimle katılıyorum. Bu amaç, okuyucuları, normalde alıştığımızdan daha büyük bir varoluş alanı olasılığını incelemeye davet etmektir; bu varoluş, mezarı da içerir ancak onu aşar.'

İngiltere Kilisesi piskoposunu, meslektaşlarının birçoğunun hala Spiritüalizme karşı açık sözlü olduğu bir zamanda medyumluk hakkında bu kadar olumlu konuşmaya iten şey neydi? Piskopos, kitap için röportaj yapmayı ve kitabın önsözünü yazmayı kabul etti, bu yüzden onunla Lordlar Kamarası'nda bir randevu ayarladım, orada Meclis oturumundan önce dua etti, sonra asil lordlarının mikrop savaşından konuşma terapistlerinin maaş skalalarına kadar uzanan konuları tartışmasını dinledi. Soru Zamanı sona erdiğinde, hükümet sıralarından kalktı ve benimle ruh iletişimini tartışmak için yüksek tavanlı, ahşap panelli Piskoposlar Odası'na doğru yürüdü.

'Ena Twigg ile bu teorilerin [telepati ve bilinçaltını okuma] uygulanamayacağı deneyimlerim oldu, dedi bana. 'Örneğin, babamı hiç tanımadım. 1913'te doğdum ve o 1916'da öldürüldü, bu yüzden benim için neredeyse hiç tanınmıyordu. Yine de Ena Twigg'in medyumluğu aracılığıyla onunla karşılaşmalarım oldu, burada isimleri benim için hiçbir şey ifade etmeyen her türlü insandan bahsetti. Sadece bilen insanlarla görüştükten sonra , böyle insanların var olduğunu ve onları tanıdığını öğrendim.'

Southwark Piskoposu'nun, bazı insanların (Hıristiyanlar ve diğer inançlara sahip olanlar) sevdiklerini kaybetmeleriyle başa çıkabilmelerinin tek yolunun

ruhsal iletişim olduğunu fark ettiği zamanlar olduğunu öğrenmek beni büyüledi.

'Onları Ena Twigg'e ve hatta diğer medyumlara gönderdim ve onlara umut veren, ölümün son olmadığına, sevdiklerinin hayatta olduğuna ve iletişimin mümkün olduğuna inanmalarını sağlayan o güvence derecesini aldılar. Onları herhangi *bir* medyuma göndermezdim. Bazıları karşılaştığım en büyük dolandırıcılardı; kederi istismar eden tam bir alçak. Ama bunu tüm dinlerde görürsünüz. İngiltere Kilisesi'nin bile, hiç şüphem yok ki, iddia edilen mesleklerine hiçbir itibar getirmeyen değersiz papazları vardır... Öte yandan, dürüst insanlar olan medyumlar da var. Ena Twigg'in onlardan biri olduğuna inanıyorum. Onun referanslarına açıkça güveniyorum.'

İronik olan, bundan sadece yirmi yıl önce, 1951'de, İngiliz Parlamentosu'nun Spiritüalistlere dini özgürlük veren Sahte Medyumlar Yasası'nı geçirmiş olmasıydı. Bu yasa çıkmadan önce, Ena Twigg ve binlerce başka medyum, her seans düzenlediklerinde 1735 Cadılık Yasası uyarınca kovuşturmaya maruz kalıyordu.

Öteden gelen rehberlik

Ölümden sonra yaşamı kanıtlamak medyumluğun temel amacıdır, ancak dünyevi konularda rehberlik sunmak genellikle medyumlukla el ele gider. böyle bir kanıt sağlamak. Puristler bunu falcılık olarak reddeder ve cesaret medyumları gelecekteki olayları tartışmaktan kaçınır. Ancak, ruh iletişimcileri geleceği görme yeteneğine sahip olduğunda ve gördüklerini iletmek istediklerinde, genellikle değeri neyse onu iletirler. Mesaj, ev veya iş değişikliğinden daha önemli bir şey olmayabilir, ancak bazen bir yaşam ve ölüm meselesi olabilir.

1970'ler ve 1980'lerde İngiltere'nin en ünlü medyumlarından biri olan Doris Stokes, *Voices in My Ear adlı kitabında böyle bir rehberlik almanın şaşırtıcı kişisel deneyimini anlatır* . Bu, etkileyici bir halk göstericisi olan ve Spiritüalizmi araştırırken babası Sam'den ona bir ruhsal mesaj veren ilk kişi olan Yorkshire'lı medyum Walter Brookes ile ilgilidir. Daha sonra, o ve kocası

John, Walter'ı yakından tanımaya başlarlar. Bir gün Walter ile sıradan bir sohbet sırasında, Temmuz ayında hastaneye yatması gerektiğini ve orada öleceğinin söyleneceğini söyler. 33 yaşında ve kendini son derece iyi hisseden Doris, arkadaşının ne kadar iyi bir medyum olduğunu bilmesine rağmen şaşırmış ama şüphecidir. Daha sonra, o durum ortaya çıktığında sorması gereken kişinin Bayan Marrow olduğunu yazması konusunda ısrar eder. Bu bilginin, ölmüş babasından geldiğini de sözlerine ekler. Kocası John Stokes da aynı şekilde şüpheciydi, ancak yine de bunu bir kağıda yazıp cüzdanına koydu.

Doris Stokes, Temmuz ayında bir gece dayanılmaz bir mide ağrısıyla uyanana kadar sağlıklıydı. Hastaneye kaldırıldı ve ektopik gebelik teşhisi konuldu. Yumurta, rahim yerine Fallop tüpünde döllenmişti. 'Üzgünüm Bay Stokes,' dedi danışman. 'Karınız ölüyor.'

Walter Brookes'un karısının babasından aldığı ruh mesajını hatırlayan John Stokes, cüzdanından kendisine verilen ismi aldı ve danışmana Bayan Marrow adında birini tanıyıp tanımadığını sordu. Kendisine Nottingham Hastanesi'nde çalışan bir jinekolog olduğu söylendi. Karısının durumunun ciddiyetine rağmen ısrarı üzerine Doris Stokes ambulansla Nottingham'a transfer edildi ve Bayan Marrow'un bakımı altına alındı ve yavaş yavaş ama tamamen iyileşti. Ruh müdahalesi sayesinde hayatı kurtuldu ve daha sonra Kendi alanında önde gelen bir medyumdu; İngiltere'de ve yurtdışında büyük halk toplantılarında, hatta Londra Palladium'daki kapalı gişe gösterilerinde gösteriler yapıyordu; bu, bir medyumun bir Spiritüalist buluşma için bu ünlü mekanı ilk kez ele geçirmesiydi.

10

Ruh dünyasındakilerin bazen geleceğin bizim için neler sakladığını görebildiğini kabul etmek bizim için ne kadar zor olsa da, medyumların bu tür bilgileri ilettiğine dair pek çok mükemmel örnek var. Moda dergisi *Vogue'un genel yayın yönetmeni Fiona Golfar,* yıllar önce Derbyshire medyumu Rita Rogers ile yaptığı bir telefon görüşmesini hayranlıkla anlattı. Fiona o zamanlar yeni bir eş, yeni bir anneydi ve yeni bir evde yaşıyordu. Başına birçok şey geliyordu ve yazar Justine Picardie'ye rehberliğe ihtiyacı olduğunu hissettiğini

söyledi. [1] İki arkadaşı ona medyum Rita Rogers'ın ne kadar yardımcı olduğunu söyleyince onu aradı. Şöyle anlattı:

Ben idim Londra'daydı ve Derbyshire'daki evindeydi, ama bana her şeyi anlattı - en küçük ayrıntılardan, kırmızı bir odadan onu aradığım gerçeğinden - çok önemli şeylere kadar, kardeşimin diyabet için test edilmesi gerektiğini ve bir yıl içinde bir kızım olacağını söylemeye kadar. Gerçekten de, kardeşime iki ay sonra diyabet teşhisi kondu ve bir kız çocuğum oldu.

Prenses Diana'nın Spiritüalist inançları

Yıllar sonra, 12 Ağustos 1997'de Rita Rogers, bir Harrods helikopteri işçi sınıfı mahallesi Chesterfield, Derbyshire'daki evinin yanındaki bir tarlaya indiğinde ve Galler Prensesi Diana ve Dodi Fayed ortaya çıktığında İngiltere'nin en ünlü medyumlarından biri oldu. Prenses, o ziyaretten önce dört yıldır Rita Rogers'a danışıyordu ve babasının ölümünden sonra teselli bulmuştu. Yerel halk tarafından kameraya alınan ve magazin basınında yayınlanan bu dikkat çekici ziyaret, Diana'nın bir Spiritüalist medyuma yaptığı ziyaretleri dünya haberlerine taşıdı. İki haftadan biraz fazla bir süre sonra, prenses ve sevgilisi Paris'te bir araba kazasında öldüler.

R İTA ROGERS, Ağustos 1997'de evine yaptığı o kader ziyaretinde Dodi'ye bir kaza geçireceği konusunda uyarıda bulunduğunu söyledi. Ancak Jane Kelly'ye "Diana'nın onunla olacağını bilmiyordum" dedi. Beni Paris'ten aradığında [30 Ağustos 1997 Cumartesi günü saat 16:00'da, ölmesinden birkaç saat önce] her şey geri geldi ve ona hemen, gün ışığında eve gelmesini söyledim. Ona söylediğim son şey buydu. [2]

Bazıları Rita Rogers'ı çifti kaderin onlar için ne sakladığını söylemediği için eleştirdi, ancak bu medyumların veya ruh rehberlerinin geçmiş, şimdi ve gelecek hakkında bilinmesi gereken *her şeyi bildiğini varsayar* . Ancak bilseler bile, belki de bilmemiz gerekmeyen bazı şeyler vardır. Çoğu Spiritüalist ile paylaştığım kendi görüşüm, hayatlarımızın bir planı - bir amacı - olduğu, ancak aynı zamanda özgür irademizin de olduğudur. Hayatımızda doğru veya yanlış

kararlar almalıyız ve ne yapacağımızı veya ne yapmayacağımızı söylemeleri için medyumlara veya ruh dünyasına güvenmemeliyiz. Sonuçta, yanılıyor olabilirler.

Bu, erken öğrendiğim başka bir şeydi. Medyumlar yanılmaz değildir. Bunu söyledikten sonra, 1960'lar, 1970'ler ve 1980'lerin büyük zihinsel medyumları - Stanley Poulton, Norah Blackwood, Ena Twigg ve Gordon Higginson gibi - aldıkları şeyin doğruluğundan emin olduklarında, bunu memnuniyetle alıcıya iletirlerdi ve genellikle bilgilerinin doğru olduğu kanıtlanırdı. Durugörü, duruişiti ve duruduygu yetenekleri o kadar gelişmişti ki, Spiritualism'in yıllık Anma Ayini'nde, Ateşkes Günü'ne yakın, Londra'daki devasa Royal Albert Hall'u her yıl doldurabiliyorlardı. Kamu propaganda toplantılarına katılmadıklarında, Birleşik Krallık'ı gezerek tahmini 700 Spiritualist kilisesinden bazılarında göründüler.

İlk oturumum

Kiliselerde ve salonlarda gözlemlediğim medyumluğun erken dönem kamusal gösterilerinden etkilenmiş olsam da, tanık olduğum fenomenler için tek açıklamanın ruh iletişimi olduğuna hâlâ tam olarak ikna olmamıştım. Durugörü ve duruişiti, görünüşe göre bir medyumun zihni ile ölülerin ruhlarının zihinleri arasındaki telepati biçimleriydi. Belki de medyumlar gördükleri ve duydukları şeylerin kaynağını yanlış yorumluyorlardı. Acaba izleyicilerindeki insanların düşüncelerini ve arzularını mı algılıyorlardı? Bir sonuca varmama yardımcı olmak için, özel bir oturum yapmamın zamanının geldiğine karar verdim: bir medyumla bire bir söyleşi.

Ruhsal iletişimin kişisel kanıtlarını aramam beni 1950'lerin sonunda kuzeybatı Londra'daki Bertha Harris'in kapısına götürdü. Sevgiyle Battling Bertha olarak bilinen, II. Dünya Savaşı sırasında İngiltere'nin en iyi medyumlarından biriydi ve kendisine danıştığımda hala dikkate değer sonuçlar üretiyordu. Görüşmeyi telefonla ayarlamıştım ve takma bir isim vermiştim, sadece tanışmadan önce benim hakkımda biraz araştırma yapmış olma ihtimalini elemek için, bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu bilmeme rağmen.

Oturum iki saat sürdü, bir aura okumasıyla başladı, hayatımdaki olaylara geçti ve ardından ölümden sonra hayatta kalma kanıtı sağladı. Babam iletişim kuruyor gibi görünüyordu, ölüm nedenini ve ayrıca öldüğü haftanın gününü doğru bir şekilde belirtti. Medyum daha sonra uzun elbisesinin ucunu tuttu, başparmağının etrafına doladı ve bir tamponlama hareketi yaptı. Malzemeyi bıraktı, sonra sağ elini bir alet tutuyormuş gibi sıktı ve masa üstü boyunca kıvrımlı hareketler yaptı.

'Ne yaptığımı bilmiyorum,' dedi bana. 'Ama o bana bunu yaptığını gösteriyor.'

Şaşırmıştım. Babam, düz duvarlarda ahşap doku efektleri yaratmayı seven bir ressam ve dekoratördü. Bazen yeni boyanmış duvarı başparmağının etrafına sardığı bir bezle hafifçe ovalayarak ceviz görünümü yaratarak efektleri çeşitlendirirdi. Diğer odalarda, ahşap doku desenini taklit etmek için yüzeyin üzerinde dalgalı bir şekilde gezdirdiği çelik bir tarak kullanırdı.

Oturuşum boyunca mümkün olduğunca az konuştum, kasıtlı olarak yanıtlarımı bir baş sallama veya bir Evet veya Hayır ile sınırladım. Soru sormak yerine ifadeler kullandığı için söylemem gereken çok az şey vardı. Bu yüzden nedenini açıklamadan gösterdiği eylemlerin önemini kabul ettim.

Bertha Harris, ancak, ruh yardımcılarının ona çok şüpheci olduğumu söylediğini ve daha sonra, bu kanıtı düşündüğümde, onun zihnimi okuduğuna karar verdiğimi söyledi. Bu yüzden, bana bilmediğim bazı bilgiler vermeye çalışacaklardı ve bunları kontrol etmem gerekecekti.

Bana bir gazetecinin ruhunun farkında olduğunu söyledi. Hemen şüpheci zihnim devreye girdi. Bir medyuma danışan ve bol miktarda not alan bir gençtim. Bertha Harris'in benim bir gazeteci olduğum sonucuna varması çok da zor olmadı. Şunu eklediğinde şüpheciliğim buharlaştı: Hayır, üzgünüm, o bir gazeteci değil. Birlikte çalıştığınız bir gazetecinin *babası* . Adı Smith. Çok yaygın bir isim olduğu için üzgünüm ama değiştiremem. Ve bana büyük bir odada başka insanlarla çalıştığınızı ama oğlunun odadaki tek diğer adam olduğunu söyledi.

Bunların hepsi yerindeydi. O zamanlar haftalık bir ticaret dergisinde editör yardımcısıydım ve ekipteki tek diğer adam kırklı yaşlarındaki yardımcı editör

Arthur Smith'ti. Ama Bertha Harris'in yanıldığından emindim çünkü Arthur hafta sonları annesini ve babasını ziyaret etmekten sık sık bahsediyordu.

'Bu adam bana isminin baş harflerinin WG veya WJ olduğunu söylüyor - J mi yoksa G mi olduğunu tam duyamıyorum - ve bir akciğer rahatsızlığından öldüğünü söylüyor.'

Bunu bir kağıda yazdım ve birkaç gün sonra bir pub öğle yemeğinde Arthur'a babasının hala hayatta olup olmadığını sordum. Neden sorduğumu açıkladığımda biraz şaşırmış gibi göründü, sonra şöyle cevap verdi, 'Hayır, ben üç yaşındayken öldü. Baş harfleri WG'ydi. Onu hiç tanımadım ve annem yeniden evlendi, bu yüzden ebeveynlerimden bahsettiğimde, aslında annem ve üvey babamdan bahsediyorum. Babamın yan tarafındaki bir yaradan öldüğüne inanıyorum. Bu hafta sonu annemle görüşeceğim. Ona soracağım.'

Ruh iletişimi doğruydu. WG Smith'in ölümü Ölüm belgesi, ölüm nedeninin İkinci Dünya Savaşı sırasında hardal gazı soluması sonucu oluşan bir akciğer rahatsızlığı olduğunu gösteriyordu.

Bildiğim kadarıyla, Bertha Harris ve ben onun loş ışıklı oturma odasındaki tek kişilerdik. Ne bir vurma sesi ne de bir tıkırtı vardı; hayaletsi esintiler veya sisli, ektoplazmik şekiller yoktu — sadece odada benimle iletişim kurmak için can atan ölüleri görebilen ve duyabilen çok yaşlı bir kadın vardı.

Bir medyumla ilk seansımdı ve en iyilerden biri olmaya devam ediyor. Telepatinin bana verilen bilgilerin bir kısmını açıklayamayacağını kanıtladı ve beni Spiritüalizmin ciddi bir araştırmaya değer olduğuna ikna etti. Kırk yıllık çalışma bu kararı güçlendirdi.

1 London Evening Standard , 9 Ocak 2004.

2 Daily Mail Hafta Sonu, 20 Ekim 2001.

2 Ruhlar Kontrolü Ele Geçirdiğinde

Etkileyici olsalar da, durugörü veya duruişiti yeteneğine sahip kişilerden gelen ruhsal mesajların bir aracı aracılığıyla iletildiği gerçeğinden kaçış yok. Ölmüş sevdiklerimizle daha doğrudan konuşabilmemiz mümkün olsaydı ne kadar da iyi olurdu. İyi haber şu ki, bir dereceye kadar, trans medyumluğu bu ihtiyacı karşılıyor. İyi gelişmiş bir trans medyumu, bedeninin ruhlar tarafından ele geçirilmesine izin verir ve bu ruhlar konuşmayı kontrol edebilir ve tıpkı Dünya'da olduğu gibi, karşılıklı ilgi duydukları olaylar ve insanlar hakkında normal bir sohbet sürdürebilir.

Trans, ister kendi kendine oluşturulmuş olsun, ister hipnoz veya ruhsal varlıklar tarafından meydana getirilmiş olsun, Spiritüalizm ve psişik araştırma tarihinde önemli bir yer tutmuştur. Ancak, halk arasında nispeten nadir görülen bir medyumluk biçimidir ve gösterildiğinde, konuşan, ruhların ve mesajlarının açıklamalarını yapan tek bir ruh rehberi olma eğilimindedir. Özel veya ev çevreleri, en iyi kanıtların üretildiği ve bire bir konuşmaların gerçekleştiği yer olma eğilimindedir.

Spiritüalist terminoloji ve tanımlar bazen kafa karıştırıcı olabilir - deneyimli Spiritüalistler için bile. Ancak genel olarak kabul edilen, her birimizin hayatımız boyunca bizi gözeten bir ruh rehberimiz olduğudur. Bazıları 'koruyucu melek' terimini kullanmayı tercih eder. Bu spiritüel varlık hayatımızın tüm yönleriyle ilgilenir. Medyumluk yetenekleri geliştiren bireyler genellikle rehberleri için kanallardır. Ancak aynı zamanda, özellikle iki dünya arasındaki iletişimi desteklemekle ilgilenen diğer dünyada başkaları da vardır. Bazen ' ruh kontrolcüleri' veya 'kontrolcüler' olarak adlandırılırlar ve sundukları kişilikler ciddi yetişkinlerden yaramaz çocuklara kadar değişebilir. Ruh kontrolcüleri ayrıca 'trans medyumları için kapı bekçileri' olarak hareket eder. Genellikle, kontrol bir aracıdır ve ayrılanlardan gelen mesajları iletir. Ancak özel durumlarda, ruhun medyumun bedenini ele geçirmesine ve doğrudan oturanla konuşmasına izin verirler.

Etkileyici bir trans ortamı

Savaş yıllarında İngiltere'nin en önemli trans medyumlarından biri Lilian Bailey'di.

Lilian Bailey

Wembley'deki, kuzeybatı Londra'daki evinde zincirleme sigara içen medyumla tanıştığımda, altmışlı yaşlarının sonlarındaydı ve çok az özel seans veriyordu. Beyaz saçları ve sol gözünün üzerindeki siyah bir yama ile, dikkat çekici bir varlığa sahip etkileyici bir figürdü. Bana trans medyumluğundan ve ruh rehberi William Hedley Wootton tarafından ilk kez 'ele geçirildiğinde' ne kadar korktuğundan neşeyle bahsetti. 'Öleceğimi düşündüm,' dedi bana.

Lilian Bailey, medyumsal güçleriyle teselli bulan birçok ünlü modelden bahsetmekten çekiniyordu, ancak aralarında sessiz film yıldızı Mary Pickford, aktris Merle Oberon ve eşsiz Mae West gibi Hollywood büyüklerinin yanı sıra Kanada'nın en uzun süre görev yapan başbakanı William Lyon Mackenzie King ve Çin'in Büyük Britanya Büyükelçisi olduğu dönemde Çinli diplomat VKWellington Koo ve eşinin de bulunduğunu biliyordum. Medyum, Koo'ların Londra'daki evinde oturumlar düzenledi. Koo, 1926'dan 1927'ye kadar Çin'in geçici başbakanıydı ve ayrıca Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde büyükelçi olarak görev yaptı .

Kraliyet seansı

Lilian Bailey'nin damadı Gordon Adams, *Psychic News'in yayıncısı olan Psychic Press'te kitapçı müdürü ve şirket sekreteri* olarak ilk görüşmemizden sonra bana anlattığı hikayeye hiçbir şey beni hazırlamamıştı. 1953'te, Spiritüalizmi araştırmaya başlamamdan yıllar önce, dikkate değer bir seansın gerçekleştiğini açıkladı. Gizlilik yemini etmiştim ve Ekim 1971'de Lilian Bailey'nin ölümünden sonra ben ve hikayeyi bilen diğerleri bunu tartışmak için özgür kaldık.

Lilian Bailey, kendi göz ve kulaklarının kanıtlarını kabul etmeye hazır olmadan önce kendisinden en katı test koşulları altında performans göstermesini isteyen insanlar olduğunu biliyordu ve Adams bana, makul ölçüde,

bu talepleri karşılamak için her zaman elinden gelenin en iyisini yaptığını söyledi. Bu yüzden, bir yabancıdan Kensington'daki bir evde bir seans yapması için bir istek aldığında, kabul etti. Bir limuzin onu iyi döşenmiş bir mülke götürdü, sonra başka bir adrese götürüldü. Yolculuk sırasında gözlerini bağlaması gerekiyordu, böylece karşılaşacağı kişi veya kişiler hakkında görsel ipuçları olmayacaktı. Tekrar kabul etti.

Sonunda bir odaya götürüldü, orada başkalarının toplandığını hissetti ve hala göz bağıyla seansı yönetmesi istendi. Bu büyük bir engel değildi, çünkü sık sık trans halinde çalışıyordu. İnsanların medyumluğunu test etmek için gittiği mesafeler konusunda şaşkın ama felsefi bir şekilde, kendini bir sandalyeye bıraktı ve kısa süre sonra kendini bir transa sürüklenirken hissetti, bu da ana ruh yardımcısı Bill Wootton'ın ve diğer dünyadaki diğerlerinin bedenini ele geçirmesine ve dudaklarından konuşmasına izin verdi.

Kendisine hiç vakit kaybetmeden normal bilincine kavuştu ve göz bağını çıkarabileceği söylendi. Gözleri ışığa alıştıkça oturanları inceledi. Yaldızlı sandalyelerde bir daire halinde oturanlar Kraliçe Anne, Kraliçe, Prens Philip, Prenses Margaret, Prenses Alexandra ve Kent Dükü'ydü.

Kral VI. George'un ölümünden bir yıl sonra gerçekleşen bu şaşırtıcı deneyim, açıkça bir umutla düzenlenmişti. Ölü hükümdardan bir iletişim aldı ve neredeyse kesinlikle başarılı oldu. Ancak, trans halinde olduğu için Lilian Bailey, İngiliz kraliyet ailesi üyeleri ile onlarla konuşmak isteyen ruh dünyasından kişiler arasında gerçekleşen konuşmalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, katılanların hiçbiri gizli seans hakkında doğrudan yorum yapmadı.

Kraliyet biyografi yazarı ve *Daily Telegraph mahkeme muhabiri Ann Morrow bu hikayeyi The Queen Mother adlı* kitabına dahil etti . Gordon Adams'a Lilian Bailey'nin göz bandını çıkardığında sinirlenip sinirlenmediğini sormuştu. Adam şöyle cevap vermişti: 'Kaynanamın Çin lideri Chiang Kai-shek ve Yunanistan Kralı gibi her türlü insanla işi vardı. Bu yüzden kraliyet tarafından korkutulduğunu hissetmiyordu; hepsi onun için günlük bir işti.'

Kraliçe Anne'nin, seanstan ve daha fazla özel görüşmeden sonra bir süre Lilian Bailey'i aramaya devam ettiği bildirildi. Sonunda, kaybıyla yüzleştiğinde ve ölü kralın onu ruhlar aleminden izlemeye devam ettiğinden açıkça memnun olduğunda, medyumdan son bir kez Clarence House'a gelmesini istedi. Giydiği elbiseden bir parça kostüm takısı çıkaran Kraliçe Anne, bunu Lilian Bailey'nin omzuna iliştirerek şöyle dedi: 'Çok fazla eşyamız olmadığını biliyorsun, ama bunu senin almanı istiyorum.' Bu, aldığı rahatlık için minnettarlığını ifade etti. Neredeyse hemen kamusal hayata geri döndü.

Kraliyet ailesi hikayeyi doğrulamadığına göre, bu dikkat çekici olayın gerçekten gerçekleştiğinden emin olabilir miyiz? Birinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'da Kraliçe Mary'nin Ordu Yardımcı Kolordusu'nda görev yaptığı sırada yaptığı hizmetlerden dolayı OBE ile ödüllendirilen Lilian Bailey'i tanıyanlar, itibarını artırmak için böyle bir hikaye uydurmayacağında ısrarcı. Zaten ünlüydü ve hikaye hayattayken hiç yayınlanmadığı için Spiritualistler veya halk arasındaki konumunu etkilemedi. Bu şüphecileri tatmin etmeyebilir.

Daha da önemlisi Ann Morrow'un yaptığı bir gözlemdir. Kitabını yazarken Kraliçe Anne ve özel sekreteri Sir Martin Gilliat'tan yardım aldı. Kitabın provalarını gördüler ve kraliyet seansı raporunun eklenmesine itiraz etmediler. Hikaye, Ann Morrow'un Temmuz 2000'de yüzüncü yıl dönümünü anmak için yayınlanan *Without Equal: Her Majesty Queen Elizabeth, the Queen Mother adlı kitabında yine itirazsız bir şekilde tekrarlandı.*

Charlie adında bir kuş

Kral George VI'nın ölümünden bir süre önce , Lilian Baileys medyumluğu aracılığıyla, üçüncü bir taraf - Lionel Logue - tarafından kendisine iletilen ruhsal iletişimler almıştı ve neredeyse kesin olarak kraliyet grubu seansına yol açan bu bağlantıydı. Logue, olağanüstü yeteneği sayesinde Kral'ın ciddi bir kekemeliğin üstesinden gelmesini sağlayan Avustralyalı bir konuşma uzmanıydı ve sonrasında yakın arkadaş oldular. 1946'da karısı öldüğünde, kederli Logue intiharı düşündü. Ülkenin en ünlü gazetecilerinden biri olan ve aynı zamanda önde gelen bir Spiritualist olan Hannen Swaffer'dan yardım istedi.

Birkaç gün sonra Swaffer, Logue'u Lilian Bailey ile tanışması için Londra'daki dairesine davet etti. Gazeteci, ona erkek konuğu hakkında hiçbir şey söylemedi ve tanıştırıldıklarında isim de verilmedi, ancak hemen utandı ve şöyle dedi: "Nedenini bilmiyorum ve sana söylemek istemiyorum ama George V burada. Oğlu için yaptığın şey için sana teşekkür etmemi istiyor." Daha sonra, Logue'un ölmüş karısı iletişim kurdu, Lilian Bailey'in bedenini kontrol etti ve kollarını kocasının etrafına doladı. Ona evde ve bahçede yaptığı değişikliklerden bahsetti - başka kimsenin bilmediği şeyler. Medyumun ruh rehberi Bill Wootton, Logue'a karısı için kullandığı takma adın Muggsy olduğunu bile söyledi. Sonra konuşma terapistini davet etti ve herhangi bir soru sormasını istedi.

'Eşim ilk tanıştığımız yerle ilgili bir şey söylemek istiyor mu?'

Bill Wootton şaşkın bir ifadeyle karşılık verdi. 'Charlie adında bir kuştan bahsediyor. Kanarya değil. Serçeye benziyor.'

20

Logue bunalmıştı. Charlie Sparrow onun en iyi arkadaşıydı ve gelecekteki eşiyle yirmi birinci yaş günü partisinde tanışıp aşık oldular. O zamandan sonra Logue, Lilian Bailey ile düzenli seanslar yaptı ve birçok kez Kral VI. George ile bunlar hakkında konuştu ve hiçbir düşmanlıkla karşılaşmadı. Logue'a, "Ailem Spiritüalizme yabancı değil," dedi. Bu kesinlikle doğruydu çünkü Kraliçe Victoria, Prens Albert'in ölümünden sonra birkaç medyumla seanslar düzenlemişti. Kral VI. George, Logue'a minnettarlığını ona güzelce oyulmuş bir sandalye vererek ifade etmişti - konuşma terapisi seansları sırasında oturduğu sandalye - ve Logue da karşılığında bunu Lilian Bailey'e verdi. O da bunu kendi evinde verdiği tüm seanslar için kullandı.

Çoğu trans medyum aynı zamanda durugörü veya duruişiti yeteneğine sahip olsa da, ruhların sevdikleriyle daha doğrudan iletişim kurabildiği değiştirilmiş bir bilinç durumuna geçme yetenekleri bize ölümden sonraki yaşam için en iyi kanıtlardan bazılarını sağlar. Yine de birçok trans medyum iletişimi ruh rehberleriyle sınırlar. Belki de bu, bilinmeyen ruhların fiziksel bedenlerini ele geçirmesine izin verme endişesini yansıtır, ancak genellikle rehber veya başka

bir yardımcı, medyumun zihnini işgal eden hoş olmayan varlıkları önlemek için bir 'kapı bekçisi' görevi görür.

Transa girmek

Transa girmek çok rahatsız edici olabilir. Lilian Bailey ilk başta buna karşı çıktı çünkü bebek kızı Dorothy'yi taşırken büyülenirse onu düşürebileceğinden endişe ediyordu. 1950'lerde ve 1960'larda, 15 yaşındayken Spiritüalist bir gelişim çemberinde ilk kez transa girdiğinde Britanya'nın en çok aranan medyumlarından biri haline gelen Douglas Johnson'ın deneyimi tipiktir:

Aniden bayılacak gibi oldum, biliyordum ki biz değildik. çemberi kırmak amaçlanmıştı (herkes el ele tutuşuyordu) ve ben düşünce bu his kaybolacaktı. Bir sonraki bildiğim şey, ev sahibim tarafından bana bir bardak su verildi. Çok özür diledim; daha önce hiç bayılmadığımı ve anlayamadığımı söyledim. Ama o, 'Saatinize bir bakın' dedi. Ve şaşkınlığıma göre üç çeyrek saat sonraydı. Trans durumuna geçtiğim ve birinin benim aracılığımla konuştuğu söylendi.... Bu beni çok korkuttu ve çok uzun bir süre psişik şeylerle ilgilenmemeye karar verdim. Okulda veya otobüste gelmesinden korkarak yaşadım.

Sonunda, diğer psişik yetenekleri geliştikçe, Douglas Johnson ruh yardımcılarının onu büyülemesine izin verdi. *Psych* ic dergisiyle yaptığı bir röportajda şöyle açıkladı:

duyabiliyorum , ancak konuşmayı bırakamıyorum ve sonra hiçbir şey duymadığım daha derin bir trans durumuna geçiyorum. Seansın sonuna doğru, yavaş yavaş kendime geliyorum, bu yüzden çoğu zaman son kısmını duyuyorum .

Ruhsal rehberi Chiang, transın nasıl işlediğini şöyle anlatıyor:

O diyor ki doğrudan vücuduma girmiyor ama etrafımda her birimizin bir kuvvet alanı var, manyetik alan gibi bir şey, bazıları buna 'aura' diyor. Chiang, bu kuvvet alanının içinde yakından durduğunu ve beni bir kukla gibi yönlendirdiğini söylüyor.

Bunun, çok karmaşık bir süreç olması gereken bir şey için oldukça basitleştirilmiş bir açıklama olduğundan şüpheleniliyor. İngiltere'nin en saygın

öğretim medyumlarından biri ve Chan'ın kanalı olan Ivy Northage, ruh rehberinin ilk olarak onu nasıl kontrol altına aldığını şöyle anlatıyor:
Oldu güya Kendi arkama geçtim ve önüme bir şey çıktı. Tamamen bilinçliydim ama konuşmam üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Sanki bir şey beni konuşturuyordu. Chan hayatımıza böyle girdi, benim aracılığımla birkaç aralıklı kelime söylendi Buna izin verdim çünkü ne olduğunu veya ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Yıllar sonra, Spiritüalist platformlarda düzenli bir göstericiyken, büyülenmek üzere olduğu zamanı her zaman hissederdi: Çok tuhaf, Chan'ın geliş şekli. Sanki kafamın üzerine görünmez bir başlık geçiriyormuş gibi. Bunu yaparken, bilinçli yanım bunun arkasına geçiyor ve o başlığı takıyor.'

Zihinlerimizin kesinlikle gizli derinlikleri vardır ve yazar ve yayıncı Brian Inglis'in yazdığı *Trance - the Natural History of Altered States of Mind adlı kitap, okuyucularına hipnoz, mesmerizm, psikoloji, psikiyatri ve medyumsal translar hakkındaki mevcut anlayışımızın çok kapsamlı bir incelemesini sunar. Avukat Edward Cox'un What Am I ?* kitabından 'ruh' veya 'ikincil' kontroller hakkında şu alıntıyı ekler :
Eğitimsiz bir barmenin, trans halindeyken, bir grup filozofla 'Akıl ve Önbilgi, İrade ve Kader' üzerine bir diyalog sürdürdüğünü ve onlara karşı kendi savunmasını yaptığını duydum. Çeyrek saat sonra, trans halinden çıktığında, felsefi bir konu hakkındaki en basit soruyu bile cevaplayamıyordu

Çoklu kişilikler

Transın birçok seviyesi vardır, medyumun söylenenlerin tamamen farkında olduğu ancak kontrol edemediği hafif bir 'gölgeleme'den, medyumun bilincinin olup bitenden habersiz olduğu derin transa kadar. İnanışa göre trans ne kadar derin olursa, medyumun zihninin iletişime müdahale etme veya 'kirletme' olasılığı o kadar az olur.

Bazı insanlar, büyülenmiş medyumlar aracılığıyla konuşan ruh rehberlerinin aslında ruh olmadığına, medyumların ikincil kişilikleri olduğuna inanıyorlar -

tıpkı birden fazla şekilde ortaya çıkanlara benzerler. kişilik sendromu - ve bilinç durumunun değişmesi ve medyumun normal kişiliğinden kopmanın psişik güçlerin artmasıyla sonuçlanması. Bu, çoğu ruh rehberinin kendileri hakkında ayrıntılı olarak çok az bilgi sunmasının nedenini açıklayabilir.

Bu, 2003 yılında New York'a yaptığım bir ziyarette, East 71st Street'teki Parapsychology Foundation'ın genel merkezini ziyaret ettiğimde derinlemesine inceleyebildiğim bir konuydu. Kurucu ortağı, 1970 yılında ölen, dikkat çekici İrlanda doğumlu medyum Eileen J. Garrett'dı. Kızı Eileen Coly ve torunu Lisette Coly, her ikisi de onun çalışmalarını sürdürmede aktif olarak yer alıyorlar. Eileen Garrett, olağanüstü bir trans medyumu olmasının yanı sıra, parapsikolojinin -daha yaygın olarak psişik araştırma olarak bilinir- güçlü bir destekçisiydi ve paranormal araştırmacılar tarafından yürütülen çok sayıda teste gönüllü olarak katıldı.

Eileen Garrett, trans halindeyken kendisiyle konuşan iki ana ruh rehberinin, Uvani ve Abdul Latif'in iddia ettikleri kişiler olduğundan şüphelendi, bunun yerine bilinçaltının ürünleri olduklarından şüphelendi. Uvani, yüzyıllar önce Hindistan'da bir asker olduğunu söyledi ve Abdul Latif, Selahaddin'in sarayından on ikinci yüzyılda yaşamış bir doktor olduğunu iddia etti.

Rehberler kimlerdir?

Gerçeği belirlemeye çalışan psişik araştırmacılar, iki trans kişiliğiyle ve normal halindeki Eileen Garrett ile saatlerce konuşarak, hatta üçü üzerinde de kelime ilişkilendirme testleri kullanarak vakit geçirdiler. Sonuçlar kesin değildi. Bir araştırmacı, Uvani'nin medyumun bilinçaltı zihninin ayrılmış bir parçası olduğu sonucuna varırken, bir diğeri Uvani ve Abdul Latif'in bağımsız kişilikler olduğuna karar verdi. Uvani, bu arada, iletişim kurmak için Eileen Garrett'ın zihninin ayrılmış bir parçasını kullandığını, ancak bunun onun zihninin bir ürünü olmaktan çok farklı olduğunu söyledi.

Eileen Garrett daha sonraki yaşamında otobiyografisi Many'de şunları yazdı *: Sesler:* 'Onları, eşikte duran ruhsal sakinler olarak asla tam olarak kabul edemedim; onlar da öyle sanıyorlar.'

Kızının ve torununun Eileen Garrett'ı trans halinde nadiren duyma fırsatına sahip olduğunu öğrenince şaşırdım çünkü bu seanslar her zaman özel olarak yapılıyordu. Kızı Eileen Coly için ilk fırsat, sekreter olarak görev yaptığı sırada bir araştırmacının (Martin Ebon) kendisinden büyülenmiş annesine kendi adına bazı sorular sormasını istemesiyle geldi .

'Eh, yaptım,' dedi bana ve Uvani'nin bu oldukça çekici kişiliğiyle konuştuğum için oldukça etkilendim, görünüşe göre her zamanki gibi selamladı, oturdu ve dikkat etti. Sonra, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, tamamen pratik olarak,

Dedim ki: "Bilmiyorum. Bir tür iletişim veya mesajınız olabileceğini anladım. Daha önce tanıştığınız Martin Ebon, elbette, sizinle iletişim kurmamı önerdi." Bu yüzden, oldukça Kızılderili tarzında, bana pek bir şey anlatmadı.

Lisette Coly kahkahalarla güldü ve annesine, 'Çok fazla şey sormadın!' dedi.

'Şey, bilirsin, pek fazla şeyim yoktu...' diye cevapladı Bayan Coly. 'Şimdi olsaydı, "Bu arada, kocam Bob'u benim için bulabilir misin?" derdim. Bu yüzden, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Tüm bu yıllar boyunca insanlara verdiğiniz yardımın farkındaydım, bu yüzden bunu yapmaya devam edin " dedim. Çok sevimliydi. Çok saygılıydım ve Onun ve diğer herkesin zamanını boşa harcamayacaktım. Ondan hoşlanıyordum, ki bu da önemli bir şey çünkü ben herkesi sevmiyorum.'

Beni büyüleyen şey, Eileen Garrett'ın trans kontrollerinin doğası hakkında şüpheleri varken, kızının Uvani'den ayrı bir varlık olarak neşeyle bahsetmesiydi.

'Çünkü o *Uvani'ydi* ,' diye açıkladı. 'O Eileen Garrett *değildi , annem değildi ... Ve yine de bana gerçekten* öbür dünyaya inanıp inanmadığımı sormayın '

Cevap almak için medyumun torununa yöneldim.

Lisette, medyumluğun sağladığı maneviyatçı inancına atıfta bulunarak, 'Kontroller gerçek mi ve hayatta kalma hipotezi doğru mu?' diye sordu. hepimizin ölümden sağ kurtulduğumuzun kanıtı. 'Bilmiyorum. Bu bir polis değil mi? dışarı mı? Ama en azından Eileen Garrett'ı trans halinde görmenin gücüne

dayanarak olduklarını söylemiyorum. Ama çok umuyorum ki öyledir. Gerçekten umuyorum ki öyledir.'

R101 hava gemisinin kaptanı geri döndü

Ruh rehberlerinin gerçekliği ne olursa olsun, Eileen Garrett kalibresindeki büyülenmiş medyumlar aracılığıyla konuşmayı başaran bireysel ruhların kimliklerini inkar etmek mümkün görünmüyor. Bu türden en sansasyonel vakalardan biri İngiliz R101 hava gemisini içeriyordu.

7 Ekim 1930'da, Sir Arthur Conan Doyle'un ölümünden kısa bir süre sonra, gazeteci Ian D. Coster, Sherlock Holmes'un yaratıcısıyla mezardan öteden konuşma umuduyla Eileen Garrett ile bir trans oturuşu ayarladı. İlk hayal kırıklığına uğramasına rağmen, büyülenmiş medyumun dudaklarından kendini duyuran kişi, birkaç gün önce Fransa'nın Beauvais kentinde bir yamaçta düşen devasa R101 hava gemisinin kaptanı Uçuş Teğmen H. Carmichael Irwin'di. Irwin, uçuş öncesi endişelerinden bahsetti ve hava gemisinin son anlarının grafiksel bir tanımını yaptı; buna altı ay sonra resmi bir soruşturma yapıldığında doğrulanmış gibi görünen bir dizi teknik ayrıntı da dahildi.

Coster'ın elinde bir kepçe vardı ve ruh iletişimleri o kadar ayrıntılıydı ki Sivil Havacılık Bakanlığı'ndan Binbaşı Oliver Villiers, Eileen Garrett ile bir seansa katıldı ve bu seans sırasında Irwin ve diğer mürettebat üyeleri medyumun bedenini ele geçirip onun aracılığıyla konuştular. Birçok kişi bunu, öldükten sonra yaşadığımızın ve ölülerin bizimle iletişim kurabildiğinin tartışılmaz bir kanıtı olarak gördü.

Ancak Eileen Garrett, her zamanki ihtiyatlılığıyla, İngiliz psişik araştırmacı Archie Jarman'dan tüm gerçekleri kontrol etmesini ve alternatif açıklamalar aramasını istedi. Garrett'ın 1970'te , 77 yaşındayken ölmesi üzerine, onu neredeyse 40 yıldır tanıyan Jarman, medyumun ve Parapsikoloji Vakfı'nın 'Ünlü R101 hava gemisi davasını olabildiğince derinlemesine araştırmamı' istemişti [1.] Bunu yapmayı kabul etmiş ve ne ücret ne de masraf almayacağını taahhüt etmişti, böylece soruşturması ne ortaya çıkarırsa çıkarsın, 'korkusuz ve

kayırmacı olmadan' çalıştığı görülecekti. 1963'te tamamladığı 80.000 kelimelik raporunda şunları söylemişti:

The Tamamlanmış destan, sıklıkla kısaca bahsedilmiş, oldukça büyük bir olay olarak ortaya çıktı . Yaklaşık altı ay sürdü ve sonunda 55 sayfa daktilo ve planla doldu. R101'in düştüğü Beauvais'e iki seyahat içeriyordu. R101'in ağır dizel motorlarının tasarımcısı (ölümcül kazadan kısmen sorumlu olan) ve kardeş gemi R100'ün yaşlanan ama aktif kaptanı gibi havacılık uzmanlarıyla konferanslar yapıldı.

Teknik tanıklar sorgulandı; mühimmat haritaları incelendi; Eileen'in kendi havacılık bilgisi araştırıldı (sonuç, sıfır, oyuncak bir balonu uçuracak kadar bilgi sahibi değildi). Yakından meteoroloji, jeoditler, savaş öncesi siyasi manevralar ve bir bakanlıktaki belirli bir komplo, aerodinamik ve neredeyse 50 cesur adamlar ölümlerine.

Bu vakayı ruhsal tarihte eşsiz kılan şey teknik yönüdür - ve gerçekten eşsiz demek istiyorum ... Benim fikrime göre, Eileen'in karanlık ve uzmanlaşmış verilerini sıradan yollarla elde ettiğine inanmak, paranormal bir şekilde, 'ölü' Kaptan Irwin'in devasa hava gemisiyle yakıldığı ana kadar hatırlayan ruhuyla temas kurduğunu kabul etmekten daha büyük bir safdillik gerektirir.

keşfettim . 1980'de Brighton'daki evinde kendisiyle röportaj yaptığımda, R101 ruh iletişimlerinin ne kadar kanıtlayıcı olduğu konusunda ciddi şüpheleri olduğu açıktı. Sonunda bunları benim için, yardımcı editörü olduğum Alpha dergisi için bir kitap incelemesi biçiminde basmayı kabul etti. 1 *Bu* fırsat , tanınmış Amerikalı yazar John Fuller'ın Eileen Garrett Rl01 seanslarına dayanan *The Airmen Who Would Not Die'ı yazmasıyla ortaya çıktı.*

Olası rasyonel açıklamalar

Archie Jarman'ın incelemesi, olayın olumlu ve olumsuz yönlerini ustalıkla özetliyor. Jarman, medyum aracılığıyla konuşan telaşlı sesin 'Irwin'in gerçek ruhu, Eileen Garrett'ın ikincil kişiliği ya da ölü kaptan gibi davranan yaramaz bir ruh' olup olmadığını; ya da Uvani'nin, bir gazeteci olarak R101 trajedisiyle

ilgili tüm haberleri okumuş olması gereken 'Ian Coster'ın bilinçaltı zihnini bilinçsizce okuyup okumadığını' soruyor .

Archie Jarman, 'Uzman görüşü sonunda onun gerçek Irwin *olmadığına karar verdi* ' diye yazdı ancak alternatif teorilerden hangisinin doğru olduğunu belirtmedi.

Binbaşı Villiers'in medyum aracılığıyla zeplindeki ölü subaylarla konuştuğuna dair kesin bir izlenime sahip olduğu ortaya çıktı; ancak R101 hakkında daha fazla bilgiye sahip olan diğer tanıklar, seanslarda verilen teknik bilgilerin çoğunun yanlış olduğu konusunda ısrar ettiler.

Örneğin, Irwin'in medyum aracılığıyla yaptığı açıklamalardan biri şöyleydi: 'Gaz göstergesinin yukarı aşağı hareket ettiğini fark ettim, bu bir sızıntı veya kaçış olduğunu gösteriyordu...' R101'in kız kardeşi olan R100 hava gemisini Kanada'ya ve geri uçuran Hava Komutanı RS Booth, 'Böyle bir alet takılmamıştı' dedi. Ayrıca, Eileen Garrett'ın, hava gemisinin yelken açmasından yaklaşık on gün önce, kazada ölen Sir Sefton Brancker'a, geminin içerdiği tehlikeler hakkında uzun uzun konuştuğu da belirtildi. Jarman, 'Bunun bilinçaltına hiçbir şekilde yerleşmemesi garip olurdu' diye belirtti. Jarman, R101 davasında çelişkili kararlar verdiği için, onun sonuçlarına ihtiyatla yaklaşmayı tercih ediyorum.

Bilim insanlarını ikna eden trans medyumlar

Belki de trans medyumluğundan çok fazla şey bekliyoruz. Belki de Irwin'in ve R101'in diğer mürettebat üyelerinin ruhları seans *odasındaydı* ve Eileen Garrett aracılığıyla konuşmaya çalışıyorlardı, ancak bu iletişimlerin kalitesi tutarsızdı - belki de kelimeler yanlış duyulduğunda veya yanlış yorumlandığında çok kötü bir telefon hattında konuşuyorlardı.

R101 vakası, bir ruhsal iletişimin doğruluğunu *herkesin* tatmin olacağı şekilde değerlendirmenin ne kadar zor olduğunu gösteriyor. Trans medyumluğunun avantajı, bir dizi düzeyde kanıt sağlamasıdır: iletişimcinin konuşma kalıpları ve tavırları, dünyevi yaşamları boyunca bağlantıda olduğu konular hakkında

sohbet etme yeteneği ve başka hiç kimsenin bilemeyeceği insanlar ve yakın bilgiler hakkında bilgi.

Yirminci yüzyılın en iyi trans medyumlarından ikisi - Bayan Leonore Piper ve Bayan Gladys Osborne Leonard - bu yeteneklerini onlarca yıl boyunca sergilediler ve araştırmacıları ruh dünyasından iletişimler aldıklarına ikna eden bilimsel testlere gönüllü olarak katıldılar.

Bayan Piper Boston, ABD'de doğdu ve medyumluğu, kendisi aracılığıyla alınan ruhsal iletişimleri 18 ay boyunca araştıran seçkin psikolog Profesör William James tarafından keşfedildi. Kendisini, 'dünyadaki herhangi bir kişisel gerçek konusunda olduğu kadar, onun trans halindeyken uyanıkken duyması mümkün olmayan şeyleri bildiğinden kesinlikle eminim' diye ilan etti.

Bayan Piper, daha sıkı kontrollerin uygulandığı İngiltere'ye davet edildi. Her yerde takip edildi. Kendisine isimsiz bakıcılar sunuldu. Kaldığı bir evde, onlardan hiçbir şey öğrenemeyeceğinden emin olmak için, tüm hizmetçiler bile gelmeden önce değiştirildi. Ünlü fizikçi Sir Oliver Lodge araştırmacılardan biriydi ve şöyle dedi: "Kendimi tatmin ettim ki, trans halindeyken sahip olduğu bilgilerin çoğu sıradan, sıradan yöntemlerle elde edilmiyor, ancak 'Bayan Piper'ın herhangi bir aldatmacasının bu gerçekleri açıklayamayacağını, 'onun tutumunun aldatmaca olmadığını' da sözlerine ekledi.

Ancak en büyük sürpriz, Society for Psychical Research'ten bir İngiliz araştırmacı olan Dr. Richard Hodgson'ın tepkisiydi. Sahtekarlık karşıtı olarak ün salmıştı ancak Boston'daki soruşturmalar sırasında Bayan Piper'ın medyumluğundan etkilenmişti, ancak onun aracılığıyla iletişim kuranların ölülerin ruhları olduğunu kabul etmeyi reddetmişti. Daha sonra daha fazla deney yaptı ve bu da fikrini tamamen değiştirdi. Bu çalışmanın raporunda şunları yazdı:

'Baş iletişimcilerin'... gerçekten de iddia ettikleri kişilikler olduklarından şüphem yok ; ölüm dediğimiz değişimden sağ çıktılar ve Bayan Piper'ın büyülenmiş organizması aracılığıyla yaşayan dediğimiz bizimle doğrudan iletişim kurdular. Yaşayanlardan telepati hipotezini ve 'ruh' hipotezini birkaç yıl

denedikten sonra, 'ruh' hipotezinin meyveleriyle haklı olduğunu ve diğer hipotezin olmadığını en kesin bir güvenle teyit etmekte tereddüt etmiyorum .

Trans medyumluğu yoluyla ölümden sonraki yaşam hakkında şimdiye kadar kaydedilmiş en olağanüstü kanıtlardan bazılarını sağlayan Bayan Leonore Piper, 1950 yılında 93 yaşında öldü.

Britanya'nın, dönemin bilim insanları tarafından benzer şekilde test edilen trans medyum Bayan Gladys Osborne Leonard formunda kendi Bayan Piper'ı vardı. Lancaster doğumlu medyum, trans yeteneklerinin gelişmesiyle birlikte şarkıcılık kariyerini bıraktı ve ölümden sonraki yaşam için kanıt sağlamaya yoğunlaştı. Trans sırasında, medyumun büyük büyük büyükbabası William Hamilton ile evli olduğu söylenen Hindu bir kız olan rehberi Feda tarafından kontrol ediliyordu. 'Feda bana... doğduğumdan beri beni izlediğini, psişik güçlerimi geliştirmemi beklediğini ve böylece beni transa sokabileceğini söyledi... İtiraf etmeliyim ki transa girme fikrinin bana çekici gelmediğini. Ama yapılacak bir iş vardı ve o da kabul etti.

30

50 yıl boyunca Bayan Osborne Leonard — 1968'de 85 yaşında ölen — en çok test edilen İngiliz medyumdu. Bayan Piper gibi, o da birçok insanı ruhsal iletişimin gerçekliğine ikna etti. Sir Oliver Lodge, Birinci Dünya Savaşı'nda öldürüldükten kısa bir süre sonra medyumluğu aracılığıyla ölmüş oğlu Raymond ile konuşabildi ve bu iletişimler bilim insanlarının *Raymond veya Ölümden Sonraki Hayat kitabında önemli bir rol oynadı.*

Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki günümüzün tanınmış medyumlarının çoğu hala transı ruhsal iletişim aracı olarak kullanıyor, ancak bunu özel olarak yapıyorlar ve nadiren bu gerçeği duyuruyorlar. Bunun nedeni kısmen durugörü ve duruişitmenin trans medyumluğu kadar etkili olduğuna ve medyum için daha az talepkar olduğuna dair inanç olabilir. Ancak sonuç olarak, yirminci yüzyılın başlarından bu yana bilimsel araştırma yolunda çok az şey yapıldı. İngiliz ruhsal araştırmacı WH Salter, Zoar'da *(* 1961) şöyle yazmıştır:

Birkaç yıl önce, Bayan Leonard medyum olarak faaliyetini kısıtladığında, Büyük Britanya'da yoğun bir çalışma için değer taşıyan diğer trans medyumları için

kapsamlı bir arama yapıldı ve hayal kırıklığı yaratan sonuçlar elde edildi. Amerika'dan gelen raporlar, işlerin orada da daha iyi olmadığını gösteriyor. Neyse ki, SPR'nin [Psişik Araştırmalar Derneği] Bildirilerinde, öğrencinin güvenebileceği neredeyse utanç verici bir materyal zenginliği var.

Sonuç olarak, trans medyumluğuna dair modern raporların çoğu anekdotsaldır, ancak bazıları güçlü bir şekilde kanıt niteliğindedir. Yazar ve yayıncı Ingrid Tarrant, İngiltere televizyonunda *Kim Milyoner Olmak İster? programının sunucusu olan sunucu Chris Tarrant'ın eşi,* bir arkadaşıyla birlikte bir belediye evinde yaşayan kimliği belirsiz bir İngiliz medyuma yaptığı dikkat çekici ziyareti açıkladı. Ekim 2004'te *Daily Mail* gazetesine, bu oturum sırasında medyumun hafifçe sallanmaya başladığını, dizlerini ovuşturduğunu ve gırtlaktan gelen bir Norveç aksanıyla konuştuğunu söyledi.

Ben idim Şaşkınlıkla. Sesi, Norveç'in Batı Yakası'ndan olan ve artriti o kadar kötü olan büyükannemin sesi olarak tanıdım ; sürekli olarak ağrıyan dizlerini ovuşturuyordu.

Son zamanlarda trans medyumluğu da katillerin adalete teslim edilmesinde rol oynamıştır *(bkz. sayfa 63 ve 65).*

Leonore Piper, Gladys Osborne Leonard, Eileen Garrett ve Lilian Bailey gibi medyumlarla birlikte oturacak kadar şanslı olanlar, trans halinde verilen ruhsal iletişimlerin ölümden sonraki yaşamın kanıtlarını başka bir seviyeye taşıyabileceğini keşfederler. Ancak, aynı derecede ikna edici olabilecek başka medyumluk biçimleri de vardır.

1 R101 Tekrar Yükseliyor', *Alpha,* No. 6, Ocak/Şubat 1980.

3 Otomatizm - Kontrol Altındaki Ruhlar mı?

Mesajda neler var?

Ruhsal mesajlara yöneltilen eleştirilerden biri de içeriklerinin sıradan veya banal olmasıdır. Eleştirmenler, ruhsal dünyadan hiçbir önemli şey iletilmediğini söylüyor. Gençliğimde medyumlardan gelen birçok ruhsal mesaj dinlediğim için, başlangıçta şüphecilere karşı bir sempati duydum. Mesajlar, ölenlerden sevgi ve destek ifade etmenin yanı sıra, dekore edilmesi gereken evler, onarılması gereken arabalar veya daha şefkatli sevgi gerektiren ilişkiler hakkında da konuşma eğilimindeydi. Bu tür konular kulağa basmakalıp gelebilir, ancak Spiritüalistler bunların alıcılar için en büyük endişe kaynağı olduğunu ve sevdiklerinin hayatlarında neler olup bittiğini bildiklerine dair güvence verdiklerini belirtiyorlar.

Medyumluğun kamusal gösterilerini bildirmenin yanı sıra, Spiritüalizmin tarihini de hevesle okumaya başlamıştım ve bu süreçte, tüm genellemeler gibi, ruh mesajlarının önemsiz olduğu iddiasının doğru olmadığını keşfettim. Bazı ruh iletişimleri o kadar dikkat çekici ve kanıtlayıcıdır ki, şüpheci araştırmacıları, bir sonraki dünyanın bizimle iletişim kurabileceğine inananlara dönüştürdüler. Bu mesajların en iyilerinden bazıları, medyumun genellikle bilinçli olduğu ancak olan biten üzerinde bilinçli bir kontrolünün olmadığı bir medyumluk biçimi olan otomatizm yoluyla yeniden üretilir .

Ouija tahtaları ve planşetleri

Otomatizmin en yaygın gösterimlerinden biri olan Ouija tahtaları ve planşetlerin kullanımı, bir asırdan fazla bir süre önce popüler hale geldi ve günümüzde de dünyanın dört bir yanındaki meraklıları şaşırtmaya ve eğlendirmeye devam ediyor.

Bir planchette, iki tekerlekle donatılmış ve üçüncü desteği olarak bir kalemin ucunu kullanan küçük, kalp şeklinde bir tahta parçasıdır. Bir el planchette üzerine hafifçe yerleştirildiğinde, sonunda hareket etmeye başlar ve bazı

durumlarda birkaç kötü karalanmış kelime ve diğerlerinde uzun ve karmaşık yazılar üretir.

Planchette'in bir çeşidi, üzerinde alfabenin harfleri ve sayıların yanı sıra 'evet' ve 'hayır' kelimelerinin gösterildiği Ouija tahtasıdır. Ouija tahtası, bir işaretçi görevi gören üç küçük tekerleğe sahip bir planchette kullanır, harften harfe hareket eder, mesajları heceler veya bir veya daha fazla el üzerinde durduğunda soruları yanıtlar.

Günümüzde çoğu Spiritüalist tarafından, psikolojik olarak rahatsız edici olabilecek veya hatta yaramaz veya kötü varlıkları çekebilecek, sadece birer hile olarak görülse de, planşetlerin ve Ouija tahtalarının Spiritüalizmin gelişiminde rol oynadığı görülmektedir.

Oscar Wilde'dan gelen iletişimler

İrlandalı bir medyum olan Hester Dowden, evlendikten sonra Bayan Travers-Smith olarak tanındı ve ruhsal iletişimleri almak için bir planşet kullandı, bazı seanslarda gözleri bağlıydı, böylece ne alındığına dair duyusal bir ipucu alamadı. Oscar Wilde'ın, Bayan Hester Travers-Smith'in hazır bulunduğu bir dizi seansta, ya otomatist olarak ya da -eğer başka biri kalemi tutuyorsa- eli o kişinin elinin üzerinde olacak şekilde iletişim kurduğu bildirildi. Bu seanslardan birinde, kalemi tutan kimliği belirsiz bir erkek bakıcı (Bay V olarak anılır) vardı, diğer iki bakıcı Bayan Geraldine Cummins ve Psişik Araştırma Derneği'nin araştırma görevlisi Eric Dingwall'dı.

Oscar Wilde From Purgatory (1924) adlı eserinde yayınlandığında sansasyon yaratan büyüleyici bildiride Wilde, şüpheci bir ruhsal araştırmacı olarak bilinen Eric Dingwall'ın varlığını sorgulayarak dünyevi temaslarının dengesini bozar:

Yapı ölü olmak hayattaki en sıkıcı deneyimdir. Yani, eğer biri evli olmayı veya bir okul müdürüyle yemek yemeyi kabul ederse. Kimliğimden şüphe mi ediyorsun? Şaşırmıyorum, çünkü bazen ben de kendimden şüphe ediyorum. Sizinkinden şüphe ederek misilleme yapabilirim. Psişik Araştırmalar Derneği'ne her zaman hayranlık duydum. Onlar dünyadaki en muhteşem şüphecilerdir.

Hayaletlerini açıklayana kadar asla mutlu olmazlar. Ve gerçek bir hayaletin onları aşırı derecede rahatsız edeceğinden şüpheleniyor insan. Bazen göksel

şüpheciler akademisi kurmayı düşündüm... bu, yaşayanlar arasında bir tür Psişik Araştırma Derneği olabilir. Altmış yaşın altındaki hiç kimse kabul edilmezdi ve kendimize Emekli Gölgeler Derneği adını vermeliyiz. İlk hedefimiz, diyelim ki, Bay Dingwall'ın varoluşunun gerçekliğini hemen araştırmakta ısrar etmek olabilir.

Bay Dingwall, o bir roman mı yoksa gerçek mi? Gerçek mi yoksa kurgu mu? Eğer onun gerçek olduğuna karar verilirse, o zaman elbette bundan şiddetle şüphe etmeliyiz Neyse ki burada gerçek yok. Dünya üzerinde onlardan kaçamayız .

Sabır Değerlidir

Dönemin önde gelen ruhsal araştırmacıları onun medyumluk yeteneklerini incelemişler ve o da onların deneylerine gönüllü olarak katılmıştır.

Ancak, geçen yüzyılın başlarında büyük edebi başarı elde eden Patience Worth'ün destansı romanlarının okuyucularından çok azı, bunların bir Ouija tahtasına yazıldığının ve 'Patience Worth'ün, Dorset'te doğmuş ve on yedinci yüzyılda yaşamış bir İngiliz kadının ruhu olduğunu iddia ettiğinin farkındaydı. İngiltere'de ve Amerika'ya taşındıktan sonra Kızılderililer tarafından öldürüldü. Mesajlar, St Louis, Missouri'deki okul hayatını 14 yaşında bitirmiş olan bir ev hanımı olan Pearl Curran tarafından alındı. Bir arkadaşı olan Bayan Hutchings ile birlikte, 1913'te Ouija tahtası olarak bilinen bir konuşma tahtasıyla oynamaya karar verdi ve birkaç seanstan sonra Patience Worth genç kadınlarla iletişim kurmaya başladı.

Zamanla, her iki kadının da Ouija tahtasını kullanmasının gerekli olmadığı keşfedildi; mesajları yalnızca Pearl Curran tarafından üretilebilirdi ama Bayan Hutchings tarafından üretilemezdi. Bu zahmetli yolla, oyunlar, altı tam uzunlukta kitap ve 2.500 şiir dahil olmak üzere prestijli bir materyal cildi üretildi; bunların hepsi toplamda dört milyondan fazla kelimeden oluşuyordu ve 29 cildi doldurdu. Yazılar, özellikle İsa'nın hayatını anlatan ve Ouija tahtasıyla dikte edilmesi iki yıldan fazla süren 300 kelimelik bir hikaye olan *The Sorry Tale olmak üzere eleştirel beğeni topladı* . Zamanla, Pearl Curran işaretçinin

hareket edeceği harfleri tahmin edebildiğini keşfetti ve bunları okumaya başladı, işaretçinin tahtanın üzerinde amaçsızca dolaşmasını sağladı. 1920'den itibaren iletişimleri otomatik konuşma ile dikte etti.

Şüpheciler, bu vakanın zihnin muazzam yaratıcılığını gösterdiğini savunuyorlar — çoğunlukla kullanılmayan bir yaratıcılık. Ancak diğer otomatik iletişimlerde olduğu gibi, eğer açıklama gerçekten buysa, içeriği nasıl açıklayacağız *?* Eğer Patience Worth, Pearl Curran'ın yaratıcı yeteneklerini serbest bırakmanın bir yolu olarak zihninde canlandırdığı ikincil bir kişilik olsaydı, o zaman bilinçaltının bilinçli benliğinden açıkça üstün olmasının nedenini açıklamamız gerekir. İki yıllık çalışmanın ardından, Amerikalı bir Profesör olan Charles E. Long, Patience Worth'un zihniyetinin çok yüksek, özgün ve yaratıcı olduğu sonucuna vardı ve ayrıca onun yüksek ahlaki ve manevi standartlarından şaşırdı ve etkilendi. 'İşte, birincil bilincin gücü ve kapsamını çok aşan bir bilinçaltı benlik,' diye ilan etti. Ancak bu karar, Pearl Curran'ın bilinçaltının nasıl olup da anında sipariş, belirli bir konuya yanıt olarak. Ayrıca, ortaçağ İngiltere'sini anlatan romanlarından biri olan *Telka'daki olağanüstü dil kullanımına ışık tutmuyor* . Kitabı analiz eden bir filolog, on yedinci yüzyıldan sonra kullanılmaya başlanan hiçbir kelime içermediğini buldu - ki bu, Patience Worth'un gerçekten de söylediği zaman yaşamış bir ruh iletişimcisi olması ve yirminci yüzyıl ev hanımının ikincil kişiliği olmaması durumunda beklenebilecek bir şeydi. Bu nedenle, *Telka* filolojik bir mucize olarak tanımlanmıştır.

Bir diğer çarpıcı olgu ise Patience Worth vakasıyla ilişkilidir. Bir keresinde, yazdığı bir kitabın bir bölümü kaybolmuştu. İki ay sonra, bunu yeniden yazdırdı. Ancak sonunda, orijinal bölüm bulundu ve ikinci versiyonla karşılaştırıldığında, kelimesi kelimesine aynı olduğu görüldü.

Cam ve alfabe yöntemi

Planchette ve Ouija tahtası yöntemlerinden daha basit bir teknik, bir masa üstünde ters çevrilmiş bir cam kullanılmasını içerir. Birkaç kişi parmaklarını camın üzerine koyar ve bu da camın masa üstüne yerleştirilen harflere hareket

etmesine neden olur. Güney Afrika Fizikçiler Koleji'nin kurucu üyesi ve eski bir gemi cerrahı olan Dr. Reginald Hegy'yi ruhsal iletişimin gerçekliğine ikna eden bu otomatizm yöntemiydi. Kendisiyle 1960'larda Londra'yı ziyaret ederken bir röportaj yapmıştım ve onun gerçekçi yaklaşımı, otomatizmin kullanımıyla ilgili içimde kalan şüpheleri ortadan kaldırdı.

Dr. Hegy, küçük bir arkadaş grubuyla cam ve alfabe yöntemini kullanarak öbür dünyayla iletişim kurmaya çalışmıştı. Sonuçlar olağanüstüydü, çünkü sadece İngilizce değil, aynı zamanda Fransızca, Macarca ve çeşitli taşra Alman lehçelerinde de geldiler, hepsi de oturanların bilmediği dillerdi. Tercüme edilmeleri ve kontrol edilmeleri zaman aldı, ancak haklı oldukları kanıtlandı. Dahası, mesajların çoğu grup tarafından biliniyordu ancak yardımsever bir şekilde isim ve adresler sağladı. Tüm bunlar, oturanların zihinlerinin sonuçları etkilemediğini gösterdi.

Dr. Hegy bana, "Verilen yüzlerce isim, tarih ve diğer gerçekler arasında, soruşturmada hiçbiri yanlış çıkmadı," dedi. Araştırma grubu, şüphecilerin iletişim yöntemlerine ilişkin itirazlarını aşmak için ellerinden geleni yaptı. Bazı seanslarda, camla temas eden herkesin gözleri bağlandı, sonra not alan kişi masanın üzerindeki alfabe harflerini yeniden düzenledi. Son olarak, katılımcılar göz bağlarının altından hiçbir şey göremeyeceklerinden emin olmak için başlarını masadan çevirdiler. Mesajlar aynı derecede doğruydu, ancak normalden daha da hassas bir şekilde iletildiler. Dr. Hegy, bu ruhsal iletişimleri *A Witness Through the Centuries adlı kitabında ayrıntılı olarak anlattı.*

Otomatik yazma

Zamanla, bu tür öteki dünyayla iletişim kurma yöntemleri gereksiz görülmeye başlandı çünkü medyumlar ruhsal mesajlar almak için sadece bir kalem veya kurşun kalem tutabileceklerini keşfettiler. Ancak yine şu soruyu sormamız gerekiyor: Mesajlar nereden geliyor? Ruh dünyasından mı, duyular dışı algı (ESP) yoluyla mı yoksa oturanın veya medyumun bilinçaltından mı kaynaklanıyor? Bu sorunun cevabı medyumdan medyuma farklılık gösteriyor

ancak ben her üç olasılığın da bazen otomatik senaryolar üretme sürecinde yer aldığından şüpheleniyorum.

Bu olgunun bilinçaltının bir ürünü olduğu konusunda bir tartışma yoktur: bazı psikologlar, bunun zihinsel olarak rahatsız hastaların zihinlerine dair değerli içgörüler sağladığını bulmuşlardır. Ayrıca, duyular dışı algılara 'uyum sağlamanın' veya onları dışa vurmanın yararlı bir yolu olabileceğine dair kanıtlar da vardır. Titanik felaketinde boğulan ünlü on dokuzuncu yüzyıl editörü WT Stead, *yetenekli* bir otomatik yazma aracıydı ve aynı zamanda ölülerden mesajlar aldığı anlaşılan, yaşayanlardan da iletişimler alıyordu. Arkadaşları hakkında zihinsel sorular soruyordu — onlarla gerçekten konuşmadan — ve eli cevapları yazıyordu.

Stead'in verdiği bir örnek, kendisiyle öğle yemeği ayarladığı bir kadınla ilgiliydi. Kadının hafta sonu şehir dışında olduğunu bildiğinden, zihninde Londra'ya dönüp dönmediğini sordu. Tren kompartımanında bir adamla yaşadığı tatsız karşılaşmayı anlatan uzun bir cevap aldı. Diğer yolcular ayrıldığında adam kadının yanına oturmuş ve onu öpmeye çalışmıştı. Kadın şemsiyesiyle ona vurmuştu ve şemsiye kırılmıştı. Tren beklenmedik bir şekilde durmuştu ve adam kaçmıştı.

Stead, hizmetçisini arkadaşının evine bir başsağlığı notuyla gönderdi ve kadın çok şaşırdı. Kadın, "Kimseye bundan bahsetmemeye karar vermiştim," diye yazdı cevap olarak. Otomatik yazım senaryosunda bulunan karşılaşmanın tüm ayrıntılarını doğruladı, tek bir gerçek hatası hariç. Şemsiye ona aitti, adama değil. Olağanüstü durumlarda zihin, öyle görünüyor ki, dikkate değer başarılar sergileyebiliyor. Ruh iletişimine dair kanıt arayışımızda, bu tür açıklamaların - ne kadar olası görünmeseler de- elendiğinden emin olmalıyız.

Ortam ve mesaj

Ben Spiritüalizm üzerine araştırmalara başladığımda, bir profesörün kızı olan Geraldine Cummins, İrlanda'nın en yetenekli otomatistiydi.

Geraldine Cummins

1960'ların başında Geraldine Cummins'i Chelsea'deki evinde ziyaret ettiğimde, medyumluğunu bana göstermeyi kabul ettiği için çok mutlu oldum. Ruhsal kontrolü Astor'dan kısa bir cesaretlendirme mesajı geldi. Daha kişisel veya kanıtsal bir şey alamamak beni hayal kırıklığına uğratsa da, benim kendi kanıt arayışım da Cork doğumlu medyanın 50 yıldan fazla süredir karşı karşıya kaldığı zorluklarla kıyaslanamazdı. Bu süre zarfında kendini sadece tarihe ışık tutmakla kalmayıp aynı zamanda ölümden kurtulma konusunda etkileyici kanıtlar sunan senaryolar üretmeye adadı.

Önde gelen psişik araştırmacı ve Society for Psychical Research FWH Myers'ın kurucu ortağının ruhundan gelen iletişimlerden oluştuğu iddia edilen *The Road to Immortality* adlı kitabı , onun çalışmalarının güzel bir örneğidir; ayrıca Acts of the Apostles ve Epistles of St Paul'u tamamladığı söylenen *The Scripts of Cleophas* da öyle. Bu yayınlar etkileyici olsa da, Geraldine Cummins'in kolayca kabul ettiği gibi, ruh dünyasıyla iletişimin kanıtı teşkil etmezler. Ancak, onun en büyük ihtişamı benim Cummins-Willett senaryoları hakkında görüş.

1957'de, Society for Psychical Research'ün fahri sekreteri olan WH Salter, Geraldine Cummins'e bir deneyde yer alıp almayacağını soran bir mektup yazdı. O, İrlanda'nın Cork Kontluğu'ndaki evine döndüğünde bunu yapmayı kabul etti. İki hafta sonra, basitçe Binbaşı Henry Tennant'ın annesinden bir mesaj almayı umduğunu söyleyen bir mektup daha yazdı. Sonuç, iki yıllık bir süre içinde alınan ve annenin hayatını, başkalarıyla ilişkilerini ve psişik çalışmalara katılımını tartıştığı 40 senaryoydu.

Binbaşı Tennant'ın annesinin de otomatik bir yazma aracı olduğu ortaya çıktı - Bayan Winifred Coombe Tennant - ancak gerçek kimliği, yeteneğini gizli tutmak istediği için 'Bayan Willett' takma adının ardındaki medyum meslektaşlarından gizlenmişti. Sulh Hakimi ve Glamorganshire, Galler, İlçe mahkemesinde oturan ilk kadın yargıç olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değil. 1922'de Liberal Parti adayı olarak Parlamento'ya başarısız bir şekilde aday oldu ve İngiliz hükümeti tarafından Milletler Cemiyeti Meclisi'nin delegesi olarak atanan ilk kadın oldu. 1956'da, talep Geraldine Cummins'e gönderilmeden bir yıl önce öldü.

Swan on a adlı kitabında yayımlandı. Signe Toksvig tarafından düzenlenen *Black Sea* , Cambridge Trinity College Üyesi ve önde gelen bir ruhsal araştırmacı olan Profesör CD Broad'un uzun ve ustaca bir önsözüne sahiptir. Bayan Willett senaryoları için alternatif açıklamaları inceledikten sonra şu yorumu yapar: ' Bunları çok ilgi çekici buldum ve bu otomatik senaryoların, *ilk bakışta belirli insanların fiziksel bedenlerinin ölümünden sağ kurtulduklarını oldukça güçlü bir şekilde öne süren bu tür materyallerin büyük kütlesine çok önemli bir katkı olduğuna inanıyorum* ...' Başlangıçta şüpheci olan Binbaşı Henry Tennant, ilk iletişimi aldıktan sonra Geraldine Cummins'e şunları yazdı: 'Bu senaryoları ne kadar çok incelersem, onlardan o kadar çok etkileniyorum.' Sadece bir yanlış isim buldu ve ekledi, 'diğer her isim ve referans doğru ve benim için çok kanıtlayıcı ve zaman zaman şaşırtıcı. Zihnimi hiç açmadım çünkü bilmediğim çok şey var gibi görünüyor.'

Hareket eden kalem

Bayan Winifred Coombe Tennant'ın öbür dünyaya geçtiği yıl, Vancouver'da görevli Kanada Donanması'nda görev yapan Gordon E. Burdick de öldü. Londra'yı ziyaret etmesine sadece bir hafta kalmıştı ve nişanlısı, bir sanatçı olan Grace Rosher ile evlenmeyi planlıyordu. Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra, bir teyzeyle ilgili bir mektup yazdıktan sonra, Bayan Rosher çay içmeye gelen bir ziyaretçiyi almadan önce bir mektup daha yazmaya vakti olup olmadığını merak etti. Ancak bir ses onu yazı defterinin üzerinde tutmaya zorladı ve defterin kendi kendine yazmaya başladığını görünce şaşırdı. "Gordon'dan sevgilerle" sözlerini okuyunca daha da şaşırdı.

Bu, Bayan Rosher'ın evlenmeyi planladığı adamdan ve diğer akrabalarından gelen düzenli otomatik yazılı iletişimlerin başlangıcıydı ve hatta büyük fizikçi ve ruhsal araştırmacı Sir William Crookes'tan imzalı bir mesaj bile vardı. Grace Rosher'ı 1961'de, *Ufuk Ötesi kitabının yayınlanmasından kısa bir süre sonra ziyaret ettim ve dolma kaleminin elinde gevşekçe test ederek okunaklı bir mesaj yazmasının olağanüstü fenomenini kendi gözlerimle gördüm. İlk*

olduğunda, kalemin hareket etmesine neden olan şeyin içimdeki bir tür elektrik kuvveti olduğunu düşündüm, dedi bana. Ancak kısa sürede kalemi kontrol edenin nişanlısının ruhsal eli olduğuna ikna oldu.

Bazı şüpheciler, doğru dengeye sahip bir kalem seçerseniz bu etkiyi üretmenin zor olmadığını savunurlar. Öyle olabilir. Grace Rosher'ın kalemin bunu nasıl yapabildiğini nasıl keşfettiğini de merak etmiştim. Elinize bir kalem koymak oldukça garip bir şeydir. Ama onun dürüstlüğünden şüphe etmek için hiçbir nedenim yok. Bir el yazısı uzmanı olan FT Hilliger, otomatik betikleri Gordon Burdick'in dünyevi yazılarıyla karşılaştırdı ve ikisi arasında güçlü bir benzerlik olduğunu doğruladı. Bu onu şu sonuca götürdü: 'Grace Rosher tarafından yeniden üretilen yazı, eğer insan olarak mümkün olsaydı, gerçekten Gordon E. Burdick'in kişiliğinden esinlenmişti.' İçerik açısından, iletişimcinin medyumun sevdiği kişi olduğunda değerlendirmek zordur, çünkü Grace Rosher'ın nişanlısından teselli mesajları alma ve bilinçaltının bu mesajların üretiminde oynamış olabileceği rolü tanıma konusundaki anlaşılır arzusunu hesaba katmalıyız.

Dünyanın en üretken yazma ortamı

Tanıştığım tüm otomatik yazma medyumları arasında , Francisco de Paula Candido Xavier şüphesiz en dikkat çekici olanıydı — kesinlikle çıktı açısından. 1910'da Brezilya'da doğan bu eğitimsiz adam, yardımını isteyen binlerce kişiye medyumluk hizmetlerini ücretsiz verebilmek için Tarım Bakanlığı'nda bir memur olarak günlük bir işte çalışıyordu. Spiritizm Papası olarak tanındı — Güney Amerika'da ve diğer yerlerde hızla büyüyen ve daha sonra daha ayrıntılı olarak açıklanan bir Spiritüalizm biçimi *(bkz. sayfa 183).*

'Chico' Xavier ile 1965 yılında Londra'da, Dr. Waldo Vieira — bir diğer otomatist — ile birlikte bir konferans turu için Amerika Birleşik Devletleri'ne giderken röportaj yaptım. 75 yıl boyunca Ruhsal iletişimle ilgilenen 'Chico' Xavier, 400'den fazla ruhtan ilham alan kitap yayınladı. Çoğu içerik olarak diniydi, ancak ruh dünyası hakkında romanlar ve felsefe ve bilim eserleri de vardı.

Poetry From Beyond the Grave, 56 ölmüş Brezilyalı şair tarafından yazılmış 259 şiir içeriyor. Bunlardan birinin dul eşi, Chico' Xavier'e telif hakkı davası açmaya çalıştı ancak mahkeme '[şair] öldü ve ölülerin hiçbir hakkı yok' kararına vardı. Bu, entelektüel gazete *Estado de Sao Paulo'nun,* şiirler aslında ölmüş şairler tarafından yazılmamışsa Xavier'in Brezilya Edebiyat Akademisi'nde oturması gerektiği yorumunu yapmasına yol açtı.

1959'da Minas Gerais eyaletindeki Uberaba'ya taşındıktan sonra, 'Chico' Xavier ihtiyaç sahiplerine yardım etmeye adanmış gelişen bir Spiritist topluluğu kurdu. Her hafta bölgedeki yoksullara yiyecek içeren yüzlerce sepet dağıttı. Kitaplarının tahmini 25 milyon kopyasından elde edilen tüm karlar bu hayır işine yönlendirildi.

'Chico' Xavier, ülkesi sevinç içindeyken öleceğini her zaman söylerdi ve olan da bu oldu. 30 Haziran 2002 Pazar günü, Brezilya'nın Dünya Kupası futbol şampiyonasında zaferinin yılların en büyük kutlamasına yol açtığı gün, dünyanın en üretken medyumu barışçıl bir şekilde öbür dünyaya geçti. Onun ardından geçen iki gün boyunca, 100.000 kişi vedalaşmak için cesedinin önünden geçti ve ona saygılarını sunanlar arasında Brezilya başkanı ve ülkenin İslami, Yahudi ve Hristiyan din liderleri de vardı. Bu arada, Brezilya'nın tahmini 20 milyon Spiritisti var.

Başkalarına hizmet etmeye adanmış bir ortam

'Chico' Xavier ile aynı kalıpta olan bir diğer insani medyum da hayatını başkalarının aydınlanmasına ve daha az şanslı olanlara yardım etmeye adamış olan Divaldo Franco'dur. Aydınlanma, bir kez daha, otomatik yazım yoluyla gelir. Şimdiye kadar, Fransız roman yazarı Victor Hugo, Hintli bilge Rabindranath Tagore ve Meksikalı rahibe ve şair Juana Ines de la Cruz gibi isimler tarafından yazılmış, mezarın ötesinden iletilen 170 kitap üretti. Ayrıca, 1952'den beri 30.000'den fazla çocuğa ve ailelerine ev ve geçim sağlayan Mansao do Caminho adlı bir yardım projesinin kurucusudur. Her şeyden önce, 50 yıldan uzun süredir Spiritüalizmin gerçeklerini ilan eden bir hatiptir; hatta 2004'te, 77 yaşındayken, daha fazla insanı ruhsal iletişim konusunda

bilinçlendirme arayışında ziyaret ettiği 46 ülkeden biri olan Amerika Birleşik Devletleri'nde ders veriyordu.

'Psikografi'

Brezilyalılar, tesadüfen, otomatik yazıya 'psikografi ' adını verdiler , bu terim ilk olarak İngiltere'nin en önemli on dokuzuncu yüzyıl medyumlarından biri olan ve aynı zamanda İngiltere Kilisesi rahibi olan Rev. Stainton Moses tarafından kullanıldı. Stainton Moses, çoğu Spirit Teachings ve Spirit Identity kitaplarında yayınlanan bol miktarda otomatik yazı da dahil olmak üzere birçok medyumluk biçimi sergiledi . *Diğer* birçok *otomatist* gibi, eli görünüşe göre ruhların kontrolü altında yazarken kendini başka aktivitelerle meşgul etti. Yazıların kaynağı konusunda dikkatli bir şekilde şunları yazdı:

Kendi düşüncelerimin iletişimlerin konusuna dahil olup olmadığı spekülasyon için ilginç bir konudur . Böyle bir karışımı önlemek için olağanüstü çaba sarf ettim . İlk başta yazı yavaştı ve onu gözümle takip etmem gerekiyordu, ancak o zaman bile düşünceler benim düşüncelerim değildi. Çok geçmeden mesajlar, düşüncenin benimkine zıt olduğundan hiç şüphem olmayan bir karaktere büründü. Ancak yazı devam ederken zihnimi başka şeylerle meşgul etme gücünü geliştirdim ve mesaj kesintisiz bir düzenlilikle yazılırken anlaşılması zor bir kitap okuyabiliyor ve yakın bir mantık dizisi izleyebiliyordum. Bu şekilde yazılan mesajlar birçok sayfaya yayılıyor ve bu süreçte hiçbir düzeltme, kompozisyonda hiçbir hata ve genellikle sürekli bir canlılık ve üslup güzelliği bulunmuyor.

Hayalet gibi yazı

1970'lerde çok farklı bir türde otomatik bir yazma aracı kendine bir isim yapmaya başladı ve tasarladığım bir deneyde yer almayı kabul ettiğinde çok sevindim . Wight Adası'ndan Margo Williams, kocası Wally ile birlikte, yeryüzüne bağlı ruhları serbest bırakabildikleri ve onları 'ışığa' gönderebildikleri birçok yeri ziyaret etmişti. Hayaletler, onun elini kontrol ederek ve sıkıntılarının nedenini söyleyerek onunla iletişim kuruyorlardı.

1979'da Margo ve Wally, benim tarafımdan seçilen ve varış noktalarına ulaşmadan önce kendilerine açıklanmayan güney İngiltere'deki yerlere onları götürmeme izin verdiler. Bu şekilde, siteleri araştırma fırsatı bulamadıklarından emin olabilirdim. Seçimim, iddia edilen herhangi bir hayaletten olduğu kadar tarihi ilgiden de kaynaklanıyordu. Bu üç günlük deney sırasında alınan iletişimlerin tipik örneği, Margo'nun Surrey'deki Farnham Parish Kilisesi'nde yazdığı şuydu:

musun , Ann, Ann? Seni arayan kocan John Lacey'im. Şimdi bir yabancının kulakları aracılığıyla bunu yazabilirim. Ann, seni aradım, yukarı aşağı dolaştım. Neredesin Ann, canım? Bunu duyan kişi bana yardım edebilir mi?

Margo ve Wally ile çeşitli yerlere döndükten sonra bu yazıtların ruh iletişimine dair kanıt sağlamadığı sonucuna vardım. Bir sonuca varmak için birkaç isim veya başka ayrıntı vardı. Ancak 'John Lacey'nin durumunda, kilisede yakınlarda John Lacy'nin (Lacey değil) ve karısı Agnes'in (Ann değil) cesetlerinin yattığını kaydeden bir duvar plakası *vardı ; bu ikisi sırasıyla 1766 ve 1784'te ölmüştü.*

Margo Williams bu levhayı görmüş ve bilinçli veya bilinçsizce - ve yanlış bir şekilde - bilgiyi not etmiş miydi? Muhtemelen öyleydi, çünkü yazmaya başlamadan önce kendisi ve kocası kilisenin etrafına bakmıştı. Yoksa aklı mı karışmıştı? başka bir yerden bilgi mi? Kesin olarak bildiğim tek şey, eğer bunlar gerçekten ruhsal iletişimlerse, şüphecileri tatmin etmek için gereken kanıt seviyesinin çok gerisinde kalmalarıydı.

Otomatik müzik yazma

Tomorrow adlı okült dergisinin editörü ve Spiritualizm'in sadık bir eleştirmeni olan Francis Clive-Ross, 1963'te meydan okuduğunda en iyi medyumluk başarılarından bazılarını biliyor olmalıydı. Öteden önemli olan çok az şeyin iletildiğini, oysa 'çöp yığınının muazzam olduğunu' savundu. Şunu ekledi: 'Spiritualistlere göre büyük bestecilerin ruhları da hayatta kalır ve biraz müzik iletmek oldukça basit bir mesele olmalı.' Belki de Beethoven yeni bir senfoni yazabilirdi, diye önerdi. Wagner yeni bir opera üretebilirdi. Ya da Puccini,

Verdi, Donizetti, Gounod veya Bellini öteki dünyadan bir arya iletebilirdi. Şöyle dedi:

Büyük yazarlar sessiz kaldılar, şimdi büyük bestecilerin daha iyisini yapıp yapamayacaklarına bakalım ... Çok ayrıntılı bir şey olması gerekmiyor ; bu bestecilerden herhangi birinin, Spiritualistlerin bize anlattığına göre, çalışmaya ve 'ilerlemeye' devam ettikleri alanlardan gelen en son bestelerinden biri olması yeterli .

O zamanlar, yeni dul kalmış Rosemary Brown, Güney Londra'da küçük oğlu ve kızını yetiştirmek için yoksulluk içinde mücadele ediyordu, bir okul mutfağında çalışıyordu ve Clive-Ross'un belirsiz bir okült yayında meydan okumasından haberdar olması pek olası değildi. Yine de, bir yıl içinde, bu doğal medyum, Liszt, Chopin, Bach, Beethoven ve Rachmaninoff gibi ünlü bestecilerin tarzında iyi gelişmiş müzikler yazmaya başladı ve bunun sonucunda 1970'te 'Rosemary Brown's Music' adlı kayıt yayınlandı; medyum bir tarafta daha basit parçaları çalarken, ünlü piyanist Peter Katin diğer tarafta daha karmaşık besteleri çalıyordu. Müzikal medyumluğunun, piyanosunun başına oturduğunda kendisine manevi rehber olan Liszt'in ortaya çıkmasıyla başladığını açıkladı. 'Kolay bir melodiyi tökezleyerek çalabiliyordum,' diye yazdı daha sonra, 'ama bu otomatik çalmaya benziyordu . Virtuöz tarzı parçalar çalmaya başladım ve oradan büyüdü.'

Ellerinin bu otomatik kontrolü, İngilizce konuşan ölü besteciler tarafından dikte ile değiştirildi. Fransızca, Almanca veya Lehçe gibi diğer dilleri konuşanlar ona gerçek sorunlar çıkardı. Yine de bir bestecinin ruhuyla temas halindeyken müzik yazdığını gören bir gözlemci, bunun ne kadar hızlı bir şekilde kaldırıldığı karşısında hayrete düştü. Hediyesinden az para kazanan bu dindar Hristiyan şöyle açıkladı: 'Çok zor bir iş ve çalınana kadar nasıl duyulacağını asla bilemem.'

Piyanist Hephzibah Menuhin şöyle dedi: 'Bu el yazmalarına büyük bir saygıyla bakıyorum. Her parça bestecinin stilinde belirgin bir şekilde.' Besteci Richard Rodney Bennett de onun birçok hayranından biriydi: 'Birçok insan doğaçlama

yapabilir, ancak yıllarca eğitim almadan böyle bir müzik yapamazsınız,' diye ilan etti. 'Beethoven'ın bazı eserlerini kendim taklit edemezdim.'

Rosemary Brown'ın eliyle mezardan öteden yazan müzikolog Sir Donald Tovey'e göre, bu müzik bestelerinin amacı olası bir dinleme zevki sunmak değil, 'bu olguyla ilgili çıkarımların mantıklı ve duyarlı bir ilgiyi harekete geçireceğini umuyoruz'.

Rosemary Brown, ruhsal ilhamla bestelediği eserleri Londra'daki Wigmore Hall ve New York'taki Belediye Binası'nda çaldı ve bu eserlerin iki kaydı daha, sağlığının bozulması nedeniyle devam etmesi imkânsız hale gelmeden önce yayınlandı.

Rosemary Brown'a ve onun ruh tarafından dikte edilen bestelerine saygı gösterenler arasında piyanistler John Lill ve Peter Katin, besteciler Richard Rodney Bennett ve Humphrey Searle ve Galler Üniversitesi Aberystwyth Koleji'nde Müzik Profesörü olan ve medyumluğu hakkında bir kitap olan *Rosemary Brown'ın Müziği'ni yazan Ian Parrott yer* alıyor. Üç besteyi özellikle olağanüstü olarak seçiyor: Liszt'ten 'Grübelei' (1969), Beethoven'dan C minör (1971) ve Stravinsky'den 'Revenant' (1972). Akıllı bir sahtekarın böyle sonuçlar üretebileceğine inanmıyor.

Caesar's Return adlı yeni bir oyun taslağını ölümünden 23 yıl sonra dikte ettiği söylenir . 1978'de Edinburgh Festivali'nde sahnelenen Shaw'un, provalar sırasında talimatlar ve ek diyalog satırlarını bu mecra aracılığıyla ileterek varlığını hissettirdiği söylenir. Müzikle ilgisi olmayan diğer iletişimciler arasında Einstein, Jung ve Bertrand Russell da vardı. Bu tür ünlülerle ilişki kurmasına rağmen Rosemary Brown mütevazı ve kendini geri planda tutarak, bir öbür dünyanın gerçekliğini kanıtlamaya kararlı ruhlar için bir kanaldan başka bir şey olmadığı konusunda ısrarcıydı.

Clive-Ross'un bu müzikal ve edebi bestelerden ne çıkardığını sık sık merak etmişimdir. Uzun zaman önce ölmüş bestecilerin ve ünlü yazar ve düşünürlerin ruhlarının meydan okumasını kabul etmiş olmasına rağmen, kararlı bir şekilde şüpheci kaldığından şüpheleniyorum.

Otomatik boyama

Bazı okuyucular, meydan okumasının müzik yerine sanatsal bir şey olması durumunda ruh dünyasının tepkisinin ne olacağını merak edebilir. Cevap hemen hemen aynı olurdu, çünkü otomatik resim de nadir de olsa yıllar içinde gösterildi. En yetenekli temsilcilerden biri Brezilyalı Luiz Antonio Gasparetto'dur. 1949'da Sao Paulo'da doğdu, hiçbir sanatsal yeteneği yoktu - ta ki ünlü sanatçıların ruhları ellerini kontrol edene kadar. Bir medyumun oğlu olan Gasparetto, çocukken garip yeteneğini keşfetti ve o zamandan beri otuzdan fazla ünlü sanatçının medyumluğu aracılığıyla resim yapmasına izin verdi. Gösterileri için para almıyor, ancak resimlerini satıyor ve gelirini yoksullara yiyecek, danışmanlık, sağlık hizmeti ve iş eğitimi sağlayan bir merkeze aktarıyor.

Luiz Gasparetto Mart 1978'de Britanya'yı ziyaret ettiğinde BBC tarafından filme alındı. Kameralar onu bir buçuk saat boyunca kaydederken, Brezilyalı medya bir hafif trans — ortalama her üç buçuk dakikada bir. BBC TV'nin *Nationwide* programı bu sanatsal abartıyı 30 dakikaya indirdi ve birkaç sanatçının tarzında resimler elde etmek için fırçaları değil ellerini kullandığını gösterdi. Bazen aynı anda iki resim çizdiği görüldü, biri doğru şekilde yukarı doğru, diğeri ters. Hatta bazı tuvalleri boyamak için ayaklarını bile kullandı. Doğal olarak, bu sonuçlar televizyon ışıklarının tam parıltısı altında elde edildi. Şaşırtıcı olan, Brezilya'da normalde karanlıkta çalışması, bu yüzden kullandığı renkler ve kompozisyonlar ışıklar yanana kadar kendisi ve diğerleri için görünmez oluyor. Onun aracılığıyla çalıştığı söylenen sanatçılar arasında Goya, Picasso, van Gogh, Renoir, Manet, Toulouse-Lautrec ve Modigliani var.

BBC gösteri hakkında hiçbir yargıda bulunmadı ve izleyicilerin, sanat dışı medyumların bilinçaltının mı sorumlu olduğuna yoksa ölmüş ressamların ruhlarının ölümden kurtulmalarını gösterip göstermediğine karar vermesini sağladı. Ancak şifacılar ve medyumlarla paranormal araştırmalar yürüten bir yorumcu olan Marcus McCausland'ın şu gözlemini beğendim : "Dürüst olmak gerekirse, bence her iki şekilde de harika. Eğer bilinçaltımız bunu yapacaksa, muhteşem. Eğer mezarın ötesinden kontrol ediliyorsak, bence bu muhteşem."

Elbette, ustaların tarzında resim yaparak çok iyi para kazanan sanatçılar var, bazen bunu öyle bir tarzda yapıyorlar ki uzmanları kandırıyorlar ve şüpheciler bu temelde sanatsal medyumluğu reddediyorlar, resimlerin genellikle yaratıldıkları hız gibi diğer yönlerini uygun bir şekilde göz ardı ediyorlar. Ancak sahtecilerin büyük sanatçıların tarzında resim yapmayı nasıl başardıklarını merak etmek yerinde olur.

Luiz Gasparetto'nun İngiltere'de inanılmaz yeteneklerini sergilemesinden bir yıl sonra, sahtekar Tom Keating, sanat simsarı David Lionel Evans ile birlikte, aldatma ve komplo suçlamasıyla Old Bailey'de görünecekti, ancak duruşma sağlıksızlığı nedeniyle iptal edildi. Keating, birçok sanatçının tarzında resim yapabilen yetenekli bir sanatçıydı. Duruşma durdurulmadan önce 1 Şubat 1979'da ifade veren Keating, şunları söyledi:

Bazen pastişlerim o kadar iyiydi ki tüm alçakgönüllülüğümle söyleyebilirim ki eski usta [Goya] ile ilginç bir kombinasyon olduğunu düşünüyorum. Bazı ressamlar bunun Spiritüalizm olduğunu söylüyor . Ben bir Spiritüalist değilim ama ustanın gelip tabloyu devraldığı zamanlar oldu. Onun eseri ile benim eserim arasındaki farkı söylemek çok zordu. Hayatımda bu deneyimi yirmi kez yaşadım. Goya ile oldu. O kadar iyiydi ki, röntgen çekildiğinde Goya olmadığı görülsün diye beyaz kurşunla işaretledim.

Goya, Matthew Manning'in dikkat çekici poltergeist deneyimleri sırasında ortaya çıkan kendiliğinden otomatizme -hem otomatik yazma hem de çizim- katkıda bulunmuş gibi görünüyor. Bunlar ilk olarak 1960'ların başında 11 yaşındayken gerçekleşti *(bkz. sayfa 221)* ve 15 yaşındayken daha güçlü bir şekilde geri döndü. İngiliz gencin o dönemde geliştirdiği psişik yetenekler arasında, adını Thomas Penn olarak veren ve doğum tarihleri verilen kişilere tıbbi teşhisler yazan bir ruh varlığı tarafından kontrol edilme yeteneği de vardı. Bunlara 1974'te David Frost'un bir televizyon programının izleyicileri de dahildi. Manning'in eli ayrıca, tanınabilir stilleriyle çizen sanatçılar tarafından kontrol ediliyordu, ancak üretilen çizimler hiçbir zaman temel aldıkları çizimlerle aynı değildi. Uzun bir okla bir ağaca sabitlenmiş korkunç bir şekilde sakatlanmış bir adam, bir baykuş, ölü bir fare ve bir havuzda boğulan iki

adamın başlarını içeren korkunç bir resim, Goya tarafından imzalanmış ve birkaç satır Fransızca yazılmıştı. Goya uzmanı, Manning resminde sanatçının çalışmasından yedi ayrı özellik tanımladı. Diğer birkaç uzman, Aubrey Beardsley ve Henri Matisse'in yanı sıra diğerlerinin de Manning aracılığıyla aktardığı çizimlerin kalitesine tanıklık etti. Manning o zamandan beri deneyimleri ve onu çevreleyen tezahürler hakkında birkaç kitap yazdı, sonuncusu *One Foot in the Stars'tı.*

Manning'i araştıran araştırmacıların çoğu onun olağanüstü duyular dışı algılama (ESP) güçleri sergilediği sonucuna varmış olsa da, onun kendi kararı şu şekildedir: Kendisi aracılığıyla iletişim kuran bireylerin hayatta kalan bilinçleriyle temas halindeydi.

Ruhsal iletişim mi yoksa bilinçaltının etkisi mi?

Gördüğümüz gibi, tüm bu kanıtları analiz eden psişik araştırmacılar için en büyük zorluklardan biri, saf ruh iletişimi gibi görünen şeyi, bir medyumun bilinçaltından yayılabilecek diğer materyalden ayırmaktır. Belki de ayırt etmek kolay değildir. Cummins-Willett senaryolarında *(bkz. sayfa 40),* ruh iletişimcisi Bayan Willett, Geraldine Cummins'in 'Astor adı verilen bilinçaltı zihninden' bahseder. Bu tanımı olduğu gibi ele alırsak, Astor'un - medyumun ruh kontrolü - gerçek bir kişi olmadığını ima eder. Ancak, aynı medyum aracılığıyla üretilen diğer otomatik senaryolarda, ölmüş Güney Afrikalı filozof Ambrose Pratt, Astor'dan 'hem Bayan Cummins'in ikincil kişiliği hem de bir zamanlar Dünya'da yaşamış bir birey' olarak bahseder.

Bu bir çelişki gibi görünebilir, ancak diğer ruhsal kaynaklardan destek almaktadır. Silver Birch *(sayfa 210'a bakın) adlı tanınmış bir ruh rehberi,* rehberlerin bireyselliğinin doğası sorulduğunda, ruhsal kimliğin fiziksel bireysellikle aynı şekilde ayrılmasının mümkün olmadığını açıklamıştır. Bunun nedeni, bir ruhsal elmasın birçok yönü olabilmesidir. Şöyle açıklamıştır:

Bu, üst ruhtur, daha büyük bireyselliktir ve fasetleri, elmasa geri döndüklerinde ona parlaklık katacak deneyimler için dünyanıza enkarne olan

yönleridir. Ayrıca, ayrı kişiler olmalarına rağmen, tek bir bireyselliğin yönleri olan insanlar da vardır. Örneğin, medyumum [Maurice Barbanell], karısı ve ben tek bir bireyin parçalarıyız. Yani tek bir rehberin yönlerine sahip olabilirsiniz. İsterseniz bunlara uzantılar diyebilirsiniz, ancak aynı şeye gelir. Tüm bireyselliğin yalnızca sonsuz derecede küçük bir parçası fiziksel formda dünyada tezahür edebilir.

Muhtemelen durumu abartıyor, ancak çok derin bir düzeyde tüm insanların birbirine bağlı olduğu ve telepati ve diğer paranormal olayların meydana gelmesine izin verdiği öne sürülmüştür. Bazı insanlar bunu, hepimizin bir grup ruhuna ait olduğumuz için, bir ruh düzeyinde birbirimiz olduğumuz anlamına geldiği şeklinde yorumlamaktadır. Ancak dünyadaki yaşamlarımız söz konusu olduğunda, hepimiz çok farklı bireyleriz ve bu bireysellik, bir sonraki dünyadan iletişim kurarken kimliğimizi kanıtlamaya yardımcı olur.

Medyumluğu araştıranlar için, bu dünya ile öteki dünya arasındaki perdeyi kaldırmanın yanı sıra, ruhsal iletişimi daha iyi anlamak için insan zihninin en derin girintilerine nüfuz etmeleri ve onun muazzam potansiyelini keşfetmeleri gerektiği kısa sürede anlaşılır.

1 Matthew Manning, *Yıldızlarda Bir Ayak,* Piatkus (2003).

4 Psişik İpuçlarını Aramak

Cinayetler, suikastlar, terörizm, uçak kaçırma, tecavüz, çocuk istismarı, banka soygunları — medyayı ele geçiren suçların listesi neredeyse sonsuzdur. Dünya çapındaki hükümetler ve polis departmanları, suçluları adalete teslim etmek için büyük miktarda para ve milyonlarca adam-saat harcıyor. Alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var. Öyleyse, ölülerin ruhları bu dünyada olup bitenlerin farkındaysa, neden yardım etmiyorlar? En azından, özellikle vahşi suçların kurbanlarının, mezardan konuşarak, katillerini isimlerini vererek ve tartışılmaz kanıtlar sunarak hızlı ve kolay bir şekilde adalete teslim edebilmelerini beklerdiniz. Ancak bu tür vakalar son derece nadirdir.

Medyum mu, medyum mu?

Burada medyumlar ve psişikler arasında çok net bir ayrım yapmam gerekiyor. Çoğu insan bu sözcükleri yanlışlıkla birbirinin yerine kullanılabilir olarak görüyor. Bir medyum, geçmişinizi, bugününüzü veya geleceğinizi belki de tarot kartları veya kristal bir küre yardımıyla 'okuma' yeteneğine sahip bir bireydir. Bu bilgi, görünüşe göre ruhlarla temasa atfedilmeyen bir tür duyular dışı algı (ESP) tarafından 'alınıyor'. Öte yandan bir medyum, bir sonraki dünyayla temas halinde olan ve ruhların iletişim kurduğu kişidir. Paranormal suçları çözmeye gelince, yardım sunanların çoğu, çeşitli medyumsal olmayan teknikler kullanan 'medyum dedektifler'dir.

Psychic News'de serbest muhabir olarak çalıştığım ilk editör Fred Archer'dı. Archer'ın ses becerilerindeki eksikliği -ciddi bir konuşma engeli vardı- yazılarının kalitesiyle telafi etti. Paranormal kitaplarından biri *Crime and the Psychic World'dü* ve bana psişik suçları ortadan kaldırmanın en iyi hikayelerinden bazılarını tanıtmasının yanı sıra medyumluğun keşfedilmemiş potansiyeline de zihnimi açtı.

Kayıp insanları bulmak için psişik yeteneklerin kullanılması

O zamanlar Gerard Croiset adında bir Hollandalı, genellikle çocuklar olmak üzere kayıp insanları bulma becerisiyle manşetlere çıkıyordu. Ne yazık ki çoğu durumda sadece bir cesedin nerede bulunacağını söyleyebiliyordu, çünkü birçok genç Hollanda kanallarında boğuluyordu; ancak psişik yetenekleri birçok vakada polise yardımcı oldu. 1945'ten itibaren Croiset'in psişik tespitleri, Hollanda'daki Utrecht Devlet Üniversitesi'ndeki Parapsikoloji Enstitüsü'nün kurucusu ve müdürü olan Profesör Willem Tenhaeff tarafından incelendi. Profesör Tenhaeff ile deneylerde işbirliği yapan 47 medyum ve hassas kişiden Croiset şüphesiz yıldız oyuncuydu ve psişik deneyler için istekli bir denekti. Aslında Croiset, üniversitenin araştırma bölümüne daha yakın olmak için Utrecht'e bile taşındı.

Hollandalı medyum bazen ipuçlarını toplamak için bir suç veya kaybolma mahallini ziyaret etse de, uzun mesafeleri 'görme' ve bir cesedin veya kayıp bir kişinin ne zaman ve nerede bulunacağını tahmin etme yeteneğine sahip olduğunu da iddia etti. Croiset, bu arada, medyum güçlerinin ilahi bir armağan olduğu gerekçesiyle bu çalışma için ödemeyi reddetti.

Kaçıranların izinde

1969'da Noel'den birkaç gün sonra, Muriel McKay adında Avustralyalı bir kadın, Londra'nın güneybatısındaki Wimbledon'daki evinden kaçırıldığında, Gerard Croiset'in yardım için çağrılabilir. Kadının kocası, büyük bir gazete grubunun başkan yardımcısı olan Alick McKay, kısa süre sonra 'Mafya, M3'ü temsil ettiğini iddia eden birinden 1 milyon sterlinlik bir fidye talebi aldı. Bu kişi ayrıca, asıl niyetin, İngiltere'de *News of the World* ve *Sun* gazetelerini yeni satın alan grubun Avustralyalı başkanı Rupert Murdoch'un karısını kaçırmak olduğunu da açıkladı. Murdoch ülke dışında olduğu için McKay, Rolls-Royce'unu kullanabiliyordu ve bu da kaçırıcıların onu yanlış tanımlamasına neden oldu. Sonraki haftalarda Alick McKay, karısından daha fazla talep ve yalvaran mektuplar aldı ancak fidye bırakmaya yönelik iki girişim, şanssızlık ve polis yetersizliğinin bir karışımı nedeniyle engellendi.

Muriel McKay'in serbest bırakılması için çaresiz kalan McKay ailesi, Gerard Croiset'in yardımını istemeye karar verdi ve o da hemen Londra'ya giderek

medyumluk yardımı teklif etti. Aileye artık hayatta olmadığını ve eski bir çiftlik evinde bulunan iki adamın suça karıştığını söyledi. Hollandalı medyum, onu arabalarına bindirdikten sonra gittiklerine inandığı rotayı izlemeye başladı. Aracın güneybatı Londra'dan başkentin kalbine ve ardından kuzeye doğru sürüldüğünü 'gördü', ancak sonunda medyumluk ipuçları kayboldu.

Polis etkilenmedi. Sonunda, Hertfordshire'daki Stocking Pelham köyü yakınlarındaki bir çiftlikte yaşayan Arthur ve Nizamodeen Hosein kardeşleri tutukladılar. Bayan McKay'e dair hiçbir iz bulunamamasına rağmen, adam kaçırma, şantaj ve cinayetten suçlu bulundular. O zamandan beri kardeşlerin kurbanlarının cesedini parçalayıp domuzlara yedirdikleri yönünde spekülasyonlar vardı. Gerard Croiset'in psişik yetenekleri bu davada polise yardımcı olmasa da, daha sonraki olaylar ve kardeşlerin mahkumiyeti, suçu yeniden yapılandırma ve katilleri tespit etme konusundaki psişik girişiminde ne kadar doğru olduğunu doğruladı.

Psychic News'den ayrılma kararıma yol açtı . Croiset'in dahil olduğu haberi ortaya çıktığında, BBC radyosu suçları çözmede medyumların kullanımı hakkında benimle röportaj yaptı ve olumlu konuştum, Ancak, yapabilecekleri katkı konusunda ihtiyatlı davrandılar. Daha sonra Londra'daki Psişik Çalışmalar Koleji başkanı Paul Beard beni bu konuda ders vermeye davet etti ve konuşmamın bir dökümü kolejin dergisi *Light'ta yayımlandı.*

çalıştığım *Psychic News* editörü Maurice Barbanell tarafından onaylanmadı . Gazetenin yazılı olmayan yayın politikasının, medyumluğun yalnızca ölümden sonraki yaşam için kanıt sağlamak amacıyla kullanılması gerektiği, suçları çözmek için kullanılmaması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Gazetenin politikasının bu olmasıyla ilgili bir sorunum yoktu, yeter ki farklı bir görüş ifade etmekte özgür olayım, her zaman kişisel olarak konuştuğumu ve gazetenin sözcüsü olarak hareket etmediğimi açıkça belirteyim. Ancak, gazetede çalıştığım için, resmi politikasından farklı herhangi bir görüşü kamuoyunda ifade etme özgürlüğüm olmadığında ısrarcıydı . Tüm bu yıllardan sonra bile, Spiritüalizm'in dini özgürlüğünü yirmi yıldan daha kısa bir süre önce kazandığı bir dönemde, özgürlüğümü kısıtlamak istemesinin ironisini görememiş olması

bana hala garip geliyor. Ayrıca, eğer bir cinayet kurbanı olsaydım ve mezardan öteden iletişim kurmanın mümkün olduğunu görseydim, suçluyu adalete teslim etmek ve belki de başka cinayetleri önlemek için ölümümün koşullarını duyurmak isteyebilirdim diye güçlü bir şekilde hissettim.

Bir cinayet davasında yardımcı olan medyum

Medyum Estelle Roberts, 30 yıl önce, 1937'de bir cinayet davasında oldukça belirgin bir şekilde yer aldı. Gerard Croiset ile hemen hemen aynı yetenekleri sergiledi ancak aynı zamanda ruh rehberi Red Cloud'un yardımıyla kurban, on yaşındaki Mona Tinsley ile temas kurdu. Estelle, mükemmel bir durugörü ve trans medyumuydu ve aynı zamanda güçlü bir fiziksel medyumdu ve medyumluğunun diğer yönlerini başka bir yerde tartışıyorum *(bkz. sayfa 203).*

İlk başta, bir gazete tarafından Mona Tinsley davasına dahil olması için kendisine yaklaşıldığında, rakip gazetelerin bunu bir gösteri olarak göreceğini ve bunun da onun ve Spiritüalizmin itibarını etkileyeceğini söyleyerek tereddüt etti. Ancak, kızın ebeveynlerinin yardımına ihtiyacı vardı. Ebeveynlerin isteği üzerine, Newark-on-Trent'teki baş polis memuru, kızın öldüğünü anlayan medyuma pembe bir ipek elbise gönderdi.

Birçok medyum, bir sonraki dünyaya uyum sağlamalarına yardımcı olmak için psikometri kullanır. Bu, bir nesneyi ele aldıklarında ve onun geçmişindeki olayların resimleri zihinlerine geldiğinde işlev görür. Özel bir oturumda, bir medyumun, oturan kişiyle bir ilişki kurmak için başlangıçta bir yüzük veya saat tutup tutamayacağını sorması alışılmadık bir durum değildir. Estelle Roberts, *Fifty Years as a Medium* [1] *adlı kitabında daha sonra neler olduğunu kaydetti :*

Sonra, Red Cloud'un yardımıyla Mona bana konuştu ve boğulduğunu söyledi. Bana bir evin resmini verdi, bir tarafında su dolu bir hendek, arkasında bir tarla, yakında bir kilise bahçesi ve görüş alanında bir han vardı. Vizyonumda bir mezarlığa, bir köprüden ve bazı tarlalardan geçerek ötesindeki bir nehre götürüldüm. Orada durdum, daha fazla gidemedim.

Polis, kendi soruşturmalarıyla örtüşen bu açıklamadan etkilendi. Estelle Roberts'ı kızın kaybolduğu Newark-on-Trent'e trenle seyahat etmeye davet ettiler ve istasyonda bir polis arabasıyla karşılaşacağını söylediler. Geldiğinde,

iki polis memuru onu hemen vizyonunda gördüğü ev olarak tanıdığı bir eve götürdü. Ev boştu ve içeride dolaşmasına izin verildi. Kendisine eşlik eden polis memurlarına, Mona Tinsley'nin arka yatak odasında boğulduğunu ve katilin cesedini bir çuvala koyup yan kapıdan dışarı çıkardığını, kilise avlusunu geçip bir köprüden geçirdiğini ve sonra görüş alanının dışında olan bir nehre attığını söyledi. 'Nehir, çocuğun nerede olduğuna dair sırrı saklıyor. Eğer onu daha önce sürüklediyseniz ve hiçbir şey bulamadıysanız, tekrar sürüklemelisiniz.'

Günler sonra, polis, Estelle Roberts'ın götürüldüğü evin sahibi Frederick Nodder'ı Mona Tinsley'nin kaçırılmasıyla suçladı. Suçlu bulundu ve yedi yıl hapis cezasına çarptırıldı. hapis. Haftalar sonra, Mona Tinsley'nin cesedi, hala Nodder'ın taşıdığı çuvalın içinde, evinin arkasındaki tarlaların ötesinde, Idle Nehri'nde bulundu. Bir giderin ağzına sıkışmıştı. Frederick Nodder, hapishaneden çıkarıldı, çocuğun cinayetiyle suçlandı ve ardından idam edildi.

Genette Tate davası - hala bir gizem

Diğer birçok paranormal tespit vakasında olduğu gibi, ipuçlarının doğruluğu ancak normal dedektiflik çalışması bir suçu çözdükten sonra doğrulanır — şüpheciler buna 'geriye dönük uyum' der — bu yüzden polis güçleri psişik yardıma ihtiyatla yaklaşır. Normal ipuçlarını takip etmek zaman alıcı bir iştir. Polisten psişik ipuçlarına da yanıt vermesi istendiğinde, bu onların yükünü artırır.

Bunun iyi bir örneği, 19 Ağustos 1978'de Devon, Aylesbeare'de gazete dağıtırken kaybolan 13 yaşındaki kız öğrenci Genette Tate'in ardından yaşanan olaylardır. Bir gazeteye göre, '200'den fazla medyum ve medyumlukla ilgilenen kişi' önerilerle ortaya çıktı ve bunların hepsinin takip edilmesi gerekiyordu. Bir televizyon senaryosu yazarı olan Andrew Wilson, Aralık 1978'de özel bir haftalık telefon görüşmesinde medyumlardan oluşan bir araştırma grubuna liderlik etti ve ardından polis işbirliğiyle Doğu Devon'daki bir plantasyonda arama yapılmasına karar verildi.

Yardım teklif edenler arasında, arama yapanlara bir parça bez aramalarını söyleyen İngiliz medyum Bayan Nella Taylor da vardı. Bulunan tek şey mavi bir

bez parçasıydı ve adli incelemeye gönderildi, ancak kızın kaybolmasıyla ilgili hiçbir ipucu vermedi. Bugün, 25 yıl sonra, profesyonel ve medyum dedektiflerin çabalarına rağmen, Genette Tate davası kaybolduğu ilk gün olduğu kadar gizemini koruyor.

Psişik tespit koydu ile test

Nella Taylor, Profesör Richard Wiseman'ın psişik yetenekler üzerine bir TV belgeseli için test etmeyi umduğu kişilerden biriydi dedektifler, Profesör Donald West ve benim 1990'ların ortalarında katıldığımız. Hayatına bir sihirbaz olarak başlayan Profesör Wiseman, şu anda İngiltere'deki Hertfordshire Üniversitesi'ndeki Perrott-Warwick Araştırma Birimi'nin başında ve paranormal olaylarla ilgili çoğu TV programında tanıdık, şüpheci bir ses. Saygın bir araştırmacı olan Profesör Donald West, Psişik Araştırma Derneği'nin eski başkanıdır.

Şüphecilik konusundaki ünüyle Wiseman ve TV şirketinin test edilmeye istekli medyum dedektifler bulmakta sorun yaşaması muhtemeldi. Benim katılımımın onlara adil davranılacağına dair güvence vereceğini umuyordu, ancak işe yaramadı. Nella Jones daveti kesinlikle reddetti ve dikkate değer diğer medyumlar da aynısını yaptı. Sonunda meydan okumayı kabul eden üç paranormal yetenekli kişiden ikisini hiç duymamıştım ve üçüncüsü - Chris Robinson - ruhsal iletişimlere inanan biri olmasına rağmen, medyumluktan değil rüyalardan psişik yeteneklerini elde ediyor.

Deney, özünde, ciddi suçlarla bağlantılı nesneler kullanılarak ve bir polis müzesi küratörü tarafından üniversiteye götürülerek yapılan bir psikometri testiydi. Her katılımcının nesneleri tutması ve onlarla ilişkili olaylara dair izlenimlerini vermesi filme alındı. Daha sonra, kelimenin tam anlamıyla üniversitenin koridorlarından alınan üç öğrenciden tam olarak aynısını yapmaları istendi. Wiseman, West ve ben onları değerlendirdiğimizde, medyumların öğrencilerden daha iyi performans göstermediğini gösterdik.

İlginç bir deneydi, ancak burada açıklanması çok karmaşık olan nedenlerden dolayı kusurluydu ve kamera karşısında tek bir testten sonuç çıkarmanın yanlış

olacağı, ancak bu tür bir dizi deney yapmanın yararlı olacağı görüşünü dile getirdim. Profesör West ve ben daha sonra Profesör Wiseman'ın hazırladığı ve Journal *of the Society for Psychical Research de dahil olmak üzere birçok uzman yayınında yer alan bir rapora imzalarımızı ekledik.*

Ben bir bilim insanı değilim, ancak tek bir deneyin gücüne dayanarak sonuçlara varmamanın önemini kabul ediyorum. Eğer bu test, içinde bulunduğu yüz taneden oluşan bir seriden biri olsaydı, tutarlı bir şekilde medyumlar ve medyum olmayanlar tarafından verilen izlenimlerde hiçbir fark olmadığı gösterilmiş olsaydı, yayınlanmasını memnuniyetle karşılardım. Ayrıca, laboratuvarda 'medyum tespiti'ni test etmeye çalışmanın neredeyse kesinlikle başarısızlığa mahkum olduğunu fark ettim. Kullanılan nesneler uzun zamandır unutulmuş suçlarla ilgiliydi ve acil bir çözüme ihtiyaç duyulan güncel bir suç veya gizemin anından yoksundu.

Medyumlar bazen polislerden daha fazlasını biliyor olabilir

Kevin ve Nicola Wells, 4 Ağustos 2002 Pazar günü Cambridgeshire'daki Soham'daki evlerinden kaybolan on yaşındaki kızları Holly ve arkadaşı Jessica Chapman'ın ardından yerel bir medyuma başvurduklarında kesinlikle bir aciliyet duygusu vardı. O anda, kayıp kızları aramanın üzerinden iki gün geçmiş olmasına rağmen, ebeveynler hala kızların sağ salim bulunacağını umuyordu. Bunun yerine, kaybolma olayı yakın zamanların en rahatsız edici İngiliz cinayet vakalarından birine dönüştü ve Suffolk'taki Lakenheath'teki ABD Hava Kuvvetleri üssünün çevre çitinin yakınındaki sığ bir mezarda kısmen kömürleşmiş bedenlerinin bulunmasıyla sonuçlandı.

Okul hademesi Ian Huntley, kızların cinayeti nedeniyle şu anda müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Aralık 2003'te mahkum edildikten sonra Holly Wells'in ebeveynleri gazeteci Sarah Oliver'a özel bir röportaj verdi ve bu röportaj bir dizi gazeteye dağıtıldı. Bu röportajda, kızlarının başına gelenler hakkında polisten öğrendiklerinden daha fazlasını Cambridge'li bir medyum olan Dennis McKenzie'den öğrendiklerini açıkladılar.

Şüpheci olsalar da Bay ve Bayan Wells, kızların hala hayatta olduğuna dair onları rahatlatacağını umarak, yerel bir medyuma danışmaları yönündeki bir arkadaşının tavsiyesini dinlediler. Çifte, ne kadar korkunç olursa olsun, cilalanmamış gerçeği mi yoksa en kötüsünü onlardan saklamasını mı istediklerini sorarak başladı. Wells'ler tam olarak onun ne gördüğünü sordular. 'Çok üzgünüm,' dedi , 'ama iki kız da öldü.' 60

etti . Medyum, koyu, kesilmiş saçlı bir adam ve fare benzeri özelliklere sahip bir kadın görebildiğini söyledi. Ayrıca, diğer ikisi gibi kuzey aksanı olan yaşlı bir adamdan ve küçük, kare kırmızı bir arabadan bahsetti.

Wellses'ler artık Dennis McKenzie'nin Ian Huntley ve Maxine Carr'ı ve kızların bedenlerinin sığ mezarlara götürüldüğü kırmızı Ford Fiesta'yı gördüğüne ikna olmuş durumdalar. Ayrıca medyumun tarif ettiği yaşlı adamın Huntley'nin babası olduğuna inanıyorlar. Cinayetlerle hiçbir ilgisi olmayan bu adamın evinde Hundey tutuklanmıştı. Seans bilgilerini polise ilettiler ancak dedektiflerin sadece olgusal kanıtlarla ilgilendiği ve medyum yardımının soruşturmalarına katkıda bulunmayacağı söylendi.

Birkaç gün sonra Dennis McKenzie ile ikinci bir görüşme yaptılar ve McKenzie onlara kızların seks değil öfke kurbanı olduğunu söyledi, bu da Wellses'e eğer cinsel bir niyeti varsa Huntley'nin engelleneceğini düşündürdü. Medyum, kızların Pazar gecesi saat 20:00'den önce öldüğünü ekledi - Hundey'nin birkaç ay sonra Old Bailey tanık kürsüsünde itiraf ettiği bir şey - ve Maxine Carr'ın öldürüldükleri sırada evde olmadığını, bu da ifade verildiği sırada kamuya açık olmayan bir bilgiydi.

Wells'ler gazeteciye, 'Medyum Holly'ye de ulaşmayı başardı,' dedi. 'Doğamız gereği şüpheciydik ama gerçekten de onun olduğuna inanıyoruz. Cambridge'deki en sevdiği dükkanın adı ve kardeşine sadece kendisinin taktığı takma ad - Oils gibi, bilmesi mümkün olmayan ayrıntılar verdi. Bu tür bilgiler diğer ayrıntıların gerçek olduğundan emin olmamızı sağladı ve bunları tekrar polise ilettik. Çok soğuk davranıldılar.'

Holly Wells'in ruhsal mesajı Ian Huntley ve Maxine Carr davalarının sonucunu etkilememiş olsa da, yas tutan anne babasını kesinlikle rahatlatmış ve bazı

durumlarda ruhsal iletişimin ne bakıcıların ne de polisin bilmediği bilgiler sağlayabileceğini göstermiştir.

Parapsikolog cinayeti medyumlar tarafından çözüldü

Douglas Scott Rogo, medyumluk ve psişik tespit konusunda çoğu araştırmacıdan daha fazla bilgiye sahipti. Çok saygı duyulan bu yazar, Kaliforniya, Orinda'daki John F. Kennedy Üniversitesi'nde Parapsikoloji Profesörü, paranormal olaylar hakkında 20'den fazla kitabın yazarı ve danışman editörü olduğu *Fate* dergisinde düzenli köşe yazarıydı. Paranormal olayların çoğuna açık fikirli olan Rogo'nun hayatı, 18 Ağustos 1990'da Kaliforniya'daki San Fernando Vadisi'ndeki evinde öldürüldüğünde trajik bir şekilde erken sona erdi. Bir komşusu bahçe fıskiyelerinin iki gündür açık olduğunu fark ettiğinde polis çağrıldı ve cesedini çalışma odasının zemininde buldu. Birden fazla bıçak yarası almıştı. Tek ipucu, kesinlikle Scott Rogo'ya ait olmayan ancak başkasınınkiyle uyuşmayacak kadar belirsiz olan lekeli bir parmak izi olan masanın üzerindeki bir şarap kadehiydi.

Bu nedenle, Los Angeles Polis Departmanı'nın bu vahşi suçu çözmek için medyumlara ve medyumlara başvurması tamamen uygundu. Amerikan polisi, Avrupa'daki meslektaşlarına göre paranormal yardımları benimsemeye daha istekli olma eğilimindedir. Scott Rogo'nun hayatta kalan ruhunun da bu deneyde gönüllü bir katılımcı olacağından emin olabiliriz.

Davanın sorumluluğunu üstlenen Dedektif Tim Moss, sıklıkla psişik izlenimleri için danıştığı bir düzine kişiden yardım istedi. Katilin benzer tanımlarını buldular ve bunlardan biri o kadar spesifikti ki bir polis ressamı uzun koyu renk saçları, bıyıkları ve siyah deri ceketiyle adamı çizebildi. Ayrıca katilin İspanyol kökenli bir isme sahip olduğu bildirildi. Ancak bu yeterli değildi. Polis, Scott Rogos'un adres defterindeki herkesi sorguladı ancak tanıma uyan veya onlara bir ipucu verebilecek kimseyi bulamadı.

Şans eseri, dedektif Moss bir gün sorgu odasına girdiğinde ve katilin psişik izlenimine göre çizime mükemmel şekilde uyan uzun koyu saçlı ve bıyıklı bir adam gördüğünde geldi. Arabasında siyah bir deri ceket vardı ve ismi

Hispanikti: John Anthony Battista. Hatta Scott Rogo'yu tanıdığını itiraf etti — yazarın otostop çekerken kendisine bir araba bırakmasının ardından arkadaş olduklarını söyledi — ve onu evinde ziyaret etmişti, ancak bu ölümünden bir süre önceydi. Polis Battista'yı suçlayacak hiçbir şey bulamadı ve serbest bırakıldı.

Dava, başka bir medyum polise ulaşıp katilin parmak izinin bir camda olduğunu iddia edene kadar sekiz ay daha çözülmeden kaldı. Polis, lekeli parmak izini kamuoyuyla tartışmamıştı, bu yüzden dedektif Moss parmak izi laboratuvarına geri döndü ve onlardan kanıtlara yeniden bakmalarını istedi. Adli teknikler gelişmişti ve daha iyi bir baskı yapabildiler ve bunun John Battistas'a ait olduğu ortaya çıktı. Tekrar sorgulandığında cinayeti reddetti ve Scott Rogo'nun ziyaretinden sonra camı çalışma odasında bırakmış olabileceğini söyledi. Ancak arkadaşları bunun imkansız olduğunu biliyordu. Parapsikolog, düzen konusunda takıntılıydı ve misafirler ayrılır ayrılmaz bardakların yıkanıp düzgünce kaldırıldığından emin oluyordu. Bu da Battista'nın Scott Rogo'nun öldüğü gece (belki de para talep etmek için) çalışma odasında olması ve yazar talebini yerine getirmeyi reddettiğinde onu öldürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Jüri kabul etti ve Battista 15 yıla mahkûm edildi: Kaliforniyalı medyumların ve medyumların ortak çabaları olmadan mümkün olmayacak bir sonuç.

Kurbanlar katillerini isimlendirdiğinde

Ruh müdahalesinin en göze çarpan örnekleri, kurbanın katili isimlendirdiği durumlardır. Jose Divino Nunes, Brezilya'nın Goias eyaletindeki küçük bir kasaba olan Goiania de Campinas'ta en yakın arkadaşı Maurlcio Henriques'i öldürmekle haksız yere suçlandığında tam olarak böyle oldu. Haftalık haber dergisi *Isto É* , 1979'da otomatik bir yazma senaryosunun, Mauricio Henriques'in ruhunun daha önce tanıtılan dikkat çekici otomatik yazma aracı olan 'Chico' Xavier'in eliyle yazdığında Jose Divino Nunes'in hayatını kurtardığını bildiriyor (bkz . *sayfa 42).* Ölü adam sadece arkadaşını suçtan aklamakla kalmadı, aynı zamanda gerçek katili de açıkladı. Yargıç ölü adamın

ifadesini kabul etti ve masum adam serbest bırakıldı, ancak katilin parmaklıklar ardına atılmadan önce ortadan kaybolduğu bildirildi.

Aynı zamanlarda, ancak Amerika'da, 21 Şubat 1977'de Chicago'daki dairesinde bıçaklanarak öldürülen 48 yaşındaki Filipinli Teresita Basa'nın cinayeti çözülememiş bir suç gibi görünüyordu. Polis olay yerinde çok az ipucu buldu ve soygunun sebep olduğunu varsaydı. Basa görünüşe göre ruhlar aleminden araya girene kadar, davada beş ay boyunca hiçbir ilerleme kaydedilemedi.

Temmuz ayında, Remibias Chua, Filipinler'den olan doktor kocası Jose ile Evanstown'daki dairesinde otururken aniden ayağa kalktı ve yatak odasına girdi. Dr. Chua kısa bir süre sonra onu takip etti ve onu yatakta trans halinde yatarken buldu. Ona neyin yanlış olduğunu sordu ve o da garip bir sesle, Tagalogca (Filipinler dili) şöyle cevap verdi: 'Ben Teresita Basa'yım.' Edgewater Hastanesi'nde çalışan bir meslektaşı olan Allan Showery adlı siyah bir adam tarafından öldürüldüğünü ve ardından mücevherlerini çaldığını söyledi.

Transtan çıkan Remibias Chua hiçbir şey hatırlayamıyordu, ancak birkaç gün sonra aynı şey oldu. Bu kez Dr. Chua, karısının büyülenmiş bedeni aracılığıyla konuşan ruha, polisin harekete geçmek için kanıta ihtiyacı olacağını söyledi. Teresita Basa, Showery'nin çalınan mücevherlerden bir kısmının hala kendisinde olduğunu ve resmi olmayan karısının şimdi inci kokteyl yüzüğünü taktığını söyledi. Buna rağmen Chua'lar polise gitmekte isteksizdi. Filipinler'de eski bir sosyetik olan Teresita Basa (bu yüzden mücevherler) iletişim kurmaya devam etti ve üçüncü trans görünümünden sonra Chua'lar hikayelerini polise anlattılar. Ruh iletişiminin öngördüğü gibi, Showery kayıp mücevherlere sahipti ve resmi olmayan karısı kokteyl yüzüğünü takıyordu. Suçlayıcı kanıtlarla karşı karşıya kalınca, Teresita Basa'nın cinayetini itiraf etti.

Şüpheciler bu deneyimle nasıl tartışırdı? Bayan Chua'nın kurbanla aynı hastanede çalıştığını ve görünüşe göre Teresita Basa'ya hayran kalıp Showery'den korktuğunu söylemeden hemen önce ayrıldığını belirtin. Belki de onun Filipinli cinayetle bir ilgisi olduğunu çoktan çıkarmıştı ve bu bilinçaltı

çıkarım Teresita'nın sesi olarak kendini gösterdi? Ancak bu, mücevherleri ve Showery'nin partnerinin yüzüklerden birini taktığını nasıl bildiğini açıklamıyor.

Bir cinayet kurbanının tanıklığı sonunda katilini nasıl mahkum etti

Bu sefer Britanya'da çok daha tatmin edici bir sonuç, Batı Londra'nın dış mahallelerinden Ruislip, Middlesex'te yaşayan genç bir medyum olan Christine Hoolahan'ı içeriyordu. O sırada bir cinayet kurbanının ruhu tarafından ziyaret edildi. Kurban, 11 Şubat 1983'te öldürülen 25 yaşında bir mağaza asistanı ve yarı zamanlı barmaid olan Jacqueline Poole'du. Cesedi iki gün sonra bulundu. Dedektif polis memuru Tony Batters, Ruislip'teki belediye dairesindeki cinayet mahallinde beş saat geçirdi ve her ayrıntının notlarını aldı.

Christine Hoolahan

Birkaç gün sonra kendisi ve dedektif Andrew Smith, profesyonel medyum olmak için eğitim alırken RAF Northolt'ta yarı zamanlı çalışan ve cinayet hakkında bilgi sahibi olduğunu iddia eden Christine Hoolahan'ı ziyaret etmeleri istendi.

Polis, Poole'u tanıyanların kendileriyle iletişime geçmeleri için çağrıda bulunmuştu ancak medyum onlardan biri değildi. Aynı bölgede yaşamasına rağmen Hoolahan'ın Ruislip Gardens'daki evi cinayet mahalline üç mil uzaklıktaydı ve Jacqui Poole'u tanıyorum. Cesedin bulunmasından sonraki gün, medyum garip olaylar yaşadı, ışıkların açılıp kapanması ve yatak örtülerinin çekiliyormuş gibi bir his. Cinayeti duyduktan sonra, 'Jacqui, sen misin?' diye sordu. Hoolahan daha sonra isminin Jacqui Hunt olduğunu söyleyen bir kadın gördü. Bu aslında kurbanın kızlık soyadıydı, ancak Ruislip'te bilindiği isim değildi ve cinayetle ilgili medya haberlerinde de kullanılmamıştı.

Ruh, Christine Hoolahan'a adaletin sağlanması için yardımını istediğini söyledi. Medyum, onlara verecek somut bir kanıtı olmadığı sürece polise gidemeyeceğini söyleyerek yanıt verdi. Aksi takdirde, gazetelerde davayı okuduğunu veya Jacqui'yi tanıyan insanlarla konuştuğunu varsayacaklardı. Bunun üzerine görüntü kayboldu, ancak Jacqui'nin ruhu ertesi akşam cinayet

hakkında çok daha fazla ayrıntıyla geri döndü, bu yüzden dedektif memurlar Batters ve Smith onu sorgulamaya gittiler.

Bu vakayı bu kadar olağanüstü kılan şey, soruşturmaları sırasında 'ölü' kadının polis memurlarının sorularına yanıt vermesi, hatta medyum aracılığıyla doğrudan onlarla konuşmasıdır. Kurban, katilini çok doğru bir şekilde tarif ederek ve alışılmadık takma adını - Pokie - bir kağıda yazarak teşhis etti. Tony Batters tarafından yazılan olağanüstü vakanın ilk anlatımı, bir magazin gazetesinde veya medyumluk yayınında değil , Polis Federasyonu'nun dergisi olan Police'te (Aralık 2001) yayınlandı.

Guy Lyon Playfair ve Montague Keen, Society for Psychical Research'ün iki çok saygın araştırmacısı, polis kanıtlarına ve medyum ve olaya karışan polis memurlarıyla yaptıkları görüşmelere dayanarak dava hakkında ayrıntılı bir makale hazırladılar. Ocak 2004'te *Society for Psychical Research Dergisi'nde* A *Possibly Unique Case of Psychic Detection* , Batters ve Smith'in her ikisinin de bildirdikleri olayların doğru bir anlatımı olduğuna dair beyanlarını içerir. Tony Batters, medyuma röportaj yapması istendiğinde ilk duygularını şöyle açıkladı:

O zamanlar tamamen şüpheciydim ve röportajı sürdürmek istemiyordum, ancak nezaketen onun oturma odasına oturduk ve beni hemen sarsan şeyler söylemeye başladı; bunları yazıyordum; çok erken bir aşamada transa girdiğini söyleyebilirim, ancak transa aşina değilim, ancak göz kapakları titredi ve kapandı ve normal bir sesle, bir dizi çok kısa cümle söyledi ve ben de o toplantının orijinal notlarından hala sakladığım kelime kelime bir döküm çıkardım.

O zamanlar, medyum tarafından belirli bir sıraya göre verilmeyen bu izlenimler açıkça etkileyici değildi ve polis memurları bunun normal bir açıklaması olabileceğinden şüpheleniyorlardı. Belki de insanlar onu polise doğru veya yanlış bilgi iletmek için bir paravan olarak kullanıyorlardı. Ancak, Tony Batters'ın araştırmacılara açıkladığı gibi, Christine Hoolahan ve medyumluğu hakkındaki görüşleri kısa sürede değişti:

Soruşturuyorduk - 'Bu bilgiyi nereden aldın? Kesinlikle akrabalarınla konuşuyorsundur? Cinayet ekibinde birini tanıyor musun?' Ve dedi ki, 'Bak, sorulardan bana inanmadığını düşünüyorum. Bir şey yapmak istiyorum ve Jacqui bana bunu yapmamı söylüyor ve eğer biriniz bana sizin için kişisel olan bir şey verirse, bir şey göstermeye çalışacağım.'

Dedektif polis memuru Smith medyuma anahtar destesini verdi. Ardından üç tane çok net ve belirli açıklama yaptı. Bunlardan biri, yakın zamanda bazı temel elektrik işleri hakkında bir mektup aldığıydı. Bu doğruydu. Bir yapı topluluğu, satın almayı planladığı bir mülkün ipotek için onay vermeden önce yeniden kablolanması gerektiğini bildirmişti. Christine Hoolahan da ona şunları bildirmişti: yakında başka bir polis karakoluna transfer edilecekti. Bunu çok düşük bir ihtimal olarak görüyordu - ta ki birkaç gün sonra yaklaşan transferinden haberdar olana kadar. Üçüncü ifade - aslında yaptığı ilk ifade - açıkça doğruydu, ancak Batters araştırmacılara ölüm gününe kadar onun ne dediğini ifşa edemeyeceğimi söyledi. Ayrıntılarıyla oldukça sıra dışıydı.

Batters, medyanın bu açıklamaları yaparken, Andy'nin (Smith) bembeyaz kesildiği ve kelimenin tam anlamıyla titrediği ön kapıdan çıkana kadar bana pek mantıklı gelmediğini itiraf ediyor. Bu onun üzerinde muazzam bir etki bıraktı.

Medya toplamda 131 açıklama yaptı, bunlardan yalnızca birinin yanlış olduğu gösterildi — Jacqui Poole Cumartesi gecesi öldürüldüğünden bahsetti, oysa cinayet Cuma gecesiydi. Batters bilgileri mantıksal bir sırayla yeniden bir araya getirdi ve ortaya çıkan resim çok daha netleşti.

Medyumun yeteneklerinden şüphesiz etkilenen ikili, Jacqui Poole'un ruhu tarafından katili olarak tanımlanan adamı uzun uzun sorgulamaya karar verdi. Adı Anthony Ruark'tı. Jacqui'nin tanıdıklarından biri olarak onların itirazına yanıt olarak öne çıkmıştı. Daha önce bir suç kaydı olmasına rağmen, şiddet geçmişi yoktu ve baş şüpheli değildi.

Hoolahan ile yapılan seans bunu değiştirdi. Jacqui Poole'un ruhu Ruark'a Pokie lakabını vermiş ve ayrıca mazeretine bakmalarını söylemişti. Ruark iki mazeret vermişti; bunlardan biri çürütülmüş, diğeri doğrulanamamıştı. Ancak

onu cinayetle suçlamak için yeterli kanıt yoktu ve hiçbir mahkeme bir medyum aracılığıyla yapılan bir cinayet kurbanının ifadelerini kabul etmiyordu. 2000 yılında bir muhbir Jacqui Poole'un katilinin başka biri olduğunu söyleyene kadar 17 yıl boyunca özgür bir adam olarak kaldı. Dava yeniden açıldı ve bu süreçte dedektiflerden birinin emriyle çöp kutusundan çıkarılıp olası delil olarak saklanan Ruark'a ait bir kazak en son DNA teknolojisi kullanılarak yeniden incelendi. *Polis* raporunda Batters şunları açıkladı;

Bulgular tamamen kesindi ve kurban ile katili Pokie Ruark arasında çok sayıda vücut sıvısı, deri hücresi ve giysi lifi alışverişi tespit edildi. Mahkemede hata olasılığının bir milyarda birden az olduğu belirtildi.

46 tane böyle maç vardı. Ruark tutuklandı ve cinayetle suçlandı. Jüri kararı oybirliğiyle verildi ve Ağustos 2001'de Old Bailey'de müebbet hapis cezasına çarptırıldı.

Jacqui Poole'un katilini teşhis etmedeki rolü duruşmada belirtilmedi. Ancak, mağdurların medyum Christine Hoolahan aracılığıyla iletişimleri olmasaydı, polis Ruark'ı baş şüpheli olarak görmezdi ve sonunda suçluluğunu kanıtlayan ve adaletin yerine getirilmesini sağlayan giysi parçası gelecekteki adli testler için saklanmazdı.

The Late Late Show'da davayı yayınladığında , hem Christine Hoolahan hem de dedektif polis memuru Batters katıldı. Polis memuru, "Jacqui'nin Christine ile iletişim kurduğu gerçeğini kabul ettim" dedi ve daha sonra psişik araştırmacılara, davayı tartıştığı tüm polis meslektaşlarının bu yoruma katıldığını bildirdi. Playfair ve Keen ayrıca, "İletilen bilginin nasıl toplandığına dair makul bir alternatif açıklama bulamıyoruz" diyor.

1 Estelle Roberts, *Elli Yıl Bir Medyum Olarak,* Herbert Jenkins (1959).

Ölülerle 5 Konuşma

Ailevi meseleler

Arthur Findlay adında bir İskoç borsacı, hasta karısına Glasgow'a kadar eşlik etti ve karısının bir ameliyat geçirmesi ve bir huzurevinde iyileşmesi sırasında yanında kaldı. 1918'de bir pazar akşamı, karısının iyileşmesi sırasında, biraz temiz hava almak için yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Bu, hayatını değiştirecek ve dolaylı olarak yıllar içinde binlerce kişinin hayatını etkileyecek bir yürüyüştü.

Sokaklarda yürürken bir Spiritualist kilisesine rastladı. Meraklanarak içeri girdi ve konuşmacının tanık olduğu şaşırtıcı psişik fenomenlerden ve ölülerle yaptığı konuşmalardan bahsettiği bir konuşmayı dinledi. Findlay ayinin sonunda onunla konuştu. 'Bu gece söylediklerine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?' diye meydan okudu konuşmacıya. 'Bunu bana kanıtlayabilir misin?' Yaşama karşı akılcı yaklaşımıyla övünen Arthur Findlay, geçmişte din adamlarına benzer meydan okumalarda bulunmuştu ve her zamanki yetersiz yanıt, inanca ihtiyacı olduğuydu. Ancak Spiritualist farklıydı.

70

Kendisi psişik fenomenleri deneyimlemeden kimsenin inanmasını beklemediğini ve evet, sorgulayan kişiyi bir medyumla tanıştırarak söylediklerini kanıtlayabileceğini söyledi . Findlay, ertesi gece saat 7'de Glasgow'daki bir sokak köşesinde adamla buluşma ve bir seansa götürülme davetini kabul etti. Yolda, Spiritüalist, her pazartesi gecesi bir seans düzenleyen medyum John Sloan'ın evine gideceklerini açıkladı, vardığında kendini on kişiyle birlikte buldu. Hiçbir tanışma yapılmadı çünkü onu Sloan'ın evine götüren adam onun adını bilmiyordu; Arthur Findlay de adamın kimliğini bilmiyordu.

Kısa süre sonra ışıklar kapatıldı, bir ilahi söylendi ve sonra, John Sloan büyülendikten sonra, karanlığın içinden Findlay'in yakınında oturan bir kadının tam önünde bir adamın yüksek sesi duyuldu. Kadın cevap verdi ve daha sonra gruba ölmüş kocasıyla konuştuğunu söyledi. Daha fazla ses konuştu, her biri

farklı bir sese ve kişiliğe sahipti ve samimi konuşmalar gerçekleşti, ta ki Findlay - yaşanan deneyimi çaresizce analiz etmeye çalışan ve medyumun bir şekilde ölü insanları taklit ettiğinden şüphelenen - bir mesaj almayacak tek kişinin kendisi olduğunu düşünmeye başlayana kadar. Aniden, güçlü bir ses tam önünde konuştu.

'Evet, sen kimsin?' diye cevap verdi.

' Babanız , Robert Downie Findlay. '

Arthur Findlay bu ilk seansı anlatırken şöyle yazıyor:

Ses konuşmaya devam etti ve dünyada sadece babamın, benim ve bir başka adamın bildiği bir şeye atıfta bulundu ve o diğer adam da babam gibi ölmüştü... Ne benim, ne babamın, ne de dünyadayken başka herhangi bir adamın başka herhangi bir kişiye hiç bahsetmediği özel bir konuydu. Bütün bunlar yeterince sıra dışıydı, ancak babamın şu sözlerle bitirdiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin:

'David Kidston yanımda duruyor ve o da sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyor.'

David Kidston, bu özel meseleyi bilen diğer adamın adıydı... ve ben Glasgow'daki bir zanaatkar evindeydim, herkese tamamen yabancıydım, iki farklı ses bana sadece benim ve iki ölü adamın bildiği bir şey hakkında bilgi veriyordu. [1]

On the Edge of the Etheric adlı kitabının sonraki baskılarında ve ayrıca otobiyografisinde, bu hikayeyi, mesajın babası ve Kidston'ın ortak olduğu işle ilgili olduğunu açıklayarak ayrıntılı olarak açıklamıştır. [2] Robert Downie Findlay'in ruhunun söylediği gerçek sözler, 'Seni işime almadığım için çok üzgünüm. Bunu yapmak isterdim ama Kidston karşı çıktı.' şeklinde başlıyordu. Ve David Kidston mezardan konuşma şansı yakaladığında, Arthur Findlay'e, 'Ofisimize gelmene karşı çıkmakla hata ettim. Bunu yaptığım için üzgünüm ama artık pişman olmana gerek yok. Bunu sonunda içimden attığım için mutluyum.' dedi.

Findlay, o ilk seansta 30 farklı ses duydu, doğru kişilere isimlerini ve bazen adreslerini verdiler ve samimi aile meselelerini anlattılar. Bazen iki veya üç ses

aynı anda konuştu. John Sloan ile sonraki seanslarda Findlay, onun yanına oturma fırsatını değerlendirdi ve sesler konuştuğunda kulağını ağzına yeterince yaklaştırıp nefes aldığını hissetti. Seslerin, medyumun dudaklarından çıkmadığını doğruladı.

Doğrudan ses medyumluğu

Bu arada Sloan *bağımsız bir* doğrudan ses medyumuydu; bu da duyulan seslerin onun aracılığıyla veya başka bir enstrüman aracılığıyla konuşmadığı ve yalnızca ara sıra bir ruh sesini yükseltmek için bir seans odası trompetinin (uzun, ince bir metal koni) gerekli olduğu anlamına geliyor.

Arthur Findlay, deneyimlediği doğrudan ses olgusunun gerçek olduğundan tamamen emin olduktan sonra, başkalarını düzenli seanslara tanıtmaya başladı ve ruhani iletişimler almadan önce onları Sloan'a ve diğer seanslara katılanlara hiçbir şekilde tanıtmamaya dikkat etti.

Findlay, Sloan hakkında, 'Eğer hediyelerini kamuoyuna sunmaya istekli olsaydı, bu ülkenin en ünlü medyumlarından biri olarak tanınacaktı' diye yazmıştır.

Bunun yerine, haftada bir veya iki kez, bir akşam arkadaşlarını evine davet etmeyi ve onlara perdenin ötesine geçmiş tanıdıklarıyla tekrar buluşma zevkini yaşatmayı tercih etti... İş bulabildiği sürece hediyesi karşılığında asla para kabul etmeyecek... Kimsenin bir seansta bulunmak için ondan izin istemesine ve reddedilmekten korkmasına gerek yok; kimse kendisine bir iyilik yapıldığı hissini yaşatılacağından korkmasına gerek yok.

Kraliyet bağlantısı

Arthur Findlay'den John Sloan'la tanışmasını isteyenler arasında Society for Psychical Research'ün aktif bir üyesi olan Hon Everard Fielding de vardı ve bir arkadaşının İskoç medyumla birlikte oturmasına izin verilmesini istedi. Findlay, Glasgow'da adamla tanıştı; birlikte akşam yemeği yediler ve ardından Sloan'ın evine gittiler. Bu süre boyunca, ziyaretçi mesleğinden hiç bahsetmedi ve Findlay de hiçbir soru sormadı.

'Bu nedenle o benim için tamamen yabancıydı ve ne ben, ne medyum, ne de seansta bulunan herhangi biri onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Findlay, büyük ölçüde Sloan'a ve onun doğrudan sesli iletişimlerinin kanıtlarına adanmış olan *On the Edge of the Etheric kitabında yazmıştır* . Unutulmaz bir seanstı ve zamanla Londra'dan gelen ziyaretçiye bir ses hitap etti. Kimin konuştuğunu sorduğunda, ses şöyle diyordu:

Dünyadayken Kral VII. Edward olarak tanınıyordum.

İsimlerin geçtiği ve olayların tartışıldığı çok doğal bir konuşma oldu. Sonunda ses şöyle dedi: Eşim Kraliçe Alexandra'ya gösterdiğiniz tüm nezaket için size teşekkür etmeliyim. Siz olmadan nasıl devam edebildiğini bilmiyorum ve siz onu çok fazla endişe ve kaygıdan kurtardınız.

Seansın ardından Findlay kim olduğunu sorduğunda, isimsiz ziyaretçi Kraliçe Alexandras'ın kontrolörü olduğunu açıkladı. ev. Findlay kayıtlarına göre bu olayın daha da dikkat çekici bir devamı vardı:

Kraliçe Alexandra, bu seansı duyduğunda Sloan ile oturmak istedi ve bu Londra'da gerçekleşti. Bunun ona büyük bir memnuniyet verdiğini söylemekten mutluluk duyuyorum. Ayrıca orada bulunanlar arkadaşlarımdı, seçkin fizikçi Sir William Barrett, Sir Arthur Conan Doyle, Dr. Abraham Wallace ve Sir Oliver Lodge, hepsi bu seansın gerçekliğine inananlardı fenomen Yıllar süren çalışma ve deneyimden sonra. Bunların yanı sıra Sir Thomas Upton ve Marconi vardı, onların görüşlerine kefil olamam .

Arthur Findlay, Essex'teki Stansted Hall'da yaşamak için İngiltere'ye taşındı ve burada Warwick Kontesi Frances onun arkadaşı ve yakın komşusu oldu. Findlay kitabında bunu söylemese de, Kontes uzun yıllar boyunca Kral Edward VU'nun metresiydi. Kral ona John Sloan aracılığıyla Kral'ın ruh iletişimlerini anlattığında, Kontes şöyle cevap verdi:

Kral Edward sık sık benimle konuşmak için geri gelirdi . Arkadaştık ve o dünyadayken her zaman birbirimizle Almanca konuşurduk. Ölümünden sonra seanslarda bana geri döndü ve her zaman benimle doğrudan sesle konuştu. Tıpkı Dünya'da benimle her zaman Almanca konuştuğu gibi...

Aslında, Kral'ın kontesle konuştuğu doğrudan sesli medyum, aynı zamanda Kraliçe Victoria için Prens Albert'in geri döndüğü seanslar düzenleyen Etta Wriedt adında dikkate değer bir Amerikalıydı. Findlay, kraliyet seanslarının ne zaman gerçekleştiğini söylemese de, güvenle 1918 ile 1925 arasında olduğunu söyleyebiliriz - 1901'de 59 yaşına kadar Kral olmayan VII. Edward, annesi Kraliçe Victoria'nın ölümü üzerine Mayıs 1910'da öldü. Arthur Findlay'in John Sloan ile ilk seansı 20 Eylül 1918'de gerçekleşti ve 1863'te Galler Prensi olduğunda Edward ile evlenen Kraliçe Alexandra, 1925'te öldü.

Arthur Findlay ve John Sloan ile uzun uzadıya veya bir dizi nedenden dolayı ilgilendim. İlk olarak, Sloan'ın 40 yıldan uzun bir süre boyunca ödeme almayı reddettiği dikkate değer doğrudan ses medyumluğunun, tamamen yabancı olan insanlara ruhsal iletişim için sürekli olarak olağanüstü kanıtlar sağladığını göstermek istedim. Ayrıca, karanlıkta düzenlenen seanslar hakkında sahip olduğumuz doğal şüphelere rağmen, Arthur Findlay ve diğerlerinin deneyimlediği kalibredeki iletişimleri değerlendirdiğimizde, ışıkların açık veya kapalı olmasına bakılmaksızın bu tür kanıtların son derece etkileyici olacağını kabul etmemiz gerektiğini göstermek istedim. Bu gözlemin, doğrudan ses fenomeni için doğru olduğunu ancak bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi diğer fiziksel medyumluk biçimlerinin çoğu için doğru olmadığını eklemeliyim.

Arthur Findlay Koleji

Odak noktam Spiritüalizmin son 50 yılı olsa da, o zaman diliminin dışına, yirminci yüzyılın ilk dönemine çıkmanın da önemli olduğunu hissettim çünkü anlattığım olaylar Arthur Findlay üzerinde öyle bir etki bıraktı ki, ölümünden 40 yıl sonra bile insanlara ulaşmaya ve onları etkilemeye devam ediyor. Hayatının geri kalanını Spiritüalizmi incelemeye, mesajını yaymaya ve hareket hakkında eğitimi teşvik etmeye adadı. Medyumluk, Spiritüalizm ve karşılaştırmalı din üzerine birkaç kitap yazdı ve hepsi basılmaya devam ediyor. *On the Edge of the Etheric,* yayınlandığı ilk yılda (1931) 30 baskıya ulaşarak büyük bir başarıya ulaştı. Ayrıca, karısının ruh dünyasına geçişinden bir yıl sonra ve kendi geçişinden birkaç ay önce, 1964'te muhteşem evi Stansted

Hall'u Spiritüalistler Ulusal Birliği'ne (SNU) bir Hediye Senedi olarak bağışladı. Bununla birlikte, hediyesinin nasıl kullanılmasını istediğini belirten bir tüzük de geldi.

Sonuç artık Arthur Findlay Koleji olarak biliniyor, Essex kırsalında bulunan özel bir malikane, psişik bilimin ilerlemesi için bir yerleşim merkezine dönüştürülmüş. belki de türünün dünyadaki en etkileyici Spiritüalist mekanıdır, birçok ülkeden ziyaretçi çekmektedir. Her yıl kapılarından yaklaşık 8.000 ziyaretçi geçmektedir, bunların çoğu çeşitli medyumluk biçimlerinin yanı sıra astroloji, şifa ve felsefe gibi tamamlayıcı konuları da içeren uzmanlıkları olan yaklaşık 90 eğitmen tarafından yürütülen kurslara katılmaktadır.

Birçok açıdan, Stansted Hall hem Arthur Findlay hem de John Sloan için bir anıttır. Bu nedenle, Findlay'in Spiritüalizme dönmesine ve evini SNU'ya bağışlamasına yol açan medyumluk biçiminin - doğrudan ses - Stansted'de öğretilmemesi üzücüdür, ancak bazen fiziksel fenomenler üzerine daha geniş bir derse dahil edilebilir. Bunun bir nedeni, bir gecede gelişen veya birkaç günde öğretilebilen bir medyumluk becerisi olmamasıdır.

Yirmi birinci yüzyılda doğrudan sesli medyumluk

Genellikle aynı oturan grubuyla yıllarca sabır ve düzenli haftalık seanslar gerekir, en ufak fiziksel tezahür belirtileri ortaya çıkmadan veya en ufak fısıltılar duyulmadan önce. Çok sayıda dikkat dağıtıcı unsurun bulunduğu hızlı ilerleyen yirmi birinci yüzyılımızda, bu tür fenomenleri geliştirmek için zamanlarını feda etmeye hazır daha az insan var. SNU başkanı Duncan Gasgoyne 2004'ün başlarında bana 'Eskiden olduğu gibi fiziksel medyumluk yok' demişti. 'Sanırım hareket içindeki insanlar artık gölgede kalmak, transa geçmek veya derin transa girmek arasındaki farkı bilmiyor. Daha gençken ve bir dönüşüm seansına gittiğimde, medyumun yüzünün önünde ektoplazmik maskeyi gerçekten görüyordunuz. Şimdi, dönüşüm denen şey farklı. Bir şey görmek için gözlerinizi kısmanız gerekiyor. Arthur Findlay Koleji'nde derslerimize bilimsel bir yaklaşım yerleştirmeye çalışıyoruz.'

Doğrudan sesle ilgili kendi deneyimlerimin etkileyici olmadığını itiraf etmeliyim. İlk günlerimde katıldığım seanslar arasında Lord Northcliffe ve Hannen Swaffer'ın ruhlarının bana geri döndüğü bir Worthing medyumu olan Jim Hutchings ile birlikteydim. Annem Londra'da William Olsen'in bir seansında havada asılı bir trompet aracılığıyla bana konuşmak için geri döndü, o zamanlar hayatta olduğu ve otuz yıl sonra hala hayatta olduğu düşünüldüğünde oldukça akıllıcaydı. Ayrıca Stansted Hall kütüphanesinde düzenlenen Stuart Alexander'ın doğrudan ses gösterisine katıldım.

Bu seansların hiçbiri, gördüklerim ve duyduklarım için uygulanabilecek tek açıklamanın paranormal bir açıklama olduğuna beni ikna etmedi. Her durumda, medyumların karanlıkta sonuçları üretmelerine yardımcı olan işbirlikçileri olabilirdi. Bunun gerçekleştiğini öne sürmüyorum, ancak oturumcular bu tür olasılıkları dışlayamadığı sürece, bir seansın iddia ettiği şey olup olmadığına karar vermenin tek yolu kanıt standardına göredir ve bu durumlarda etkileyici değildi. Doğru ekipman ve bir veya daha fazla işbirlikçinin yardımıyla, yetenekli bir dolandırıcının, birkaç yıl boyunca çok sayıda insanı kandırarak, doğrudan sesli medyumluk gösterisi yapabileceğinin gayet farkındayım ve dolandırıcılık konusunun tamamına daha sonraki bir bölümde değineceğim *(bkz. sayfa 165).*

Gerçek bir ruh sesini duymaya şimdiye kadar en çok yaklaştığım an, 1954'te Cape Town'a göç eden, Güney Afrikalı bir psikologla evli bir İskoç kadın olan Mona Van Der Watt'ın medyumluğuydu. Altmışlı yıllarda İngiltere'ye yaptığı bir ziyaret sırasında, Londra Ruhsal Misyonu'nda gösteri yaptı ve ben de cemaatin etrafında trans halinde dolaşıp bireylere mesajlar verirken büyülenmiş bir şekilde izledim. Sol omzunun yakınından geliyormuş gibi görünen, elektrikli tıraş makinesinin uğultusu ile tiz bir düdüğün karışımı olan garip bir ses ona eşlik ediyordu. Bunun, ruh rehberiyle konuşan ölülerin sesleri olduğu ve ardından ruh rehberinin, büyülenmiş medyum aracılığıyla izleyicilere kanıt niteliğindeki mesajlarını ilettiği söyleniyordu.

Bu ses olgusunun gerçekliğinden şüphe yoktu, ancak uğultu sesinden herhangi bir sesi ayırt etmek imkansızdı. Ancak Güney Afrika'da Spiritualist üyeleri Düzenli olarak gösteri yaptığı kilisede sesleri yükseltmek için

mikrofonlar kullanılmış ve ne söylediklerini duyabiliyordu. 1990 yılında 'fiziksel medyumluğun gelişimini ve güvenli uygulamasını teşvik etmek, eğitmek ve desteklemek' amacıyla kurulan Noah's Ark Society'yi yöneten İngiltere merkezli George Cranley, Mona Van Der Watt'ı incelemek için eşsiz bir fırsata sahipti.

Cranley'nin ailesi Güney Afrika'ya taşınmıştı ve 1959'da 16 yaşındayken farklı dinleri araştırmaya başladı. Spiritüalizm ve Mona Van Der Watt ile ilk karşılaştığında daha fazla aramasına gerek olmadığını biliyordu. On yıl boyunca onun gösteri yaptığı kiliseye gitti ve ayrıca haftalık deneysel seanslara katıldı. Bu süre zarfında, bana, ondan bağımsız olarak konuşan ruh seslerinin açıkça duyulabildiğini söyledi. Ayrıca, seslerin normalde insan sesinden daha hızlı konuştuğunu gösteren bant kayıtları yaptı. 'Her hafta kanıtlar o kadar nefes kesiciydi ki neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu, ama öyleydi,' diye ekledi. 'Hiçbir süper-ESP hipotezi onun medyumluğunu açıklayamazdı. Bugün, karşılaştırılabilir kalitede bir medyum bulmak için çok zorlanırdım.' İngiltere'ye birkaç ziyaret yaptı, iki kez Uluslararası Spiritüalist Federasyonu yıllık konferanslarında gösteri yaptı ve burada bir boğaz mikrofonu, büyük salonlardaki herkesin onun medyumluğu aracılığıyla konuşan ruh seslerini duymasını sağladı.

Sesleri dinlemek

Mona Van Der Watt, medyumluğunu geliştirirken ruh rehberlerinin ona bir seçenek sunduğunu açıkladı. Ya karanlık bir odada güçlü bir doğrudan ses üretebilirdi, bu da kanıt alabilecek kişi sayısını sınırlayacaktı ya da daha geniş bir kitleye ulaşabilirdi ancak doğrudan ses çok daha zayıf olacaktı. İkinci seçeneği seçti, ancak zayıf sesler duyulması sekiz yıl sürdü. Bir keresinde altı doktorun, sesler. Stetoskopu nereye koysalar bir ses duyabiliyorlardı ama kaynağını bulamıyorlardı.

Bu özel doğrudan ses biçimi çok nadirdir, ancak benzersiz değildir. Genellikle İngiliz medyum Bayan Gladys Osborne Leonard'ın yarı karanlıkta yapılan trans oturumları sırasında, trans halinde konuşurken aynı anda fısıltılı sesler duyulabilirdi. Psişik araştırmacı ve din adamı Rahip Drayton Thomas, bu bağımsız sesleri bir gramofon plağı üzerinde yakalamayı başardı.

Şimdiye kadarki en büyük ruh sesi kayıtları koleksiyonu, seans boyunca bilincini koruyan ve hatta ruh sesleriyle sohbetlere katılan Leslie Flint'in medyumluğuyla üretildi. 1911'de Doğu Londra'daki Hackney'de bir Kurtuluş Ordusu evinde doğan Flint, erken yaşta psişik yetenek belirtileri gösterdi ancak tam zamanlı bir medyum olmaya istekli değildi ve bunun yerine balo dansı öğretmeni olmayı seçti. Ancak bir geliştirme çemberine katıldıktan sonra doğrudan ses fenomeni kendini gösterdi. Bu, onun sinemaya gitmesini zorlaştırdı çünkü bu karanlık çevrede ruh sesleri yalnızca Flint tarafından değil, aynı zamanda onun konuştuğunu düşünen ve sessiz olması için ona tıslayan diğer sinemaseverler tarafından da duyulabiliyordu.

Sonunda Leslie Flint medyumluğunu geliştirdi ve araştırmacılarla kolayca işbirliği yaptı. 'Sanırım bu ülkenin şimdiye kadar ürettiği en çok test edilmiş medyum olduğumu söyleyebilirim,' diye ilan etti. 'Kutulara kapatıldım, bağlandım, mühürlendim, ağzım tıkalı, bağlandım ve tutuldum ve yine de sesler sonsuz yaşam mesajlarını iletmek için geldiler.' [3] Hatta benzer önlem prosedürlerini izleyerek büyük salonlarda binlerce insanın önünde gösteri bile yaptı; buna ağzım tıkalı, sonra da sahnede perdeli bir dolap olan derme çatma bir karanlık oda vardı; buradan ruh sesleri bir mikrofon aracılığıyla seyircilere konuşuyordu.

Sidney George Woods ve Betty Greene, Flint'in 17 yıl boyunca birçok doğrudan ses seansını kaydeden iki düzenli bakıcısıydı. Çalışmaları, 1928'de ölen ünlü İngiliz tiyatro oyuncusu Ellen Terry'nin ruhundan ilham aldı ve onlara bir seansta şunları söyledi:

Dikkat çekici bazı şeyler yaşayacaksınız iletişimler. Ve bu bağlantıları düzenli olarak sürdürmenizi , gücü artırmanızı ve bantlarınız için kasıtlı olarak düzenlenmiş olan bu bağlantıyı mümkün kılmanızı öneririm. seni bantlar kayıt bize dünyanın her yerindeki birçok insana ulaşma fırsatı veriyor ... . çeşitli getirecek Çeşitli alanlardan ruhları bir araya getirerek konuşmalar ve konferanslar verdi. Sizin yanınızda gönüllü yardımcılara ihtiyacımız var.

Bu söz tutuldu ve Flint'ten -zayıf eğitimli bir adam- geri dönen birçok tanınmış iletişimci arasında Mahatma Gandhi, George Bernard Shaw, Rudolph Valentino, Oscar Wilde, Charlotte Bronte, Maurice Chevalier ve Sir Winston Churchill vardı ve diğer dünyadaki hayatları hakkında konuştular. Hayat hikayesi *Voices in the Dark adlı kitapta anlatılan Flint* , Nisan 1994'te vefat etti, ancak mirası şu anda telif hakkı Leslie Flint Eğitim Vakfı'na ait olan ve bunları İnternet üzerinden erişilebilir kılan devasa bir kayıt kütüphanesi. Tüm iletişimciler ünlü değildi -eğer ünlü olsalardı, şüphelenmekte haklı olurduk- ve kayıtlar sıradan bireylerle sevdikleri arasındaki konuşmaları da içeriyordu.

Leslie Flint'i iyi bir arkadaşım ve meslektaşım olan Anne Dooley ile ziyaret ettim ve bizden önceki binlerce kişi gibi, Batı Londra'daki Westbourne Terrace'ta karanlık seans odasında oturmuş, öbür dünyayla temas kurmayı yüksek beklentilerle bekliyorduk. Sadece üçümüz vardık. Şarkı söylemiyorduk. İlahiler de yoktu. Oturup beklerken sadece boş gevezelik ediyorduk... ve bekliyorduk... ve bekliyorduk. Sonra, Flint o gün hiçbir şey olmayacağını duyurduğunda - ruhların konuşacağının hiçbir garantisi yoktu - tiz bir ses, 'Merhaba' dedi. Flint bize bunun Mickey, ruh yardımcısı veya 'kapıcısı' olduğunu söyledi. O tek kelime dışında, öbür dünyaya açılan kapı o olayda sıkıca kapalı kalmıştı.

Ruhsal sesle iletişim nasıl çalışır?

Medyumluğun mekaniğine aşina olmayan birçok insan, ruhların seanslarda nasıl konuşabildiğini kavramakta zorluk çekiyor. Görünmez, ruhsal bir alemde var olan ölülerin, yetenekli bir medyumla telepatik olarak iletişim kurarak mesajlarını iletebileceğini kabul etmek bir şey, aynı ses tonuyla ve tanınabilir tavırlarla fiziksel olarak iletişim kurmak ise bambaşka bir şey. Bedenleri olmadan nasıl konuşabilirler?

Ektoplazma

Bunu mümkün kılan ruh rehberlerinin sunduğu açıklama, medyumun bedeninden ve bir dereceye kadar da oturanlardan maddeler çıkararak ektoplazma oluşturmaları ve bunun daha sonra bir insan ses kutusu şekline

dönüştürülmesi ve ruhların bunun aracılığıyla konuşabilmek için onu bir maske gibi takmasıdır. Ektoplazma, doğrudan sesi ve diğer fiziksel fenomen biçimlerini mümkün kılan gizemli madde, gizli bileşendir - özellikle başka bir yerde ele aldığım *(bkz. sayfa 86) maddeleşme.* Ancak, ultraviyole ışıktan etkilendiği için analiz edilmesi kolay bir madde değildir. Ayrıca, suyun katı (buz), sıvı veya gaz (buhar) olabilmesi gibi farklı biçimler alır. Ozon gibi bir kokusu vardır ve garip özellikler gösterir. Çekilmiş birkaç fotoğrafta, bazen şüpheli bir şekilde dokunmuş tülbent gibi göründüğü, bazen de kabarık bir bulut görünümünde olduğu zamanlar vardır.

Arthur Findlay'in öteki dünyadan aldığı bilgiye göre, öldüğümüzde fiziksel bedenimizin bir kopyası olan eterik bir bedende var oluruz ve 'eterik yaşamda iletişim, Dünya yaşamındakiyle aynı şekilde gerçekleşir. Ses organları atmosferlerini titreştirir, dil hareket eder, akciğerler havamıza eşdeğer olanı içeri çeker ve dışarı atar... tek fark, her şeyin çok daha ince bir yapıya sahip maddede ve çok daha yüksek bir hızda gerçekleşmesidir. hızlı titreşim oranı . Kızılötesi ışık kullanılarak bir dizi fiziksel ortam kullanılarak fotoğraflanan ektoplazmik ses kutusu, aslında yapay bir ağız, gırtlak ve akciğerdir. Ruh ziyaretçilerinin manipüle edebildiği ve konuşabildiği bir madde.

Bu sonuçları elde etmek için, ektoplazmanın doğru kimyasal yapısını oluşturmak amacıyla büyük bir ruh yardımcıları ekibi dahil edilir) şekillendirin, nesneleri hareket ettirin ve genel olarak kendilerini tanıtmak isteyen birçok ruh iletişimcisini organize edin. Benim kendi görüşüm, bunun *nasıl gerçekleştiğiyle* çok fazla ilgilenmememiz , bunun yerine *ne* olduğuna odaklanmamız gerektiğidir. Çünkü en iyi doğrudan ses seanslarında gerçekleşenler bize ruh iletişimi için çürütülemez kanıtlar sağlar .

Jack Webber

Galli eski madenci Jack Webber, 1940'larda aralarında Fleet Street gazetecilerinin de bulunduğu birçok inatçı şüpheciyi ruh iletişiminin gerçekliğine ikna etmekten sorumluydu. Havaya kaldırılan trompetlerle konuşan seslere ek olarak, kızılötesi ışık kullanılarak bir dizi fiziksel fenomene tanık olundu ve fotoğraflandı. Aslında, medyumun dikilmiş ceketini çıkarıp

saniyeler içinde tekrar takması, ağır masaların havaya kaldırılması ve nesnelerin maddeleşmesi gibi hepsi kameraya yakalanan bu psişik gösteriler o kadar dikkat çekicidir ki, medyumluğuna dair açıklamalar ruh iletişimcilerinin sağladığı mükemmel kanıtlara odaklanmak yerine bunlara odaklanma eğilimindedir.

mükemmel kitabı *The Mediumship of Jack Webber4'te,* medyumu bir iple sandalyeye bağlamak ve ceketini dikmek için alınan önlemlerin ve ardından gerçekleşen muhteşem olayların muhteşem açıklamalarını sunar, ancak mesajların içeriği hakkında çok az şey söyler. Sonra, 'Ses Üretimi' adlı bir bölümün sonunda, şu tek kullanımlık 'Ek, Mart 1940' gelir:

10 Şubat'ta Lincoln'de trompet aracılığıyla Fransızca bir sohbet yürütüldü. 27 Ocak'ta Harringay'deki St Andrew Tapınağı'nda İsveççe, Portekizce sohbetler yürütüldü ve Latince bir resitali verildi. İsveççe sohbeti sürdüren bakıcı, dilde yabancı bir aksanın izinin olmadığını söyledi. Burada Bay Webber'in okuma yazma bilmeyen bir adam olduğu, nadiren kitap okuduğu, aslında tek okuma materyalinin gazeteler ve çocuk çizgi romanları olduğu tekrar vurgulanabilir.

Jack Webber'ın seanslarının özel bir özelliği, büyülenmiş medyum aracılığıyla konuşan ruh rehberinin seans boyunca ışıkların yakılmasını düzenli olarak istemesiydi; bu sayede oturanlar, çarpıcı olaylara tanık olduktan saniyeler sonra bile Webber'ın hala sandalyesine sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol edebiliyorlardı. Bazen bu, oturanların havada asılı trompetlerin hala hareket ettiğini ve yavaşça yere, insan ellerinin değmediği bir şekilde indiğini görmelerini sağlıyordu.

Jack Webber, yukarıda bahsi geçen Lincoln seansından sadece bir ay sonra, 9 Mart 1940'ta, 33 yaşındayken aniden ve beklenmedik bir şekilde ruhlar alemine geçti. On yıllık bir zaman diliminde, Spiritüalizmi 'saçmalık' olarak gören birinden, bu ülkenin en güçlü fiziksel medyumlarından birine dönüştü.

Ortam Mollie Perriman

Bir diğer tanınmış Galli medyum, bir toplum medyumu olmasının yanı sıra, bazen karanlığa ihtiyaç duymadan etkileyici bir doğrudan ses de üreten Mollie Perriman'dı. Güçlerine tanık olan J. Curr, şunları ifade etti:

BEN Otuz ruh sesi duyduk, hepsi beyaz ışıkta konuşuyordu. Bir arkadaşımızın evinde, sekiz kişi olarak, sosyal bir akşam geçirmek için buluşmuştuk.

Bay. Perriman idi piyano çalıyorduk ve hepimiz şarkı söylüyorduk, aniden kapının yakınlarından 'Merhaba' diyen bir erkek sesi duyuldu. Sesi selamladık , ardından diğerleri de geldi, ta ki şirketteki her üye 'ölü' arkadaşlarıyla konuşana kadar. Her ruh bizimle ışıkla konuştu. Biri 100 watt, diğeri 60 watt olmak üzere iki lamba vardı. Odadaki insanlar tüm seslerin 'ölü' akrabalara veya arkadaşlara ait olduğunu tespit etti. Sesler yoğunluk bakımından değişiyordu, bazıları o kadar yüksekti ki şarkının üstünden duyulabiliyordu, diğerleri ise modüle edilmiş fısıltılarla konuşuyordu. Bir keresinde, Bayan Perriman ile konuşurken ve o da cevap verirken, onunla aynı anda konuşan bir ruh sesi duydum, ancak boynunun altı inç gerisinden gelen bir noktadan konuşuyordu. Bir iletişimci Lehçe konuşuyordu ve bir bakıcı tarafından annesi olarak tanındı.

Ruh sesleri bize konuştuğunda Bayan Perriman'ı izledim, ancak medyumla görünür bir temas yoktu. Eğer gırtlağını kullandılarsa, aynı anda nasıl konuşabiliyordu? Doğaçlama seans yaklaşık iki buçuk saat sürdü ve bu süre zarfında ruh sesleri gelip gitti. Bazı konuşmalar o kadar samimiydi ki onları kaydetmem imkansızdı. Sevdiklerinin fiziksel varlığını kaybetmiş ailelerin yeniden bir araya gelmesine tanık olmak dokunaklıydı.

Açık başka bir sosyal olayda, Perriman'lar Londra'daki bahçelerinde, komşuların pencerelerinden veya araba farlarından gelen doğrudan ışıklardan uzakta, gölgeli bir noktada üç arkadaşlarıyla doğaçlama bir seans düzenlediler. Sesler görünüşe göre havadan geliyordu ve hayatta kalma konusunda dikkate değer kanıtlar sağlıyordu. Seansları boyunca bilincini kaybetmeyen Mollie Perriman, ölmüş kardeşiyle bir konuşma yaptı ve kocası annesinin ruhuyla konuştu.

, eşinin medyumluğu hakkında yazdığı [5] AE kitabında, Galler'den Londra'ya taşınmalarından sonraki yedi yıl içinde yaklaşık 2.500 oturum gerçekleştirdiğimizi ve 10.000'den fazla ruhsal varlığın söylevini dinlediğimizi anlatır.

Spiritüalizmin en kafa karıştırıcı yönlerinden biri, farklı medyumluk biçimlerinin neden gelip geçtiği sorusudur, tıpkı gelgit gibi. ve gelgitin akışı, bir yüzyılda muhteşem ve üretken fiziksel medyumluk sağlarken diğerinde çok az kayda değer şey sağladı. Bu, neredeyse tamamen ortadan kalkan doğrudan ses medyumluğu için kesinlikle doğrudur. Doğrudan ses ve diğer fiziksel fenomenleri üretmek için gereken zamanı harcamaya hazır genç medyumların ortaya çıkması umulmaktadır. Karşılığında, şüpheci oturanlar ürettikleri fenomenlerin gerçekliğini kabul etmeye hazır olmadan önce, şüpheyle muamele görme, dolandırıcılıkla suçlanma ve çıplak arama, bağlama ve hatta ağzının kapatılması gibi aşağılamalara katlanmak zorunda kalabilirler. Ödüller, çoğu Spiritualist'in şüpheye yer bırakmayacak şekilde zaten kanıtlandığına inandığı bir ruh dünyasının varlığına dair daha fazla kanıt sağladıkları bilgisi dışında, az olacaktır.

1 Arthur Findlay, *Etnik Sınırın Eşiğinde,* Psychic Press (1931).

2 Arthur Findlay, Geriye Bakış; Bir Spiritualistin Otobiyografisi, SNU Yayınları (1955).

3 Leslie Flint, *Karanlıktaki Sesler: Bir Ortam Olarak Hayatım,* Macmillan, Londra, (1971).

4 Harry Edwards, *Jack Webber'in Medyumluğu,* The Healer Publishing Company (1962).

5 AE Perriman, *Öteden Yayıncılık,* Psişik Kitap Kulübü (1952).

6 Görünür Ruhların Üretilmesi

Çoğu Spiritüalist için fiziksel medyumluğun zirvesi, yürüyebilen, konuşabilen ve sevdikleri tarafından tanınabilen ruhlar üretme yeteneğidir. Bu nadir fenomene maddeleşme denir ve çeşitli biçimler alır. En iyi ihtimalle, buna tanıklık edecek kadar şanslı olanlara ölümden sonra hayatta kalmanın kesin kanıtını sağlayabilir. En kötü ihtimalle, beyaz bir çarşafa sarılmış, bir ruh kılığında olan medyuma şüpheli bir şekilde benzeyebilir. Dahası, fiziksel medyumlar seanslarının her zaman en yüksek kalitede olacağını garanti edemediğinden, Spiritüalizmin tarihi bize en ünlü temsilcilerin bile kafa karıştırıcı ve çelişkili açıklamalarını sunar.

Maddeleşmelerde ektoplazma

Bu tür güçlere sahip olduğunu iddia eden bireyleri değerlendirmedeki zorluklarımıza, katı ruhları yaratmak için kullanılan maddenin, doğrudan ses medyumluğu incelemesinde daha önce tartışılan gizemli ektoplazma olması gerçeği de ekleniyor *(bkz. sayfa 81).* Tam formlu maddeleşmeler üretmek için, ruhları 'giydirmek' ve fiziksel gözlerle görülebilen bir form üretmek için medyumdan bol miktarda ektoplazma çıkarılmalıdır. Bu genellikle medyumun ağzından, burnundan ve kulaklarından ve ara sıra solar pleksus bölgesinden gelir.

Ektoplazma normal ışığa duyarlı olduğundan, bu tür seanslar genellikle karanlıkta veya soluk kırmızı ışıkla yapılır ve bu da doğru gözlemi zorlaştırır. Seans odasını aydınlatmak için beklenmedik bir şekilde beyaz ışık kullanılırsa, ektoplazma hızla medyumun vücuduna geri çekilir ve yanıklara veya diğer yaralanmalara neden olur. Şüpheciler, elbette, düşük aydınlatma konusundaki ısrarın medyumun oturanları kandırmasını kolaylaştırdığına inanırlar. Bu çelişkili unsurların ve iddiaların sonucu, maddeleşme için çok ikna edici bir dava sunan konu hakkında bir kitap ve tüm fiziksel medyumların sahte olduğunu ve bu tür fenomenlerin tanıklarının saf aptallar olduğunu aynı derecede ikna edici bir şekilde savunan başka bir kitap almanın mümkün olmasıdır.

Aslında, maddeleşmeye dair kanıtlar çok güçlüdür, ancak Spiritualist hareketlerin erken fiziksel medyumlarını araştıran araştırmacıların bazıları, ölülerin ruhlarının bunun manipülasyonundan sorumlu olduğuna ikna olmamıştı. Medyumların zihinlerinin veya hayal güçlerinin paranormal olarak yayılan ektoplazmayı şekillendirmekten sorumlu olduğunu öne süren 'ideoplazma' teorilerini tercih ettiler.

Erken dönem medyumlar ve ürettikleri beyaz madde hakkında derinlemesine çalışmalar yapanlar arasında Alman psişik araştırmacı Baron Albert von Schrenck-Notzing de vardı. 1929'daki ölümüne kadar saygın tüm Avrupa medyumlarıyla deneyler yaptı. Bunlar arasında dikkat çekici İtalyan Eusapia Palladino ve Fransız kadın Eva Carrière (daha çok Eva C ve ayrıca Marthe Beraud olarak bilinir) de vardı. Genç Avusturyalı fiziksel medyumlar Rudi ve Willi Schneider'i keşfetmesi ve ardından hileli elektrik kontrollerini içeren araştırmaları, 1922'de Willis fenomenine tanık olan yüzlerce çok şüpheci ve bazen düşmanca bilim insanının telekinezinin (nesnelerin paranormal hareketi) ve ektoplazmanın gerçekliğine tamamen ikna olduklarını ilan etmeleriyle sonuçlandı. Gerçekten de, yirminci yüzyılın ortalarına gelindiğinde saygın yeterli sayıda bilim insanı ektoplazmanın ve maddeleşmenin varlığına kefil olmuştu ve bu şüphe götürmez olmalıydı. Ancak doğası gereği mikroskop altına alınıp incelenebilecek veya daha sonra incelenmek üzere bir dolaba kaldırılabilecek bir şey olmadığından, şüpheciler ikna olanlardan daha fazla sayıda olmaya devam ediyor.

Rıhtımda orta

İnanç çatışmaları 1940'larda İngiliz basınında manşetlere taşındı; çünkü İskoç medyum Helen Victory Duncan, 1735 Cadılık Yasası uyarınca suç işlemekle suçlanarak üç kişiyle birlikte Old Bailey'deki Merkez Ceza Mahkemesi'nde yargılanıyordu.

Helen Kumul

Polis, Ocak 1944'te Hampshire, Portsmouth'da Helen Duncan'ın seanslarından birine baskın düzenlemişti ancak suçlayıcı bir kanıt bulamamıştı. Bir polis memuru, bir ruhun görünümünü vermek için kullanılan çarşafın kendisinden alınıp oturanlara doğru götürüldüğüne tanıklık etti. Ancak spiritüalistler, ektoplazmanın medyuma hızla geri döndüğünü savunuyorlar. Buna rağmen, D-Day'den sadece bir ay önce, Portsmouth'daki bir eczanenin üstündeki Master Temple Psişik Merkezi'ni işleten Ernest Homer ve Elizabeth Jones (Bayan Homer olarak bilinir) ve medyumun seyahat arkadaşı Bayan Frances Brown ile birlikte Helen Duncan, 1824 tarihli Serserilik Yasası, Hırsızlık Yasası ve Cadılık Yasası uyarınca suçlanıyordu. 'Helen Duncan aracılığıyla ölmüş kişilerin ruhlarının o sırada Helen Duncan'ın bulunduğu yerde mevcutmuş gibi görünmesini sağlayacak bir tür büyü yapma veya kullanma iddiasında bulundukları ve söz konusu ruhların orada bulunan yaşayan kişilerle iletişim kurduğu' iddia edildi.

23 Mart 1944'te 4. mahkemede başlayan dava, 'yüzyılın davası' olarak tanımlandı ve o sırada etraflarında İkinci Dünya Savaşı olmasaydı daha da büyük manşetlere çıkardı. Gerçekten de, İngiliz başbakanı Winston Churchill, mahkemenin zamanının neden 'modası geçmiş soytarılıklara' harcandığını bilmek istedi. Churchill, bu arada, psişik yeteneklere sahipti ve muhtemelen Spiritüalizm hakkında, söylediğinden daha fazlasını biliyordu öfkeli bir açıklama talep eden notu gönderdi. Ünlü Fleet Street gazetecisi Hannen Swaffer, bir gazetede Savaş Kabinesi'nin üç üyesinin ruh çağırma seanslarına katıldığını ve neden Cadılık Yasası kapsamında da suçlanmadıklarını *merak* ettiğini belirtti .

Hannen Swaffer, savunma için tanıklık eden birçok kişiden biriydi - Spiritualizm'e bir mahkemede seans odasının fiziksel harikalarını ilan etme fırsatı verdi. Etkileyici tanıkların alayı hikayelerini anlattı. Ünlü trans medyumu Lilian Bailey, uzun boylu, zayıf annesinin maddeleşmiş halini gördüğünü anlatmak için kürsüye çıktı. Annesi, hayattayken özellikle gurur duyduğu altın rengi saçlarına dikkat çekmek için kefenini başından çıkardı. Sonra babaannesinin çok farklı şekli belirdi ve aile şakası olan büyük burnuna dikkat

çekti. Benzer şekilde, ölü babasının burnu, Helen Duncan seansında madde lisesi yaptığında psişik şifacı Margaret Lyons'u etkiledi - 'kırılmıştı ve biraz taşmıştı'. Ve ona 'Marget' diye hitap ettiğinde konuşamadı çünkü ona hitap ederken *her zaman* ikinci 'r'yi düşürmüştü.

Diğer tanıklar arasında bir bölük komutanı, bir avukat ve bir uçuş teğmeni vardı; bunların hiçbiri Spiritüalist değildi ama hepsi paranormal olduğunu düşündükleri olayları gördüklerine gönüllü olarak tanıklık ettiler.
Emekli belediye ebesi olan Hemşire Jane Rust, hakim ve jüriye verdiği ifadede, ölmüş kocasıyla yeniden bir araya geldiğini ve onun romatizmal yumrulu eklemlerini hissettiğini anlattı. Ayrıca, çenesinde biri, kaşının üstünde diğeri olmak üzere iki belirgin beniyle açıkça tanımlanan ölmüş annesini gördüğünü söyledi. Ve daha da etkileyici olanı, Cebelitarık aksanıyla İspanyolca konuşan 'Teyze Mary' olarak tanıdığı birinin ruhani görünümüydü. Gazeteci Sir James Harris JP, Helen Duncan ile birlikte oturduğu 15 seferden birinde eski dostu Sir Arthur Conan Doyle'un ruhunun cisimleştiğini gördüğünü bile ifade etti.

Savcılığın iddiası, bu ruhların aslında kılık değiştirmiş Helen Duncan olduğu yönündeydi. Ancak tanıkların ifadeleri Özellikle dolandırıcılığa dair fiziksel kanıt bulunmadığında, böyle bir iddiayı çürütmek için fazlasıyla yeterli görünmektedir.

Jüri, 22 kiloluk, obez ve biçimsiz medyumun farklı şekil ve boyutlardaki erkekleri, kadınları ve çocukları taklit edebildiğine ve ayrıca doğru aksanla yabancı bir dili konuşabildiğine inanmaya hazır mıydı?

Bir tanık, Mary Blackwell, aynı anda iki maddeleşme gördüğünü bile söyledi, bunlardan biri dolaptan çıkıp başını okşayan babasıydı, diğer bir ruh formu da görünür durumdaydı. Çeşitli tanıklar, Helen Duncan'ın ana ruh kontrolü olan Albert Steward'ın yanında durduğunu gördüklerini söyledi. Tanıklar ayrıca ruhların ektoplazmasının, seans odasında kullanılan kırmızı ışığı yansıtmak yerine parlak beyaz, mavi-beyaz veya kendi kendine ışıklı olduğunu belirttiler ve birçoğu bu maddeleşmiş formların genellikle nasıl kaybolduğuna dikkat çekti - medyumu barındıran perdeli dolaba geri dönmediler, doğrudan zeminden aşağı doğru kayboldular.

Medyumun kıdemli savunma avukatı CE Loseby, jüriye sansasyonel bir teklifte bile bulundu. Helen Duncan ile bir seans yapabilir ve onun medyumluğunun neler üretebileceğini kendi gözleriyle görebilirlerdi. Hakim, başlangıçta teklifi reddetti - savunma talep etmiş olmasına rağmen - bunun bir çileli yargılamaya benzeyeceği ve savunmaya zarar vermesi muhtemel olduğu gerekçesiyle. Daha sonra, teklifin jürinin takdirine açık olduğunu ancak reddettiklerini söyledi. Loseby acı bir şekilde şikayet etti, ancak faydası olmadı.

Helen Duncan suçlu bulundu ve Holloway Hapishanesinde dokuz ay hapis cezasına çarptırıldı. Daha önce hüküm giymiş olan Bayan Brown dört ay hapis cezası aldı. Bay ve Bayan Homer bağlandı. Hem Psişik Araştırma Derneği'nin hem de Parapsikoloji Derneği'nin eski başkanı olan Dr. John Beloff'un Manfred Cassirer'in dava hakkındaki kitabının girişinde belirttiği gibi: 'Açıkça, lordları söz konusu kanıtlara maruz kalma riskinden ziyade tanıkları görmezden gelmeyi tercih ettiler.' [1]

İkna edici bir sahtekarlık mı?

Jürinin, Helen Duncan'ın fiziksel medyumluğunu, buna tanık olmadan da bir aldatmaca olarak değerlendirebileceklerine inanmaları daha da şaşırtıcıdır. Oysa 1911'de Sihirbazlar Kulübü'nün kurucusu olan Will Goldston, 1932'de Kuzey Londra'daki bir evde düzenlenen Helen Duncan seansına katıldıktan sonra şunları söylemiştir:

Medyumun kabini odanın karşısına çekilmiş iki perdeden oluşuyordu. Üç dakika içinde transa geçti ve sonraki bir buçuk saat içinde her yaştan, her iki cinsiyetten ve her biri ayrı bir konuşma sesine sahip yaklaşık sekiz farklı form ortaya çıktı. Ben şahsen Violet adında küçük bir kadın formuyla sohbet ettim. Bana sekiz yaşında olduğunu söyledi ve elini hissetmeme izin verdi. Şimdi, bildiğim kadarıyla - ve ben hayat boyu deneyime sahip bir sihirbazım - o akşam Bayan Duncan ile tanık olduğum şaşırtıcı sonuçları elde edebilecek herhangi bir hile sistemi yok.

Şunu söylemek gerekir ki, fiziksel medyumluğu birçok insanı açıkça etkilemiş olsa da, Helen Duncan'ın seanslarının bakıcılarını tatmin etmediği zamanlar da

vardı. Daha önce bir kez, 1933'te Edinburgh'da dolandırıcı olmakla suçlanmış ve para cezasına çarptırılmıştı. Old Bailey davasından önce Ulusal Psişik Araştırma Laboratuvarı'nda da seanslar düzenlemişti, ardından psişik araştırmacı Harry Price, Bayan Duncan'ın bir seanstan önce büyük miktarda maddeyi yutabildiğini ve sonra beyaz örtülü figürler üretmek için bunları kusabildiğini iddia etmişti.

Bayan Duncan, kanıtları yutmakla suçlanan ilk medyum değildi. Bir asır önce, bu tür öneriler, maddeleşme medyumluğunun önde gelen araştırmacılarından biri olan ve bu olgunun gerçek olduğuna ikna olan Fransız fizyoloji profesörü Profesör Charles Richer tarafından iyi biliniyordu. Geğirme konusu hakkında şunları söyledi: 'Eller, yüzler ve çizimler olarak organize olmuş hareketli madde kütleleri yemek borusundan veya mideden nasıl dışarı çıkarılabilir? Hiçbir fizyolog, bu organları bu şekilde istediği gibi kasma gücüne sahip olduğunu kabul etmez.' Başka bir teoriye göre, desteklerini 'pelvik bölgede veya diğer açıklıklarda' salgılıyordu. Ancak, önde gelen bir SPR üyesi ve aynı zamanda ebelik alanında öğretim görevlisi olan Bayan Mollie Goldney de dahil olmak üzere tıp uzmanları tarafından mahrem aramalara maruz kaldığında, vücut boşluklarında hiçbir şey salgıladığı görülmedi.

Hapishaneden çıktıktan sonra Helen Duncan bir daha asla seans yapmayacağına yemin etti, ancak çok geçmeden tekrar maddeleşmeler üretmeye başladı. Sonuçlar her zaman ikna edici değildi ve hatta onu yıllardır savunan *Psychic News bile* , yaptığı seansların sayısını ve medyumluğuna tanıklık etmesine izin verdiği kişilerin sayısını azaltması gerektiği konusunda bir uyarı yayınladı, böylece işinin kalitesini artırabilirdi. Muhtemelen bu tavsiye dikkate alınmadı.

28 Ekim 1956'da, Old Bailey davasından 11 yıl sonra, Nottingham polisi Joe Timmins adlı bir fizyoterapist ve şifacının özel evinde düzenlenen bir Helen Duncan seansına baskın düzenledi. Karı koca gibi davranan hastalarından ikisi sivil polis memurlarıydı. Bir seansa katıldılar ve seans başladıktan 20 dakika sonra çarşaf ve maske almak için eve giren meslektaşlarına yardım ettiler. Medyum olaydan çok etkilendi ve bir doktor çağrıldı. Bir kez daha, suçlayıcı

hiçbir şey bulunamadı ve hiçbir suçlama yapılmadı, ancak olayla ilgili bir rapor Kamu Savcılığına gönderildi. Helen Duncan Edinburgh'a döndü ve üç hafta boyunca hastaneye kaldırıldı, burada her zaman muzdarip olduğu diyabet tedavisi gördü. Onun için daha fazla bir şey yapılamayınca eve döndü. Spiritualistlerin ölüm nedeni olduğuna inandıkları polis baskınından iki aydan kısa bir süre sonra, 6 Aralık 1956'da öldü.

Sahtekar Medyumlar Yasası

Ancak Helen Duncan'ın renkli hayatını çevreleyen dramdan bazı iyi şeyler çıktı. Cadılık Yasası yürürlükten kaldırıldı ve yerine 1951 Sahte Medyumlar Yasası getirildi; bu yasa, gerçek medyumların yanı sıra sahte medyumların da olabileceğini kabul ediyordu; bu ayrım önceki mevzuatta mümkün değildi. Ancak yukarıda belirtildiği gibi, yeni mevzuat Helen Duncan'ı yasanın yürürlüğe girmesinden beş yıl sonra yapılacak bir polis baskınından korumadı. Çoğu Spiritüalist hâlâ Helen Duncan'ın medyumluğunun kötü veya hileli olması nedeniyle değil, çok iyi olması nedeniyle kurban edilen bir şehit olduğuna inanıyor. Bu inanç, savaş yıllarında ölü askerlerin, denizcilerin ve hava kuvvetleri personelinin sevdikleriyle konuşmak için geri döndüğü ve resmi onay yayınlanmadan önce öldüklerini ortaya çıkardığı seanslar düzenlemesinin engellenmesi gerektiği argümanına dayanıyor.

Kulağa biraz uçuk gelebilir ama İskoçya'daki İngiliz Askeri İstihbaratının başı olmasının yanı sıra bir Spiritüalist olan Tuğgeneral Roy Firebrace, Mayıs 1941'de Helen Duncan ile birlikte bir seansa katıldığını ve seansta oturanlara büyük bir İngiliz savaş gemisinin battığının söylendiğini açıkladı. Karargâhla iletişime geçtikten iki saat sonra, HMS *Hood'un* battığı bilgisi verildi ama yetkililerin seans sırasında batış hakkında hiçbir bilgisi olmadığını öğrendi.

HMS *Hood , 24 Mayıs 1941'de Grönland açıklarındaki Danimarka Boğazı'nda Nazi savaş gemisi Bismarck* tarafından yok edildi. Batırılma korkunç bir darbeydi: 1.421 subay ve askerinden üçü hariç hepsi öldü–İkinci Dünya Savaşı sırasında tek bir olayda yaşanan en büyük can kaybıydı.

Firebrace ayrıca, savaşın başlarında polisin, Bayan Duncan'ın güvenlik nedeniyle yetkililer için giderek daha büyük bir utanç kaynağı haline gelen

bilgileri sızdırmasının nasıl önlenebileceği konusunda uzmanlara danıştığını ortaya çıkardı. Daha sonra Psychic Press'in başkanı olan Percy Wilson, Kasım 1941'de Portsmouth'da gerçekleşen bir Helen Duncan seansı sırasında bir ruhun belirdiği ve tanıdığı birine, görev yaptığı HMS *Barham zırhlısının battığını ve kendisinin hayatını kaybettiğini söylediği konusunda ifade verdi.*

Savaş Bakanlığı'nda üst düzey bir memur olmak O sırada, Percy Wilson soruşturma yaptı ancak kimse batışı bilmiyordu. Aslında, *Barham* 25 Kasım 1941'de üç torpido ile vurulmuştu, 861 adam ölmüş ve sadece 450 kişi hayatta kalmıştı. Ölenlerin yakınları Amirallik tarafından 31 Aralık'a kadar bilgilendirilmedi ve kayıptan iki ay sonra resmi bir duyuru yapılana kadar bilgileri gizli tutmaları istendi. Gizlilik talebini doğrulayan mektuplar Londra'daki İmparatorluk Savaş Müzesi'nde sergileniyor. Helen Duncan'ı dokuz ay boyunca hapse atmak, medyumluğu aracılığıyla iletişim kuran ruhları etkili bir şekilde susturdu.

Helen Duncan neredeyse yarım yüzyıl önce ölmüş olsa da, modern Spiritüalistler, büyük bir medyuma karşı gördükleri korkunç haksızlık konusunda hâlâ yeterince güçlü duygulara sahipler ve bu yüzden Spiritüalist aylık dergisi *Psychic World* ve ayrıca internette, İçişleri Bakanlığı'ndan, onun haksız mahkumiyeti için af dileyen bir kampanya başlattılar.

Helen Duncan'ın ruhunun dönüşü

Helen Duncan'ın bu dünyadan ayrılmasından bu yana, çok az sayıda İngiliz medyum maddeleşme üretme gücünü iddia etti. En dikkat çekici olanlardan biri olan Alec Harris'i daha sonraki bir bölümde ele alacağım, ancak şu anda dikkatimizi hak eden ikisi de Helen Duncan'ın medyumlukları aracılığıyla ruhunu geri getirmesini sağladı. Newcastle-upon-Tyne yakınlarındaki Chopwell'de yaşayan bir dul olan Gladys Mallaburn, Spiritüalistlerin Ulusal Birliği rahibiydi - bu da Spiritüalist ayinlerinde düğünler, cenazeler ve benzeri törenler gerçekleştirebileceği anlamına geliyordu - aynı zamanda tanınmış bir şifacı ve kamusal medyumdu. Ancak fiziksel medyumluğu nadiren kamusal alanda gösterildi. Helen Duncan'ın travmatik deneyimlerinden sonra,

medyumlar bu tür fenomenlere tanıklık etmelerine izin verdikleri kişiler konusunda anlaşılabilir bir şekilde ihtiyatlıydılar.

1960 yılında, Helen Duncan'ın ölümünden dört yıl sonra, Gladys Mallaburn, Maurice Barbanell tarafından Belgrave Meydanı'nda düzenlenen Uluslararası Spiritüalist Federasyonu Kongresi'ne katılan bazı delegelere fiziksel bir seans vermeye ikna edildi. Londra'daki Büyük Britanya Spiritüalist Derneği'nin genel merkezi. Hiçbir somutlaşma görünmedi, ancak doğrudan ve bağımsız ses iletişimleri gerçekleşti. Bir ses Nellie dediğinde, Barbanell bunun öbür dünyadan konuşan Helen Duncan olduğunu hemen anladığını söylüyor. Kocasının lakabını verdi ve polisin baskın düzenlediği son seansı hakkında duygu dolu bir şekilde konuştu.

1980'lerde Leicester'lı bir medyum olan Rita Goold, motosiklet kazası kurbanı olan 16 yaşındaki oğulları sürekli bir iletişimci olan Barry ve Pat Jefferey'nin evinde düzenlenen bir çemberde etkileyici fiziksel fenomenler üretiyordu. Helen Duncan da düzenli olarak görünmeye, doğrudan sesle konuşmaya ve cisimleşmeye başladı. Sonunda, İskoç medyumun geniş ailesinden biri olan kızı Gena, Rita Goold ile tanıştırıldı ve çemberi ziyaret etmeye davet edildi; burada bir saat boyunca özel aile meseleleri hakkında konuştu. Konuşması onu gözyaşlarına boğdu ve gazeteci Alan Cleaver'a konuştuğu kişinin ölmüş annesi olduğundan şüphesi olmadığını doğruladı.

Rita Goold fiziksel çevresine gelen diğer ziyaretçiler arasında, 1983'te deneyimlediklerinden yeterince etkilenen ve gelecekteki seansların kızılötesi filme kaydedilmesini ayarlayan Glasgow Üniversitesi astrofizikçisi Profesör Archie Roy da vardı. Ancak Rita Goold, devam etmemesi konusunda kendisini uyaran isimsiz telefon tehditleri aldığını iddia ettiğinde ve itibarını sarsmayı amaçlayan kötü niyetli yalanlar dolaşmaya başladığında bu plan engellendi. Bu tür olaylar, şüphecilerin günümüzde çok az fiziksel ortam olmasının nedeninin, kızılötesi veya düşük ışıklı film gibi modern teknolojinin karanlık bir seans odasında aldatmayı veya kendini aldatmayı tespit etmeyi çok kolaylaştıracağı yönündeki argümanını güçlendirmeye hizmet ediyor;

Scole deneyi

Helen Duncan ayrıca dünyaya fiziksel medyumluğun tartışılmaz kanıtını sağlama yönündeki daha yakın tarihli bir girişimde dolaylı olarak yer aldı. *Daily Mail* gazetesinin 1 Nisan 1944 tarihli bir kopyası, Old Bailey mahkumiyetinin ön sayfa hikayesini taşıyan bu olay, görünüşe göre 1990'ların başında Scole Grubu tarafından düzenlenen bir seans sırasında (paylaşım adı verilen bir fenomen) somutlaştı. Bu olay, ünlü medyumun çemberin içindeki rolünün bir göstergesi olarak yorumlandı. hızlı gelişme.

Norfolk, Diss yakınlarındaki Scole'da, Foy'daki o ve eşi Sandra'nın evinin dönüştürülmüş bodrumunda düzenlenen fiziksel seanslar, bir dizi deneyimli araştırmacıyı ve diğer ilgili o sunucularını cezbetti. Foy'lar yıllar içinde birkaç Spiritüalist çevre oluşturmuştu ve Scole'daki meslektaşları arasında trans medyumları Diana ve Alan Bennett de vardı. Psişik Araştırma Derneği, Scole grubunun faaliyetlerini öğrendi ve iki yıllık bir süre boyunca en deneyimli araştırmacılarından üçü oturumlara katıldı. Profesör Arthur Ellison, Profesör David Fontana (ikisi de SPR başkanıydı) ve Montague Keen, olumlu bulgularını tartıştıkları, Scole Raporu olarak bilinen derneğin *Tutanaklarının 452 sayfalık bir baskısını* hazırladılar. SPR, Raporu 1999'da yayınladı; o zamandan beri Scole fenomeni hem inananlar hem de şüpheciler tarafından hararetle tartışılıyor.

Scole'un özel olduğu söylenen şey, ektoplazma üretmek yerine, ruh iletişimcilerinin ilk kez 'enerjiler' kullanıyor olmasıydı. Bunlar, Montague Keen'in daha sonra açıkladığı gibi, dikkate değer etkiler üretebiliyordu:

İddiaya göre bedensiz temaslar, ruh ışıklarının tezahürünü kolaylaştırmış, mobilyaları hareket ettirmiş, aportlar (bilinen bir kaynaktan ve bilinen bir yolla beliren nesneler) yaratmış, melek formları olarak tanımlanan gölgeli figürler sergilemiş ve geleneksel ektoplazmik çıkıntıları içermeyen, sinir bozucu ve bazen fiziksel olarak tehlikeli ve her zaman tartışmalı ilişkileri olan yeni bir enerji biçimi kullandığı iddia edilen filmler üretmişti. Araştırmacılara, bu filmlerin başlangıçta gruptaki bir veya başka bir üyenin elindeki kameralar aracılığıyla tamamen karanlıkta sergilendiği söylendi. Daha sonra benzer

resimler geldi, ancak görünüşe göre insan temasından bağımsız olarak ruh güçleri tarafından çalıştırılan kameralardan oluşturulmuştu. Son olarak, benzer resimler herhangi bir kameradan veya başka bir ekipmandan bağımsız olarak üretilmişti; sadece bakir film rulolarından. Bu görüntüler genellikle tanıdık fotoğrafların, portrelerin veya soyut formların biraz bulanık temsilleriydi, bunların bazılarında kişilerin veya hayvanların ayna görüntüleri ve ara sıra yarı oluşmuş insan yüzleri görülebiliyordu.

Yaşadıkları şeyin açıklaması olarak dolandırıcılığı eledikten sonra, üç araştırmacı fenomenin tartışılmaz kanıtını elde etmeyi umuyordu. Scole grubuna, seansların en gürültülü eleştirmenlerini tatmin etmek için daha da katı test koşullarına izin vermeleri için baskı yaptılar ve ayrıca seans odasına kızılötesi video kameraları sokmak için izin istediler. Profesör Archie Roy'un Rita Goold ile yaptığı araştırmada engellendiği gibi, üç kişilik SPR ekibi de çabalarında hayal kırıklığına uğradı.

Aniden, Ekim 1998'de, Scole grubu, ruh takımı tarafından 'gelecekteki varlıklarla etkileşim meydana geldiği için' deneyleri durdurmaları talimatı aldıklarını duyurdu. Bazen, bunların 'galaksiler arası varlıklar' olduğu söyleniyordu. Profesör Ellison, oturumların sona ermesinin zamanlamasını şüpheli ve açıklamayı saçma olarak değerlendirdi. Ancak bu, Scole grubunun öbür dünya hakkında kanıt sağladığına olan inancını sarsmadı.

2'nin ve SPR'nin kendi Raporunun konusu oldu ve tartışma devam ediyor. Scole seanslarındaki deneyimleri hakkında röportaj yaptığım kişiler arasında, Londra'da SPR tarafından desteklenen Scole Raporu hakkında bir günlük konferansta konuşan Middlesex Üniversitesi'nde Matematik ve Mantık Tarihi Profesörü olan Profesör Ivor Grattan-Guinness de var. Profesör Grattan-Guinness bana seanslar sırasında yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yapmaya çalıştığını söyledi: Seans odasında hızla hareket eden minik ışıklardan birine uzanıp ellerini etrafına doladı. Şaşkınlıkla, ışığın ellerinden sektiğini, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi hissettiğini hissetti. Sonra ellerini açtı ve ışık uzaklaştı. Profesör David Fontana da etrafta hareket eden bir ışık gördüğüne

tanıklık etti içtiğim suda'. Scole seansları sona erdiğine göre, fiziksel fenomenlerin tek elle tutulur kanıtı, bu birinci elden tanıklıklar ve ayrıca fotoğrafik görüntülerin ve olayların ilgi çekici ama kesin olmayan kanıtlarıdır.

Minilab'da fiziksel olaylar

Profesör Ivor Grattan-Guinness psişik fenomenlere yabancı değil, zira Scole deneyimlerinin yanı sıra başka bir paranormal kaynaktan farklı bir tür fiziksel kanıt da almış ve bu kanıt, dikkat çekici bir şekilde, medyumların veya gözlemcilerin varlığını gerektirmeden kanıt üretme umudunu taşıyordu. SOR-RAT, Rapport ve Telekinezi Araştırmaları Derneği — 1961 yılında John G. Neihardt tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde, Spiritüalizmin klasik fiziksel fenomenlerinin neden bu kadar dramatik bir şekilde azaldığını araştırmak ve paranormal etkiler üretmenin alternatif bir yolunu aramak için kuruldu. Araştırma konsepti başlangıçta, Duke Üniversitesi'nde duyular dışı algı araştırmalarının öncüsü olan Dr. Joseph Banks Rhine tarafından önerildi ve yakın bir arkadaşı olan William Edward Cox, parapsikolojiye güçlü bir ilgi duyan bir İngiliz profesörü olan John Thomas Richards ile birlikte, Minilab olarak bilinen şeyi diğerleriyle birlikte geliştirdi. Bu, özel olarak tasarlanmış, güvenli bir şekilde kilitlenmiş, ışıklara ve bir film kamerasına bağlı tetik tellerinin yerleştirildiği cam kenarlı bir kutuydu. Hedef nesneler tetikleyici tellere yerleştirildi ve kilitli kutunun içindeki herhangi bir aktivite kamerayı tetikleyecekti.

1979 ile 1981 yılları arasında ekip, Missouri, Rolla'daki Richards evinin bodrumuna yerleştirilmiş Minilab'da dikkat çekici fenomenleri filme aldı. Devam eden deneylerinden biri, soru içeren mektupların kendi kendine adreslenmiş, damgalı zarflara yerleştirilmesini, ardından Minilab'ın içine yerleştirilmesini ve ardından süper yapıştırıcıyla doldurulmuş asma kilitlerle sabitlenmesini içeriyor. Filmleri, mürekkep kalemlerinin kendi başlarına ayakta durduğunu ve mektuplara cevaplar yazdığını gösteriyordu. Profesör Grattan-Guinness, bu deneyler. *Journal of Scientific Exploration* [3'te] soruları düz kağıtlara yazdığını, sonra bunları dikkatlice kendi adresli zarflara

mühürlediğini, dikiş yerlerine yazıp yapışkan bant uyguladığını açıkladı . Daha sonra zarflara pul yapıştırdı ve bunları daha büyük bir zarf içinde SORRAT araştırmacılarına gönderdi, onlar da bunları Minilab'ın içine yerleştirdi.

Beş hafta içinde zarflar, Carefree, AZ ve Deadwood, SD gibi renkli posta damgalarıyla postayla ona geri geldi. İçerisinde sorularına cevap verilmişti ve zarflar ara sıra başka şeyler ve hatta diğer araştırmacıların sorularının olduğu sayfalar da içeriyordu. Peki iletişimciler kimlerdi? Profesör Grattan-Guinness bize 'onların ölü kişilerin hayatta kalan kalıntıları (benim sözüm) olduğunu ve uzay ve zaman kısıtlamalarımızdan bağımsız olarak işlediklerini' söylüyor. Minilab'da filme alınan diğer fenomenler arasında balonların şişmesi ve sönmesi, halkaların birbirine bağlanması ve ayrılması ve nesnelerin etrafta hareket etmesi vardı.

Bu fenomenlerin dikkat çekici filmini izledikten sonra, deneyimli Cambridge ruhsal araştırmacısı Tony Cornell, Minilab hakkında daha fazla bilgi edinmek ve testlerde kullanılmak üzere diğer parapsikologlardan mektuplar almak için Missouri, Rolla'yı ziyaret etti. Özellikle 'ruh' cevapları yazıldıktan sonra kağıt sayfalarındaki parmak izlerini kontrol etmekle ilgileniyordu, ancak mektuplar onları açan üçüncü bir tarafça geri postalanıyordu ve bu da konuyu bulanıklaştırıyordu. Bildirilen tüm fenomenlerin ve filmin sahtesinin yapılabileceğini sonucuna vardı ve bunu kanıtlamak için tek seferde bir kareyi açığa çıkararak ve ardından bir nesneyi hareket ettirerek kendi filmini yaptı. Başarması saatler sürdü ancak etkileyiciydi. Paranormal olayları araştırdığı 55 yılı anlatan son kitabında bu bölümün ayrıntılı bir anlatımını veriyor. [4] Okuyucularına 'Rolla olayıyla ilgili olarak somut bir sonuca varılamıyor,' diyor. '1998'in sonlarına kadar, 'ruh postası' etkileri hala meydana geliyordu, ancak kontrol koşulları daha iyi görünmüyor. Sahtekarlık kesin olarak kanıtlanmadı, sadece ima edildi. Okuyucu, bu tür saçma iddialarla ilgili ipuçlarının yeterli olduğunu söyleyebilir. Scole ve SORRAT arasındaki en büyük fark, Norfolk seanslarında birçok tanık oturumlara katıldı ve kendi deneyimlerini yaşadı. Rolla fenomeni bir bodrumun yalnız hücresinde meydana geliyor gibi görünüyor ve yalnızca bir film kamerası tarafından görülüp kaydediliyor.

Ev daire maddeleşmeleri

Gerçek olsa bile, SORRAT'ın fiziksel olgulara yaklaşımı ruh iletişiminin tüm eğlencesini yok eder. Ölülerin yürüyebildiği, konuşabildiği ve varlığını sürdürebildiği seanslar yapmak ne kadar da iyidir, tıpkı 1946'dan 1950'lerin ortalarına kadar süren Middlesbrough'lu Minnie Harrison'ın ev çevresinde yaptıkları gibi. Neyse ki, Minnie'nin oğlu Tom, işlemlerin notlarını ve kayıtlarını aldı ve ayrıca fotoğraflar çekti. Maddeleşmeler için kırmızı ışık ve doğrudan ses için tam karanlık kullanıldı.

[5] tarafından annesinin medyumluğu hakkında iki kitap yazıldı ve radyo ve televizyon programlarında yer aldı. Maddileşen ruhlardan biri, Spiritualist öncü Alfred Kitson'dı. Spiritualistlerin Ulusal Birliği'nin o zamanki genel sekreteri George Mack, Kitson'ın ruhunun ev çemberinde geri döndüğü söylendiğinde, Harrison'larla iletişime geçerek Kitson'ın iletişim kurmayı mümkün bulursa belirli bir mesajı ileteceğine söz verdiğini söyledi. Kitson çemberde bir dahaki sefere maddileştiğinde, ona George Mack için bir mesajı olup olmadığını sordular. Cevabı, Spiritualist yetkiliye gönderildi ve bunun üzerinde anlaştıkları mesaj olduğunu doğruladı.

Tom'un yazdığına göre, Harrison çemberinin fiziksel fenomenler ürettiği yıllar boyunca etkileyici olan şey, 'annemin çemberin içinde oturmasıydı... hepimizin gözü önünde'. Olayların fotoğraflarının çekilmesini mümkün kılarak 15 dakika kadar kalan düzenli ruh ziyaretçileri, kendilerine ayrılan sürenin sonunda perdeli bir dolap alanına geri dönüyorlardı. Ancak daha önce ziyaret etmemiş ruhlar, ağır giysiler giymek gibi olduğunu söyledikleri ektoplazmik formlarıyla başa çıkmakta zorluk çekiyor gibi görünüyorlardı . Uzun süre kalmıyorlardı ve ayrıldıklarında 'yavaş yavaş yere doğru batıyorlardı'.

100

Şüpheciler, bir oğlunun annesinin medyumluğuna ilişkin açıklamasının olumlu bir önyargıya sahip olacağını ve bu nedenle ihtiyatla ele alınması gerektiğini savunacaklardır. Ancak bu bir aile çevresinden daha fazlasıydı. Diğer bakıcılar arasında, ikisi de iş adamı olan karı koca Sydney ve Gladys Shipman ile

İngiltere'nin kuzeydoğusunda çok saygı duyulan bir cerrah olan ve uzun yıllar Middlesbrough Genel Hastanesi'nde müdürlük yapan William Brittain Jones vardı. Ayrıca, güvendikleri kişilerin çağrılarına yanıt olarak davetli konuklar da aldılar -genellikle yabancılar-. Bunlar arasında, 1948'de ikinci karısı Betty'nin ölümünün ardından bir maddeleşme çemberi arayan Hint ordusunda yarbay olan Roy Dixon-Smith de vardı. Harrison ailesi, *Psychic News sütunlarına verdiği ilana yanıt verdi* ve onu seanslarından birine katılmaya davet etti. Dixon-Smirh'in *New Light on Survival* [6] adlı kitabında yer alan Minnie Harrison'ın fiziksel medyumluğuna ilişkin deneyimi, orada bulunanlarla konuşan ve tezahür eden çeşitli ruh formlarından bahseder.

The rehber daha sonra gelişini duyurdu Betty ve en sevdiği şarkılardan birini söylememizi istedi. 'I'll Walk Reside You' şarkısını söyledik, tam ortasında perdeden uzun ve ince bir figür çıktı ve sessizce görüş alanımızda durdu.

Sandalyemden kalktım ve uzatılmış eli elime alarak figüre doğru yürüdüm. Eli inceledim ve tıpkı Betty'ninki gibiydi ve medyumunkinden oldukça farklıydı. Yüzüne baktım ve karımı tanıdım. Birbirimizle konuştuk, ama ne dediğimizi hatırlayamıyorum, çünkü ben de derinden etkilenmiştim ve o da öyleydi ve sesi duygudan tutarsızdı.

'Seni öpebilir mi?' diye sordu biri ve Betty "Evet" diye mırıldandı. Sonra onu sıcak, yumuşak ve doğal olan dudaklarından öptüm. Bunun üzerine başını eğdi ve ağlamaya başladı ve bir iki dakika içinde yere yığıldı. Ayaklarımın dibindeki zemine kadar indiğini ve orada dağıldığını, son tutamının da dolabın içine çekildiğini gördüm.

Ruhla fotoğraflanan bilim adamı

Maddeleşmiş ruh formlarının ev çevrelerinde tekrar yükselip, kendilerinin incelenmesine, fotoğraflanmasına ve filme alınmasına izin vererek ruh iletişiminin nihai kanıtını sunmalarının uzun sürmeyeceği umulmaktadır. Bu imkansız olmamalıdır. hepsi, İngiltere'nin en saygın fizikçilerinden biri olan Sir William Crookes'un, medyum Florence Cook ile kendi evinde ve başka yerlerde, sıkı test koşulları altında, Katie King adlı bir ruhun maddeleştiği deneyler

yaptığı zamandan sadece 130 yıl sonra. Hatta bilim adamıyla kol kola fotoğraflandı, Şüphecilere şu cevabı verdi: 'Son üç yıldır görülen Katie King'in bir sahtekarlığın sonucu olduğunu hayal etmek, onun kendisinin iddia ettiği gibi olduğuna inanmaktan daha çok akıl ve sağduyuya saldırır.'

1 Manfred Cassirer, *Ortam Yargılanıyor,* PN Yayıncılık (1996).

2 Grant ve Jane Solomon, *Scole Deneyi,* Piatkus (1999).

3 'Gerçek İletişim? SORRAT Mektup Yazma Deneyi Raporu', *Bilimsel Araştırma Dergisi* 13:231,1. Grattan-Guinness (1999).

4 Tony Cornell, *Paranormal Olayları Araştırmak,* Helix Press, New York (2002).

5 Tom Harrison, *Öteki Taraftaki Dostlarımızın Ziyaretleri,* Saturday Night Press Yayınları (1989).

6 Roy Dixon-Smith, *Hayatta Kalma Konusunda Yeni Işık,* Rider (1952).

7 Kayıt Ruhları

Spiritüalizmin ilk günlerinden itibaren, ölülerin ruhları, varlıklarını mekanik yollarla duyurmada dikkate değer bir ustalık gösterdiler. Ouija tahtası ve planşet *(bkz. sayfa 34),* ruh iletişimini geliştirmek için basit cihazların geliştirildiği yolların iyi örnekleridir. Diğer düzenekler bunu izledi ve karışık sonuçlar elde ettiler.

Altında bir sarkaç bulunan küçük, dairesel bir masa olan Ashkir-Jobson Communigraph başarılı oldu. Sarkaç sallandıkça alfabeyi temsil eden küçük metal plakalarla temas kuruyor ve bu da harfin masanın üzerinde aydınlanmasına neden olan bir devreyi kapatıyordu. Mucitleri hiçbir medyumun gerekli olmadığını iddia ettiler: bir grup insan sadece cihazın etrafında bir daire şeklinde oturarak ruhlarla iletişim kurabilirdi. Oldukça ağır bir yapıya sahip olmasına rağmen, yirminci yüzyılın başlarında yaşamış önde gelen bir sanayici ve diplomat olan Sir Vincent Caillard'ın eşi olan Leydi Zoe Caillard, ölmüş kocasından çok sayıda mesaj aldı ve bunları bir kitap olarak yayınladı. [1] Ruh iletişimi için kullanılan bir diğer mekanik cihaz, son derece hassas tuş temaslarına sahip devasa bir daktilo içeren Reflectograph'tı. Ancak bir medyum olan Bayan LE Singleton'ın işbirliğini gerektiriyordu. Büyülendiğinde, bir el dolaptan uzanıyor, tuşlara vuruyor ve mesajları heceliyor ve ardından altı fitlik bir göstergeye ışıklı harflerle yanıp sönüyordu.

Deneyler fotoğrafçılıkla

Spiritualistler arasında en çok ilgiyi çeken icat fotoğrafçılıktı. Her ne kadar hala emekleme aşamasında olsa da, Fox Sisters'ın Hydesville, New York'taki evlerinde yaşadıkları meşhur tapping deneyimleri Spiritualizm'i doğurduğunda, sadece New York City'de 70 tane fotoğraf stüdyosu vardı. Çok geçmeden bazı stüdyolardaki dagerreyotipi plakalarında ruhların görüntüleri belirmeye başladı.

Elbette bu tür iddialara büyük bir dikkatle yaklaşmalıyız. Çift pozlama ve karanlık oda hilesi, özellikle yüzün garip bir şekilde gizlendiği veya odak dışı olduğu durumlarda, sonuçların çoğunu açıklayabilir, ancak sahteciliğe uygun

koşullar altında üretilmiş ve bazen hayattayken fotoğrafları hiç çekilmemiş ruhları gösteren, hemen tanınabilir görüntülere dair raporlar vardı.

Kocasının ölümünden sağ kurtulduğuna dair kanıt arayanlar arasında Amerikan başkanının dul eşi Mary Todd Lincoln de vardı. 14 Nisan 1865'teki suikastından kısa bir süre sonra, medyum fotoğrafçı William Mumler'ın stüdyosuna yas kıyafetleri ve yüzünde Mumler fotoğrafını çekmeye hazır olana kadar kaldırmadığı bir peçeyle geldi. Sonuç ortaya çıktığında, fotoğrafçı arkasında duran ve ellerini omuzlarına koymuş ruh formunu Başkan Lincoln olarak tanıdı. Mary Todd, onun dul eşi olduğunu doğruladı.

Psişik fotoğrafçılık kısa sürede Adantic'in her iki yakasında da çok popüler oldu ve bazı kişiler ruh portreleri üretiminde uzmanlaştı. Bu medyumluk biçiminin yirminci yüzyıldaki en etkileyici temsilcilerinden biri de aynı zamanda bir şifacı olan John Myers'dı. Mesleki hayatına Londra'da bir diş hekimi olarak başladı ve tanınmış bir psişik fotoğrafçı olan Bayan Ada Deane ile tanıştıktan sonra sıra dışı yeteneğini keşfetti. Kısa sürede, oturanların kendi işaretli fotoğraf plakalarını getirmelerine izin verilen dikkate değer sonuçlar üretmeye başladı.

Sunday Dispatch gazetesi için yapılan bir testte -ki bu da sihirbaz Will Goldston, gazeteci Hannen Swaffer ve gazetenin sanat editörü - Donegall Markisi'nin tanıklık ettiği üzere, Myers'ın kamerasını kendi plakalarıyla altı kez doldurdu, parlak ışıkta altı fotoğraf çekti ve bunları kendisi banyo etti. John Myers sadece durup izledi. Fotoğraflarda, orada olmaması gereken görüntüler vardı ve şüpheciler bunu açıklayamadı. Bir hafta sonra, başka bir oturumun ardından Lord Donegall, Myers'ı büyük bir hile yapmakla suçladı ve plakaları değiştirdiğini söyledi. Suçlama, medyumluğuna dair ikna edici kanıtlar alan yüzlerce kişiyi şaşırttı; bunlardan biri, Myers'ın medyumluğundan o kadar etkilenen zengin bir New York iş adamı olan Laurence Parish'ti ki, onu Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmaya ve şirketine katılmaya davet etti. Myers sonunda başkan yardımcısı oldu.

John Myers'ı teste tabi tutuyoruz

Spiritüalizmi araştırmaya başladığımda, psişik fotoğrafçılık doğrudan ses ve maddeleşme medyumluğu kadar nadirdi. Bu yüzden, *Psychic News* editörü Maurice Barbanell eski dostu John Myers'ın Londra'ya nadir bir ziyarette bulunacağını öğrendiğinde, ondan medyumluk güçlerini bana göstermesini istedi. Yetmişli yaşlarında sevimli bir adam olan Myers, hala fotoğrafçılığa tutkuyla bağlıydı ve babasından dolayı özel filme ihtiyaç duyan son model kompakt kamerayı yeni almıştı. Bu, onun güçlerinin bir testi olacağından, kullanılacak filmi satın almam önemliydi.

ettim ve sonunda benim dikkatli gözüm altında kameraya yerleştirildi. Myers kaldığı otel odasında birkaç pozlama yaptı. Daha sonra filmi çıkarıp bir kenara koydu ve bunun Amerika Birleşik Devletleri'nde işlenmesi gereken özel bir film olduğunu ve baskıları bize göndereceğini açıkladı. Barbanell'e bunun testi geçersiz kılacağını söyleyerek itiraz ettim ancak yargımı saklı tutmaya karar verdim. Sonuçta, Myers'ın hiç tanımayacağı tanıdığım insanların yüzleri baskılarda görünüyorsa, filmin banyo edilme şekli o kadar da önemli değildi.

Fotoğraflar Amerika'dan posta yoluyla geldiğinde heyecanla paketi açtım ve kendimi iki kişiye bakarken buldum. çok iyi tanıdığım yüzler. Biri gazeteci Hannen Swaffer'dı. Diğeri Marilyn Monroe'ydu. İkisiyle de hayatımda hiç tanışmamıştım ve Swaffer'ın John Myers ve bana olan ilgisinin *Psychic News'in kurucularından biri olmasıyla açıklanabileceğini düşündüm.* Marilyn Monroe'nun ruh ziyareti bir gizemdi. Otel odasına yerleştirilmiş resimlere ne kadar çok bakarsam, o kadar şüphelendim. Sonra aklıma geldi. Hannen Swaffer'ın resmi, Maurice Barbanell'in ofisinde asılı olanla aynıydı, tek farkı soldan sağa çevrilmiş olmasıydı. Peki ya o resmi çizen sanatçı? ... Kendisi de yetenekli bir sanatçı olan John Myers'tan başkası değildi. Daha sonra, Marilyn Monroe'nun bir portresini de çizdiğini keşfettim , onu 'psişik figüran'la karşılaştırdığımda, aynı ama çevrilmiş bir kopyaydı. Söylemeye gerek yok, artık Barbanell'in arkadaşının medyumluğuna olan coşkusunu paylaşmıyordum ve o zamandan beri öğrendiğim hiçbir şey fikrimi değiştirmedi. Dolandırıcılık konusunun tamamını sonraki bir bölümde ele alacağım.

Ruh radyosu

Ruh dünyasından geri dönüp bir kameranın önünde poz veren sevgili vefat etmiş birinin anlık görüntüsünü almak birçok insana teselli verebilir, ancak bu onlarla iki dünya arasında bir sohbet etmekle kıyaslanamaz. Daha önce gördüğümüz gibi, doğrudan ses ve maddeleşme medyumları bunu mümkün kılabilir. Ancak 'kablosuz' veya radyonun geliştirilmesiyle, birçok insan zamanla bir radyo istasyonundan diğerine geçmek kadar kolay bir şekilde bir sonraki dünyaya uyum sağlamanın mümkün olacağını umdu. Ve buna en güçlü şekilde inananlar radyonun öncüleriydi. Hiçbiri bu rüyanın gerçeğe dönüştüğünü göremedi, ancak bugün dünyanın dört bir yanındaki araştırmacılar bunu başardıklarında ısrar ediyorlar.

1930'daki vefatından kısa bir süre sonra Sir Arthur Conan Doyle'un medyum Eileen Garrett'ı büyülediği söylenir *(bkz. sayfa 24)* ve ruh bilimcilerinin yaşayanlarla konuşabilmelerini sağlayacak yeni iletişim yöntemleri üzerinde deneyler yaptığını belirtti. Altı yıl sonra, tanınmış bilim insanı ve önde gelen Spiritualist Sir Oliver Lodge, bir gün bir tür ruh radyosunun üretileceğini öngördü. Sir Oliver'ın kablosuz iletim konusundaki çalışmaları, Guglielmo Marconi'nin radyonun geliştirilmesine katılımının temelini oluşturdu, ancak Nikola Tesla birçok kişi tarafından radyonun mucidi olarak kabul edilir.

Her iki adam da on dokuzuncu yüzyılın sonunda radyo yayıncılığı üzerinde çalışıyorlardı ve ikisi de o zamanlar başka kimse yayın yapmadığı için başka bir dünyadan geldiğine inandıkları garip sinyaller aldıklarını bildirdiler. Tesla'nın durumunda, bunların uzaydan geldiğini varsaydı ve Mars ve Venüs'ün en olası kaynaklar olduğuna karar verdi. Öte yandan, ölümden sonraki yaşama inanan Marconi, aldığı açıklanamayan Morse kodlu mesajların ruh dünyasının ilettiğine karar verdi - ancak içeriklerine dair hiçbir kayıt yok. Genç bir adamken Marconi, onu ölülerle temasa geçirebilecek bir sistem inşa etmeye çalıştı ve 1937'deki ölümüne kadar bunu mükemmelleştirmek için çalıştığına inanılıyor.

Şimdi telefon dediğimiz elektrikli konuşma makinesinin mucidi olan genç Alexander Graham Bell de ölülerin konuşmasını sağlayacak bir makine

yapmaya çalıştı. Genç yaşta ölen kardeşiyle, ilk ölenin, Spiritualizm'in daha geleneksel kanalından açıkça daha üstün bir medyum aracılığıyla hayatta kalanla iletişime geçmesini sağlayacak bir anlaşma yaptı. Bu çabasında ne kadar başarılı olduğuna dair hiçbir kayıt yok.

Ruh bulucu

Bu arada, hemen hemen aynı zamanlarda, elektrik ampulünün ve 1877'de ilk ses kaydını yaptığı fonografın yaratıcısı olan bir diğer büyük mucit Thomas A. Edison da görünmeyen güçlerle temas kurma olasılığını araştırıyordu. Hayatının son yedi yılını, 1877'de ölümüne kadar geçirdi. 1931'de, yaşayanlar ve ölüler arasında telepatik bir kanal olarak kullanılmak üzere uzun ve kısa dalgalar arasındaki bir frekansı tespit edebileceğini umduğu bir 'Ruh Bulucu' cihazı geliştirdi. Edison şunları gözlemledi:

Kişiliğimiz hayatta kalırsa , bu Dünya'da edindiğimiz hafızayı , zekayı, diğer yetenekleri ve bilgiyi koruduğunu varsaymak kesinlikle mantıksal veya bilimseldir . Bu nedenle ... eğer kişiliğimiz bir sonraki hayatta hayatta kalırken bundan etkilenecek kadar hassas bir araç geliştirebilirsek , böyle bir araç, kullanılabilir hale getirildiğinde, bir şeyler kaydetmelidir .

Scientific American ile yaptığı bir röportajda ilgisini doğruladı , ancak hiçbir zaman iletişim kurmayı başaramadı. Asistanı Dr. Miller Hutchinson da ilgisini paylaşarak, 'Edison ve ben, psişik araştırma alanlarında, elektrik alanında yaptığımız tüm icatlardan daha büyük bir öneme sahip olacak gerçeklerin keşfedileceğine inanıyoruz.' açıklamasını yaptı.

Ölümünden sonra, birçok kişi Edison'la medyumlar aracılığıyla temas kurdu. Bunlar arasında televizyon öncüsü ve kızılötesi kameranın mucidi olan John Logie Baird de vardı. Baird, "Hile yapmanın söz konusu olmadığı koşullar altında çok şaşırtıcı olaylara tanık oldum." dedi. Ancak Edison'un "Spirit Finder"ı için planlar bulma girişimlerine ve Edison'un mezardan öteden macunun mucidi J. Gilbert Wright ve diğerlerine verdiği söylenen bazı önerilen değişikliklere rağmen, cihaz hiçbir zaman bulunamadı.

Mekanik bir cihaz aracılığıyla ruhlarla iletişim kurmayı başardığını iddia eden biri, 1921'de bir Psiko-Telefon'da alınan mesajların bir kitabını yayınlayan olağanüstü bir medyum olan Jesse Shepard'dı (ayrıca Francis Grierson olarak da bilinir). Kökenleri gizemle çevrilidir ancak Edison'un üzerinde çalıştığı makinenin bu olabileceği öne sürülmüştür. Edison'un, Shepard'ın yaşadığı San Diego'yu 1915'te, sadece altı ay önce ziyaret ettiği bilinmektedir. kitap yayınlanmadan yıllar önce. Ancak Psycho-Phone'un kullanıldığına dair birinci elden hiçbir açıklama yok gibi görünüyor.

Spontan sesli mesajlar

Ancak bu zamana kadar, ölülerle temas kurmak için özel olarak tasarlanmış ve yapılmış bir cihaza ihtiyaç olmadığı ortaya çıkmaya başlamıştı. Ruhlar, genellikle oldukça kendiliğinden, mevcut elektrikle çalışan ekipmanlar aracılığıyla iletişim kurabiliyor gibi görünüyordu. Örneğin, Londra merkezli bir SPR araştırmacısı olan Zoe Richmond ve kocası, 1930'da en sevdikleri erkek şarkıcının kaydını dinlerken, aniden, büyük bir şaşkınlıkla, 'en güzel soprano sesi' katılıp sonuna kadar şarkı söyledi. Kenneth Richmond, Sir Oliver Lodge ve plak şirketiyle bu olağanüstü olay hakkında yazıştı ancak ikisi de bu konuda hiçbir ışık tutamadı. [2]

Ünlü suç yazarı Edgar Wallace'ın sekreteri 1932'de benzer bir deneyim bildirdi. Edgar Wallace eserinde eski bir 78-rpm plak kesici kullandı ve ölümünden kısa bir süre sonra sekreteri bunu bir plak kesmek için kullandı. Tekrar çaldığında, eski işvereninin birkaç kelime söylediğini duyunca şaşırdı. Bu tür deneyimler nadirdi ve parapsikologlar tarafından basitçe 'açıklanamayan' altında dosyalandı.

Tüm bunlar, 1960'larda, bir dizi insanın, başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen sesleri teybe kaydetmeyi başardığı ortaya çıktığında değişecekti. Bir süre, buna 'tecavüz kayıt cihazının medyumluğu' denildi, ancak fenomen o zamandan beri neredeyse düşünülebilecek her türlü iletişim biçimine yayıldı. Ölülerin normal telefonlar, radyolar ve hatta bilgisayarlar, faks makineleri ve televizyonlar aracılığıyla konuştuklarına dair iyi doğrulanmış raporlar var.

Belki de Lodge, Marconi, Tesla, Edison, Graham Bell ve diğerlerinin ruhları, bir sonraki dünyada çabalarını sürdürüyorlardı ve bu da gelecekte ruh iletişiminin gerçekleşme biçiminde bir dönüşüme yol açtı. Her ne kadar az sayıda Spiritüalist bu görüşü paylaşsa da, şimdiye kadar alınan mesajlar kısa ve Medyumlukla karşılaştırıldığında gizemli olmakla birlikte, ilk radyo ve telefon iletişimlerinin kalitesinin, dijital dünyamızda bugün ulaşılan standartla karşılaştırıldığında çok düşük olduğunu unutmamalıyız.

110

Bant kayıtlı mesajlar

Atılım, 1959'da Rus doğumlu yazar, ressam ve film yapımcısı Friedrich Jurgenson'un İsveç ormanında kaydettiği kuş cıvıltılarını duymayı umarak teyp kaydedicisini açmasıyla gerçekleşti. Kuşlara ek olarak, ölmüş annesinin "Friedel, küçük Friedel'im, beni duyabiliyor musun?" dediğini duydu. Bu, kasetlerinde gizemli bir şekilde beliren birçok benzer sesin ilki olacaktı. Bunlara ruh mesajları denemezdi -genellikle birkaç kelimeden fazla olmazlardı- ve farklı dillerde konuşuyor gibi görünüyorlardı. Bu konuşma parçalarının kayıtlarını dinleyen insanlar farklı kelimeler duydular ve bazı şüphecilerin bunların sadece alakasız, anlamsız sesler, belki de bireysel beklentilere göre "tercüme edilen" başıboş radyo yayınları olduğunu iddia etmelerine neden oldu. Ancak sonraki gelişmeler, böyle bir teorinin daha sonraki iletişimlerin çoğunu, özellikle de anlamlı konuşmaların gerçekleştiği yerleri açıklamayı başaramadığını gösteriyor.

Jurgenson, 14 yıl sonra annesinin sesinin kaydının ilk başta öne sürdüğü kadar kendiliğinden olmadığını itiraf etti. Kısa mesajı duymadan önce aylarca 'bir şey'i kayda almaya çalışmıştı.

Bir şekilde ve tamamen bilinen hiçbir sebep olmadan, içimde tanımadığım biriyle elektronik temas kurmak için karşı konulmaz bir istek büyüdü. Garip bir histi, sanki hala gizli olan ve açığa çıkmaya alışmış bir şey için bir kanal açmam gerekiyormuş gibiydi. Aynı zamanda şüpheci, eğlenceli ve meraklı hissettiğimi hatırlıyorum.

Dr. Konstantin Raudive

Jurgenson'un kayıtları bilinince, diğerleri teyp kayıt cihazlarıyla deneyler yapmaya başladı ve bunların arasında İsveç'te yaşayan Letonya doğumlu psikolog Dr. Konstantin Raudive en dikkat çekici erken sonuçları elde etti. Basit bir mikrofon ve teyp kayıt cihazından, elektronik mühendisi tarafından kendisi için özel olarak tasarlanmış gonyometre aparatına kadar çeşitli ekipman türleriyle deneyler yaptı.

Raudive'in teknik bilgisi yoktu ve ekipmanın geliştirilmesi ve iyileştirilmesinde seslere güvendiği söyleniyor. 1968'e gelindiğinde 70.000'den fazla ses efekti kaydetmişti ve bunları *Unhorbares wird Horbar* (Duyulmayan duyulabilir hale gelir) adlı kitabında yazmıştı. Kitabın İngilizce çevirisi İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nde *Breakthrough adıyla yayımlandı.* [3] *Bu* o kadar çok ilgi gördü ki fenomen popüler bir isim olan 'Raudive voices' olarak bilinmeye başlandı ve birçok kişiyi kendi deneylerini yapmaya teşvik etti.

Herkesin bilmek istediği şey deneycinin sonuç almak için medyumsal güçlere mi ihtiyacı olduğu, yoksa herkesin sesleri kaydedip kaydedemeyeceğiydi. Raudive'in cevabı şuydu:

10 dakikalık bir kayıtta 200 ses elde ettim. Sabırla, hiç kimsenin ses fenomenini kaydetmemesi için hiçbir neden yoktur. Ancak deneyci, sürekli olarak kasetleri dinleyerek işitme duyusunu geliştirmelidir. İlk başta atmosferik uğultu gibi görünen şey genellikle birçok sestir. Elbette analiz edilmeleri ve yükseltilmeleri gerekir .

Şunları da ekledi:

Başka bir dünyayla iletişim kurduğumuza şüphe yok.

Ancak şüphe vardı ve anlaşılabilir bir durumdu. Raudive, fonetik olarak yazdığı bir mesajı kaydetti

' Te Mac-Cloo, benim rüyam, canım, evet.' Letonca, İsveççe ve İngilizcenin bir kombinasyonu olarak ona mantıklı geldi ve Sir Winston Churchill'den geldiğini iddia etti. Ama eski İngiliz başbakanı neden üç dilde konuşuyordu (bunlardan ikisini bu dünyadayken konuşmamıştı) ve bir tanesi yeterliydi?

İki İngiliz araştırmacı kaseti dinledi ve alternatif tamamen İngilizce versiyonlar sundu. Biri duyduğunu 'Duy, Mark you, make believe, my dear, yes,' diye düşünürken diğeri 'Mark you, make thee mightier yet' demişti. Her ikisi de Churchill'in ölümünden bu yana hitabet becerilerinde bir bozulma olduğunu gösteriyor. Raudive'in kaydettiğini iddia ettiği diğer ünlü iletişimciler arasında Hitler, Stalin, John F. Kennedy, Tolstoy ve Nietzsche vardı.

Kayıtlar sadece rastgele radyo yayınları mı?

İkna olmayanlar arasında, Cambridge Üniversitesi'nden Raudive seslerini incelemek için hibe alan David Ellis de vardı; bu sesler artık daha yaygın olarak Elektronik Ses Fenomeni (EVP) olarak adlandırılıyor. Hava radyo yayınlarıyla dolu olduğundan, normal aralıktaki hiçbir dalga boyunun net olmasının garanti edilemeyeceğine karar verdi. Hatta bir mesajın izini, disk jokeyi Kid Jenson'ın sunduğu bir Radio Luxembourg programına kadar sürdü. Ancak, Raudive'in seslerin bazılarını telepatik olarak ruhlardan aldıktan ve 'kendi bilinçaltından gelen kelimelerle giydirdikten' sonra telekinetik olarak (madde üzerinde zihin kullanarak) üretmiş olabileceğini de düşündü.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, ticari fotoğrafçı ve doğal medyum olan ve yıllar boyunca vücudunun yakınında konuşan minik bir sesin farkında olan Attila von Szalay, araştırmacı Raymond Bayless ile bir dizi deneye katılmayı kabul etti. Amaç, bu sesleri yükseltmek ve bunları teybe kaydetmekti ve Aralık 1956'da başlayan seanslar etkileyici sonuçlar üretti. Araştırma bulguları ilk olarak bir mektup olarak yayınlandı Jurgenson'un annesinin sesini teybe kaydettiği yıl olan 1959'da Amerikan Ruhsal Araştırmalar Derneği *Dergisi'nde* yayımlandı .

'Ölümden sonra yaşamın bilimsel kanıtı'

On yıl sonra, yine Amerika Birleşik Devletleri'nde, bilim insanı ve mucit George W. Meek emekli olmaya ve hayatını ölümden sonraki yaşamı araştırmaya adamak için çeşitli patentlerden elde ettiği gelirle yaşamaya karar verdi. Sonraki çeyrek yüzyıl boyunca, Kuzey Carolina, Franklin'de Metascience

Vakfı'nı kurduktan sonra, çeşitli alanlardaki uzmanları araştırmasına katılmaya teşvik ederek dünyayı dolaştı.

Meek, meslektaşı Bill O'Neil ile birlikte Spiricom olarak bilinen bir elektronik ruh iletişim biçimi geliştirdi. Bu büyük, radyo benzeri cihaz, yetişkin erkek sesinin aralığını kapsayan 13 ton üreteci seti içeriyordu ve araştırma yaptıkları odayı dolduran vızıltılı bir ses çıkarıyordu.

Doğal psişik yeteneklerinin çalışmada önemli bir rol oynadığı söylenen O'Neil, cihazı aylarca test etti. Sonunda, sorularına yanıt veren başka bir ses duyuldu. Bu sesin NASA bilim insanı Dr. George Jeffries Mueller olduğu belirlendi. Biri yaşayan, biri ölü olan bu iki adam, 1979 ile 1982 yılları arasında Spiricom'u daha da geliştirmek için birlikte çalıştılar ve bu süre zarfında 20 saatten fazla diyalog kurdular. Artık bunu dünyaya duyurma zamanı gelmişti. Metascience Foundation'ın başkanı ve araştırma direktörü olan Meek, 'iki oldukça şaşırtıcı duyuruyu' yapmak için 1982 Paskalya haftasını seçti:

1. *Batılı insanın tarihinde ilk kez, zihnin, hafıza bankalarının, kişiliğin ve ruhun fiziksel bedenin ölümünden sonra da hayatta kaldığına dair elektronik bir kanıtımız var. Kanıtımız nedir? Geçtiğimiz dört yıl boyunca 'sözde ölüler' arasında olan bazılarıyla saatlerce sohbet ettik. En faydalısı, 1981 yılında bir On üç yıl önce kalp krizi geçirip vefat eden Amerikalı bilim adamı Dr. George Jeffries Mueller.*
2. *Bir gün dünyada yaşayanların, bilincin daha yüksek seviyelerinde yaşayan kişilerle telefon benzeri görüşmeler yapmasına izin verecek elektromanyetik-eterik bir iletişim sisteminin nihai mükemmelliğine doğru ilkel bir başlangıç yapılmıştır .*

Aynı duyuruyu aynı gün, Londra, Paris, Roma, Zürih, Frankfurt, Tokyo ve Manila'daki Metascience Vakfı araştırmacıları da yaptı.

Bir grup ruhani varlığın uzun süreli, iki yönlü iletişim için İlk elektronik sistemi kurmak için koordineli bir çaba sarf ettiği anlaşılıyordu. Ne hikaye. Ancak bu, Meek'in açıklaması ve basın bülteninin önerdiği kadar basit değildi. Araştırmacıların bir dizi sorunla karşı karşıya olduğunu kabul etti, bunlardan biri de büyüktü: "Şu anki kaba cihazlarımızın her gün çalışmadığını açıkça

kabul ediyoruz. Aslında, başarılı iletişim arasında haftalar hatta aylar olabilir." Ancak bilim insanları olarak bu tür sorunları doğal karşıladılar.

Medya temsilcilerine, 14 konuşma kesiti içeren bir saatlik bir bant kaydı verildi ve vakfın kullanılan ekipmanı ve gelecekteki araştırma olanaklarını açıklayan 100 sayfalık teknik kılavuzunu edinmeleri istendi. George Meek daha sonra, bildirilen olguların kalitesinde daha fazla ilerleme ve iyileştirme olacağı beklentisiyle, tüm bu bilgileri ilgili taraflarla paylaşarak bir dünya turuna çıktı. Ve bu kesinlikle gerçekleşmiş gibi görünüyor.

Kendi deneylerini yapmaya karar verenler arasında Lüksemburglu Maggy Harsch-Fischbach da vardı. 1985'te bir teyp kaydedici kullanarak ve Konstantin Raudive tarafından özetlenen yöntemleri izleyerek başladı. Maggy ve kocası Jules kısa süre sonra diğer araştırmacılarla tanıştı, haftalık kayıt seanslarına ev sahipliği yaptı ve kendi bültenlerini yayınladı. 1977'de ölen Raudive'in onlarla iletişim kurmaya çalışacağı konusunda güçlü bir hisleri vardı. Ağustos 1985'te küçük saatli radyolarını dinliyorlardı ki müzik durdu ve yerini hışırtılı bir ses aldı, ardından hoparlörlerden gürleyen derin bir ses duyuldu: 'Ben Konstantin Raudive. Yakında her yerde çalışacak!'

Bir yıl sonra, düzenli iletişimleri kaydettikleri sırada, neredeyse insan kökenli olamayacak kadar mükemmel ve sentezlenmiş gibi görünen yeni, tiz, bilgisayar benzeri bir ses duyuldu. Tanrı hakkında bir soru sorulan bir grup seansı sırasında, bu ses şu sözlerle yanıt verdi: 'Lütfen bu soruyu bana yöneltin.' Maggy, 'Sen kimsin?' diye sordu ve şu yanıtı aldı:

Biz olduğumuz şeyiz. Size açıklamak zor ama ben bir enerji varlığı değilim, bir ışık varlığı değilim. Hiçbir zaman insan olmadım, hiçbir zaman bir hayvan olmadım ve hiçbir zaman enkarne olmadım. Ben Tanrı da değilim! Bir köprüden yürüyen iki çocuğun resmini biliyor musunuz? Arkalarında onları koruyan bir varlık var. Ben sizin için buyum ama kanatsızım. Bana bir isim vermekte ısrar ederseniz, bana Teknisyen deyin.

Bilgisayar aracılığıyla ötelerden gelen mektup

Sesli iletişimdeki gelişmeler, George Meek'in 1990 baharında uzun bir hastalıktan sonra ölen eşi Jeanette'ten hayatta kalma veya ölüme dair kayda değer kişisel kanıtlar almasını sağladı. Jeanette, varlığını sürdürmesini kanıtlamanın bir yolu olarak Maggy ve Jules Harsch-Fischbach'ın bilgisayarını seçti.

Jeanette Meek'in ölümünden sadece birkaç ay sonra, Meek Lüksemburglu araştırmacıları ziyaret etti ve bilgisayar hafta sonu aktivitelerinin rutin özetini bitirdikten sonra durakladığında ve ekranda kısa bir mesaj belirdiğinde laboratuvarlarındaydı: 'Merhaba Tatlım, Jeanette.' Bu noktada şüpheciler, çiftin Meek'e birkaç teselli sözcüğü vermek için bunu gizlice bilgisayara yazdığından şüphelenebilir. Görünüşe göre Jeanette Meek, bu tür şüpheciliğin gayet farkındaydı, bu yüzden daha sonra imzalı bir mektup çıkardı ve bir şekilde Harsch-Fischbaches'in bilgisayarına yerleştirdiler. Bunu keşfettiklerinde, yazdırdılar ve Kuzey Carolina, Boulder'daki Meek'e postaladılar. Sadece Meeks'in veya asistanları Molly'nin bildiği üç kişisel eşyadan bahsediyordu. Mektup şöyleydi:

Sevgili GW

Görünüşe göre Lüksemburg'daki arkadaşlarınızın temaslarına inanmayan insanlar hala var. Bu yüzden size sadece sizin ve Molly'nin bildiği bazı kişisel ayrıntıları vereceğim - İlk hikaye. 1987'de, Nisan ayının sonunda, kiracımız Debbie buzdolabının kapalı olduğunu söylemek için aradı. Perşembe sabahı olmalı. . . .

İkinci hikaye. 29 Nisan 1987'de Ann Valentin, Kaliforniya'dan sipariş ettiği 'Sonsuza Kadar Yaşamanın Büyüsü' kitapçıklarını almadığını, bunun yerine bir kutu Harlequin romanı aldığını söyleyen bir mektup yazdı.

Üçüncü kat. John Lathrop yeni bahçe ışığını takmak için kiralık evimizin elektriğini kapattı. Orada çok uzun süre kalmadı ama ampuller için 40 dolara ek olarak 20 dolarlık servis ücreti ve vergi aldı. Ücret yüksek görünüyordu.

Bunu açıklamaya çalışma canım. Sana olan bitmeyen sevgim. Seni çok özlüyorum ama birlikte olacağımızı biliyorum. . ..

Sonsuza dek sevgi, Jeannette Duncan Meek

İkinci hikaye George Meek için hiçbir şey ifade etmiyordu, ancak Kaliforniya'daki Ann Valentin'e sorduğunda 1987'de gizemli bir şekilde bir kutu romanın geldiğini ve bugüne kadar kimin gönderdiğini bilmediğini öğrendi . Diğer iki öğeyi kendi anılarından doğrulayabildi.

Harsch-Fischbaches'in deneyimleri benzersiz değildi. Birçok ülkedeki araştırmacılar, ruh iletişimcilerinden istenmeyen bilgisayar çıktıları almaya başladılar. Bunlardan biri de, İngiltere'de, bir on altıncı yüzyıldaki evinde yaşamış, o tarihsel döneme uygun bir konuşmayla yazılmış kişi. [5] Diğerleri, ölülerin anlık görüntülerini bilgisayar ekranlarına kaydettiklerini bildirdiler. Saygın Monroe Enstitüsü'nde, ölmüş kurucusu Robert Monroe'dan geldiği iddia edilen e-postalar gelmeye başladı - bazen bilgisayar İnternet'e bağlı bile değilken. İletişim yöntemlerinin bu belirgin büyümesiyle, yeni bir isim - enstrümantal transkomünikasyon veya ITC - ortaya çıktı.

George Meek'in yakın işbirlikçisi olan ve Uluslararası Enstrümantal Transiletişim Ağı'nı (INIT) kuran Mark Macy, iletişimin bu aşamasını tanımlamak için 'Gelişmiş ITC' ifadesini ortaya attı. 1995 ile 1997 yılları arasında araştırmacıların telefonla mesaj aldığını belirtti - ölen Konstantin Raudive düzenli olarak insanları aradı - teyp kayıt cihazları, radyo, TV, bilgisayarlar ve hatta faks makineleri.

Bu, sadece inanmayanlar için değil, aynı zamanda araştırmaya katılan birçok kişi için de akıl almazdı. Sonuçları en yüksek kalitede olmayanlar, konuşmaların çok uzun ve çok net olduğunu veya görüntülerin gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu iddia ederek başkalarının samimiyetini sorgulamaya başladılar. Sonuç olarak, uyumsuzluk ve güvensizlik, ITC sonuçlarını etkileyen bölünmelere ve bölünmelere neden oldu. Mark Macy, 2000'den beri alınan iletişim türünde belirgin bir düşüş olduğunu iddia ediyor. Zamanla fenomenlerin daha önce olduğu kadar güçlü bir şekilde kaydedileceği konusunda iyimser ve bu hedefe ulaşmak için dahil olan herkesi uyum içinde çalışmaya çağırıyor. Ancak bu alanda deney yapmaya karar verenler için,

seslerin kim olduğuna odaklanan uyarılar var. Mark Macy, bunların üç kaynaktan yayılabileceğine inanıyor:

1. Sakinlerinin büyük çoğunluğu fiziksel bir dünyada hiç yaşamamış varlıklardan oluşan eterik alemler.
2. Dünya benzeri, muhteşem güzellikteki, bizimkine çok benzeyen astral bedenlere sahip insanların yaşadığı astral alemler.
3. 'Korku ve karışıklığın karanlık, kasvetli cepleri' olan kuantum alemleri.

Macy, üç kaynağın da çeşitli yöntemlerle iletişim kurabileceğine inanıyor ve kendisinin Konstanun Raudive olduğunu iddia eden şeytani bir sesin telefon ettiğini söylüyor.

Sesleri doğrulamak için araştırma projesi

Bu çabaların bir sonraki dünya anlayışımıza katkıda bulunup bulunmayacağını veya sadece daha fazla kafa karışıklığına yol açıp açmayacağını zaman gösterecek. Astronot Edgar Mitchell tarafından bilincin sınırlarını keşfetmek için kurulan Noetik Bilimler Enstitüsü, ITC iddialarını bilimsel olarak incelemek için kendisi ve Küresel Enstrümantal Transiletişim Derneği (GAIT) arasında işbirlikli bir araştırma çabası duyurdu. GAIT, çoğunlukla Güney Amerika'da elektronik ruh iletişimlerini doğrulamakla ilgilenen deneyciler, teknisyenler, teorisyenler ve diğerlerinden oluşan gevşek bir dernektir. Ortak bir bildiride, laboratuvarların fenomeni test etmek, çoğaltmak ve doğrulamak için tasarlanıp inşa edilmesinin beklendiği belirtiliyor.

İngiltere'deki ITC araştırmalarına katılanlar arasında, Society for Psychical Research'ün eski başkanı olan Profesör David Fontana da yer alıyor. Survival Research Komitesi'nin mevcut başkanı olarak, SPR'nin 2003 Yıllık Raporunda, Portekizli ITC araştırmacısı Dr. Anabela Cardoso'nun Fransız ve İspanyol stüdyolarında bulunduğunu ve araştırma protokollerini ve sonuçlarını incelediğini bildirdi. Bu deneyler sırasında, ilgili varlıklara sorduğu iki özel soruya yanıt veren iletişimleri de elde etti ve kaydetti.

Mayıs 2004'te Londra'da SPR üyelerine hitap eden kariyer diplomatı Dr. Cardoso, dünya çapında ITC deneyleri yürüten ve çeşitli başarı derecelerine sahip yaklaşık 70.000 kişi olduğunu açıkladı. Dr. Cardoso ile iletişim kuran ana ruh Carlos de Almeida'dır ve bunu birçok grubun çalıştığı Timestream Station olarak bilinen ruh dünyasındaki bir iletim merkezinden yapmaktadır. En son dinleyicilerine, iletişim yöntemlerinin, radyo dalgalarını düşünceyle modüle edebilmeyi içerdiğini ve radyo hoparlörlerinden çıkan doğrudan radyo seslerinin (DRV) çok daha yüksek olduğunu ve konuşmaların erken dönem EVP kayıtlarından çok daha uzun olduğunu anlattı.

Bu açıkça bir atılımdır. Başlangıçta, 1960'larda, araştırmacılar deneyleri sırasında hiçbir şey duymadılar. Sadece bant kayıtlarını oynattıklarında sesleri keşfettiler. Şimdi araştırma, araştırmacıların sorularına sesli yanıtlar duyabildikleri ve kaydedebildikleri bu yeni ITC aşamasına girdi, ruh iletişimi olasılığını keşfetmek için çok umut verici bir alan haline geldi. Dr. Cardoso, birçok kaydı arasında bir saatten uzun sürenler olduğunu bildirdi. Yine de, bunları anlamak her zaman kolay değildir. Bunların yorumlanması, esas olarak kelimelerin modüle edildiği radyoların arka plan gürültüsü nedeniyle zor olabilir. Cümlelerin semantiği karmaşık ve zor olabilir: ifadelerin olağan yapısı değişebilir, dil bilgisi bozulabilir ve dil bazen sembolik olabilir. Aynı iletişimde birkaç dil de kullanılabilir, ancak genellikle alıcının anlayabileceği diller.

'Benim durumumda,' diyor Dr. Cardoso, 'ana dilim olan Portekizce'de mesajlar alıyorum, ancak bazen Brezilya veya hatta Afrika aksanıyla. İspanyolca, İngilizce, nadiren Fransızca ve İtalyanca kelimeler veya cümleler aldım. Carlos de Almeida konuştuğunda, radyoların beyaz gürültüsü aniden susturuluyor ve sesi yüksek ve net duyuluyor. Bu, Timestream İstasyonu'nun tüm transkomünikatörlerinde olmuyor.'

ITC araştırmasına katılan insanların çoğu Spiritualist değil, ancak Spiritualistlerin bağımsız araştırmaları aracılığıyla ahiret ve ruh iletişimi hakkında vardıkları sonuçlara çok benzer sonuçlara ulaşmışlardır. Ancak, bir medyum kullanmadan düzenli ruh teması elde etme umutları erken ve iyimser görünüyor, çünkü en iyi sonuçları alan araştırmacıların genellikle psişik

güçlere sahip bireyler olduğu anlaşılıyor. Bu, iddiaların çoğunun anlaşılması zor olsa bile, büyüleyici bir çalışma alanıdır. Bağımsız bir doğrulama olmaksızın kabul edin - ancak yakın gelecekte ruhsal radyoların medyumları gereksiz kılma ihtimali kesinlikle yok gibi görünüyor.

1 Leydi Zoe Caillard, *Yeni Bir Aşk Kavramı,* Rider (1934).

2 D. Scott Rogo ve Raymond Bayless, *Ölülerden Gelen Telefon Çağrıları,* Prentice Hall (1979).

3 Konstantin Raudive, *Atılım,* Colin Smythe (1971).

4 'Yazışmalar', Amerikan Ruhsal Araştırma Derneği Dergisi, s . 53, Raymond Bayless (1959).

5 Kenneth Webster, *Dikey Düzlem,* Grafton Books (1989).

8 Spiritüalizm ve Şifa

Spiritüalizmin Birleşik Krallık'ta yirminci yüzyılın ortalarındaki en büyük etkisi, seanslardan değil ruhsal şifadan kaynaklandı ve bugün modern dünyadaki şifaya ilişkin belki de en aydınlanmış tutumun temellerini attı.

Olağanüstü bir şifacı

Bu değişimin büyük ölçüde sorumlusu olan olağanüstü Spiritüalist Harry Edwards için bu zorlu bir mücadeleydi ancak omuzlamaya hazırdı. British Medical Association (BMA) ve Church of England'ın gücüne karşı koymak zorundaydı ancak bunu, bir şans verildiğinde spiritüel şifanın milyonlarca insanın sağlığına hayati bir katkı sağlayabileceği bilgisiyle yaptı. Şimdi, yirmi birinci yüzyılda, spiritüel şifacılar genellikle tıp mesleğiyle yakın bir şekilde çalışıyor ve katılımları sağlık hizmetlerine bütünleşik bir yaklaşımın parçası olarak memnuniyetle karşılanıyor.

Harry Edwards adlı bir matbaacı için her şey, 44 yaşındayken, Güney Londra'daki Balham, Clousdale Road'da bulunan küçük bir Spiritüalist Kilisesi'ni ziyaret ettiğinde başladı. Bir medyum onu seçti ve ona 'şifa vermek için doğduğunu' söyledi. Meraklanan Edwards, ne olacağını görmek için bir gelişim çemberine katılmaya karar verdi ve kısa süre sonra kendini transa girerken buldu. Ayrıca, adından da anlaşılacağı gibi şifa düşüncelerini mevcut olmayan insanlara yönlendirmeyi içeren 'uzaktan şifa' veya 'uzaktan şifa' konusunda da denemeler yaptı. Birçok önemli başarıya ulaştı Başarıları sayesinde evi kısa sürede kendisinden yardım isteyen insanlarla doldu.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Edwards'ın şifa kariyeri gerçekten başladı. 1947'de matbaa işini bıraktı ve Surrey, Guildford yakınlarındaki Shere'de bir şifa sığınağı açtı ve burası genellikle doktorlar artık onlar için bir şey yapamayacaklarını söyledikten sonra yardıma ihtiyaç duyan hastalar için bir odak noktası haline geldi. Randevu alarak gördüğü, araba, tren veya otobüsle Burrows Lea sığınağına gelen birçok insanın yanı sıra, her hafta uzak şifa talep eden bir yığın mektupla da ilgilendi. Buna ek olarak, John Britnell'in 1955'te Ulusal Ruhsal Şifacılar Federasyonu'nu kurmasına yardım etti ve uzun yıllar başkanlığını yaptı ve Burrows Lea'nın merkez ofisi olmasına izin verdi.

Bu arada, Harry Edwards şifa güçlerine ek olarak, özellikle fiziksel fenomenler olmak üzere diğer medyumluk biçimlerine de büyük ilgi duydu ve Jack Webber ve Arnold Clare adlı iki seçkin medyum hakkındaki yoğun çalışmaları hakkında kitaplar yayınladı. [1,2] Kendi deneyimlerinden, hastaları iyileştirme misyonunun üyeleri arasında Fransız bilim insanı Louis Pasteur ve antiseptik cerrahinin kurucusu Lord (Joseph) Lister'ın da bulunduğu bedensiz bir ruh ekibi tarafından düzenlendiğine ikna olmuştu. Bunun onayını birçok medyumdan aldı ve bunu gizlemedi.

Edwards'ın yardımını arayan hastalar bu ruhsal etkilerden büyük ölçüde habersizdi. Gördükleri tek şey, rahatsızlıkları hakkında konuşurken bakışlarını üzerinde tutan şefkatli bir gülümsemeye, doğrudan tavırlara ve şefkatli gözlere sahip, kimyager, cana yakın bir adamdı. Ellerini vücutlarına koyup gözlerini kapatır ve içinden akan güce 'uyumlanırdı'. Birkaç dakikalık tedaviden sonra, bir iyileşmenin gerçekleştiğini sezgisel olarak anlardı. Edwards daha sonra hastadan, ayak parmaklarına dokunmak veya kollarını başlarının üzerine uzatmak gibi daha önce yapamadıkları bir şeyi yaparak bu değişimi göstermesini isterdi.

Şifa Edwards'ın mabedinde mi yoksa binlerce kişinin önünde halka açık bir platformda mı gerçekleşmiş olursa olsun , yöntem her zaman aynıydı . Hiçbir gösteriş veya şeytan kovma, evanjelik şarkı veya dramatik vaaz yoktu, sadece şifa gücü için bir kanaldan başka bir şey olmadığını iddia eden bir adamın el koyması vardı. Yine de, sıklıkla elde ettiği mucizevi sonuçlar Harry Edwards'ı yirminci yüzyılın en dikkat çekici şifacılarından biri olarak ayırıyordu.

Edwards'ın tedavileri ulusal manşetlere çıktı, halka açık gösterileri Britanya'nın en büyük salonlarını doldurdu ve ünü dünyaya yayıldı. Sık sık şifanın İsa'nın hayatının önemli bir yönü olmasına rağmen, Hristiyanlığın şifayı neredeyse terk ettiğini belirtti. Bunun yerine, Edwards Kilise'nin yapması gereken işi yapıyordu. 1950'lerin başlarında İngiltere Kilisesi konuyu araştırmak için bir komisyon kurarak yanıt verdi. Edwards'ın şifa bakanlığı İngiliz halkı üzerinde bu kadar muazzam bir etki yaratmasaydı ve ülke çapında binlerce kişinin şifa yardımı aramasına yol açmasaydı, buna gerek kalmazdı.

Canterbury Başpiskoposu Dr. Geoffrey Fisher, Kraliçe II. Elizabeth'in taç giyme törenini yönettiği 1953 yılında İlahi Şifa Komisyonu'nu kurdu. Bu komisyon, İngiliz Tabipler Birliği tarafından atanan bir tıbbi panelin yanı sıra, din adamı olmasının yanı sıra Spiritüalizme de sıkı sıkıya bağlı olan Rev Maurice Elliott'un da aralarında bulunduğu din adamlarından oluşan bir gruptu. Onun dahil edilmesinin başpiskoposu kızdırdığı söyleniyor. Peki sen burada ne yapıyorsun? Seni kim gönderdi?' diye sordu Dr. Fisher, Elliott'a. Din adamı sadece cenneti işaret etti ve yüzünü çevirdi

Harry Edwards'ın kanıtı

Edwards, Temmuz 1954'te Lambeth Sarayı'ndaki komisyona gönüllü olarak kanıt sundu. Kendisi ve diğer şifacılardan, tıbbi panel tarafından araştırılmak üzere altı vakanın ayrıntılarını vermeleri istenmişti. Edwards'ın böyle bir kanıt için çok derinlere inmesine gerek yoktu. Aslında, doktorların hastaların tedavi edilemez olduğunu beyan ettiği, hepsi önceki üç ay içinde gerçekleşen 70 başarılı vakanın ayrıntılarını iletti. Buna rağmen, bir dizi düşmanca soruyla karşı karşıya kaldı.

Komisyon üyelerinden biri, tüm şifaların kendiliğinden veya doğal şifalar olabileceğini ve çok fazla doktorun aslında öyle olmadıkları halde insanlara tedavi edilemez teşhisi koyduğunu söyledi. 'TV psikiyatristi' olarak ünlenen bir diğer üye Or David Stafford-Clark, Edwards'ın 'mavi bir bebeği' (siyanotik kalp hastalığıyla doğan bir çocuk) iyileştirme açıklamasını 'imkansız' olarak reddetti ve Edwards vakayı tartışmaya devam ettiğinde ona sırtını döndü. Ancak en büyük saçmalık, şifacılardan vakalarının tıbbi doğrulamasını sağlamalarının istenmesiydi; bu, hasta-doktor gizliliğinin bunu engellemesi nedeniyle yapamayacakları bir şeydi ve haklıydılar da. Öte yandan komisyon üyeleri bu bilgi için başvuruda *bulunabilirlerdi* , ancak bunu yapmamayı seçtiler.

Edwards'ın tercih ettiği bir alternatif, komisyonun şifa için kendi hastalarını seçmesi ve onların tıbbi durumlarını ruhsal şifadan önce ve sonra karşılaştırmasıydı. Teklif reddedildi. Ancak, 25 Eylül 1954'te, Royal Albert Hall'da Harry Edwards'ın şifa gösterisine katılan 6.000 kişilik bir izleyici kitlesine Başpiskoposluk Komisyonu'ndan 17 üye ve Kilise Şifa Konseyi ve BMA

temsilcileri katıldı. O etkinlik sırasında, doğuştan serebral palsi hastası olan sekiz yaşındaki bir kız çocuğu ilk kez kollarını başının üzerine kaldırdı ve hastalıktan sakat kalmış iki kişi platformdan yardım almadan uzaklaştı.

Oysa BMA panelinin bulguları, Edwards'ın 1956'da yayınlanmasından çok önce öngördüğü bulgularla aynıydı. "Öngördüğüm ve size birkaç kez söylediğim gibi, BMA bulguları kasıtlı olarak kaçamak, yanıltıcı ve gerçeği çarpıtıyor..." diyor komisyonun sekreteri Rahip Eric Jay'e yazdığı mektupta.

Doktorların düşmanca davrandığı aşikar. Onlardan tarafsız bir yargıda bulunmalarını istemek, başarısız olduklarında ruhsal şifanın başarılı olabileceğini kabul etmelerini istemektir ve bunu yapmak istemezler, kanıtlar ne olursa olsun... Komisyon kabul etmeye istekliyse BMA Raporu olduğu gibi sunmak onun sorumluluğudur, ancak eğer bu raporu sorgulamak isterse işbirliğine hazırım.

Edwards hiçbir zaman bir cevap alamadı, bu yüzden basına BMA panellerinin hatalarını belirten bir açıklama yaptı ve ayrıca kendilerine sunulan sekiz vakanın ayrıntılarını verdi. Doktorlara bu vakaları bağımsız olarak değerlendirmeleri için meydan okudu, ancak onlar hiçbir zaman yanıt vermedi. Kilisenin sonunda iki yıl sonra 'Komisyonların Şifa Raporu'nu yayınladığında, tıbbi panelin reddettiği ancak şifacının şiddetle savunduğu Harry Edwards tarafından sağlanan kapsamlı kanıtlardan hiçbirini dahil etmemeye karar vermesi tamamen şaşırtıcı değildi. Bunun yerine, şifa almadan önce bir hastayı günahları için gerçek bir üzüntü duyması için 'itiraf etmeye' teşvik etmekten bahsetti ve din adamlarına tedavi verilmeden önce hastaların Hıristiyan, vaftiz edilmiş, konfirme edilmiş veya cemaate katılmış olup olmadıklarını keşfetmelerini tavsiye etti.

Önerilerin en saçma olanı, şifayı sağlamak için bir rahibin bir şişe zeytinyağını kutsaması, bir parça yünü buna batırması, hastanın alnına bir haç çizmesi ve bir dua okuduktan sonra yünü yakması gerektiği önerisiydi. Harry Edwards'ın belirttiği gibi: 'Spiritüalist şifacılar bunu yapsalardı, haklı olarak alay konusu olurlardı.'

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ulusal bir gazete raporun 'insanın karanlık batıl inançlı başlangıçlarına kadar uzanan bir teolojik jargon ormanı' olduğunu ve ayrıca Spiritüalizm de dahil olmak üzere diğer mezheplere yönelik 'muazzam bir saldırı' olduğunu söyledi. Londra'daki bir akşam gazetesinin baş makalesinde, 'Örneğin, komisyon neden Harry Edwards gibi bir adamın kanıtlarını araştırıp test etmedi...? Çünkü, diyorlar ki, bu onların yetki alanının dışındaydı.' Gazete mutlu bir şekilde cahildi - çünkü rapor gerçeği ortaya koymuyordu - Edwards'ın görmezden gelinen bol miktarda kanıt sağladığı .

Özetle, komisyonun amacı, şifanın yalnızca din adamları tarafından ve İsa adına gerçekleştirilmesi gerektiği şeklindeki Hristiyan görüşünü güçlendirmekti ve BMA bunu, tıp biliminin diğer tüm biçimler üzerindeki üstünlüğünü yeniden vurgulamak için kullandı. tedavinin. Öyle oldu ki, Harry Edwards ve ruhsal şifa bu savaşın sonunda kazananları oldu.

Şifanın kamuya açık kanıtı

Raporun yayınlanmasından bir ay sonra Edwards, Londra'daki Albert Hall'da dolu bir izleyici kitlesinin önündeydi ve bu sefer 300 beyaz önlüklü şifacının önünde yeteneğini sergiliyordu. Platformu onunla paylaşan kişi, İşçi Partisi Milletvekili ve Spiritüalist George Rogers'dı; karısı Mary de çok güçlü bir şifa medyumuydu. Platformda ayrıca Edwards'ın komisyona sunduğu vakaların bazıları olan 'tedavi edilemez' kişiler de vardı. Şifalarının kanıtları rapordan çıkarılmıştı ancak aldıkları şifanın etkinliğini kamuoyuna açıkladılar.

BMA, tıbbi panelinin küçümseyici bulgularını yayınladığında, birçok doktorun Harry Edwards'a karşı büyük bir saygı duyduğunu ve hastalarına ruhsal şifa verme konusunda ondan işbirliği istediğini fark etmeyerek kötü bir yanlış hesaplama yapmıştı. Bunu vurgulamak için Edwards, 1959'da Bloomsbury'de düzenlenen bir halk toplantısında doktorlardan böyle bir yardım talep eden 200 mektup gösterdi. Hepsi tıbbi rapor yayınlandıktan kısa bir süre sonra alınmıştı. Dahası, aynı yıl, BMA'nın ruhsal şifaya karşı düşmanlığına rağmen, Britanya Ulusal Sağlık Hizmeti (NHS), hastalar veya yakınları tarafından talep edilirse ruhsal şifacılara hastanelerde hastaları tedavi etme izni verdiğini duyurdu.

Tıbbi kurum nihayet şifayı kabul ediyor

Ne yazık ki, Harry Edwards daha büyük bir tıbbi atılımı göremedi. 1977'de, ölümünden bir yıl sonra, General İngiliz halkının sağlığını ve güvenliğini korumak, desteklemek ve sürdürmek için yasal yetkilere sahip olan Tıbbi Konsey, doktorlara hastaları şifacılara yönlendirme izni verdi. Bunu bu değişiklik duyurulmadan önce yapmış olsalardı, disiplin cezası alırlardı veya meslekten ihraç edilirlerdi. Bugün, birçok doktor bu aydınlanmış görüşten faydalanıyor ve hatta ruhsal şifacı olan tıp doktorları bile var.

Elimle şifa

1960'larda Harry Edwards'ın birçok halk şifa gösterisine katıldım, hastalarla görüştüm ve vakaları takip ettim. Seyirciler arasından durumlarında belirgin bir iyileşme görülecek kişileri bilerek seçti. Platformda onunla birlikte şifa asistanları, karı-koca ekibi George ve Burrows Lea kutsal alanında da onunla birlikte çalışan Olive Burton vardı. Olive'in şifa yetenekleri özellikle göz problemlerinde iyiydi. Aslında, ruhsal şifanın tuhaflıklarından biri de şifacıların yaklaşım ve metodolojilerinde çok farklı olmaları, genellikle bir hastalık veya engellilik türünde diğerine göre daha iyi sonuçlar elde etmeleridir.

O dönemden aklımda kalan en unutulmaz deneyimlerimden biri, Harry Edwards'ın Surrey'deki kutsal alanında yanında oturup iyileşmenin nasıl gerçekleştiğini yakından izleme fırsatı verilmesiydi. Edwards'ın hastayı *manipüle ettiğini anlatan gazete haberleri okudum* . Onu iş başında gördüğüm tüm yıllarda böyle bir şey hiç olmadı. Sadece elini etkilenen bölgenin üzerine koydu - artritli bir diz, ağrılı bir sırt, boynunda büyük bir guatr - ve bir dakika kadar sessizce oturdu, daha fazla değil. Tek bir şifa seansının bir tedavi üreteceğini asla iddia etmedi, bunun yerine hastanın durum tamamen geçene kadar bir süre boyunca uzaktan veya doğrudan iyileşme aldığını öne sürdü. Ancak elini kaldırdığında neredeyse her zaman fark edilir bir iyileşme oluyordu.

Edwards'ın basit tekniğini izlerken bir kadın yanıma geldi ileri doğru yürüdü ve ağrılı bir sırt sorunu olduğunu ve eğilmesini çok zorlaştırdığını açıkladı.

Edwards bana döndü ve elimi sırtının alt kısmına koymamı söyledi. Öyle yaptım. Sonra Sağ elini benimkinin üzerine, sol elini de kadının önünde bir yere, göğsüne veya belki alnına koydu. Kısa bir süre birlikte oturduk, şifada birleştik. "Ne hissediyorsun?" diye sordu hastaya. "Sırtımda yoğun bir sıcaklık var," diye cevapladı kadın. Sonra bana dönerek, "Peki ne hissediyorsun?" diye sordu. "Hiçbir şey," diye cevapladım, ruhsal duyarlılığımın bir şekilde önemli bir testi geçemediğini hissediyordum ama sıcaklığı hissedemediğim için şaşkındım. "Kesinlikle!" dedi geniş bir gülümsemeyle. "Sen şifayı almıyorsun, bu kadın alıyor, bu yüzden elinden geçip vücuduna geçiyor ve şifa gücünü sıcaklık olarak kaydediyor." Ve ünlü şifacının ellerinden, benimkilerden aldığı sıcak bir histen çok daha fazla fayda gördüğünü kanıtlamak için hasta ayağa kalktı, eğildi ve ayak parmaklarına acı belirtisi göstermeden dokundu.

Şifanın nasıl işlediğine dair teoriler

Harry Edwards, şifadan ruhsal varlıkların sorumlu olduğundan şüphe duymuyordu, [3] ancak onların da daha büyük bir kaynaktan gelen şifa kanalları olduğu önerisine karşı çıkmazdı. Gerçekten de, kutsal alanının sembolü olarak bir daire içinde bir haç kullandı. Hastalarının hangi dini takip ettiği veya ateist ya da şüpheci olup olmadıkları önemli değildi: şifaya olan ihtiyaçları diğer herkes kadar büyüktü. Şifa yöntemlerinin doğruları veya yanlışları hakkında da nutuk çekmedi, ancak tüm şifacılara tavsiyesi bunu olabildiğince basit tutmalarıydı. Şifanın kaynağıyla, kim veya ne olursa olsun, uyum sağlamak başarılı şifanın en önemli yönüydü. Çoğu şifanın gerçekleşmesi için iş başında bir 'zeka' olması gerektiğini ikna edici bir şekilde savundu. Kilitli eklemleri anında serbest bırakabilecek veya görme yeteneğini geliştirebilecek karmaşık kimyasal ve fizyolojik değişiklikleri üretmek, ruh dünyasından karmaşık bir müdahale gerektiriyordu Bu, hastanın kendi kendini iyileştirme mekanizmalarından beklenenin çok ötesine geçti.

Medyumların ruh dünyasından iletişimler alabileceklerine kendimi ikna ettiğimden, Edwards ve diğer birçok spiritüel şifacının (çoğu Spiritüalistti) bir sonraki dünyadan şifa gücü kanalize ettikleri görüşünü kabul etmekte zorluk

çekmedim. Ancak bir şey beni şaşırttı ve bir dereceye kadar hala şaşırtmaya devam ediyor.

Eğer enkarnasyondan arınmış varlıklar çoğu şifadan sorumluysa, o zaman neden bizden önce ruh dünyasına gitmiş ve faaliyetlerimizi yakından izlemeye devam eden akrabalarımız ve sevdiklerimiz bizim için şifa aramıyor? Eğer bir şifacıya gidip yardım istersem, bunu onun tıbbi uzmanlardan oluşan ruh ekibinden alırım. Öyleyse neden ihtiyaçlarımın farkında olan ölmüş bir akrabam da şifa için ruh ekibinden bana yönlendirilmesini isteyemiyor? Bu soruyu toplantılarımızdan birinde Harry Edwards'a sordum. Bir süre düşündü ve sonra şifa talebinin fiziksel dünyadaki birinden gelmesini gerektiren ruhsal bir yasa olduğunu öne sürdü. Bu açıklamayı tamamen kabul ettiğimi iddia etmeyeceğim ama sanırım mantıklı olan tek açıklama bu. Açıkça hala öğreneceğimiz çok şey var.

Şifa bulma konusundaki kişisel deneyimim

bildiğim şey , ruhsal şifanın işe yaradığıdır. Bunu zaten kamusal şifa gösterilerini izleyerek biliyordum. Ancak kişisel deneyim en iyi öğretmendir ve bir sabah yatağımın başındaki alarmı kapatmak için uzandığımda beklenmedik bir şekilde geldi. Rahatsız bir şekilde uyumuş olmalıyım ki aniden boynumda duyulabilir bir 'tık' sesi duydum ve tatsız bir şey olduğunu anladım. Başımı çevirmeye çalışana kadar dayanılmaz bir acı hissetmedim. Başımı sola çevirebiliyordum ama sağa çeviremiyordum. Ofise giderken yolun karşısına geçmek bir sorundu: Arabaların gelmediğinden emin olmak için tüm vücudumu sağa çevirmek zorundaydım.

Boynumda açıkça bir disk kaymış, diye karar verdim ve bir doktora görünmem, muhtemelen bir tür traksiyon yaptırmam ve hatta belki bir boyunluk takmam gerekecekti. Editörüm Maurice Barbanell sorunumu öğrendiğinde hemen bir şifacıya gitmemi tavsiye etti ve en uygun ve ulaşılabilir yer olarak Londra'nın kuzeybatısındaki St John's Wood'da yaşayan Leonard Morris'i önerdi.

Leonard'la birkaç kez sosyal olarak karşılaşmış ve onun şifa güçleri hakkında yazmıştım, bu yüzden cenaze töreninden döndükten sonra o öğleden sonra için bir randevu ayarladım. O ve karısı çok hoş bir apartman bloğunda yaşıyorlardı ve ben onun şifa için kullandığı sandalyede, oturma odasında otururken şöminenin üzerindeki bir resme hayran kaldım. Onun yaptığı bir resimdi. Bir elini boynuma, diğerini başıma koydu ve resim ve sanata olan ilgisi hakkında sohbet etmeye devam etti. Harry Edwards'ın sığınağında kadın hastanın tarif ettiği gibi yoğun bir sıcaklık hissedeceğimi bekliyordum, ancak sadece şifacının ellerinin hoş sıcaklığını hissettim. Şifanın açıkça işe yaramadığına karar verdim ve o akşam doktorumun muayenehanesini ziyaret etmeyi planlamaya başladım.

Birkaç dakika sonra Leonard ellerini okumamdan çekti ve "Bu kadar. Artık iyisin." dedi. Önüme geçti, işaret parmaklarını yanaklarıma koydu ve başımı zahmetsizce soldan sağa hareket ettirdi. Dayanılmaz acı gitmişti; hareket kabiliyetim geri gelmişti. Geriye sadece birkaç gün içinde geçeceğini söylediği bir ağrı kalmıştı, süreci hızlandırmak için boynuma sıcak tuzlu lapa sürmemi tavsiye etti. Boynumu manipüle etmemişti . *Hiçbir şeyin geri geldiğini veya yeniden hizalandığını hissetmemiştim. Benim açımdan hiçbir şey olmamıştı* . Yine de bunun olduğunu biliyordu ve bunun nedeni Morris'in şifa güçlerinin, Edwards'ınki gibi, onunla iletişim kuran ve eylemlerine ilham veren ruhlar tarafından kontrol ediliyor olmasıydı.

130

Bir sesin yönlendirdiği bir şifacı

O dönemin bir diğer önemli şifacısı ise ilk olarak Kuzey Londra'daki Tottenham'daki evinden çalışmaya başlayan ve daha sonra daha sonra Londra'nın Harley Street bölgesinde bir danışma odası açtı, burası birçok tıp uzmanının muayenehanelerinin bulunduğu yer. Küçük yaşlardan itibaren bir ruh sesi duymuştu ve şifa verirken ona rehberlik eden de bu sesti.

Fricker'ın kuzey Londra'daki evinde bir gün geçirdim, insanların hızla ardı ardına içeri girmesini izliyor ve hayret ediyordum. Randevu sistemi yoktu, bu yüzden sabahın erken saatlerinde ön kapısının önünde beklemeye başlıyorlardı.

Ben geldiğimde, kuyruk ön kapısından dışarı ve sokağa doğru uzanıyordu. Komşular aldırış etmiyor gibiydi - birçoğu muhtemelen onun güçlerinden faydalanmıştı. Yöntemi Edwards ve Morris'inkine çok benziyordu, sadece yüksek sesle müzik çalmayı seviyordu (bazen pop, bazen klasik) ve şifa gerçekleşirken elleri yoğun bir şekilde titriyordu. Sonra, ruh sesinden gelen talimatlara göre hareket ederek, hastaya daha önce yapması zor veya imkansız olan bir şeyi yapmasını söylerdi.

Oğluyla birlikte, fıtıklaşmış bir kadın vardı - Fricker'ın uzmanlaştığı bir durumdu - ve o kadar acı çekiyordu ki, sıradaki diğerleri onun öne geçmesine izin verdiler, böylece kalabalık bekleme odasında oturabilirdi. Şifa odasına girdiğinde, Fricker odanın ortasındaki döşemeli tabureye oturmasını işaret etti. Müziği açtı ve ellerini kadının sırtına ve karnına koydu. Gözleri kapalıydı, vücudu baştan ayağa titriyordu ama en çok titreyen elleriydi. Şifa bittikten sonra ellerini uzattı ve kadının ayağa kalkmasına yardım etti. "Daha iyisin," dedi.

Kadın memnun ama şaşkın görünüyordu, sanki sadece birkaç dakika içinde iyileştiğine inanmaya cesaret edemiyormuş gibi. "Ağrın var mı?" diye sordu. Kadın başını iki yana salladı ve gülümsedi. Sonra odanın köşesindeki bir koltuğa işaret etti. "Otur." Kadın ona doğru geri çekildi ama başını iki yana salladı. "Oturamam," dedi, birkaç dakika önce hissedeceği acıyı hatırlayarak. "Evet oturabilirsin." diye başladı, sonra kendini durdurdu. "Uzun zamandır böyle bir sandalyeye oturamıyorum," diye açıkladı. Belki de bu hareketin oturmak iyileşmeyi bozabilir ve acıyı geri getirebilirdi. Fricker sonra meseleyi kendi ellerine aldı, omuzlarına koydu ve sonra sertçe itti. Şaşkınlıktan çığlık atarak sandalyeye geri düştü. Oğlunun ifadesini yakaladım — dehşet içindeydi, ama uzanıp onu yakalamak için çok yavaştı. Ama onun şaşkınlığına, acı yoktu. Ayağa kalktı. Sonra tekrar oturdu. İyileşme gerçekten işe *yaramıştı* .

Kadını dışarıda takip ettim ve sırada bekleyen insanlarla konuşmak için durduğunu izledim - çok acı çektiği için içeri girmesine izin veren aynı insanlar - ve gözlerinde yaşlarla Ted Fricker'ın ne kadar harika olduğunu anlattı. Daha sonra, tedavi odasına döndüğümde, çok daha fazla şifaya tanık olduktan sonra,

bize bir mola vermemizin zamanının geldiğini söyledi. Şifa taburesinin döşemeli kapağını kaldırdı ve içinde viski, cin ve diğer içeceklerle dolu şişeler vardı. Birlikte küçük bir içki içtik, sonra kapağı kapattı, hala kalabalık olan kabul odasının kapısını açtı ve 'Sıradaki' diye seslendi. Bu, ruhsal şifaya bambaşka bir anlam kazandırdı.

Günümüzde Britanya'da ruhsal şifa

Ruhsal şifaya kafa yoran çoğu insan bunun küçük ölçekte gerçekleşen ve çok az insanı etkileyen bir şey olduğuna inanır. Aslında, Birleşik Krallık'ta şu anda 8.000'den fazla şifacı var ve bunların çoğu Ulusal Ruhsal Şifacılar Federasyonu üyesidir. Çoğu, Harry Edwards, Leonard Morris ve Ted Fricker'ın ruh ekiplerinin hastaları tedavi etmede onlarla birlikte çalıştığı görüşünü paylaşır.

Şifa hizmetleri neredeyse her Spiritualist kilisenin faaliyetlerinin bir özelliğidir ve tüm büyük Spiritualist örgütler ruhsal şifayı teşvik eder ve yardıma ihtiyacı olanlara ücretsiz olarak sunar. Bazı şifacılar güçlerinin kaynağı olarak koruyucu meleklere, İsa'ya veya Tanrı'nın kendisine kredi vermeyi tercih edebilir. Önemli değil. Bedenleri aracılığıyla kanalize edebilecekleri bir şifa kaynağına uyum sağladıkları sürece, bir iyileşme Hastalarının sağlığı söz konusu olduğunda etiketler ve inançlar konusunda kaygılanmanın bir anlamı yok.

Londra merkezli çok güçlü bir şifacı olan Gordon Turner'ın, "spiritüel" önekini kullanmayı bile reddettiğini ve şöyle açıkladığını hatırlıyorum: "Ben sadece bir şifacıyım." Peki hangi şifacıların akredite olduğunu ve hangilerinin olmadığını nasıl bileceğiz? Ve bu önemli mi? Bir şifacının tanınmış bir derneğe üye olması onu iyi bir şifacı yapmaz ve bağımsız olarak çalışan birçok kişi çok iyi sonuçlar elde eder. Ancak, Birleşik Krallık'taki şifacılar artık inançlarından bağımsız olarak, hükümetlerin ve Avrupa Birliği'nin tamamlayıcı ve alternatif terapilerin kendi kendini düzenlemesi gerekliliklerinin bir parçası olarak yakın bir şekilde birlikte çalışmaya başlıyorlar.

2000 yılında kurulan UK Healers, iyi uygulama için ortak temel standartlar formüle etti ve bunun sonucunda şifa örgütlerinin çoğu bu çatı örgüte katıldı ve

hedeflerini paylaştı. Ayrıca, Galler Prensi Entegre Sağlık Vakfı tarafından da destekleniyor. Uzun vadeli görüş, tamamlayıcı tıbbın toplumun her düzeyinde daha fazla kabul görmesinin, nihayetinde Birleşik Krallık'ta Ulusal Sağlık Hizmeti'nde ruhsal şifanın mevcut olmasıyla sonuçlanacağıdır. Bu yöndeki bir önerge 1990'da Lordlar Kamarası'nda dar bir farkla reddedildi (sadece dört oyla) ve sonunda sağlık programlarında faydalı bir seçenek olarak dahil edilmesi sadece zaman meselesidir. Tüm bunlar, Harry Edwards'ın ruhsal şifanın değerini kanıtlama kararlılığında hem Kilise'ye hem de BMA'ya karşı çıktığı günlerden çok uzaktır.

Futbol ve diğer sporlarda şifanın kullanımı

Şaşırtıcı bir şekilde, son zamanlarda ruhsal şifaya yönelik değişen tutumlar, Kilise veya tıp kadar futbola da borçludur. 1997'nin sonunda, Dünya Kupası'na hazırlık döneminde, gazeteler İngiltere'nin oyuncudan antrenöre dönüşen Glenn Hoddle ve 56 yaşındaki büyükanne Eileen Drewery.

Eileen Drewery

Glenn Hoddle'ın evliliği 18 yıl sonra yeni bitmişti ve Eileen Drewery ve kocasıyla birlikte yaşamaya başlamıştı, bu da çılgın spekülasyonlara yol açtı. Kızlarının, ergenlik çağındayken Hoddle'ın kız arkadaşı olduğu ve o dönemde Drewery'nin, Spiritüalist bir kiliseyi ziyaret ettikten sonra şifa güçleri keşfedilen bir hamstring sakatlığından kurtulduğu ortaya çıktı. O zamandan beri Hoddle, birçok futbol sakatlığı için şifa bulmasının yanı sıra spiritüel rehberlik de aldı.

Çoğu futbol taraftarı ve medya bunu İngiltere teknik direktörünün bir tuhaflığı olarak gördü. Ancak, daha fazla ifşaat gelecekti. Nisan 1998'de, İngiltere'nin Tunus'a karşı Fransa'daki ilk maçından sadece iki ay önce, Hoddle, Eileen Drewery'nin ruhsal şifacı olarak hizmetlerinin, 32 kişilik İngiltere futbol takımının dörtte üçü tarafından önceki 18 ay boyunca kullanıldığını açıkladı. Hoddle ve diğer meslektaşlarının onun şifalı ellerinden aldığı faydaları gördükten sonra, kendi istekleriyle ondan yardım istemişlerdi.

Hoddle medyaya, 'Birçok insanın Drewery'yi alaycı bir şekilde görmeye gittiğini ve bunun hayatlarını değiştirdiğini gördüm,' dedi. 'Swindon günlerimden beri, oyuncuların kariyerlerini kurtardı.' Patronlarını desteklemeye ve alınan iyileşmeye tanıklık etmeye istekli olanlar arasında Arsenal kaptanı ve İngiltere forveti Ian Wright da vardı. 'Eileen'e sekiz veya dokuz aydır gidiyorum,' diye itiraf etti. 'Olumlu olmama yardımcı oldu. Benim için çok şey ifade ediyor. Ona çok yakın hissediyorum. O kutsanmış.'

Futbolun büyük bir sektör olduğu ve kulüplerin ve milli takımların büyük ölçüde üst düzey oyuncularının kondisyonuna bağlı olduğu unutulmamalıdır. Böyle fiziksel bir sporda yaralanmalar yaygındır, bu nedenle oyuncuların mümkün olan en kısa sürede ayağa kalkmasını sağlamak için çeşitli tıbbi fizyoterapi tedavileri mevcuttur. İngiltere kadrosunun ve teknik direktörlerinin çoğunun tercih ettiği tedavi olması, ruhsal şifa açısından çok şey ifade ediyor.

Eileen Drewery'nin güçlerine dair açıklaması basitti: o sadece bir kanaldı ve bu olağanüstü sonuçlar onun tarafından değil, Zyphos adlı bir Mısırlı olan ruh rehberi tarafından gerçekleştirildi.4 Ayrıca futbol takımlarına yardım eden tek şifacı da o değildi. Manchester United hakkında bir kitap yazarken, Jim White şifacıların yaygın kullanımının 'futbolun gizli sırrı' olduğu sonucuna vardı. Eski United ve İngiltere kaptanı Bryan Robson'ın sakat oyuncuları bir şifacıya yönlendirdiğini keşfetti.

Bu arada Hoddle'ın medyada inançlarıyla dalga geçen düşmanları vardı ve İngiltere Dünya Kupası'ndan elendikten sonra, *The Times'tan bir muhabirle* yaptığı ve reenkarnasyon hakkındaki görüşlerini tartıştığı bir röportaj, onun görevden alınmasına yol açtı. Hikayenin sonu bu değildi. Kısa süre sonra, geçici koç olarak yerine geçen Kevin Keegan'ın da oyunculuk kariyeri boyunca Eileen Drewery'den şifa aldığı ve hatta karısının şifacı olmak için eğitim aldığı ortaya çıktı.

Ruhsal şifanın diğer sporlarda da etkisi olmuştur. Şifacılar ve şifa üzerine yazdığım eski bir kitabımdan aldığım tek bir örnek vereyim. [5] Sansasyonel Yeni Zelanda koşucusu John Walker, 1974'te geçirdiği bir diz sakatlığından dolayı o

kadar çok acı çektiğini itiraf etti ki yataktan bile kalkamıyordu. Bu durum onu iki yıldır rahatsız ediyordu ve giderek kötüleşiyordu, ancak bunu çok az kişiye söylemişti.

Bir sabah Walker yerel bir radyo söyleşi programını açtı ve Avustralasya'da medyumluğunu göstermek için turneye çıkan İngiliz medyum ve şifacı Doris Collins ile yapılan bir röportajı dinledi. 23 yaşındaki genç hemen radyo istasyonuna gitti - burada başarıları hakkında sık sık röportajlar veriliyordu - ve onu görür görmez Doris Collins diz probleminden bahsetti. 'Bayan Collins ellerini omurgamın ve dizleri,' dedi daha sonra bir gazeteciye. 'Parmak uçlarından gelen titreşimleri hissettim! Garipti. İnanılmazdı. Sonra, yaklaşık beş dakika sonra, ayağa kalkmamı istedi ve artık acım yoktu! Sonraki cumartesi 400 metreyi 15 kez koştum. Dizim ağrıyacak olsaydı, o zaman ağrırdı. Ertesi gün 17 mil koştum. Hiç sorun değil!'

Sonuç olarak, Walker Ağustos 1975'te büyük bir atletizm etkinliğinde yarışmak için İsveç'in Göteborg şehrine uçtuğunda, ruhsal şifa sayesinde her zamankinden daha iyi koştuğunu bilerek bunu yaptı. Aslında, inanılmaz bir şekilde üç dakika 49,4 saniyede koşarak, mil için eski dünya rekorundan 1,6 saniye kırparak doğrudan rekor kitaplarına girdi.

Başarılı ruhsal şifaların binlerce benzerinin bildirilmediğini düşünüyorum.

1 Harry Edwards, *Jack Webber'in Medyumluğu,* Rider ve Şirketi (1940).

2 Harry Edwards, *Arnold Clare'in Medyumluğu,* Rider &C Co. (1941).

3 Harry Edwards, *Otuz Yıllık Ruhsal Şifacı* , Herbert Jenkins (1968).

4 Eileen Drewery, *Neden Ben?,* Hodder Headline (1997).

5 Roy Stemman, *Şifacılar ve Şifa,* Piatkus Books (1999).

9 Trans Şifası

Bu şifa biçiminde trans medyumunun bedeni bir ruh tarafından ele geçirilir ve hastalar sorunları hakkında ruha danışırlar. Bu süreci daha ayrıntılı olarak anlatmadan önce, trans şifasının çeşitli biçimlerde, en erken günlerinden beri ruh iletişiminin ve Spiritüalist hareketin önemli bir yönü olduğunu kabul etmek önemlidir. Aslında, medyumluk yoluyla modern Spiritüalizm'in doğduğu kız kardeşlerden biri olan Leah Fox'un, karısının şiddetli ve rahatsız edici bir öksürükten etkilendiğini söyleyen EW Capron adında bir ziyaretçisi olduğu bildirilmiştir.

Büyülenmiş medyum şöyle dedi: "Rebecca'nın öksürüğünü iyileştireceğim." Bayan Capron'un doğru bir tanımını yaptıktan sonra Leah Fox aracılığıyla konuşan ruh onun iyileştiğini ilan etti. Eve döndüğünde, kocanın karısını "son derece iyi" bulduğu ve sorunun bir daha asla tekrarlanmadığı söylenir. Bu anekdotsal anlatım ikna edici değildir. Bunu sadece trans şifasının yeni olmadığını belirtmek için alıntılıyorum.

Yirminci yüzyılda, İngiliz temsilcileri arasında, Yerli Amerikalı ruh rehberi 'Running Water'ın medyum yüz yaşına gelene kadar şifa vermeye devam ettiği dikkate değer bir kadın olan Nan Mackenzie de vardı. İyi bilinen bir diğer trans şifacısı olan Fred Jones da, yerinde bir şekilde 'Medicine Man' olarak adlandırılan bir Yerli Amerikalı ruh rehberi tarafından kontrol ediliyordu. Birçok dikkate değer şifa ürettiler, ancak ruh rehberlerinin kimlikleri şifaya göre ikincildi. Öte yandan William Lang, kimliği onu tanıyan kişiler tarafından doğrulanabilen bir cerrahtı *ve* George Chapman aracılığıyla iletişim kurduğunda tam olarak olan şey buydu.

Chapman-Lang ortaklığı bu nedenle bize sadece öteden etkilenen ruhsal şifa için değil, aynı zamanda ölümden bireysel olarak kurtulma için de kanıt sağlar. Bu nedenle, biraz ayrıntılı olarak anlatılmaya değer bir hikayedir.

Chapman-Lang ortaklığının çalışma biçiminde, daha önce tartıştığım şifacılarla karşılaştırıldığında büyük bir fark vardır. Chapman, vücudu Lang'ın ruhu tarafından birkaç saatliğine ele geçirilen bir trans medyumudur ve bu esnada hastalar sorunları hakkında ölü cerraha danışırlar. Bir muayene

yatağına uzanırlar -ki bu aslında Lang'ın dünyevi yaşamı boyunca ona aitti- ve muayeneden sonra ellerini koyarak değil, ruh operasyonları gerçekleştirerek durumlarını tedavi eder.

Cerrah ve medyum

William Lang ile ilk kez 40 yıl kadar önce konuşmuştum. Heyecan verici ve merak uyandırıcı bir karşılaşmaydı. O zamandan beri kendisiyle birçok kez konuşmuş ve onu bir arkadaş olarak görmüş olsam da, her karşılaştığımızda beni saran o inanılmaz duygudan hâlâ kurtulamıyorum. Sonuçta William Lang 67 yıl önce öldü. Kendi zamanında, Londra'da gelişen bir özel muayenehanesi ve yoğun hastane taahhütleri olan tanınmış bir cerrah ve göz uzmanıydı. George Bernard Shaw hastalarından biriydi ve William Morris iyi bir arkadaştı.

Küçük, sakallı, gözlüklü bir adam olan Lang, Londra'daki ünlü Middlesex Hastanesi ile uzun ve mutlu bir ilişkiye sahipti ve hastalara ameliyat yapma ve bakım verme günleri sona erdiğinde birkaç yıl boyunca orada ders vermeye ve gösteri yapmaya devam etti. Sonunda tüm tıbbi işlerini bıraktı ve 1937'de 84 yaşında ölmeden önce uzun yıllar emeklilikte geçirdi.

William Lang'ın hikayesi orada bitmeliydi - eğer son perde inmiş olsaydı - ama bitmedi ve ölüm dediğimiz değişimden sağ kurtulan şefkatli cerrah, öbür dünyadan gelen hastaları tedavi etmeye devam etmek istediğine karar verdi. Bunu yapmak için, çalışabileceği bir şifacıya ihtiyacı vardı. Bilmiyoruz Bu seçimin nasıl bir süreç gerektirdiğini merak ediyor ama seçtiği kişi, şehrin yoksul bir semtinde büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülen George Chapman adında bir Liverpoolluydu.

George Chapman

Lang öldüğünde George Chapman sadece 17 yaşındaydı. Yolları hiç kesişmemişti ve birbirlerinin varlığından habersizlerdi, ancak aralarında güçlü bir ruhsal ortaklık gelişmek üzereydi ve bu da dünya çapında binlerce insana fayda sağlayan iki dünyalı bir şifa misyonuyla sonuçlandı.

George Chapman, okuldan ayrıldıktan sonra birçok işte çalıştı. İrlanda Muhafızlarına ve ardından Kraliyet Hava Kuvvetlerine katılmadan önce kasap, garaj işçisi ve profesyonel boksördü. RAF Halton'da görevlendirildi, Margaret adında yerel bir kızla evlendi ve RAF'tan ayrıldıktan sonra İtfaiye Tugayına katıldı ve Aylesbury'ye yerleşti. İlk çocukları olan Vivian adında bir kızları ne yazık ki bir ay içinde öldü. Bu ani yas, Chapman'ı yaşam ve ölüm hakkında cevaplar aramaya ve Spiritüalizmi araştırmaya yöneltti. Medyumluk potansiyelini keşfetmesi uzun sürmedi. Çeşitli ruhlar tarafından büyülenmişti, bunlardan biri kendini William Lang olarak tanıttı ve hastaları iyileştirmek için geri döndüğünü söyledi. Lang ve Chapman iyi bir çalışma ilişkisi kurduktan sonra ölen cerrah kendisi hakkında daha fazla şey açıkladı ve doğrulama yapılmasını sağladı. Yine de yardımını isteyen çoğu insan onun söylediği kişi olup olmadığını kontrol etmekle ilgilenmiyordu. Sadece iyileşmek istiyorlardı.

Diş hekimi Joe Miron'un eşi olan Barrie Miron'un, diş çekimi sonrası damağının hasar görmesi ve diş tedavisine yanıt vermemesi üzerine Lang tarafından başarılı bir şekilde tedavi edilmesi gibi, birçok başarılı iyileşme vakasından bahsetmem kolay olurdu.

Cerrahlar kötü huylu beyin tümörünün sadece küçük bir parçasını çıkaramayınca kendi doktoru tarafından William Lang'a yönlendirilen Parisli bir mağaza görevlisi Joseph Tanguy'un vakası hakkında ayrıntılı bir rapor verebilirim. Karısına altı ay ömrü kaldığı söylendi, ancak Lang'ın ruh ameliyatından sonra tümör küçülmeye başladı ve sonunda tamamen kayboldu.

İsviçreli bir sanatçı olan M. Salvaen, William Lang'ın müdahalesi için minnettar olmak için bir nedene sahip. Her iki gözündeki kataraktlar artık resim yapmasını imkansız hale getirdikten sonra Dr. Guinvarch tarafından ölü cerrahı görmeye götürüldü. Ölü göz cerrahı tarafından ameliyat edildikten sonra sanatçı fırçalarını ve boyalarını alabildi ve görme yeteneği sabitlendi.

Bu tür tanıklıklardan bolca var. Fransa'da iki günlük bir süre boyunca tedavi edilen 121 hasta üzerinde bir anket yapıldığında, yalnızca birinin iyileşme bildirmediği bulundu. Chapman ve Lang hakkındaki kitaplarda bulunabilecek

birçok olağanüstü iyileşme vakası var. Ancak benim yapmayı planladığım şey, bu olağanüstü medyumsal ortaklığın sağladığı ölümden sonraki yaşam kanıtlarına odaklanmak.

William Lang beni nasıl ameliyat etti

George Chapman ve William Lang ile ilk görüşmem 1960'ların başındaydı ve hiçbir tıbbi sorunum olmamasına rağmen ölmüş cerrahtan beni muayene etmesini istedim. Bunu, nasıl çalıştığını görmek için yaptım. Benden önceki yüzlerce hasta gibi, loş ışıklı muayene odasındaki muayene masasına uzandım ve Chapman'ın gözlerini sıkıca kapatarak ellerini üzerimde sallamasını ve William Lang'ın ruhunun onun aracılığıyla konuşmasını izledim.

O zamanlar kırklı yaşlarının başında olan Chapman, trans halindeyken belirgin şekilde farklı bir şekilde konuşuyordu. Lang'ın konuşma tavırları ve dil kullanımı, 19. yüzyılın başlarında yaşamış ve çalışmış, kültürlü, iyi eğitimli bir profesyonelden beklediğim türdendi. Yüzyılda. Yıllarca hastaları tedavi ederek hastaya yaklaşma alışkanlığı edinmiş bir doktorun çekiciliğine sahipti.

William Lang muayenesini tamamladı ve gelecekte bir noktada gözyaşı kanallarımda sorun yaşayabileceğime dair bir belirti dışında her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Bu nedenle onları düzeltecekti. Parmaklarının yüzümün birkaç santim yukarısında çalışmaya başladığını izledim. Parmaklarını şıklattığında görünmez eller tarafından kendisine uzatılan cerrahi aletleri tutuyor gibiydi, ancak elleri boştu. Hiçbir şey hissetmedim ve ameliyat tamamlandığında ameliyat edildiğime dair görünür bir işaret yoktu. Ancak William Lang'a göre, eterik bedenim (fiziksel ve ruhsal bedenler arasında aracı görevi görür) daha sonraki yıllarda başıma gelecek bir sorundan kurtulmak için tedavi edilmişti.

Bu bir aldatmaca mıydı? Chapman, bu şifa seanslarında blöf yapmak için yeterli tıbbi terminolojiyi öğrenmiş zeki bir aktör müydü? Yoksa gerçekten ölü bir cerrah tarafından ameliyat mı edilmiştim? Son olasılığın o kadar saçma göründüğünü itiraf ediyorum ki, zihnimin başa çıkabileceği en kolay açıklama dolandırıcılıktı. Ancak bir şey ilgimi çekti. Bildiğim kadarıyla gözyaşı

kanallarımda bir sorun yoktu - ancak annem çok sorun *yaşamıştı* , kanalları yapay olanlarla değiştirmek için ameliyata ihtiyaç duyacak kadar. Ablası da aynı ameliyatı olmuştu. Yani bu açıkça nadir görülen bir genetik zayıflıktı ve ileride buna yatkın olabilirdim. Hala kendi gözyaşı kanallarıma sahip olduğumu bildirmekten mutluluk duyuyorum!

Ölen cerrahın kızıyla karşılaşmalar

Yıllar geçtikçe hem Chapman hem de Lang ile olan dostluğum gelişti ve medyumla birkaç kitapta işbirliği yaptık. [1] Ayrıca bana bir zamanlar göz cerrahına ait olan eşyaların bulunduğu Lang Müzesi gösterildi ve ölen cerraha danışan bazı önemli hastaların olduğunu öğrendim - ancak onları teşhis etme özgürlüğüm yok.

Chapman'ın çoğu insandan sakladığı bir sır daha vardı 1977'ye kadar. O yılın Mayıs ayında beni arayıp teyzesi Lyndon'ın kuzey Londra'daki bir huzurevinde öldüğünü söyledi. Düşmesinden sonra geçirdiği kısa hastalık sırasında 94 yaşındaki hanımı düzenli olarak ziyaret etmiş ve son 30 yıldır birlikte geçirdikleri zamanları konuşarak yatağının başında oturmuştu. Ama teyzesi onun teyzesi değildi. Aslında hiç akraba değillerdi, ancak teyzesi ona bir oğul gibi bakıyordu ve o da ona normalde bir anneye duyulan sevgiyle bakıyordu. Dikkat çekici gerçek şu ki, o, onun aracılığıyla konuşan cerrahın kızı Marie Lyndon Lang'dı ve o trans halindeyken ona 'Baba' diye hitap ediyordu.

Başka Bir Dünyadan Cerrah adlı kitabımızda tüm hikayeyi açıkladık . George Chapman'ın şifa yetenekleri basında yer almaya başladı ve bunun sonucunda 1946'da Bayan Connie Newey'den Aylesbury'den Güneybatı Birmingham banliyösü Edgbaston'a seyahat edip 12 hastaya şifa vermesi için davet aldı. Connie Newey'nin açıklamadığı şey, William Lang'i dünyadaki yaşamı boyunca tanıdığıydı. O ve kız kardeşi Bayan Nora Hanson, William Lang'in hastası olan annelerini birkaç kez onu görmeye götürmüşlerdi. Aileyle başka bir bağ daha vardı, çünkü Nora Hanson'ın kocası, Birinci Dünya Savaşı sırasında ikisi de Fransa'da görev yaptıkları sırada Lyndon Lang ile tanışmış ve arkadaş olmuştu.

George Chapman, şifa seansı için Hagley Road'a vardığında bu tarihin hiçbirini bilmiyordu. Transa girer girmez, grup Dr. Lang'e -dünyadaki

hastalarının her zaman cerraha seslendiği gibi- kimliği hakkında sorular sordu. Verdiği cevaplar, iddia ettiği kişi *olduğundan şüphe duymamalarını sağladı* , ancak artık başka bir dünyada yaşıyordu. Bir süre sonra, Bayan Nora Hanson Chapman'a şu tanıklığı yazdı:

Bay Lang dünyada çalışırken annemle birlikte gözleriyle ilgili danışmaya gittim. Orada, danışma odasında annemin gözlerini muayene ederken onu izledim; ona yardım ediyor ve ne yapması gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunuyordu. Kızı benim çok iyi bir arkadaşımdı. Onu sık sık evlerinde ziyaret ederdim. Oğlu, Şu anda ruhsal olarak yaşayan ve Dr. Lang'e şifa vermede yardımcı olan Basil de benim bir arkadaşımdı. Basil Lang ve eşiyle Londra'daki dairelerinde kaldım. Dr. Lang ile ruhsal olarak tanıştığımda bu benim için gerçekten harika bir deneyim. Yardımsever, arkadaş canlısı ve nazik. Annem ve benim ona yaptığımız profesyonel ziyareti ve diğer birçok kişisel anıyı konuştuk. Şu anda Dr. Lang ile yaptığım konuşmalar, geçmişte tanıdığım Bay Lang ile konuştuğumu anlamamı sağladı.

Lyndon Lang, babasının ruhunun geri döndüğünü ve iletişimin gerçekliğini yargılayacak kadar iyi tanıyan orada bulunanların kararlarında oybirliği içinde olduklarını duymadan çok geçmedi. Chapman ile Aylesbury'de özel bir görüşme ayarlayarak bunu kendisi öğrenmeye karar verdi. Aldatmacaya başvurmadı: medyuma yazdığında kim olduğunu söyledi. Babasının gerçekten medyum aracılığıyla iletişim kurduğunu ve Chapman'ın başka hiçbir kaynaktan araştıramayacağı şeyleri ona söyleyebileceğini düşündü.

Böylece 1947'de, William Lang'in ölümünden on yıl sonra, 64 yaşındaki kızı kendini onunla tekrar konuşurken buldu. Kızının onun ve hayatlarındaki ortak olayların hatırası hala çok berraktı, bu yüzden nüfuz edici ve kişisel sorular sordu, o da hepsini eksiksiz ve tereddüt etmeden cevapladı. Sansasyonel bir hikaye olurdu, ancak Lyndon Lang tanıtımın onun mutlu hayatını da bozacağını biliyordu. Spot ışıklarının altında olmak veya inananlar ve şüphecilerden gelen sürekli sorularla uğraşmak istemiyordu. Chapman onun isteklerine saygı duyuyordu. Arkadaşlıkları 30 yıl sürdü, bu süre zarfında Chapman'ın

medyumluğu aracılığıyla birçok kez William Lang ile konuştu. Doksanlarına geldiğinde, sağlığı kötüleşti ve görme yeteneği zayıfladı, babasına ruhlar aleminde katılmasının uzun sürmeyeceği açıktı.

Chapman ve ben, William Lang'ın şifa hizmetlerine o ülkede çok fazla talep olduğu ve çok sayıda tıp uzmanının çalışmalarını desteklediği için, Fransız pazarı için bir kitap üzerinde işbirliği yapmaya yeni başlamıştık. Bu planı Lyndon ile görüştü Lang ve onun şaşkınlığına göre, bir şeyler veya kitap yazmak istediğini söyledi. Kitap basıldığında artık Dünya'da olmayacağının farkındaydı. Chapman'a dikte edilen ancak Marie Lyndon Lang tarafından imzalanan tanıklığı şöyledir:

öğrendim. George , babamın eski meslektaşlarıyla tanışmak için evime davet edildi. Babama yalnızca onun bilebileceği şeyler hakkında birçok soru sorduk. Tüm cevapları biliyordu ve daha da iyisi, karşılığında sorular sordu. Bazı soruları biz cevaplayamadık. 1947'de George, benimle ve yaşlı doktorlardan oluşan bir grupla bir sözleşme kabul etti. Geriye kalan tek kişi benim... Bu kitabın tüm okuyucularına, George Chapman'ın bedeni aracılığıyla ameliyat yapan William Lang'ın şüphesiz babam olduğunu içtenlikle söyleyebilirim.

Onun ifadesi, başlangıçta planladığımızdan çok daha kapsamlı bir kitap yazmamızı sağladı ve ayrıca Chapman'ın doktorlar veya kısa tanıklıklar yazmaya istekli tanınmış hastalar için tuttuğu özel bir ziyaretçi defterinde değindiği başka bir hikayenin kapağını da açtı. Lyndon Lang ilk girişi yapmak istemişti. Şöyle yazıyor:

Bu küçük deftere ilk yazan ve George Chapman'ın ilk olarak 1947'de dairemi ziyaret edip bana, arkadaşlarıma ve kardeşimin tıp akranlarına seanslar verdiğini kayda geçiren kişi olmak istiyorum. Hepimiz George'u ve babam William Lang'i sorguladık ve test ettik ve George Chapman aracılığıyla konuşan ve William Lang olduğunu iddia eden kişinin şüphesiz babam olduğu sonucuna vardık. George, 1956'da George'a verilen ve benim vefatıma kadar açılmaması gereken mühürlü bir zarfın içinde isimleri bulunan bir grup tıp adamıyla

yapılan bir sözleşme kapsamındaydı. O zamandan beri George, babayla konuşmak ve şifa almak için kalan birkaçımız için her iki haftada bir Londra'yı ziyaret etme beyefendilik anlaşmasını yerine getirdi. Babam William Lang'ın bugün hala hayatta olduğu, ruh dünyasından çalışmalarına devam ettiği ve insanlığın sağlığına kavuşması için elinden gelenin en iyisini yaptığı bir gerçektir.

1956'dan sonra George Chapman, İtfaiye Tugayı'ndan ayrılıp kendini tam zamanlı olarak trans medyumluğuna ve şifaya adadı ve Teyze Lyndon'a ve tıbbi gruba olan bağlılığı -çoğu kadın, 1928'de zatürreden ölen Basil Lang'ın meslektaşlarıydı- haftalık oldu ve 20 yıl daha devam etti. Yazılı ifadeleri sağlamanın yanı sıra, çok özel bir kişi olan Lyndon Lang, Chapman'ın medyumluğu aracılığıyla ölmüş babasıyla konuşurken kısa bir süre filme alınmasına izin verdi ve filmler artık şifacının kapsamlı arşivlerinde yer alıyor.

Diğer akrabalardan teyit

William Lang'in ailesinin diğer üyeleri, George Chapman'ın medyumluğu aracılığıyla geri dönenin ölen cerrah olduğunu doğruladılar. Bunlardan biri, 1974'te büyük tirajlı Fransız dergisi Paris Match için yazan bir gazeteciye hikayesini anlatmaya karar veren William Lang'in torunu Susan Fairtlough'du. *Chapman* -Lang ortaklığı hakkında bir makale araştırmak için İngiltere'ye geldi ve Fairtlough'ları Surrey'deki evlerinde ziyaret etti. Susan, çocukken büyükanne ve büyükbabasıyla Londra'daki evlerinde birçok kez çay içmeye götürülmüştü ve William Lang'i çok net hatırlıyordu. Robert Barrat'a şunları söyledi:

İşte bu yüzden, altı yıl önce [1968], bir şifacının büyükbabammış gibi davrandığını duyduğumda, bunu iğrenç buldum. Bu gazeteci Hutton'ı aradım [joe Hutton şifa ortaklığı hakkında bir kitap yazmıştı [2]] ve ona: 'Bu şarlatanı şaşkına çevireceğim' dedim. Bu Chapman denen adamdan bir randevu aldım. Bu amaçla bir teyp almıştım ve orada St Bride's, Aylesbury'deydim. Büyük dehşetime, daha doğrusu şaşkınlığıma rağmen, bu odadaki adam tartışmasız büyükbabamdı. Fiziksel olarak o değildi, ama sesiydi... Davranışı. Tartışmasızdı.

Benimle konuştu ve çocukluğumun kesin olaylarını hatırladı. Ve o kadar etkilendim ki söyleyebildiğim tek şey, 'Evet, büyükbaba. Hayır, büyükbaba.' oldu. o kadar güçlü bir şekilde etkilendim ki, aslında asla geri dönmedim Aylesbury'ye. Ancak George Chapman evimizi ziyarete geldiğinde, bir medyum olarak kalitesini doğrulayan bir fenomen meydana geldi. Burada büyükbabama ait olan üç nesne var. Chapman evin içinde yürüdü ve onları hemen tanıdı.

Susan Fairtlough bu röportajın yayınlanmasından beş ay sonra vefat etti ama ben daha sonraki röportajlarımda kocası Andrew ve kızı Amanda ile yaptığım röportajlarda bu röportajın doğruluğunu ve çok daha fazlasını teyit edebildim.

Tanıklığını ekleyen diğer aile üyesi, William Langs'ın torununun torunu olan Gavin Dunlop'tur. Güney Afrika'da yaşarken, Chapman-Lang ortaklığına uzaktan ilgi duymuş ve medyumla düzenli olarak yazışmıştır. Daha sonra, 1978'de İngiltere'deki Chapman'ı ziyaret etmiş ve dönüşünde "çok sayıda tanıdık mobilya, resim, kitap vb. parçasını tekrar görmek ve bunları uzun zaman önce hatırlamak - ve daha yakın zamanda Lyndon Lang'ın günlük kullanımda olanlarını hatırlamak çok eğlenceliydi" diye yazmıştır.

Ancak Dunlop, insanların yıllar boyunca bu mecraya verdiği William Lang'ın birçok portresinin -çoğunlukla siyah beyaz fotoğraflara dayalı- ona adalet sağlamamasından dolayı hayal kırıklığına uğradı. Bu yüzden yetenekli bir sanatçı olan Duncan, Chapman'ın evinde gururla yer edinen çok daha iyi bir benzerlik üretti. Tam olarak torununun onu 1920'lerden hatırladığı gibi. Ve ihtiyacımız olduğunda, Dr. Lang ile bir konsültasyon veya uzaktan şifa için her zaman size başvurabileceğimizi bilmenin çok rahatlatıcı olduğunu kişisel olarak ekledi.

Bu dikkate değer iki dünya bulmacasının Marie Lyndon Lang'ın ölen babasının ruhunun geri dönüşünü kabul etmesini destekleyen ve Gavin Dunlop'un Chapman'ın evine yaptığı ziyarette bu kadar çok mobilyayı neden tanıdığını açıklayan son bir parçası daha var. Bu, 22 Eylül 1964'te 81 yaşındayken hazırladığı ve imzaladığı vasiyetinde bulunabilir. Birçoğu Lang'a ait olan tüm kişisel eşyalarını Chapman'a bıraktı ve miras bıraktıktan sonra Royal Society of

Medicine gibi kişilerden ve Mütevelli Heyetlerine çeşitli diğer ödemeler ve yatırımlar yapmaları talimatını vererek, mirasının geri kalanını 'bu mirası iyi değerlendireceği konusunda güven içinde' trans şifacısına miras bıraktı. Bu, babasının çalışmalarını yalnızca Birleşik Krallık'ta değil, aynı zamanda birçok başka ülkede de sürdürmesini sağladı.

Seksenlerine geldiğinde George Chapman Galler'de yarı emekli olarak yaşıyordu, ancak ayrıcalıklı birkaç kişi hala ara sıra Lang ile onun inanılmaz medyumluğu aracılığıyla konuşma ve 6 yıldır ruh dünyasından hastalara yardım eden ölü cerrahtan şifa alma fırsatına sahip. Ancak şifa talep eden hastaların çoğu, karısı ve ailesiyle Machynlleth'te yakınlarda yaşayan sol Michael'a aktarılıyor. Bir trans medyumu olmasa da Michael Chapman - babası gibi - Lang'ın oğlu Basil liderliğindeki büyük bir ruh yardımcıları ekibinin desteğine sahip.

George Chapman'ın şifa misyonu, 9 Ağustos 2006'da vefatıyla sona erdi ve şifa çalışmalarını Michael sürdürdü.

Chapman ve Lang'a benzer şekilde çalışan, hastaların eterik bedenleri üzerinde çalışan bir ruh rehberine sahip başka trans şifacıları da vardır. Genellikle etkileyici sonuçlar üretirler ve ruhsal şifanın büyümesine kendi benzersiz katkılarını yaparlar. Ancak bu bölümü tamamen George Chapman ve William Lang'a adadığım için özür dilemiyorum, çünkü yalnızca şifa için değil, aynı zamanda mezardan sonra devam eden varlığımız için de bu kadar güçlü kanıt sağlayan başka iki dünya ilişkisi bilmiyorum. Ve William Lang'a göre bu, onun ruhsal dönüşünün ana hedeflerinden biridir. Bu benzersiz bir öneme sahip bir durumdur ve yirminci veya yirmi birinci yüzyıldaki ruhsal iletişimin hiçbir incelemesi onsuz tamamlanmış sayılmaz.

1 George Chapman ve Roy Stemman, *Başka Bir Dünyadan Cerrahlar: Olağanüstü Karşılaşmalar , WH Allen (1978).*

2 Joe Bernard Hutton, *Şifalı Eller,* WH Allen (1966).

10 Psişik Cerrah

Hindistan, birçok mucizeyi gerçekleştirebilen fakirleri ve din adamlarıyla ünlüdür; ancak bu alt kıta, Rahip Alex Orbito ile kıyaslanamaz. Bu yüzden, Filipinli medyum cerrah, Nisan 2002'de olağanüstü güçlerini sergilemek için Hindistan'ı gezdiğinde büyük bir sansasyon yaratmıştı.

Önceki bölümde anlatılan George Chapman gibi medyumlar, bir ruh cerrahının hastanın eterik bedeni üzerinde ameliyat yapmasını sağlarken, Alex Orbito gibi psişik cerrahlar gerçek ameliyatlar gerçekleştiriyor gibi görünüyor. Ellerini bir hastanın bedenine daldırıyorlar, kan akıyor ve bir tümör veya hastalıklı madde çekiliyor; sonra yara mucizevi bir şekilde kapanıyor ve alan pamukla siliniyor, hiçbir iz kalmıyor. Eğer gerçekse, bu parlak ışıkta gerçekleştirilen fiziksel fenomenlerin şaşırtıcı bir gösterisidir ve ruhların dünyamızla ne ölçüde etkileşime girebileceğini gösterir. Eğer sahteyse, çok sayıda yetenekli gözlemciyi kandıran parlak bir el çabukluğudur. Ama belki de bazıları, bunun bir şekilde ikisinin bir kombinasyonu olduğunu öne sürüyor.

Hindistan'da bir psişik şifacı

Alex Orbits'in hikayesi ve Hindistan'daki deneyimleri, kökenleri bakış açınıza bağlı olarak önemli veya iğrenç olarak kabul edilebilecek bir olguyu anlamlandırmaya çalışırken karşılaştığımız ikilemi özetliyor. 25 Kasım 1940'ta Manila yakınlarında, annesi Filipinler Spiritüalist hareketinin kurucularından Alex Orbito, kaderinin farkına erken yaşta, o zamandan beri kendisine rehberlik eden bir ruhsal ses aracılığıyla vardı.

Orbito artık Filipinler'in önde gelen medyumlarından biri ancak her yıl 300 güne kadar dünyayı gezerek geçiriyor. 1990'dan beri medyumluk yeteneklerini göstermek için 70 ülkeyi ziyaret etti, bunların arasında Oscar ödüllü aktris Shirley MacLaine ve Kaliforniya'daki evinde Hollywood'daki arkadaşlarından bazılarının medyumluk ameliyatını yaptığı Amerika Birleşik Devletleri de var. MacLaine bu deneyimi paranormal olaylar üzerine yazdığı birçok kitaptan birinde anlattı. [1] Suudi kraliyet ailesinin üyeleri ve Hindistan'ın en çok hayranlık duyulan şarkıcılarından biri olan Jagit Singh - 'gazel kralı' - psişik

cerrah olarak otuz yıldan fazla bir süre boyunca tedavi ettiğini iddia ettiği bir milyon kişi arasında.

Filipinli medyayı Hindistan'a davet edenler arasında, tek bakışta sahte bir şeyi tespit edebilmesi gereken Devarayapuram Ramasam Karthikeyan da vardı. Karnataka eyaletinin istihbarat şefi olan eski bir polis memuru, ardından Haydarabad'daki Merkez Rezerv Polis Kuvvetleri güney sektörünün müfettişi ve Merkez Soruşturma Bürosu'nun (CBI) Ortak Müdürü olan DR Karthikeyan, Mayıs 1991'de eski Hindistan başbakanı Rajiv Gandhi'nin suikastını soruşturan Özel Soruşturma Ekibi'nin (SIT) başına getirildi. Onun liderliğinde, SIT suça karışan 26 suçluyu tespit etti ve hepsi suçlu bulundu.

1998'de CBI şefi olarak emekli olduktan sonra Karthikeyan, Delhi merkezli Ulusal İnsan Hakları Komisyonu'nda genel müdür (soruşturmalar) olarak atandı. Bu görevinden ayrıldığından beri Hindistan'da ve yurtdışında maneviyatı teşvik etmede aktif olarak yer aldı. İtalya'nın Grosseto şehrine yaptığı bir ziyaret sırasında Alex Orbito ile şans eseri bir görüşme yaptı ve çıplak elle yapılan ameliyatını yakından gördü. Psişik cerrah ona 'çok basit, mütevazı ve dindar' olarak izlenim bıraktı.

Orbito, Karthikeyan'ın 'olağanüstü pozitif aurasına ve ruhsal enerjisine' yanıt vererek onu bir etkinliğe katılmaya davet etti. Manila'daki şifa festivali. Karthikeyan, ruhsal şifa hakkında hiçbir şey bilmediği gerekçesiyle reddetti, ancak sonunda kendisine özel bir onur konuğu olacağını söyleyen birkaç e-posta aldıktan sonra kabul etti. Psişik cerrah hakkında herhangi bir şüphesi varsa, festivale vardığında kendisine tanıtılan delegelerden biri tarafından kesinlikle giderilmiş olurdu.

Ferdinand Marcos'un diktatörlüğünü deviren 1986 Halk Gücü Devrimi'nin askeri kahramanı ve 1992'den 1998'e kadar Filipinler'in başkanı olan Fidel Valdez Ramos, Alex Orbito'nun en sadık destekçilerinden biridir. Marcos'un emrinde ülkenin ulusal polis gücü olan Filipin Polis Teşkilatı'nın başında görev yapmıştı, bu yüzden iki adam Manila'da buluştuğunda DR Karthikeyan ile çok ortak noktası vardı. Psişik cerrahın dört Hint şehrinde güçlerini göstermesi için bir davet kısa süre sonra geldi.

Alex Orbito nereye gitse tartışmalarla karşılaşıyor ve 2002'de Hindistan'a yaptığı dört şehirlik ziyaret de bir istisna değildi. Gazeteci Sudeshna Chatterjee'ye göre, tedavi görenlerin "sadece bir iğne batması, hafif bir yüzen his ve ameliyatı yapan doktordan yayılan bir enerji fışkırması" hissettiğini bildirdiği Mumbai'de iki gün geçirdi. Daha sonra Orbito, başka bir muhabir olan N. Bhanutej'e göre, Bangalore'a geçti ve "tanrılara ayrılmış terimlerle tanıtıldığı Bangalore'un seçkinlerinden oluşan büyük bir topluluğa" hitap etti. DR Karthikeyan, topluluğa, bir araştırmacı olarak başlangıçta şüpheci olduğunu ancak Filipinler'e gidip kendisi de ameliyat olduktan sonra ikna olduğunu söyledi. Bu arada, etkinliğin organizatörlerinden biri de Bangalore'daki Victoria Hastanesi'nde cerrah olan Dr. Ramesh Mahadev Tambat'tı . *Week'teki* (8 Eylül 2002) haber şöyle devam ediyordu:

merkezi olan Vidhana Soudha'da psişik ameliyatını gerçekleştirmeye davet edildi ; burada birkaç bakan ve yasa koyucu ameliyat masasına uzandı. Politikacıların telaşı ve Orbito'nun çıplak elleriyle ' ameliyat ' edildikleri fotoğraflar tanıtım kampanyasını tamamladı. Sonraki iki gün, Orbito yaklaşık 150 hastaya ameliyatını gerçekleştirdi... Le Meridian Oteli'nde düzenlenen şifa kampında... Orbito görünüşe göre ellerini karın içine daldırarak vücuttan ' olumsuzlukları' temizliyor. Olumsuzluklar kanlı pıhtılar olarak maddeleşiyor ve bunları bir çöp kutusuna atıyor. Ameliyat iki dakikadan az sürüyor. 'Kan' kağıt mendille siliniyor. Birkaç emekli yargıç, görevdeki bürokrat, doktor ve avukat bir mucize gördüklerine ikna olmuş durumda.

Ancak gazeteci, raporunun başlığında da belirtildiği gibi, aynı fikirde değildi: 'Filipinli Psişik Hintlileri Gezintiye Çıkarıyor'. Bu karar kısmen, kanserden ölmekte olan üç kız annesi 38 yaşındaki Amita Sharma'nın deneyimlerine dayanıyordu. 1998'de meme kanseri ameliyatı geçirdi. Üç yıl sonra kanser karaciğere ve ardından kalça kemiklerine yayıldı. Kalp ve damar cerrahı olan kocası Satish Chandra Sharma, Orbito'nun onun için son mucize şansı olduğunu biliyordu. Ancak, çok sayıda kişi Filipinli psişik cerrah tarafından tedavi edilmek istedi, bu yüzden Sharmalar başlangıçta reddedildi. Görme

engelli bir sanayici arkadaşı Chandrashekara Raju'nun müdahalesi günü kurtardı. Amita ile birlikte bekleme listesine alınmaları karşılığında Orbito'nun asistanlarına dört yıldızlı The Chancery Hotel'de ücretsiz konaklama verdi. Politikacılar hemen ameliyat edilmek üzere içeri alınırken insanlar tedaviyi beklerken kaotik sahneler yaşandı.

Bu arada, bir avukat Yüksek Mahkeme'de Orbito'nun psişik ameliyatlar yapmasının engellenmesi için kamu yararı davası açmıştı. Mahkeme, eyalet sağlık departmanının ameliyatı incelemesi ve rapor vermesi gerektiğine karar verdi ve baş sekreteri AKM Nayak, soruşturma yapmak üzere bir grup yetkiliyle geldi. Pek hoş karşılanmadılar ve tıp eğitimi bakanı AB Maalakaraddy tedavi için geldiğinde ve Janata Dal (United) kat lideri olan eski içişleri bakanı PGR Sindhia da geldiğinde, derinlemesine sorular sorma veya eyleme yakından bakma fırsatları neredeyse buharlaştı. Yasama Meclisi. Bürokratlar politikacıların isteklerine boyun eğmek zorundaydı.

Ayrıca, Dr. P-Janardhana Kao'nun, Hindistan Tabipler Birliği Karnataka şubesinin şarlatanlık karşıtı komitesi başkanı olarak, etkinliği durdurması için meydan okuduğu Bangalore polis komiseri HT Sangliana da oradaydı. Kao, "Senden başka herkes mutlu görünüyor. Bu bir inanç ve ilahi güç meselesi." diye cevap verdi. Ardından, gazete haberine göre, Sangliana da Orbito ile bir görüşme yaptı ve belindeki ağrının geçtiğini söyledi. Karnataka Ayurveda Kurulu'nun sicil memuru ve hükümet tarafından şarlatanları tespit etmek ve yargılamak üzere atanan tek memur olan Dr. Hanume Gowda da Bangalore etkinliğindeydi ve Polis Genel Müdürü VV Bhaskar'a koşarak Filipinli medyum cerrahı tutuklamasını istedi. Kendisine, bunun polis komiserinin sorumluluğu olduğu söylendi. Ancak Sangliana bunu duymak istemedi. "Orbito hiçbir zaman bir tıp adamı olduğunu iddia etmedi." diye cevap verdi. 'Adına 'Doktor' değil 'Rahip' ön eki eklenmiştir. Bu nedenle şarlatanlık nedeniyle tutuklanamaz.' (Bu arada, ünvanı Filipinler Hristiyan Spiritüalist Hareketi'nin bir rahibi olmasından gelmektedir.)

Görünüşe göre tedavi görmekten çok memnun olan ve muhtemelen fayda gören birçok kişi vardı. Amita Sharma ve kör sanayici Chandrashekara Raju,

ikisi de Orbito tarafından ameliyat edilmiş olmasına rağmen, aralarında değildi. Amita, MRI (manyetik rezonans görüntüleme) taraması için hastaneye döndüğünde, hala bir tümörü olduğu ve boyutunun değişmediği ortaya çıktı. Ve Raju hala kör. Hindistan'ın sağlık bakanı Kagodu Thimmappa, kısa süre sonra Filipinli medyum cerrahını sahte ilan etti ve sağlık bakanlığından sipariş ettiği raporu aldıktan sonra Yüksek Mahkeme, Orbito'nun tutuklanmasını emretti.

Ancak o zamana kadar Orbito Hindistan'ı terk etmiş ve Fidel Ramos'un, eski Filipinler başkanının, 1999'da açılışını yaptığı Giza'daki Büyük Piramit'in küçültülmüş, olağanüstü bir versiyonu olan, yakın zamanda inşa edilmiş olan Pangasinan'daki Asya Piramidi şifa merkezine geri dönmüştü. Büyük açılışı önemli bir olay haline getirmek için, bir Piramidin beş günlük uluslararası şifa festivaline ev sahipliği yapacağı sırada basın bülteni *ve* Seminer. Alex Orbito'nun başkanlığını yaptığı Filipin Şifacılar Çemberi üyeleri, çıplak elle cerrahi, manyetik şifa, diş çekimi, kaynar yağ terapisi, ruhsal okumalar, kristal şifa, şaka uygulamaları, kemik yerleştirme ve psişik danışmanlıklar gerçekleştirecek olan yabancı uzmanlardan oluşan bir grubu tamamlayacak.

Kafanız mı karıştı? Kulübe katılın

Alex Orbito'nun hikayesini okuduktan sonra kafanız tamamen karıştıysa, yalnız değilsiniz. Psişik operasyon geçiren hastaların birkaç santim uzağında duran ve kendi gözleriyle gördükleri kanıtlara inanıp inanmamaları gerektiğini hala bilemeyen kişiler tanıyorum - ve haklılar da. Sihirbazlar görünüşte mucizeler yaratarak iyi para kazanıyorlar ve çoğumuz numaralarını nasıl yaptıklarını göremiyoruz. Bunu yapmamız beklenmiyor. Belki de psişik cerrahi bir numaradan ibarettir. Bu soruyu ele almadan önce, size bu büyüleyici konu hakkında biraz daha bilgi vereyim.

Filipinler Şifacıları

Psişik cerrahi hakkında ilk kez, Harold Sherman'ın *'Wonder' Healers of the Philippines adlı resimli bir el yazması 1970'lerde Psychic News'e* ulaştığında duydum. Maurice Barbanell bir İngiltere baskısı yayınlamaya karar verdi ve

benden bunu düzenlemem istendi. Bir dizi psişik cerrah tarafından, ancak esas olarak Antonio (Tony) Agpaoa tarafından gerçekleştirilen operasyonların büyüleyici bir görgü tanığı anlatımıydı. Sherman, okuyucularını bazı gözlemciler tarafından ortaya atılan dolandırıcılık şüphesinden haberdar etmeye dikkat etti, ancak aynı zamanda birçok insanın psişik operasyonlarla iyileştiğine dair ikna edici kanıtlar da sundu.

Bu tür kitaplar ve televizyon belgeselleri psişik bir hale gelmişti ameliyatı uluslararası bir turist fırsatına dönüştürdü ve Tony Agpaoa yeteneklerinden çok para kazanan tek kişi değildi. Hastaları tedavi etmenin yanı sıra, Avrupa, Kuzey Amerika, Japonya, Avustralya ve Yeni Zelanda'dan gruplar organize eden kendi seyahat acentesi Diplomat Tours'u da yönetti. Agpaoa ayrıca 1967'de Amerika Birleşik Devletleri'nde güçlerini göstermeye karar verdi, ancak psişik cerrahiyle bağlantılı olarak dolandırıcılık suçlamasıyla suçlandı. Kefaleti ödeyip memleketinin güvenliğine geri döndüğünde 25.000 dolarlık kefaleti kaybetti.

Filipinler Tabipler Birliği ve hükümet Agpaoa'yı bir dolandırıcı ve şarlatan olarak kınadı, ancak bu binlerce Filipinli ve yabancı ziyaretçinin Manila'nın 250 kilometre kuzeybatısındaki Baguio Şehri'ndeki evine akın etmesini engellemedi, burası çoğu medyum cerrahının bulunduğu yer. Ancak Agpaoa hastalandığında meslektaşları yerine Baguio'daki doktorlara danıştı. Hatta San Francisco'daki bir hastanede apandisitini aldırdı ve oğlunu tedavi için Amerika Birleşik Devletleri'ne götürdü, ancak çocuk öldü. Tony Agpaoa'nın kendisi de 1982'de felç geçirerek öldü.

Muhtemelen bugün en ünlü Filipinli psişik cerrah — 400 kişinin çalıştığına inanılıyor — Ramon (daha yaygın olarak Jun olarak bilinir) Labo'dur. Büyük bir egoya sahip renkli bir karakterdir ve bir rapora göre, 1998'de hastalarından birinin kendisine karşı şikayette bulunmasının ardından Rusya'da kısa bir süre hapse atılmıştır. Televizyon sitcom'u Taxi'de Latka Gravas'ı oynayan komedi oyuncusu Andy Kaufman'ın *da* — yaşasaydı — hapse atılmasını istemiş olması mümkündür.

Kaufman, Haziran 1984'te kendisine ölümcül akciğer kanseri teşhisi konulduktan sonra Filipinler'e gitti. Yolculuğu, usulüne uygun olarak psişik

cerrahi gerçekleştiren Jun Labo'nun kapısına çıktı. Ameliyatın fotoğraflarını gördüm, bunlarda oyuncunun göğsünden bol miktarda kan ve doku çıkarılmış gibi görünüyor. Kanserin ortadan kaldırıldığının söylenmesini bekleyerek Los Angeles'a döndü, ancak hastane röntgenleri hiçbir cerrahi müdahale yapılmadığını gösterdi ve Kaufman iki ay sonra öldü.

Bu tür raporlar, görünüşe göre, Jun Labo'nun itibarına zarar vermemiş. Çok aranan bir psişik cerrah olmasının yanı sıra, Baguio Şehri belediye başkanı olarak iki kez seçildi. İlk iki yıllık dönem, Filipin vatandaşlığı sorgulandığında ve evlendikten sonra ikinci eşinin Avustralya vatandaşlığını benimseyip koruduğu iddiasıyla sona erdi. Sonunda Yüksek Mahkeme tarafından Filipin vatandaşı olarak yeniden kabul edildi ve Baguio Şehri belediye başkanı olarak tekrar seçildi. Şu anda (Nisan 2004) şehrin yaklaşan seçimlerinde Baguio belediye başkan yardımcısı olarak aday.

Avustralyalı tenis yıldızı ve Wimbledon şampiyonu Tony Roche, yardım için psişik cerrahiye başvuran bir diğer ünlüdür. Bu, sadece ağrıyan bir tendondan kaynaklanıyordu - profesyonel bir tenis oyuncusu için oldukça ciddi bir durum olsa da - ancak 40 yıldır pratik yapan bir diğer Baguio City şifacısı olan Placido Palitayan sorunu çözmeyi başardı. Ancak 1989'da Amerika Birleşik Devletleri'ne yaptığı bir ziyaret sırasında Placido Palitayan, Oregon'da tutuklandı ve sahte olduğu ortaya çıktı. Hastalarından insan parçalarının çıkarılmasını simüle etmek için inek organları kullanıyordu.

Psişik cerrahiyle ilgili sorunun boyutu, 30 yıl önce, 1974'te Donald F. Wright ve Carol Wright'ın, Filipinli şifacıları ziyaret etmek için turlar düzenleyen seyahat acentelerini soruşturan Seattle'daki bir ABD Federal Ticaret Komisyonu (FTC) duruşmasında ifade veren 48 tanık arasında yer aldığında iyi biliniyordu. Iowa'lı Wright'lar manyetik şifayla ilgileniyorlardı ve bir yıl önce psişik cerrahiyi incelemek için Filipinler'e gittiler. Gördüklerinin cerrahi değil hile olduğuna ikna oldular ve sonunda cerrahları tarafından hayvan parçalarını nasıl satın alacakları, nasıl saklayacakları ve hastaya nasıl aktaracakları öğretildi. FTC'nin dört yıllık incelemesi, 'psişik cerrahinin etkili olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamadığı' sonucuna vardı.

Wright kardeşler Filipinler'i ziyaret ederken, Minnesota'lı bir cerrah olan Dr. William A. Nolen da oradaydı ve Amerikan Tabipler Birliği'nin konuyu araştırmamasının yanlış olduğuna inandığı için psişik cerrahi konusunda kişisel deneyimler arıyordu. Maceraları hakkında yazdığı kitapta [2] bir Soruşturması sırasında gördüğü psişik cerrahların meziyetlerini önyargılı bir şekilde yargılamamak için çok samimi bir çaba gösterdi. Hatta Jose Mercado ve Placido Palitayan'ın elinden ameliyat bile geçirdi.

Gözlemlediği hileler arasında, Josephine Sison tarafından çıkarılan ve bir pamuk parçası olduğu ortaya çıkan bir 'apandis'; Jose Mercado tarafından gerçekleştirilen ve rahmin tavuk bağırsağından oluştuğu bir 'histerektomi'; ve Juan Flores tarafından, psişik cerrahiyi destekleyen emekli bir iş adamı olan Joaquin Cunanan'ın, şifacının doğru anda ürettiği bir köpek gözü aracılığıyla gerçekleştirilen bir gözünün çıkarılması vardı. Mercado'nun görünüşe göre Amerikalı cerrahtan çıkardığı bir 'tümör'ün, 'kan olduğu söylenen kırmızımsı bir sıvıya batırılmış yağ kümeleri' olduğu ortaya çıktı. Dr. Nolen şunları gözlemliyor:

yaptım . Akciğer, safra kesesi, apandisit, rahim ve çeşitli diğer organları çıkardım. Baş, boyun, göğüs, karın ve ekstremitelerde ameliyat yaptım. Ellerim vücudun tüm boşluklarına girdi. Ameliyat hakkında oldukça fazla şey biliyorum ve birini ameliyat ederken izlediğimde ne yaptığını değerlendirebiliyorum. Bu, psişik cerrahları gözlemleyen ve tedavi eden çoğu kişinin sahip olmadığı bir arka plandır. Ve Filipinler'deki iki haftam boyunca tekrar tekrar öğrendiğim gibi, psişik cerrahları doğru bir şekilde değerlendirmek için bir cerrah olarak deneyime sahip olmak neredeyse olmazsa olmazdır. Çok fazla ameliyat yapmadıysanız veya izlemediyseniz - çok fazla kan görmediyseniz - kolayca kandırılabilirsiniz.

İngiltere'de psişik cerrahi

Psişik cerrahi yalnızca diğer ülkelerde gerçekleşen bir şeydi ve ben bunu Britanya'da kendi gözlerimle görme fırsatını beklemiyordum. Ancak 1966'da Londra'ya, Lourival de Freitas'ın uzun boylu, zayıf bedeniyle geldi ve bir

tercümanla habersiz bir şekilde *Psychic News ofislerine uğradı. Editör* Maurice Barbanell meslektaşım Anne Dooley'den kendileriyle röportaj yapmasını istedi.

Brezilyalı medyum cerrah, Londra Belgravia'daki Büyük Britanya Spiritüalist Derneği'nin merkezinde güçlerini göstermeyi kabul etti ve bana bunu bildirme görevi verildi. Ayrıca, karşılaştığım en tuhaf olaylardan biri olan olayın 8 mm'lik bir filmini de çektim. Harry Edwards, George Chapman ve Gordon Turner da dahil olmak üzere Britanya'nın en iyi şifacıları ilk kez medyum ameliyatına tanıklık etmek için oradaydı. Maurice Barbanell ayrıca ameliyat edilecek birkaç Gönüllü bulmayı başardı. Biri mide kanserinden ölmekte olan ancak hastalığının ölümcül olduğunun farkında olmayan bir adamdı. Bir diğeri ise ünlü bir medyum sanatçı olan Marcel Poncin'in karısıydı.

Anlaşıldığı üzere, 'ameliyat' geçiren tek iki kişi onlardı çünkü Lourival de Freitas'ın tiyatro performansı ayrılan zamanın çoğunu alıyordu. Kısa süre sonra, kötü şöhretli imparator Nero'nun - baş ruh rehberinin - sigara içmesine, gitar çalmasına ve şarkı söylemesine ve (normal halinde görünüşe göre bir içki içmeyen) şişeden direkt viski içmesine hayran kalmıştı; bu, trans halini derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor gibiydi.

Mide kanseri olan adama yapılan operasyon, makasın ucundaki pamuk yünü ağzına tıkıştırmayı, onu kusturmayı ve bir kaseye tükürmesini sağlamayı içeriyordu. Bu arada Bayan Poncin, Woolworth's'tan diğer aksesuarlarla birlikte satın aldığım keskin, tahta saplı bir bıçağı göz kapağının altına sokmuştu. Büyülenmiş medyum bıçağı çıkardığında, ucundaki küçük bir nesne bir bardak suya düştü. Katarakt olduğu söylendi.

Garip, mide bulandırıcı ama tuhaf bir şekilde eğlenceli olan bu süreç, bir şeyden rahatsız olan büyülenmiş de Freitas'ın bıçağı odanın karşısına fırlatması ve bıçağın seçkin ama dehşete düşmüş gözlemcilerin başlarının üzerindeki ahşap panellere gömülmesiyle nihayet sona erdi. Ne yazık ki, kanser hastası adam birkaç hafta sonra vefat etti ve Bayan Poncin gözlerini kontrol ettirdiğinde Göz doktoru zaten bildiğini doğruladı: Görmesinde hiçbir değişiklik yoktu.

Orada bulunanların çoğu için bu, benim en büyük korkularımı doğruladı. Lourival de Freitas'ın 'psişik ameliyatı'. Ancak Anne Dooley, kendisinin gerçek bir ameliyat yaptığına tanık olduklarından emin olan diğer kişilerle röportaj yaparken, daha fazlasını öğrenmek ve belki de yıllardır çektiği ameliyat edilemez bronşektaziyi hafifletmek için bir ameliyat olmak üzere Brezilya'ya gitmeye karar verdi. Ameliyatının grafik fotoğraflarını ve çoğu insanı onun izinden gitmekten alıkoymaya yetecek kadar korkunç bir hikayeyi içeren büyüleyici kitabında , [Anne] yalnızca elde ettiği faydadan bahsetmekle kalmıyor, aynı zamanda paranormal bir şeyin kesinlikle gerçekleştiğini gösteren tanık olduğu diğer ameliyatları da anlatıyor.

Brezilya'da garip olaylar

Jose Arigo

Hepsinin arasında en ünlü Brezilyalı psişik cerrah olan Jose Arigo'nun hikayesi, karmaşık operasyonlar gerçekleştirebilen ruh kontrollü medyumların gerçekten var olduğunu öne sürüyor. Arigo (gerçek adı Jose Pedro de Freitas, ancak Lourival ile hiçbir akrabalığı yok) 1918'de ölen Alman doktor Dr. Adolphus Fritz'in ruhu tarafından trans halindeyken sterilize edilmemiş aletler kullandığı için 'paslı bıçağın cerrahı' olarak tanındı.4

Arigo, 1958 ve 1964'te yasadışı tıp uygulaması nedeniyle iki kez hapse girdi. İki buçuk yıllık ilk cezası, Brezilya Devlet Başkanı Juscelino Kubitschek'in affıyla kısa kesildi. Bunun nedeni, Arigo'nun tıp uzmanları onun için yapabilecekleri başka bir şey olmadığını söyledikten sonra Kubitschek'in kızının hayatını kurtarmış olmasıydı.

Jose Arigo, ulusal bir kahraman haline geldi ve aynı zamanda diğer büyük Brezilyalı, futbolcu Pele. Her sabah saat 7'de Congonhas do Campo'daki muayenehanesini açtığında onu görmek için genellikle 200 kişilik bir kuyruk olurdu, tedavi hızlı ve hatta bazen acımasızdı, ancak çok az kişi acı hissediyordu ve çok az kan vardı. Herkes psişik ameliyat geçirmedi; Dr. Fritz çoğuna, bazen semptomlarını bile sormadan, hızlı reçeteler yazdı. 'Sadece bir

'Sağ kulağıma bir ses geliyor ve ne diyorsa onu söylüyorum' diye açıkladı. 'Her zaman doğrudur.'

Hem medyum hem de ruh kontrolü gönüllü olarak soruşturma ekipleriyle işbirliği yaptı. Duyduğum en etkileyici tanıklıklardan biri, 1970'lerde Londra'da röportaj yaptığım Dr. Andrija Puharich'ten geldi. Bana, Jose Arigo'ya yaptığı kişisel bir ziyarette tanık olduğu şeyden o kadar etkilendiğini söyledi ki, 1963 ile 1968 yılları arasında New York Üniversitesi'nde kıdemli bir tıp araştırmacısıyken, fenomeni araştırmak ve filme almak için bir doktor ekibiyle geri dönmüş. Daha sonra deneyim hakkında şunları yazdı:

Bu insanlar öne çıktı - hepsi hasta. Birinin büyük bir guatrı vardı. Arigo sadece bir soyma bıçağı aldı, açtı, guatrı dışarı çıkardı, eline vurdu, açıklığı kirli bir pamuk parçasıyla sildi ve gitti. Neredeyse hiç kanamadı.

Psişik cerrahi filme alındı

Binlerce ameliyat, yoğun saatlerdeki bir tren istasyonuna benzettiği bir ortamda gerçekleştirildi. Daha sonra olanları hatırlayan Puharich, sağ kolunun kolunu sıvadı ve dirseğinin yakınındaki bir bölgeyi işaret etti. Bana yedi yıldır orada bir lipom olduğunu söyledi - lipom, incelendiğinde cildin altında serbestçe dolaşan küçük, yağlı bir tümördür. Düzenli olarak kontrol ettirdi ve doktoru ona yaptırmamasını söyledi çıkartıldı çünkü elin hareketini kontrol eden ulnar sinirin hemen üzerindeydi ve ayrıca brakiyal artere yakındı. Bunlardan herhangi birinin, çıkarılması için gereken 20 dakikalık basit operasyonda hasar görme riski vardı ve bu olursa parmak kontrolünü etkileyebilirdi .

Puharich, Brezilyalı medyum cerrahtan lipomu çıkarmasını istemeye karar verdi. Jose Arigo birinden çakı istedi, Puharich'e bakışlarını kaçırmasını söyledi ve 90 tanığın önünde ve film kamerasının dikkatli bakışları altında bıçakla iki kesi yaptı. Deri genişçe açıldı ve medyum cerrahın bir çıbanla uğraşır gibi sıktığı tümörü ortaya çıkardı. Tüm prosedür beş saniye sürdü. Puharich, analiz

için ameliyatın bir film kaydıyla birlikte geri götürebildi ve parmak kontrolünün etkilenmediğini doğruladı.

Jose Arigo'nun hastaları ameliyat ettiği bir filmi izledim ve el çabukluğu hilesinin tanık olduğum ameliyatın hiçbir parçası olmadığını güvenle söyleyebilirim. Çıplak elle ameliyat yapan cerrahlar hiçbir alet kullanmazken, kendilerinin veya yardımcılarının hayvan kanı ve vücut parçaları içeren keseleri sakladıklarına dair imalar ortaya çıkarken, Arigo açıkça apseleri delmek, tümörleri çıkarmak için kesiler yapmak ve genel olarak hastaların vücutlarının içinde ve dışında dürtmek için mevcut olan herhangi bir keskin aleti kullanmıştır. Arigo'nun bu ameliyatları yaparken kendisinin bir filmini izlediğinde bayıldığı söylenir.

Jose Arigo 1971'de bir araba kazasında ölmüş olsa da, Dr. Fritz görünüşe göre Rio de Janeiro medyumu Rubens Faria aracılığıyla çalışarak yaşamaya devam ediyor. Şifa çalışmalarıyla ilgili bazı mükemmel anlatımlar var, ancak İngiliz *Guardian* gazetesi (2 Şubat 1999) onun 'cinayet, vergi kaçırma, şarlatanlık ve kara para aklama' nedeniyle soruşturma altında olduğunu bildirdi, ancak o zamandan beri bu iddiayı destekleyecek hiçbir şey okumadım.

İnanılmaz güçlere sahip olduğu söylenen bir diğer Brezilyalı psişik cerrah Joao Teixeria de Faria'dır, takipçileri tarafından John of God olarak bilinir. 24 saatte küçük bir hastanenin bir ayda başardığından daha fazla ameliyat gerçekleştirdiği iddia edilmektedir. Peru başkanının Oğlunu iyileştirdiği için kendisine şeref madalyası takdim edildi.

160

Bu etkileyici raporlara karşı, binlerce kilometre yol kat edip bu tür medyum cerrahları görmek isteyen ve sadece deneyim ve tedaviden değil, aynı zamanda sağlıklarına herhangi bir fayda sağlamamasından dolayı da acı bir hayal kırıklığına uğrayan insanların hikayelerini de hesaba katmalıyız. Bazı durumlarda hasta hastalar, medyum cerrahisinin kendilerini iyileştireceğine inanarak geleneksel tıbbi tedaviyi reddedebilirler - ve daha sonra bunun başarısız olduğunu keşfettiklerinde artık çok geçtir.

El çabukluğu mu?

Peki psişik cerrahi hakkındaki farklı raporları nasıl eşleştireceğiz? Bu kolay değil ve bunu yapmaya yönelik herhangi bir girişim muhtemelen çılgınca bir akıl yürütme gibi duyulacaktır. Ancak konuya hakkını vermek için yapmam gereken birkaç gözlem var. Birincisi hastaların ihtiyaçlarıyla ilgili. Batı'da, şifanın bedenlerimize akmasına izin vermek için el koyma kavramını kabul edebiliyoruz gibi görünüyor. Brezilya ve Filipinler gibi diğer kültürlerde, hastaların çok daha somut bir şeye, tercihen kanla tanık olmaları gerekir. Hastalıklarının nedeninin bedenlerinden fiziksel olarak çekildiğini görmedikleri sürece iyileştiklerine inanmazlar. İnancın, kısa süre sonra göreceğimiz gibi, sonuç üzerinde bir etkisi olduğundan, psişik cerrahi bunu güçlendirir. Dedikleri gibi, görmek inanmaktır.

Tony Agpaoa'nın şu açıklamayı yaptığı bildiriliyor: 'Ben sadece ameliyatımla tohumu ekiyorum. Hastanın zihni gerisini hallediyor.' Yani hastadan alınan şey hastalıklı bir organ olmayabilir. Hatta psişik cerrahların bu performansları sahnelemek için kan ve et maddeleştirme yeteneğine sahip olabileceği bile öne sürülüyor, böylece gördüğümüz şey gerçekten paranormal ama iddia edildiği gibi değil. Bu durumda, neden bu kadar çok sayıda hayvan parçası kullanırken yakalandı?

Cevap, söz konusu 'psişik cerrahların' maddeleşme yeteneğine sahip olmaması, ancak iyileştirme güçlerine sahip olmaları ve bu nedenle hastalarının güçlerini artırmak için hayvan kanı vb. gibi malzemeler kullanmalarıdır. şifaya inanmak ve onu daha etkili hale getirmek. Ancak farklı kültürlerin farklı inançları vardır. Birçok Filipinli, hastalıklarının kötü ruhların kendilerine yabancı nesneler sokmasından kaynaklandığına ikna olmuştur. Bu yüzden medyum cerrahlar genellikle kalay folyo parçaları, madeni paralar, tavuk ayağı veya diğer olası olmayan nesneler gibi nesneleri 'çıkarırlar'. Bu Batılıları etkilemezdi, bu yüzden onlar için medyum cerrahlar daha ortodoks, tıbbi tipteki operasyonları taklit eder.

Zihin madde üzerinde

İyi belgelenmiş plasebo (zihin maddeye üstün gelir) etkisini de göz ardı etmemeliyiz. Filipinler Spiritüalizmi üzerine birkaç kitabın yazarı olan Harvey J. Martin III, 'Psişik Cerrahinin Bilmecesini Çözmek' başlıklı bir denemede bu konuyu derinlemesine ele alıyor. 1950'lerde, bize birkaç Amerikalı doktorun angina pektoris için cerrahi prosedürün yararlarını belirlemek üzere bir deney gerçekleştirdiğini anlatıyor.

Deneyde, beş hastadan üçü ameliyat oldu. Diğer ikisi sadece anestezi altına alındı ve yüzeysel bir kesi yapıldı, daha sonra dikildi. Uyandırıldıktan sonra, beş hasta ameliyattan iyileşmeleri sırasında izlendi. Doktorların şaşkınlığına göre, plasebo ameliyatları geçiren hastaların önemli bir yüzdesi iyileşti.

1961'de, Dr. Henry Beecher'ın, gerçek operasyonun plasebo operasyonundan daha fazla fayda sağlamadığını ikna edici bir şekilde gösteren iki çift kör plasebo operasyonları çalışmasını incelediğini ekliyor. Dr. Leonard Cobb ve ortakları tarafından yürütülen ayrı bir çalışmada, plasebo ameliyatının gerçek ameliyattan *daha* etkili olduğu kanıtlandı. Plasebo ameliyatı geçiren hastaların %43'ünün hem öznel hem de nesnel iyileşme bildirdiğini buldular. Gerçek ameliyatı geçiren hastalarda ise yalnızca %32'si tatmin edici sonuçlar bildirdi.

Martin, bu araştırmanın ortaya koyduğu şeyin, cerrahi prosedürlerin salt biçiminin (metaforunun) gerçek cerrahi prosedürlerle aynı sonuçları üretebileceği olduğunu ekliyor.

Belki de Filipinler'deki psişik şifacılar veya onların ruhsal rehberleri, Batı tıbbı bu olasılığı araştırmaya başlamadan çok önce bunu fark etmişlerdi: bu, el çabukluğu ile zihin çabukluğunun bir kombinasyonudur.

İnanç sorunu

Dikkate almamız gereken bir diğer önemli faktör de inanç meselesidir. Filipinler ve Brezilya'daki bazı gözlemciler, bir birey dolandırıcılık görmeyi bekliyorsa, bunun deneyimleyeceği sonucuna vardılar. Öte yandan, olgunun gerçekliğine inanıyorsa, gerçek bir psişik cerrahiye tanık olacaktır. Bu teoriyle ilgili sorunlarım var, çünkü bu, psişik cerrahların, bilinçli veya bilinçsiz olarak, hem inananların hem de inanmayanların ihtiyaçlarını karşılamaya hazır

olmaları gerektiği anlamına geliyor. Mantık bana, tüm psişik cerrahların gerçek olması ve tüm şüphecilerin inananlara dönüştürülmesinin çok daha iyi olacağını söylüyor. İnanç meselesini bir sonraki bölümde daha derinlemesine inceleyeceğim.

Peki, psişik cerrahi hakkında gerçekten ne düşünüyorum? Birkaç kişinin - özellikle José Arigo'nun- hastalarının fiziksel bedenleri üzerinde ruhsal kontrol altında psişik operasyonlar gerçekleştirme yeteneğini gösterdiğine ikna oldum. Aynı şekilde, ustaca el çabukluğu ve asistanların işbirliğinin bu tür ameliyatların çoğunu açıklayabileceğine de ikna oldum, ancak bu hilenin iyileşme sonuçları üzerinde hiçbir etkisi olmayabilir. Ancak en önemli yanılgım, el koyma veya diğer şifa tekniklerinin, hepsi İngiltere'de, Avrupa'nın diğer bölgelerinde ve Amerika Birleşik Devletleri'nde kolayca ve genellikle serbestçe bulunabildiğine dair bol miktarda kanıt varken, iyileşmek için dünyanın yarısını dolaşıp dürtülmeye gerçekten gerek olmadığıdır.

1 Shirley MacLaine, *İçeriye Dönüş,* Bantam Press (1989).

2 *Dr. William Nolen, Şifa: Mucize Arayan Bir Doktor, Random House (1974).*

3 Anne Dooley, *Her Duvar Bir Kapı,* Abelard-Schuman (1973).

4 John Fuller, *Arigo: Paslı Bıçağın Cerrahı,* Thomas Y. Cromwell Şirketi (1974).

11 İnananlar ve Şüpheciler

İnançlar, farkında olsak da olmasak da, hayatımızda önemli bir rol oynar. Kültürlerimiz ve yetiştirilme tarzımız düşüncelerimizi şaşırtıcı şekillerde şekillendirir. Dini ve siyasi görüşler genellikle çocukluğumuzdan itibaren bize öğretilenler tarafından belirlenir ve hayatımız boyunca bizimle kalabilir. Ancak özgürleşmek ve farklı düşünmek, bir bireyin ruhsal gelişiminde önemli basamaklar olabilir. Spiritüalizmi inceleyenler, onu diğer inanç sistemlerinden çok farklı kılan iki yönü olduğunu fark edeceklerdir.

Yaşayan bir din

İlk olarak, Spiritüalizm bin yıldan daha önce yazılmış kutsal bir kitap üzerine kurulmamıştır. Spiritüalizm, bize günümüzde ve her gün medyumluk aracılığıyla spiritüel rehberliğin verilmeye devam ettiğini kabul eden 'yaşayan' bir dindir. Bu, hayatta kalma kanıtı vermek yerine spiritüel ve felsefi konuları tartışan birçok öğretim rehberi aracılığıyla yapılır. Spiritüalistler, kime veya neye inanacakları söylenmediği için hangilerini dinleyeceklerini seçebilirler.

Yorum özgürlüğü

Yorumlama özgürlüğü her zaman Spiritüalizmin temel bir parçası olmuştur ve ruh rehberleri insanlara yalnızca kabul edilebilir öğretileri takip etmelerini ve kabul edilemez olanları reddetmelerini tavsiye ederler. Sonuçta, bireyler evrim geçirir ve şu anda birisine mantıklı gelmeyen şey, spiritüel yolculuklarının sonraki bir aşamasında daha büyük bir öneme sahip olabilir. Din ve ruh rehberleri hakkında sonraki iki bölümde daha ayrıntılı olarak konuşacağım.

Ek olarak, Spiritüalizm öncelikli olarak inançla ilgili değildir. 'Spiritüalizme inanıyor musunuz?' diye sorulduğunda birçok kişi 'İnanmıyorum , biliyorum *!' sözleriyle yanıt verir.* Bununla, Spiritüalizmin temel taşının -öteki dünyayla iletişimin- kendilerine şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlandığını kastediyorlar.

Spiritüalizme Karşı Tutumlar

Ancak, sevdiklerini kaybetmenin acısıyla Spiritüalizme yönelen birçok insan, ölümden sonraki yaşamın bir gerçek olduğuna dair en ufak bir kanıtı kavrarken eleştirel yeteneklerinin arka planda kalmasına izin veriyor. Ne yazık ki, bu zihin durumunda, bir sonraki dünyayla temas halinde olduklarını iddia eden ancak gerçek medyumluk güçleri olmayan veya düpedüz şarlatan olan kişiler için kolay kurbanlar haline geliyorlar. Öte yandan, yaşamın mezardan sonra da devam etme *olasılığını kabul etmeyi bile reddeden* ve bu nedenle Spiritüalizmle ilişkili her şeyi yalan, sahtekarlık veya kendini kandırma olarak reddeden kişiler de var. Ayrıca, ruh iletişiminin yanlış olduğunda ısrar eden din fanatikleri de var. Bu nedenle her medyum, şüpheciler ve dinsel aşırılıkçılar için oturan bir hedeftir.

Bazen, tanıştığım biri benim Spiritüalizm ve medyumlukla ilgilendiğimi öğrendiğinde, "Ah, ben bunların hiçbirine inanmıyorum." diyerek yanıt veriyor. Bu, sorgulanması gereken kapsamlı bir ifade. Bu nedenle, "bunların hepsi" ile neyi kastettiklerini tanımlamalarını istiyorum. Genellikle astroloji, falcılık ve tarot okumalarından bahsediyorlar. Bu nedenle, bunların hiçbirinin Spiritüalizmle ilgisi olmadığını; bazı Spiritüalistlerin bunlarla ilgilenebileceğini ancak diğerlerinin hiçbirine inanmadığını söylüyorum.

Spiritüalizm, diye devam ediyorum, 'ruhsal iletişimle ilgilidir - ölülerle konuşmaktır.'

'Ben de buna inanmıyorum' diye cevap verirler genelde.

'Yani siz bunu araştırdınız mı?'

'Şey, hayır.'

'O zaman araştırmadığın bir şeye nasıl inanmazsın? Bunu araştırma zahmetine girdim ve gördüklerim ve deneyimlediklerim temelinde ruhsal iletişimin gerçekleştiğine inanıyorum . '

'Buna inanamıyorum.'

Bu noktada, genellikle konuyu değiştiririm, en azından Spiritüalizmin inançtan çok daha fazlası olduğunu, incelenebilecek ve araştırılabilecek bir şey olduğunu belirttikten sonra. Elbette, 'Bu ilginç, seni ne ikna etti?' gibi farklı bir yanıt alırsam, kişisel deneyimden bir veya iki ruh iletişimi örneği sunarım.

Bu kadar çok insanın hiçbir şey bilmedikleri konuları küçümsemesi beni her zaman şaşırtıyor. Dikkatlerini çekmeye değer bir konu düşünmedikleri için, bu konuda çalışmaya değer hiçbir şey olamayacağını varsayıyorlar. Daha da kötüsü, belirli iddialarda hiçbir gerçek olmadığına karar veren ve kendi inançlarının kökenlerini sorgulamak yerine, konuya ve konuyla bağlantılı insanlara karşı kişisel bir haçlı seferi yürütmeyi seçen kişiler. Şüphecilerin şüpheci olmadığı tek şeyin kendi şüphecilikleri olduğu anlaşılıyor. Bu tür birçok insanda beni özellikle rahatsız eden şey, yaptıklarının bilimsel olduğunu iddia etmeleri, oysa bilim, en azından, bir olguyu iyice incelemeden önyargılı olmamalarını gerektirir.

Spiritüalizm hakkında bir takım yanılgılar, sahtekarlıklar ve şüphecilikler var ki, bunları bu aşamada ortadan kaldırmak istiyorum.

Yanılgı 1: Sihirbazlar medyumların yaptığı her şeyi kopyalayabilir

Ben sihrin büyük bir hayranıyım ve ailemi ve arkadaşlarımı eğlendirmek için birkaç sihirbazlık numarası yaptığım biliniyor. Ancak sihrin sınırlamaları var. Sihirbazların mucizeler yaratabildikleri, kendilerini veya yardımcılarını ortadan kaldırıp yeniden ortaya çıkarabildikleri; nesneleri dönüştürebildikleri, zihinleri okuyabildikleri ve insanları havaya kaldırabildikleri doğru. Ancak bu şeylerin gerçekleştiğini gördüğümüzde aldatıldığımızı biliyoruz. Peki medyumlar tarafından aldatılmadığımızı nasıl biliyoruz? Bu teoride büyük bir sorun var.

Sihirbazlar kontroldedir: İmkansızı başarma yanılsamasını yaratmak için aksesuarlar, asistanlar, işbirlikçiler ve çeşitli teknikler kullanırlar. Spiritüalizmde, genellikle kontrol sahibi olan kişi oturan kişidir _ örneğin, takma bir ad altında zihinsel bir medyumla bir seans ayarlayabilme. Ve fiziksel seanslarda, medyumlar genellikle araştırmacılar tarafından kararlaştırılan bir dizi kontrole boyun eğerler. Mahrem aramalara tabi tutulurlar; bağlanmalarına izin verirler; bazen her hareketin görülebilmesi için ellerine ve ayaklarına ışıklı bantlar takarlar; en ufak hareketi işaret edecek elektrik bağlantılarına bağlanırlar; ağızlarına sıvı alırlar ve dudakları bantlanır; ve yine de olaylar meydana gelir.

Usta sihirbaz David Copperfield havada 'uçmaya' başlamadan hemen önce gizli koşum takımları veya kablolar için onu arayıp arayamayacağınızı sorsanız nasıl bir tepki alacağınızı hayal edin. Deneyimime göre, çoğu medyum medyumluklarının test edilmesinden ve ne olacağı hakkında önceden hiçbir bilgi sahibi olmadan deneylere katılmaktan mutluluk duyar. Çok az sihirbaz böyle bir meydan okumayı kabul eder. Ayrıca, fiziksel seanslara katılmış olan bir dizi ünlü sihirbaz ve illüzyonistin, tanık oldukları şeyin hile ile elde edilemeyeceğini beyan ettiğini unutmayın.

Yanılgı 2: Durugörü sadece 'soğuk' veya 'sıcak' okumadır

Şüphecilerin zihinsel medyumluğu 'açıklamak' için öne sürdükleri en favori açıklama, medyumların 'soğuk okuma' yöntemleri kullandıklarıdır; bu, çoğu insanın özdeşleşebileceği genel ifadeler kullanmak ve daha sonra oturanın beden dilinden veya sözlü tepkilerinden alıntılar yaparak bunları ayrıntılandırmak anlamına gelir.

Bu teorinin, medyumun, tanımlanabilir bireylerin ölümden kurtulduğuna dair kanıt aradığı durumlardan ziyade, duygusal, fiziksel ve kariyer hedeflerinin tartışıldığı genel psişik okumalar için doğru olma olasılığı çok daha yüksektir.

'Sıcak' veya 'ılık' okuma olarak bilinen alternatif bir teori, medyumların normal kaynaklardan edindikleri veya bakıcıları hakkında bilgi edindiklerini ve bunun da okumanın temelini oluşturduğunu öne sürer. Bir asırdan uzun süredir, parapsikologlar bu tür olasılıkların gayet farkındaydı ve bu nedenle bu olasılıkları ortadan kaldırmak için testler ve deneyler tasarladılar, hatta bir medyumun bilgi edinmek için başkalarıyla işbirliği yapıp yapmadığını görmek için özel bir dedektif tarafından takip edilmesini sağladılar - bu onu tamamen temize çıkaran bir hile.

Yanılgı 3: Tüm Spiritüalistler saftiriktir

Aslında, çoğu Spiritüalist ve hatta medyum bile şüpheci olarak başlar. Yetiştirilme tarzımız genellikle bizi ruhsal iletişimin mümkün olduğuna inanmaya teşvik etmez ve çoğumuz daha iyisini öğrenene kadar bilimin bir

ahiret için hiçbir kanıt bulamadığı inancına katılmaya meyilliyiz. Bu yüzden medyumlukla ilk karşılaştığımızda ve bir ruhsal mesaj aldığımızda, insanların çoğu buna ihtiyatla veya inanmazlıkla yaklaşır - ben öyle yaptım. Medyum aklımı mı okudu? Şanslı bir tahmin miydi? Medyum kimliğimi biliyor olabilir miydi? Bunlar ve diğer şüpheler, en saf oturanlar dışında herkesin kafasının içinde vızıldar. Birçok Spiritüalist'in ruh dünyasıyla temas halinde olduklarına tamamen ikna olması için genellikle yıllarca çalışma, konu hakkında kapsamlı okumalar ve medyumları iş başında izleme ve kişisel deneyimler yaşama gerekir.

Yanılgı 4: Spiritüalizm dolandırıcılıkla doludur

Spiritüalizm, yas tutan bireylerin sırtından geçimini sağlamaya hevesli birkaç kalpsiz ve vicdansız kişiyi cezbediyor. en savunmasız olduklarında. Biliyorum, çünkü bazılarıyla karşılaştım. Ancak Kilise, tıp, polis gücü, hukuk ve sosyal hizmetler, bu mesleklerde veya faaliyetlerde bulunma amaçları saf olmayan kişiler tarafından benzer şekilde etkileniyor. Sahtekarlığın Spiritüalizm'de hayatın diğer alanlarından daha yaygın olduğuna inanmıyorum , ancak doğası gereği çılgın iddialarda bulunan veya özel güçleri varmış gibi davranan dolandırıcılar ve dolandırıcılar için bir 'örtü' sağlıyor .

Paranızı vermeden önce, daha önce bir medyumla iyi sonuçlar elde etmiş birinden kişisel bir tavsiye almak veya büyük Spiritüalist örgütlerden birine ait olup olmadıklarını ve davranış kurallarına uyup uymadıklarını kontrol etmek her zaman en iyisidir.

Yanılgı 5: Sahtekarlıkları ifşa edenler her zaman dışarıdakilerdir

Şüpheciler, hareketin tarihinde bildirilen sahtekarlıkların çoğunu ifşa ettikleri için Spiritualistlere asla itibar etmezler. *Psychic News'de çalıştığım sekiz yıl boyunca* birkaç sahtekarlığı açığa çıkardık ve ayrıca birçok başka medyumun standartlarını eleştirdik. Spiritualistler ruhsal iletişimlere inanırlar ancak bu, medyumlukla karşılaştıklarında eleştirel yeteneklerini uygulamaya devam

etmedikleri anlamına gelmez. Ayrıca, hareketin iyiliği için sahtekarlıkların tespit edilir edilmez ifşa edilmesini isterler.

Spiritüalizmle ilgilenmeye başlamamdan sadece birkaç yıl önce, *Psychic News* ve editörü Maurice Barbanell, yirminci yüzyıl Spiritüalizminin en büyük dolandırıcılarından birini ifşa etmişti - William Roy adı altında çalışan, doğrudan sesli bir medyum gibi davranan bir dolandırıcı. Uzatma çubukları ve

seans odasında karanlığın örtüsü altında taktığı kulaklıklar, suç ortaklarının seanstan önce bir antrede toplanan katılımcılardan edindikleri bilgileri kendisine iletmelerini sağlıyordu. İlk başta iddiaları reddetti, ancak sonunda hikayesini ulusal bir gazeteye satarak kullandığı karmaşık yöntemleri ifşa etti. Daha sonra başka bir isimle faaliyet göstermeye başladı ve bu sonraki seanslara katılanlar arasında Beatles'ın bir kısmı, hatta tamamı olduğuna inanıyorum.

Spiritualist hareketin dolandırıcılığı ifşa etme konusundaki kararlılığını, dahil olduğum başka bir vakayı anlatarak vurgulayayım. Preston, Lancashire'da bulunan James Gardner adında bir 'maddeleştirme medyumu' ile ilgili. Medyumluğu hakkında bazı iyi raporlar duymuştum ama birkaç şikayet de duymuştum. Bu yüzden Londra'da birkaç özel seans vereceği söylendiğinde, takma bir isimle rezervasyon yapmayı başardım.

Seans özel bir evde, sadece küçük kırmızı bir ışıkla aydınlatılan büyük bir odada yapıldı ve 'medyum' bir süre sonra çeşitli 'ruhların' belirdiği perdeli bir dolapta oturdu. Daha önce medyum veya oda incelenmemişti ve 'ruhlar' dolaptan hiç çıkmadı. Oturanlar, maddeleşmiş 'formlarla' konuşmak için dolaba doğru yürümeye davet edildi ve sıra bana geldiğinde Gardner'ın 'ruh rehberi' ile karşılaştım. Bu kişi yüzünde bir çorap giymiş ve dudağını altına kıvırarak burnunun altında büyük bir halka tutan 'medyum' gibi görünüyordu. Sanırım bir Zulu gibi görünmeyi umuyordu.

'Rehber' daha sonra kısmen demateryalize olacağını, zeminden yukarıya doğru olacağını söyledi. Zemine değen uzun, akan 'ektoplazma' yükselmeye başladı ve

ellerinin onu bir top halinde topladığını çok net görebiliyordum, loş ışıklı odada sadece yarım bir bedeni varmış gibi, havada süzülüyormuş gibi bir görüntü vermek için.

Seansın sonunda James Gardner'la yüzleştim, ona kim olduğumu söyledim ve seansla ilgili raporumu yazdığımda okuyuculara gerçek medyumluğa dair hiçbir kanıt sunmadığını söyleyeceğimi söyledim. Kararımdan memnun değildi ve yerel gazetesine yöneldi - gazetede bir ilan vardı

her hafta kilisesine gidiyordu ve bir muhabirle fotoğrafçıyı maddeleşme seansına katılmaya davet ediyordu.

Konuyla ilgili makul bir kavrayışa sahip olan birinden çok, Spiritüalizm hakkında hiçbir şey bilmeyen gazetecileri kandırmanın daha kolay olacağını düşünmüş olmalı. Eğer öyleyse, planı fena halde ters tepti. Bir sonraki hafta, yerel gazete, tıpkı benim gördüğüm gibi, alt yarısını 'maddesizleştirmiş' bir ruhun resmini yayınladı. Resmin üstündeki başlık 'Pantolon Giyen Ruh'tu. Gardner için talihsizlik, beyaz el fenerinin kırmızı ışıkta insan gözünün algılayabileceğinden çok daha fazlasını görebileceğini hesaba katmamıştı.

Yanılgı 6: Spiritüalistler her zaman kendi ruhlarını korurlar.

Spiritüalistler, dolandırıcılığı önleme ihtiyacı konusunda o kadar güçlü hissediyorlar ki, hareket içindeki hiç kimse şüpheden uzak değil veya böyle suçlamaları destekleyecek kanıtlar varsa aldatma ile suçlanmak için çok önemli değil. Uzun yıllar Spiritüalistler Ulusal Birliği'nin (SNU) başkanı olarak mükemmel bir iş çıkaran Gordon Higginson, her zaman etkileyici olan basiret gösterilerinde faydalı olacak bilgileri edinmek için kilise kayıtlarına bakmakla birçok kez suçlandı. Ayrıca, bir Pazar gazetesi tarafından 'ifşa edildi' ve SNU tarafından yönetilen Stansted Hall'daki bir sandalye koltuğunun altına, bir maddeleşme seansı sırasında kullanılmak üzere sahne malzemeleri sakladığını iddia etti.

Higginson tüm bu iddiaları şiddetle reddetti, kapsamlı bir soruşturmanın ardından çoğundan aklandı ve sonrasında uzun yıllar boyunca Spiritüalizme

hizmet etmeye devam etti. İlginçtir ki, seans odasında çiçekler gibi 'apport'lar üretmesiyle bilinen genç bir medyum olan Paul McElhoney'i ifşa etmesi için başka bir gazete ayarlayanlardan biriydi. Yapılan aramada bir teyp kaydedicinin pil bölmesinde saklı çiçekler ortaya çıkarıldı. Medya bu ifşaların bazılarında yer almış olsa da, genellikle dolandırıcılıktan şüphelenen ve şüphelerinin açığa çıkmasını veya kamuoyuna duyurulmasını organize eden Spiritüalistlerdir.

Yanılgı 7: Şüphecilerin eleştirileri faydalıdır

Şüphecilik yeni din haline geldi. Şüphecilerin sayısı artıyor ve ruhsal iletişim, hedefledikleri alternatif terapiler, din ve evrim teorileri gibi geniş bir hedef yelpazesinden sadece biri. Yararlı mı? Hiç de değil. Kendilerini, inanmamız ve inanmamamız gereken şeylerin kendi kendilerine atadıkları 'koruyucuları' haline geldiler; kendilerini, insanların bize kabul edilebilir olduğunu söyledikleri sınırların ötesinde düşünmelerini engellemeye kararlı zihin polisi olarak görüyorlar. Aslında, şüpheci değiller, muhalifler.

Belki de şu anda Spiritüalizmin en bilinen muhalifi, 2003 yılında *The Ultimate Psychic Challenge adlı önceden kaydedilmiş bir televizyon programına katılmak için Britanya'yı ziyaret eden sihirbaz James Randi'dir.* Stüdyo izleyicilerine bir medyum olarak tanıtıldı ve diğer katılımcılardan biri olan medyum araştırmacısı Montague Keen'e göre o kadar korkunç olan soğuk bir okuma yaptı ki, utanan stüdyo yöneticisi kaydı durdurdu ve 'teknik bir arıza' olduğunu söyledi. Gösterinin o kısmı gösterilmedi.

Randi daha sonra araştırmacı tarafından önceden edinilen bilgileri kullanarak 'sıcak' bir okuma yaptı - stüdyo izleyicilerinin adları ve adresleri önceden biliniyordu, elbette ve davet üzerine oradaydılar. Ancak ne sıcak ne de soğuk okuma yöntemleri, stüdyo izleyicileriyle paylaşılan, ancak aynı zamanda düzenlenerek çıkarılan, yas tutan bir babanın medyum Keith Charles, eski bir Londra polisi ile özel bir okuma için yaptığı anonim ve izlenemez bir rezervasyon olan en etkileyici kanıtı açıklayamadı. Babanın haberi olmadan,

kızının kız kardeşi tarafından tabutuna bırakılan mühürlü bir mektubun ayrıntılı içeriğini ve tasarımını bakıcıya anlattı.

Randi'nin adı, benim görüşüme göre yeniden doğmuş Hıristiyanlar kadar dar görüşlü olan bir grup olan Paranormal İddiaların Bilimsel Araştırması Komitesi (CSICOP) ile yakından ilişkilidir. Medyumluk ve psişik fenomenleri incelerken gerçek şüphecilik esastır. Ancak CSICOP üyeleri gerçek şüpheciler değildir . Araştırdıklarını iddia ettikleri konuları önceden yargılayan ve onları 'sahte bilim' olarak reddeden kişilerdir. Randi'nin öncülü ruh iletişiminin mümkün olmadığı ve bu nedenle bilimsel olarak kanıtlanamayacağı, aynı zamanda ruhlarla temas halinde olduğunu iddia eden herkesin aldatılmış veya sahtekar olması gerektiğidir. Çok az medyumun yaptıkları konusunda bu kadar olumsuz olan biriyle işbirliği yapmaya istekli olması şaşırtıcı değildir.

Yanılgı 8: Şüpheciler en iyisini bilir

Şüphecilerin Spiritüalizm ve medyumluk konusunda haklı olduğuna inanan tek kişiler şüphecilerdir. Şüpheci *olmadıkları tek konu bu gibi görünüyor* . Çoğu parapsikolojik örgüt maddi olarak zorluk çekerken, CSICOP yakın zamanda New York'ta yeni bir merkez açtı - hiçbir şeye inanmama tapınağı. Bu nedenle, inananların artık geri adım atmaya başlamasından ve şüphecilerin paranormal ve spiritüel olana olan ilgiyi bastırma girişimlerinden bıkmış kişiler tarafından giderek daha fazla eleştiriye maruz kalmasından memnunum.

Şüphecilere karşı yükselen sesler arasında, ilk romanı *Comes the Dark* ve son romanı *In Dark Places olan New York Times'ın en çok satan yazarı Michael Prescott da var.*

Michael Prescott

Prescott, bir zamanlar 'tam bir şüpheci, ateist ve akılcı' olduğunu ve James Randi'nin 1980 tarihli *Flim-Flam kitabını okuyup keyif aldığını itiraf ediyor.* [1] 'o zamanki inanç sistemimi güçlendirdi'. Fakat 20 yıl sonra kitabı tekrar okudu - 'birçok şey hakkındaki fikrimi değiştirmiş olarak' - ve çok farklı tepki verdi.

Özellikle kitabın 'sıkıcı iğrençliği' ve ruhsal araştırmacıların ortaçağ aptalları olarak tasvir edildiği 'azarlayıcı, alaycı tonu' onu etkilemişti. Bu nedenle Michael Prescott, Randi'nin iddialarından birkaçını ayrıntılı olarak incelemeye karar verdi. Bulguları buraya dahil edilemeyecek kadar uzun ancak web sitesinde bulunabilir (http://michaelprescott.freeservers.com/), Randi'nin yanıtlarıyla birlikte. Ancak Randi'nin eleştirisini gösteren basit bir örnek vereyim. Kitabının 8. Bölümünde, iki tanınmış parapsikolog olan Russell Targ ve Harold Puthoff'un psişik deneylerini ele alıyor ve bunları 'psi'nin Laurel ve Hardy'si' olarak tanımlıyor ve deneylerinin beceriksizlik, safdillik ve sahtekârlık dokusu olduğunu savunuyor. Michael Prescott buna şöyle yanıt veriyor:

Fark ettiğim ilk şey, Randi'nin Targ ve Puthoff'un herhangi bir bilimsel kimlik veya başarıya sahip olduğuna dair hiçbir ipucu vermemesiydi. Sıradan bir okuyucunun, onların hiç de 'gerçek' bilim insanı olmadığını varsayması affedilebilir. Kayıt için, Targ, FM lazeri, yüksek güçlü gaz taşıma lazeri ve ayarlanabilir plazma osilatörünü icat etmekle tanınan bir fizikçidir. Yine bir fizikçi olan Puthoff, ayarlanabilir kızılötesi lazeri icat etti ve kuantum vakum durumları ve sıfır noktası alanı üzerine yaptığı teorik çalışmalarıyla tanınıyor... Eğer bu ikisi 'Laurel ve Hardy' ise, en azından iyi özgeçmişlere sahipler. Buna karşın Randi'nin hiçbir bilimsel eğitimi yok.

Randi bu noktaya nasıl yanıt verdi? 'Hayır, Targ ve Puthoff'un bilimsel kimlik bilgilerini belirtmedim,' diye yanıtladı. 'Onlar lazer bilim insanlarıydı ve bu, bu konulara tanıklık etme konusundaki bilimsel - veya başka - yeteneklerinin geçerliliğini doğrulamaz.' Randi kitabını yazarken neden okuyucularının bu bilginin alakalılığına karar vermesine izin vermeye hazır değildi? Bana göre bunun nedeni, iki bilim insanına karşı yapmaya çalıştığı davayı zayıflatacak olmasıydı. Ancak, bir Spiritüalist veya medyum verileri sunarken bu kadar seçici olsaydı, böyle bir ihmali hemen değerlendirirdi.

Şüphecilerin paranormale olan inancı ortadan kaldırmaya çalışarak hayati bir katkıda bulunduklarına inananlara, Francis Bacon'ın şu sözlerini aktarmak isterim: 'Zihin, gizemlerin ihtişamına genişletilsin, gizemler zihnin darlığına daraltılmasın.'

Yanılgı 9: Spiritüalizm düşüşte

Şüpheciler on yıllardır Spiritüalizmin sonunu tahmin ediyorlardı. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'ndan sonraki büyümesi doğal olarak savaşta yaşanan çok sayıda ölüme atfedildi. Ancak nispeten barışçıl bir tarih döneminde, Spiritüalizm gelişmeye devam ediyor. Televizyonda yayınlanan medyumluk daha fazla insanı spiritüel gerçeklikler konusunda bilinçlendiriyor ve organize din düşüşte olsa da kamuoyu yoklamalarına göre paranormale olan inanç artıyor. Özellikle Dean Radin'in *The Conscious Universe: The Scientific Truth of Psychic Phenomena* adlı kitabında inançların nasıl değiştiğine ışık tutan gözlemini beğeniyorum:

Bilimde yeni fikirlerin kabulü tahmin edilebilir, dört aşamalı bir sırayı takip eder. 1. Aşamada, şüpheciler fikrin imkansız olduğunu güvenle ilan ederler çünkü Yasaları ihlal ediyor Bilim Bu aşama, fikrin geleneksel bilgeliğe ne kadar meydan okuduğuna bağlı olarak yıllarca veya yüzyıllarca sürebilir . Aşama 2, şüpheciler isteksizce fikrin mümkün olduğunu kabul ederler ancak çok ilgi çekici olmadığını ve iddia edilen etkilerin aşırı zayıf olduğunu söylerler. Aşama 3, ana akımın yalnızca bunu fark etmesiyle başlar fikir önemlidir ancak etkilerinin daha önce düşünülenden çok daha güçlü ve yaygın olduğu da bir gerçektir. Sahne 4, aynı olduğunda elde edilir eleştirmenler kim daha önce fikre olan ilgiyi reddettiler, bunu ilk kendilerinin düşündüğünü ilan etmeye başladılar. Sonunda, hiç kimse bu fikrin bir zamanlar tehlikeli bir sapkınlık olarak kabul edildiğini hatırlamaz.

Bir kuantum sıçraması

Spiritüalizm, 150 yıldan biraz daha eski olan nispeten yeni bir dindir ve imajı ve örgütlenmesi önümüzdeki yıllarda neredeyse kesinlikle değişecektir. Ancak,

bünyesinde barındırdığı spiritüel gerçeklikler, en gürültülü şüphecilerin sözleri unutulduktan çok sonra bile varlığını sürdürecektir.

Şüpheciler bizi paranormal olayları 'sahte bilim' olarak görmeye teşvik ederken, bilimin kendisinin bizi Spiritüalizmin iddialarını kesinlikle uysallaştıran alanlara götürdüğü gerçeğini de gözden kaçırmamalıyız. Tayvanlı bir araştırmacı olan Winston Wu, 'Şüphecileri Çürütmek' adlı mükemmel bir makale yazmıştır ve şu gözlemi yapmıştır:

Aslında, kuantum fiziğindeki her yılki yeni keşifler, evrene dair sahip olduğumuz materyalist indirgemeci bakış açısını paramparça ediyor ve psişik fenomenleri ve diğer boyutları daha makul hale getiriyor. Bunlar arasında ikiz parçacıkların yerel olmaması (yani mesafe ve uzayın var olmaması) (Alan Aspect tarafından 1982'de keşfedildi), bizimkinin yanı sıra birkaç boyut daha varsayan sicim teorileri, parçacıkların gözlemlendiğinde farklı davrandığının keşfi (psikokineziyi daha olası hale getiriyor) vb. yer alıyor. Her yeni keşif, şüphecilerin yanıldığını kanıtlıyor ve bizi onların görüşlerinden uzaklaştırıp metafizik paradigmalara yaklaştırıyor.

Deneyci etkisi

Aslında, inandığımız şeylerin etrafımızdaki şeyler üzerinde daha önce hayal ettiğimizden çok daha büyük bir etkisi olabilir. Uzun yıllardır, laboratuvarda duyular dışı algı (ESP) ve diğer psişik fenomenleri inceleyen parapsikologlar çelişkili sonuçlar elde ediyor. Tüm bilim insanları gibi, aradıkları şey tekrarlanabilirliktir. Bir deneyci, pozitif sonuçlar veren bir test tasarladığında, diğer araştırmacıların benzer sonuçlar üreterek bulguları doğrulayacağını umar. Ancak bu gerçekleşmiyordu. Bazı kişiler, bir dizi test boyunca sürekli olarak şansın üstünde sonuçlar elde ederken, aynı koşullar altında aynı deneyleri yürüten diğerleri, herhangi bir önemli sonuç üretmiyordu.

deneyci etkisi' olarak bilinen şeye işaret ediyor gibi görünüyordu , çünkü önemli sonuçlar elde eden araştırmacıların psişik fenomenlerin mümkün olduğuna inandıkları, olumsuz veya şans eseri sonuçlar elde edenlerin ise bu tür fenomenlere şüpheyle yaklaştıkları açıklığa kavuştu. Bazı inananlar, deneyci

etkisinin kendi başına bir psişik fenomenin kanıtı olduğunu bile öne sürdüler. Öte yandan şüpheciler, sahtekarlık olduğunu öne sürmeseler de, belki de inanan araştırmacıların kontrollerinde şüphecilerden daha gevşek davrandıklarını savundular.

Deneyci etkisi, İngiltere'de Hertfordshire Üniversitesi'nde baş şüpheci Profesör Richard Wiseman ve ABD'de psi inancına sahip, Kaliforniya, Petaluma'daki Noetik Bilimler Enstitüsü'nden Dr. Marilyn Schlitz tarafından yürütülen bir dizi deneyin ardından artık sıcak bir konu haline geldi. Deneyler, deneklerin kapalı devre televizyon bağlantısıyla kendilerine bakıldığına dair fizyolojik kanıt olup olmadığını kontrol etmeyi içeriyordu.

Öngörülebilir bir şekilde, Wisemans testleri anlamlı değildi, ancak Schlitz'in testleri sürekli olarak anlamlılığın 'keskin ucundaydı'. İki laboratuvardaki veya kullandıkları insan deneklerdeki farklılıklar bunun nedeni olabilir mi? Bu olasılıkları ortadan kaldırmak için, iki parapsikolog ve diğerleri şimdi bu dikkat çekici bulgunun nedenini izole etme çabasıyla deneysel protokollerini değiştirmeye çalışıyorlar.

Bir şeye inanmanın onu gerçekleştirebileceği ve şüpheciliğin onu bastırmaya yardımcı olabileceği bilimsel olarak gösterilebilirse, o zaman her yerdeki bilim insanlarının sadece paranormal değil, bir dizi konudaki çalışmalarını yeniden değerlendirmeleri gerekebilir. Seanslara katılan bireyler de şüpheciliklerini bir kenara bırakıp, bir sonraki dünyada sevdiklerinden mesaj alma şanslarını artırmak istiyorlarsa ruh iletişiminin mümkün olduğuna inanmaya teşvik edilecekler.

1. James Randi, Flim-Flam, Prometheus Books (1982).
2. Dean Radin, Bilinçli Evren; Psişik Olayların Bilimsel Gerçeği, HarperSanFrancisco (1997).

12 Bir Din Olarak Spiritüalizm

Ruhlar Tarafından Rehberlik Edilen

sorun ve alacağınız cevap büyük ihtimalle Spiritüalizm olacaktır. Ve yine de, göreceğimiz gibi, ruhsal iletişim diğer dünya dinlerine ilham kaynağı olmuştur. Ancak, daha önce bahsettiğim mütevazı kökenleri 150 yıldan biraz daha önce olan en yeni dünya dinlerinden biri olan Spiritüalizm ile başlayalım. Öğretilerinin dayandığı 'kutsal' bir kitabı yoktur ve tek bir ruhsal lideri de yoktur. Ancak, ister 'sıradan' Spiritüalistler olsun, ister Hristiyan Spiritüalizmi ve Spiritüalizm gibi diğer varyasyonlarla ilişkilendirilenler olsun, çoğu Spiritüalistin benimsediği Yedi İlkesi vardır. Spiritüalizmin Yedi İlkesi şunlardır:

· Tanrı'nın Babalığı
· İnsan Kardeşliği
· Ruhların Cemaati ve Meleklerin Hizmeti
· İnsan ruhunun sürekli varlığı
· Kişisel sorumluluk
· Yeryüzünde yapılan bütün iyi ve kötü işlerin ahirette telafisi ve karşılığı
· Her insan ruhuna açık olan sonsuz ilerleme

Günlük yaşam için bu basit kurallar, uygun bir şekilde, bir medyum aracılığıyla alındı - dikkate değer Emma Hardinge Britten (1823-99), İngiliz bir medyum, ilham verici konuşmacı ve yazar ve aynı zamanda Spiritualist yayın *Two Worlds'ü kurdu.* Spiritualistler Tanrı'yı bir kişi olarak değil, evrensel bir güç veya enerji olarak görme eğilimindedir ve bu nedenle 'Yüce Varlık' veya 'Büyük Ruh' gibi terimler, 'Tanrı' kelimesinden daha çok Spiritualist bir kilisede duyulma olasılığı daha yüksektir. İnançlarının diğer önemli unsuru, öldüğümüzde ruh olmadığımız, ancak fiziksel bir bedene bürünmüş ruhlar olduğumuzdur.

Ruhsal iletişim, hemen hemen her Spiritüalist hizmetinde önemli bir rol oynar. Ayrıca, her birimizin bizi gözeten ve dinlemeyi seçersek bize yardım etmeye

çalışan bir koruyucu meleğimiz - veya ruh rehberimiz - olduğu kabul edilir. Birçok Spiritüalist 'karma' terimini sevmese veya kullanmasa da, her birimizin eylemlerimizden kişisel olarak sorumlu olduğumuzu ve bu dünyada veya öbür dünyada bunlar için acı çekeceğimizi veya ödüllendirileceğimizi kabul ederler.

Spiritüalistlerin sayıları

Dünyada kaç tane Spiritüalist olduğunu hesaplamak zordur çünkü birçoğu ara sıra gittikleri kiliselerin üyesi olmaz. Spiritüalizmle karşılaştıklarında ve ölümden sağ çıktıklarına dair kanıt aldıklarında, artık bir Spiritüalist kilisesini ziyaret etmelerine gerek olmadığına karar verebilirler. Televizyonda medyumluk gösterileri izleyen milyonlarca kişi, bir kiliseye gitme ihtiyacı hissetmeden ruh iletişimine ikna olmuş olabilir. Spiritüalizm, kiliselerinden birinde ibadeti dini bir zorunluluk haline getirmez. Hangi dini takip edersek edelim, *hepimiz* ölümden sağ çıkarız ve kilise ayinlerine katılmak, bir sonraki dünyaya vardığımızda kendimizi içinde bulduğumuz koşullar üzerinde hiçbir fark yaratmamalıdır. Önemli olan, şu anda hayatlarımızı nasıl yaşadığımız ve diğer insanlara nasıl davrandığımızdır.

Bunu söyledikten sonra, Birleşik Devletler'de tahmini 120.000 Spiritüalist ve Birleşik Krallık'ta 50.000 Spiritüalist olduğunu söyleyebilirim; her ikisi de benzer bir Spiritüalizm biçimini takip ediyor. Ancak bu rakamlar, gerçekten kilise cemaatlerine ait olan ve düzenli olarak katılan kişilere dayanmaktadır. Gerçekte, gerçek sayılar muhtemelen iki katıdır. Aylık *Parapsychic Journal'ı çıkaran Robert Egby,* bana Emma Hardinge Britten'in 1870 civarında Birleşik Devletler'i gezerken o ülkede tahmini on milyon Spiritüalist olduğunu bildirdiğini söyledi; 'Eğer biri bugün bir anket yapsaydı,' diye ekliyor, 'Spiritüalist yoluna inanan çok daha fazla milyon olduğunu düşünüyorum.' Her iki ülkedeki çeşitli örgütlerden, Ulusal Spiritüalist Kiliseler Derneği'nin Birleşik Devletler'de 133 kilisesi ve Birleşik Krallık'taki Spiritüalistler Ulusal Birliği'nin 368 bağlı kilisesi var. Ancak her iki ülkede de Spiritualist öğretileri takip eden ancak özel bir odaklanmaya sahip Hristiyan Spiritualist ve diğer örgütler de bulunmaktadır. ABD'de yaklaşık 16 farklı Spiritualist örgüt bulunmaktadır ve Birleşik Krallık'ta bu sayı muhtemelen yedidir, ancak yerel ihtiyaçları

karşılayan çok sayıda bağımsız topluluk bulunmaktadır. Uluslararası Spiritualist Federasyonu (ISF), 26 ülkede 600 üyesi ve 20 bağlı spiritüel grubu bulunan Birleşik Krallık merkezli bir örgüttür. Üyelerinin en büyük sayıları Birleşik Krallık, ABD ve Finlandiya'dadır.

Spiritüalist kiliselerin yanı sıra, Spiritüalist kampları da vardır - benzersiz bir Amerikan fenomeni - bunların en ünlüsü, her yıl 30.000 kişinin medyumlara danıştığı Lily Dale'dir New York Eyaletinde Buffalo'nun 60 mil güneyinde bulunan, Cassadaga Gölü üzerindeki bu benzersiz gelişme, Pomffet kasabasında yer alır ve artık birçok Spiritüalistin kalıcı evidir. Aslında, yalnızca Spiritüalistlerin 167 dönümlük kapalı üyelik topluluğunda bir ev satın almasına izin verilir. 1879'da bir ruh iletişimi önerisiyle bir yaz kampı olarak kurulan - ki bu onu dünyanın en eski ve en büyük Spiritüalist topluluğu yapar - hızla Amerikan Spiritüalizminin odak noktası haline geldi ve bugün Lily Dale'in kurulmasından 14 yıl sonra kurulan Ulusal Spiritüalist Kiliseler Derneği'nin merkezine de ev sahipliği yapmaktadır. On yıllar boyunca, vicdansız sahtekarlar tarafından kandırılarak adil bir skandal payına düştü. Ünlü kaçışçı ve illüzyonist Harry Houdini bile bunlardan birini ifşa etmek için ortaya çıktı. Bugün, Lily Dale'in yönetimi gösterilebilecek medyumluk türleri konusunda daha ihtiyatlı davranıyor ve bunun sonucunda şu anda orada çalışmak üzere kayıtlı sadece 36 medyum var ve fiziksel seanslar yasak. Ancak buna rağmen hala büyük isimleri çekiyor. Son yıllarda Deepak Chopra, John Edward ve James Van Praagh sahnenin merkezinde yer aldı.

Dallas Morning News'da muhabirlik yapmış gazeteci Christine Wicker, Lily Dale'in geçmişi ve bugünü hakkında büyüleyici bir kitap yazdı Serbest çalışmaya başlamadan önce 17 yıl boyunca. *Lily Dale: the true story of the town that talks to the dead* [1]'in sayfalarında , yalnızca Lily Dale'i hayatta tutan medyumlarla değil, aynı zamanda seanslarından elde ettikleri faydalara tanıklık eden ziyaretçilerden bazılarıyla da tanışıyoruz. Bu, ölümden sonra yaşamın kanıtını arayan binlerce araştırmacı için önemli bir dönüm noktasının çok insani ve çoğu zaman komik bir kroniği.

Spiritizmin büyümesi

Spiritüalizmin bir başka biçimi - Spiritüalizm olarak bilinir - Güney Amerika ve Avrupa'da hızla büyüdü ve şimdi Amerika Birleşik Devletleri'nde etki yaratmaya başlıyor. Mükemmel internet sitesi Adherents.com'a göre, Spiritüalizm 14 milyon takipçisiyle 'en iyi 20' dünya dinleri arasında 14. sırada yer alıyor. 1997 Encyclopedia *Britannica Yılın Kitabı'nın* dünya çapında Spiritist taraftarlarının toplamını 10.292.500 olarak veren Brezilya'dan yakın zamanda yapılan bir anket, '15 milyon itirafçı Spiritist'in yanı sıra 50 milyona kadar bir yan takipçi kitlesinin de 'resmi olarak itirafçı olmasa da muhtemelen oldukça hevesli' olarak tanımladığını gösteriyor. Spiritüalist uygulamaları Roma Katolikliği de dahil olmak üzere diğer kaynaklardan alınan inançlarla birleştiriyor.

Adherents.com, dünya çapındaki Spiritistlerin sayısının adil bir tahminle 20 milyon olduğunu, bunun da 14 milyon inananıyla Yahudilikten daha büyük, ancak Budizm'den (360 milyon), Hinduizm'den (900 milyon), İslam'dan (1,3 milyar) ve Hristiyanlıktan (iki milyar) çok daha küçük bir din olduğunu düşünmektedir.

nom deplume adıyla bilinen, çalışmalarından etkilenmiştir. Allan Kardec. 1804'te Fransa'nın Lyon kentinde doğan, birçok konuda ders veren ve yoksullar için ücretsiz kurslar düzenleyen etkileyici bir entelektüeldi. 50 yaşındayken - Spiritualizm'in doğuşundan sadece altı yıl sonra - Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'yı kasıp kavuran paranormal olaylara olan ilginin arttığını öğrendi ve şüpheci olsa da arkadaşları tarafından araştırmaya ikna edildi.

Kardec, tanık olduğu fenomenlerin gerçekliğinden emin olduktan sonra, çeşitli ülkelerdeki farklı medyalara sorular göndermeye başladı. Bu ruhların yanıtlarını karşılaştırdı, analiz etti ve düzenledi, yanıtları dikkate değer bir tutarlılık gösterdi ve bunları kitap biçiminde yayınladı. Kitapların en bilineni *The Spirits Book,* [2] ilk olarak 1857'de yayınlanmış, Tanrı, yaratılış, evren, ruh dünyası ve çok daha fazlası hakkında 1.000 soruya yanıtlar içeren. Öğretilerinin ana akım Spiritüalizmden farklı olduğu nokta reenkarnasyonu savunmasıdır. Sadece bir soru ve yanıtını alıntılayarak size eserinin bir tadını vereyim:

Madde, Tanrı gibi ezelden beri var mıdır, yoksa belli bir zaman diliminde yaratılmış mıdır?

Sadece Tanrı bilir. Yine de, aklınızın size göstermeye yeteceği bir nokta vardır, yani sevgi ve iyiliğin prototipi olan Tanrı asla hareketsiz olamaz. Eyleminin başlangıcını geçmişte ne kadar uzakta hayal ederseniz edin, O'nun tek bir an için bile hareketsiz kalmış olabileceğini varsayabilir misiniz?

Kardec'in derlediği diğer kitaplar arasında Medyumlar Kitabı, Ruhçu Doktrin Tarafından Açıklanan İncil, Hıristiyan Ruhçuluğu, Cennet ve Cehennem yer almaktadır. ve Yaratılış.

ABD'de Spiritizm

Spiritizmin ABD'de yarattığı etkinin göstergesi, sadece Florida eyaletinde 22 civarında Spiritist merkezinin bulunması ve bunların çoğunluğunun doğu kıyısında olmasıdır. Spiritist hareket hakkında dünya çapında kapsamlı bilgiye sahip olan The Spiritist Society of Florida'dan Yvonne Limoges, kuruluşunun Florida Spiritist Federation'ın bir üyesi olduğunu ve toplantılar İngilizce yapılsa da Portekizce ve İspanyolca da konuştuklarını söyledi. Florida, merkezler açısından açıkça aslan payına sahip, zira Limoges ABD'de resmi olarak listelenen merkezlerin toplam sayısını 66 olarak veriyor, ancak birçok bağımsız merkez de olduğunu belirtiyor. Spiritist hareketin içinde ayrıca iki uluslararası kuruluş var: 1992'de kurulan International Spiritist Council (ISC) ve 120 yıldır varlığını sürdüren Brazilian Spiritist Federation (FEB). ISC'ye üye merkezleri olan 28 ülke arasında Angola, Polonya, İtalya, Japonya ve İsveç yer alıyor. Ayrıca Pan-Amerikan Spiritist Konfederasyonu'nun (CEPA) ABD, Güney Amerika, Küba, Fransa ve İspanya'nın da aralarında bulunduğu 12 ülkeyi kapsayan bir üyeliği bulunuyor.

Spiritüalizm ve Spiritizm Arasındaki Farklar

Çoğu Spiritüalist, kendi inançları ile Spiritüalizm arasındaki tek farkın, reenkarnasyonun, Spiritüalizmin öğretilerinin temel taşı olması olduğuna inanır. Ancak eski Uluslararası Spiritüalist Federasyonu başkanı Lionel Owen, başka birçok fark olduğunu keşfetti. ISF ile uzun süreli ilişkisi sırasında Owen,

Avrupa ve dünyanın diğer bölgelerindeki Spiritüalizmle çok aşina oldu. Sonra, iki yıl önce İngiltere'den Orlando, Florida'ya taşındı ve altı ay içinde yeni Brezilyalı eşiyle Rio de Janeiro'ya taşınmaya karar verdi. Rio'da bir Spiritüalist toplantısına katılan cemaatin büyüklüğüne şaşırmıştı. Birkaç yüz kişi, özünde astroloji üzerine bir konferans olan şeyi dinlemek için geldi. Rio ve Sao Paulo'daki daha da büyük merkezlerde cemaatleri binlerle ifade ediliyor.

Spiritüalizm ve Spiritizm arasındaki farklar hakkında yazmak *(Psychic News,* 1 Mayıs 2004'te şöyle bildiriyor:

Spiritüalizm Brezilya'da neredeyse hiç duyulmamış bir şeydir. Bir veya iki küçük merkez vardır, ancak merkezlerin ve kiliselerin ezici çoğunluğu Spiritisttir Spiritüalizm, Spiritüalizm ile birçok benzerliğe sahiptir ancak belirgin farklılıklar da vardır....

[Yaklaşık üç yıl önce] Spiritistler [Kardec'in] çalışmalarını kanunlaştırdılar, ki bu da sanırım artık Kardec'in öğretileri ve kendi trans medyumları aracılığıyla aldıkları dışında ruh dünyası ve medyumluk hakkında öğretileri kabul etmelerine izin verilmediği anlamına geliyor. Trans medyumluğuna odaklanmayı anlamak zor değil çünkü Kardec kitapları için tüm bilgileri trans medyumları aracılığıyla aldı....

Spiritist kiliselerde veya merkezlerde medyumluğun halka açık gösterilerini bulamazsınız. Bunlar yalnızca üyelere özel seanslarda saklıdır ve bunların çoğunlukla trans medyumluğundan oluştuğuna inanıyorum.

Owen, birçok Spiritistin 'durugörücülerin yalnızca ruh dünyasının karanlık tarafıyla veya 'yaramaz ruhlarla' temas halinde olduğuna inandığını' ekledi. Kanıt ve kanıta vurgu yapan İngiliz Spiritüalizmi diyetiyle yetişmiş biri olarak, Owen kamusal gösterilere ve özel oturumlara yönelik bu tutumu kabul etmenin Çok zor olduğunu düşünüyor.' Ancak Spiritüalizmin Brezilya'da yoksulluk içinde yaşayan insanlara yardım etmek ve sosyal olarak dezavantajlı olanlara şifa vermek için yaptığı muazzam çalışmalara saygı duyuyor.

Ruhtan ilham alan Hıristiyanlık

Dini öğretiler yoruma veya yanlış yoruma açıktır ve bu sadece tüm büyük dinlerde bölünmelere değil aynı zamanda savaşlara ve anlatılmaz kan dökülmelerine de neden olmuştur. İncil'de veya Kuran'da neredeyse her argümanı destekleyen tek bir cümle bulmak mümkündür ve bunu inançlarını ve şiddet içeren veya zalimce eylemlerini haklı çıkarmak için yapan birçok kişi vardır.

Çoğu Spiritüalist, Büyük Ruh'un insanlığı aydınlatmak ve fiziksel dünyada gerekli olan ruhsal ve ahlaki kavramları öğretmek için elçilerini gönderdiği görüşünü benimser. Hristiyan Spiritüalistler İsa Mesih'in liderliğini takip eder, ancak diğer Spiritüalistler İsa, Buda, Muhammed ve uzun zaman önceki diğer peygamberleri eşit statüde görür, her biri insan ırkının ruhsal gelişiminde önemli bir rol oynar. Spiritüalistler açısından onları diğer insanlardan farklı kılan şey, hepsinin ilahi rehberlik için medyum veya kanal olmalarıdır. Bu, bazı Hristiyan din adamları tarafından paylaşılan bir görüştür ve bazen 50 yıldan uzun bir süre önce kurulan ve Çalışma Notları arasında 'Paranormal Deneyimler', 'Psişik Çalışmalar ve İncil', 'İletişim ve Medyumluk' ve 'Şifa' bulunan Kiliseler Psişik ve Spiritüel Çalışmalar Derneği'nin yayınlarında ve *konferanslarında* ifade edilir.

Bu arada, Canon Michael Perry'nin, Canterbury Başpiskoposu Dr. Rowan Williams tarafından 6 Ekim 2003'te kararlaştırılan ve kendisine sunulan yıllık bir akademik ödül olan Lambeth Derecesi'nin beş alıcısından biri olduğunu öğrenmekten büyük mutluluk duydum. Ödül, Canon Perry'nin 'kurtuluş bakanlığı çalışmasına katkısı ve Kiliselerin Ruhsal ve Manevi Çalışmalar Kardeşliği'ndeki liderliğini' takdir ediyor. Canon Perry, Kardeşliğin teolojik üç aylık dergisi *The Christian Parapsychologist'i* 25 yıldır düzenliyor ve şu anki başkanı. 1970'ten 1993'e kadar Durham Başdiyakozuydu ve daha sonra emekli olduğu 1998'e kadar Piskoposların kıdemli papazı olarak görev yaptı. Kardeşliğin patronları arasında York Başpiskoposu, Londra Piskoposu ve Profesör Frances Young da dahil olmak üzere başlıca Hristiyan Kiliselerinden laik ve atanmış üyeler bulunmaktadır.

Psişiklere ve medyumlara karşı büyük bir ilgi duymanın yanı sıra, Fellowship'in birçok üyesi, İncil'in tam olarak anlaşılmasının ancak modern parapsikolojik deneyimler ışığında okunduğunda mümkün olduğunu savunuyor. Elbette, Eski ve Yeni Ahit hikayelerinin çoğu, böyle bir bilgi olmadan kafa karıştırıcıdır. Spiritüalizm'in erken dönem İngiltere Kilisesi destekçilerinden Rahip Maurice Elliott, *The Psychic Life of Jesus* [3] adlı kitabında şunları söylemiştir :

Olmadan psişik yeteneklere sahip olmak ve bunları kullanmak İsa'nın çağrıldığı şeyi yapmasına izin vermezdi. Aslında , onun hakkında fazla bir şey duymamış olurduk ve Hristiyan Kilisesi ve Yeni Ahit olmazdı.

Diğer kitapları arasında *Peygamberler Konuştuğunda-Eski Ahit'te Maneviyatçılık da bulunan Elliott* ve *İncil'in Ruhsal Tarih Olarak Önemi adlı eserinde yazar* , 1954'ten itibaren Ruhsal ve Manevi Çalışmalar Kiliseler Birliği sekreteri olarak görev yaptı ve aynı yıldan itibaren Canterbury Başpiskoposu'nun İlahi Şifa Komisyonu'nda görev yaptı.

1950'lerin ortalarında İngiltere'nin en önemli medyumlarından biri olan Horace Leaf, Elliott'un görüşlerine benzer görüşleri paylaşıyordu ve bunları *Dünyanın En Büyük Medyumları! adlı küçük bir kitapta yayınlamıştı* · Önsözünde, 'Modern Spiritüalizm ve ruhsal araştırmaların doğuşuna yol açan Medyumluk, aynı zamanda yaşayan en az dört büyük dinin ve ahlak biliminin temellerinin atılmasına da yardımcı olmuştur' diye belirtiyor.

Leaf, Musa'yı, Yahweh'in (Eski Ahit Tanrısı) ruhunun iletişim kurduğu ve halkını Mısır'daki kölelikten kurtarmasını sağlayan büyük bir aracı olarak görür. Leaf'in gözlemlediğine göre, Yahweh 'farklı tezahür biçimleri seçme alışkanlığındaydı; bazen bir ateş olarak beliriyordu; bazen bir buluttan konuşuyordu; ara sıra bir ses oluyordu ve en azından bir vesileyle katı bir biçimde görünüyordu. İncil ayrıca bize Yahweh'in (veya Yehova'nın) bazen aynı anda başkalarına göründüğünü söyler. Musa, Harun ve Abihu ve yetmiş ihtiyar gidip Yehova'yı uzaktan gördüler' (Çıkış, 24). Musa'ya On Emir'i önce sözlü olarak, sonra da taş tabletlere yazarak veren Yahweh'ti.

Bunların hiçbirinin ruhsal iletişimle ilgisi olmadığını, Tanrı'nın doğrudan Musa ile iletişim kurduğunu savunanlar var. Peki, Başkalaşım Dağı'nda gerçekleşen olağanüstü olaya tepkileri ne? İncil bize Musa ve İlyas'ın (ikisi de elbette yıllar önce ölmüştü) İsa'ya, üç öğrencisinin tanıklığında göründüklerini söyler. Horace Leaf, İsa için, onların görünmelerinin ruhsal dünyayla temas halinde olduğunun ve iki büyük peygamberin ruhsal misyonunda ona yardım ettiğinin açık bir göstergesi olduğunu öne sürüyor.

İsa'nın maddeleşmesi

Leaf ayrıca İsa'nın dirilişini ve öğrencilerine görünmesini iyi bilinen bir medyumsal fenomen olan maddeleşme açısından görür. İsa'nın Çarmıhta öldükten sonra tekrar 'bütün' olmasını beklerdik, ancak o, tıpkı maddeleşmiş ruh formlarının seans odasında yaptığı gibi, şaşkın öğrencilerine kimliğinin kanıtı olarak Çarmıha Gerilme yaralarını gösterdi.

Yazar ve medyum ayrıca birçok İncil bilgininin İsa'nın ölümünden sonraki görünümlerinin başka bir yönünü açıklamada sorun yaşadığına işaret ediyor. Onu iyi tanıyan insanlar, dirilmiş İsa'yı kendilerine göründüğü anda neden tanımadılar? İncil bize, bir süre iki havariyle birlikte tanınmadan yürüdüğünü ve saatin geç olması nedeniyle, onu gece yanlarında kalmaya davet ettiklerini anlatır. Daveti reddettiklerinde 'gözleri açıldı ve onu tanıdılar ve o, onların görüş alanından kayboldu'. Kudüs'te göründüğünde, kadın takipçilerinden biri tarafından tanınmadı ve hatta havarileri bile 'onun İsa olduğunu anlamadılar. Horace Leaf, bunun Spiritüalistlerin İsa'nın maddeleştiği yorumunu güçlendirdiğine inanıyor ve modern maddeleşme seanslarının anlatımlarından, koşullara bağlı olarak, özdeşleşmenin her zaman anında olmadığını biliyoruz.

Saul doğrudan ses medyumluğu deneyimliyor

Son olarak, Saul'un (daha sonra Pavlus oldu) İsa'nın takipçilerini yok etmek için Şam'a giderken dönüşümüne sahibiz. Bize söylendiğine göre, aniden gökten bir ışık geldi ve yere düşen Saul, 'Saul, Saul, neden beni zulüm ediyorsun?' diyen bir ses duydu. Saul, sesin kim olduğunu sorduğunda, cevap geldi, 'Ben, senin

zulmettiğin İsa'yım.' Şehre girmesi söylendi ve orada ne yapması gerektiği söylendi.

Bu öznel bir deneyim miydi? Hayal gücü mü? Hiç de değil. İncil bize onunla birlikte seyahat eden adamların, 'sesi duyup kimseyi görmeden', konuşamaz halde durduklarını söyler. Işık Saul'u kör etmişti ve üç gün boyunca ne bir şey yiyip ne de içtiği Şam'a götürülmek zorunda kalmıştı. Sonra şehirdeki Ananias adlı bir öğrenci, İsa'nın ona Saul'u bulacağı belirli bir eve gitmesini ve ellerini onun üzerine koymasını söylediği bir vizyon gördü.

Ananias, Saul'un ününü biliyordu ve itiraz etti. Fakat İsa ona, 'Git, çünkü o benim adımı Milletlere, krallara ve İsrail oğullarına taşımak için seçilmiş bir aracımdır, çünkü ona adım uğruna ne kadar acı çekmesi gerektiğini göstereceğim' dedi. Öğrenci itaat etti ve şifa verdiğinde Saul'un gözlerinden pullar gibi bir şey düştü. Birkaç gün içinde, İsa'nın eski düşmanı Saul, sinagoglarda 'O Tanrı'nın Oğlu' diye ilan ediyordu.

Saul'un Kral Agrippa'ya vizyonu sırasında İsa'nın kendisine İbranice dilinde konuştuğunu, onu görevine atadı ve gerektiğinde kendisine talimat vermek için gelecekte görüneceğini söylediği de bildirilmiştir. Horace Leaf ve diğer birçok Spiritualist'in yorumu, Saul'un (Paul) farkında olmadan güçlü bir medyum olduğu ve İsa'nın onunla doğrudan sesli medyumluk yoluyla konuştuğu ve orada bulunan diğerlerinin de sesi duymasını sağladığıdır. Deneyimle dönüştürülen Saul, İsa'nın düzenli olarak iletişim kurduğu medyum (benim seçtiğim bir araç) oldu.

Birçok Hristiyan'ın, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu ve İncil'de anlatılanların onun ilahi olduğunun kanıtı olduğunu savunan Spiritualist yoruma itiraz edeceğini biliyorum. Ancak yirminci ve yirmi birinci yüzyıldaki Spiritualistler, levitasyon (İsa'nın su üzerinde yürümesi) ve havadan apports üretimi (İsa'nın bir kalabalığı doyuracak kadar ekmek ve balık üretmesini sağlayan aynı yetenek) dahil olmak üzere birçok benzer harikayı gördüler. Bu yetenekler İsa ile sınırlı değildi. Pavlus, diğer şeylerin yanı sıra güçlü bir şifacı oldu.

Korintliler'e Mektuplarını yazarken, paranormal yeteneklerin kullanımını tavsiye etmeyi bir nokta haline getirdi (1 Korintliler 12):

Şimdi Ruhsal armağanlara gelince, kardeşlerim, sizi cahil bırakmak istemem. ... Armağanlar çeşitlidir, ama aynı Ruh ...Ruh aracılığıyla birine bilgelik sözü; birine aynı Ruh aracılığıyla bilgi sözü; birine aynı Ruh aracılığıyla iman; birine mucizeler yaratma; birine peygamberlik; birine ruhları ayırt etme; birine çeşitli dillerle konuşma; birine de bu dilleri yorumlama yeteneği verilir. Ama bunların hepsini bir olan ve aynı Ruh gerçekleştirir; bunları herkese dilediği gibi ayrı ayrı dağıtır.

Medyumluğu benimseyen din adamları

Spiritüalizm fenomenine ilgi duyan Hristiyanlar, ruhsal iletişimin İncil yazıldıktan sonra sona ermediğini bilirler. Hatta günümüzde daha da yaygınlaşmıştır ve birçok kilise mensubu bunu benimseyerek ruhsal ufuklarını genişletmektedir. Unitarian Society for Psychical Studies, 1977'de Manchester College, Oxford'da yıllık konferansını düzenlediğinde, delegelere Spiritüalizm hakkında konuşmam için davet edildim.

Unitarianism'in Yahudi ve Hristiyan geleneklerinde kökleri olduğunu ve dünya inançları ve bilimden gelen içgörülere açık olduğunu biliyordum. Ancak, Topluluğun başkanı olan Rev Florence Whitby'nin (başkanının eşi) konferansta Spiritualism'in kendisine ihtiyaç duyduğu bir zamanda muazzam bir yardımda bulunduğunu söylediğini duyduğumda hoş bir şekilde şaşırdım. Ayrıca, karısından birçok ruhsal iletişim aldığını söyleyen Rev Basil Viney ile de tanıştım. Bir Unitarian papazı olarak uzun yıllardır Spiritualist olduğunu ilan etti.

Southwark Piskoposu Dr. Mervyn Stockwood'un medyumsal deneyimleri hakkında daha önce yazmıştım *(sayfa 8'e bakın).* Buna, bir başka piskopos olan tartışmalı Amerikalı Episkopalyen James Pike, eski Kaliforniya Piskoposu ile ilgili kişisel bir deneyimimi de ekleyeyim.

James Pike

James Pike, 1968'de İngiltere'ye yaptığı bir ziyaret sırasında benimle röportaj yapmayı kabul etti ve iki yıl önce Londra medyumu Ena Twigg aracılığıyla oğlu Jim'den aldığı ruhsal iletişimler hakkında açıkça konuştu. İki dünya arasındaki konuşmaları, Jim'in bir silah alıp New York'taki bir otel odasında intihar etmesinden sadece bir ay sonra gerçekleşti. Oturumun ayrıntılı bir anlatımı Piskopos Pike'ın *The Other* Side kitabında bulunabilir. [5] Bu arada, Piskopos Pike'ın ilk oturumu sırasında oğlu Jim'in ruhsal iletişimine ek olarak, başka bir ruh çocuğun mesajlarını sürekli kesiyordu. Medyum bu adamın yabancı bir aksanı olduğunu ve bunun Alman olduğunu düşündüğünü ve adını Paul olarak verdiğini söyledi. Güçlü bir zekaya sahip olduğunu ve felsefi incelemeler yazdığını ekledi. Piskopos Pike'a ölen oğlu için endişelenmemesini söylemenin yanı sıra - 'o güvende; sevgimizle çevrili' - piskoposun Episkopal Kilisesi içindeki zorluklarını da tartıştı. Sonra da, 'Yeni kitabınızı bana ithaf ettiğiniz için teşekkür ederim' diye ekledi.

Piskopos Pike şaşkına dönmüştü. İletişimciyi hemen tanıdı. Bir yıl önce ölen, Jim'in vaftiz babası olan iyi arkadaşı teolog Paul Tillich'ti. Piskoposun o zamanlar Birleşik Krallık veya Amerika Birleşik Devletleri'nde halka açık olmayan yeni kitabı *What Is This Treasure? şu ithafı içeriyordu:*

İle
PAUL TILLICH
Baş Mentor ve
Sevgili Dostum Çok Özledim

Oturum için Piskopos Pike'a Ena Twigg'in evine eşlik eden ve kapsamlı notlar alan Rahip John Pearce-Higgins daha sonra bana şunları anlattı:

Paul Tillich'in gözükmesiyle gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Ve keşke bu gerçekten anlatılabilseydi, çünkü hiçbir şeye inanmayan bu zavallı Amerikalı ilahiyatçılar, büyük kahramanları Paul Tillich'in hala hayatta olduğunu ve tekmelediğini fark etselerdi, bir tür etki yaratabilirdi. Bize şöyle dedi: 'Tanrı'ya olan inancım haklıydı ama bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.'

Kendisiyle tanışmamdan bir yıl sonra, Piskopos Pike ve eşi Diane Kudüs'teydi. 1 Eylül 1969'da, kiralık bir Ford ile Ölü Deniz Parşömenleri'nin bulunduğu Qumran'a doğru yola çıktılar. Yanlış bir dönüş yaparak, kendilerini vahşi doğada buldular ve sonunda araba kumda sıkıştı. İki saat yürüdükten sonra Piskopos Pike bayıldı. Diane yardım çağırmaya karar verdi ve kocası yürürken ona 'Yardım et! Yardım et!' diye bağırmasını tavsiye etti. Sonunda bir grup Bedevi işçi tarafından bulundu.

Bu arada, eşi Harry ve Southwark Rektör Yardımcısı Canon John Pearce-Higgins, medyumun evinde dua etmek ve kaybolmaları dünya basınında yer alan çift için şifa dileklerini iletmek üzere bir araya gelmişlerdi.

Aniden, Piskopos Pike'ın ruhu kontrol altına girdi. Bana yardım et! Bana yardım et!' diye bağırdı, Diane'e bağırmasını söylediği sözcükleri yankılayarak. Sonra, daha sakin bir tonda, 'Neredeyim? Kayboldum. Hiçbir yerdeyim ve hiçbir yere ait değilim. Bana yardım et.

yardım et .' Canon Pearce-Higgins ona kim olduğunu sorduğunda, 'Sen benim kim olduğumu biliyorsun' diye cevap verdi.

Bunun bir ruh iletişimi olduğu ve Piskopos Pike'ın öldüğü açıktı. beni aradı ve birkaç saat içinde teyp kaydını dinliyordum. Birçok kişi - Diane Pike da dahil - piskoposun sıcaktan korunaklı bir yer bulduğunu, hayatta olduğunu ve kurtarılacağını ummasına rağmen, kaydın yayınlanması konusunda anlaştık.

Ama öldüğünden emin olabilir miyiz? Belki de bilinçsiz olduğunu ya da ruhunun bedeninden çıktığını ve onunla iletişim kurabildiğini ama ölmediğini söyledim.

'Ama o *öldü* ! O burada. Onu görebiliyorum,' diye haykırdı. Bu ani görüntü karşısında benim kadar şaşırmış görünüyordu. 'Sanırım bir şeye tırmanmış ve düşmüş olmalı.'

Ne yazık ki bu psişik izlenimler, bir gün sonra kurtarıcıları Piskopos Pike'ın cesedine götüren atılmış giysi izleriyle doğrulandı.

Daha sonraki bir basın toplantısında Diane Pike, 'Kutulu bir kanyona tırmandı, sonra yetmiş fit düştü. Doktorlar anında ölmüş olması gerektiğini söyledi.' dedi.

Hristiyanlık ve paranormal üzerine daha yakın zamanda yorum yapanlar arasında, bir zamanlar medyumluğa olan ilgisi daha önce tartışılan Southwark Piskoposu Mervyn Stockwood'un yardımcı piskoposu olan Hugh Montefiore da yer almaktadır. Montefiore, Kingston ve Birmingham Piskoposu olarak görev yapmıştır. Paranormalle tanışması, psikometri ile iki karşılaşması sayesinde olmuştur. Psikometriyi, 'bireylerin geçmişini veya geleceğini, onlara ait bir nesneyi tutarak söyleyebilme iddia edilen yeteneği' olarak tanımlamaktadır. Bu arada Stockwood, medyum Ena Twigg'in, sadece piskoposluk yüzüğünü tutarak ona 'hayatının özetini' verebildiğini söylemiştir.

The Paranormal: a Bishop Investigates [6] adlı kitabında şöyle yazıyor: ' Bu soruşturmanın sonucu, bana göre paranormalin gerçekten önemli bir konu olduğu ve bilim insanlarının bununla alay etmesinin ve dinin bunu görmezden gelmesinin kınanması oldu. Ruhsal iletişim de dahil olmak üzere bir dizi olguyu çok ayrıntılı bir şekilde ele alıyor ve bazı durumlarda 'ölülerle gerçek bir iletişim' olduğu sonucuna varıyor.

Katoliklik 'ölülerle diyaloğa' izin veriyor

Roma Katolik Kilisesi geçmişte Spiritüalizm ve ruhsal iletişimin gürültülü bir muhalifiydi, ancak zaman değişiyor. Vatikan gazetesi *L'Osservatore Romano için düzenli olarak yazan ahlak teoloğu Peder Gino Concetti* , yakın zamanda verdiği bir röportajda şunları söyledi:

Modern din eğitimine göre, Tanrı, dünya ötesi bir boyutta yaşayan sevgili vefat etmiş kişilerin hayatlarımızın belirli zor anlarında bize rehberlik edecek mesajlar göndermelerine izin verir. Kilise, bu temasların ciddi bir dini ve bilimsel amaçla gerçekleştirilmesi koşuluyla, vefat edenlerle diyaloğu artık yasaklamamaya karar vermiştir.

Bu kararın, Roma Katolik Kilisesi'nin psişik fenomenler ve ruhsal iletişim konusunda kabul ettiğinden çok daha fazla farkındalığa ve anlayışa sahip olduğunu doğruladığına inanıyorum. Yüzyıllar boyunca birçok azizine ve

mistiğine atfedilen fenomenler ve mucizeler göz önüne alındığında, bu belki de şaşırtıcı değildir.

Katoliklik ve elektronik ses olgusu

Katolik desteği özellikle elektronik ses fenomeni (EVP) için güçlü görünüyor *(bkz. sayfa 112).* Müzik araştırmalarında işbirlikçi olan iki Katolik rahip, Peder Ernetti ve Peder Gemelli, bu alandaki en eski araştırmacılar arasındaydı. Ernetti uluslararası alanda saygı duyulan bir bilim insanı, fizikçi, filozof ve müzikseverdi. Gemelli, Papalık Akademisi'nin başkanıydı. 1952'de bir Gregoryen ilahisini kaydederken tesadüfen ses fenomenine rastladılar. Mikrofonlarındaki bir tel sürekli kopuyordu ve Gemelli çileden çıkarak başını kaldırıp ölmüş babasından yardım istedi. Şaşkınlıklarına, babasının sesi manyetofona kaydedildi ve şöyle cevap verdi: 'Elbette sana yardım edeceğim. Ben her zaman seninleyim.' Deneyi tekrarladılar ve bu sefer çok net bir ses şöyle dedi: 'Ama Zucchini, bu çok açık, benim olduğumu bilmiyor musun?' Gemelli kasete inanamayarak baktı. Hiç kimse babasının çocukken ona taktığı lakabı bilmiyordu. Rahip, bu ruhsal iletişimi yaşamaktan anlaşılabilir bir şekilde memnun olsa da, bunun Katoliklik öğretileriyle olası çatışması konusunda da derin bir endişe duyuyordu. Sonunda, iki adam Roma'da Papa XII. Pius'u ziyaret etti ve deneyimlerini anlattı. Papa, onları şaşırtarak şöyle dedi: 'Sevgili Peder Gemelli, bunun için gerçekten endişelenmenize gerek yok. Bu sesin varlığı kesinlikle bilimsel bir gerçektir ve Spiritizmle hiçbir ilgisi yoktur. Kaydedici tamamen nesneldir: Nereden gelirse gelsin sadece ses dalgalarını alır ve kaydeder. Bu deney belki de insanların ahirete olan inançlarını güçlendirecek bilimsel çalışmalar için bir binanın temel taşı olabilir.' Gemelli, bu sözlerle güvence altına alınmış olsa da, hayatının son yıllarına kadar bu olağanüstü deneyimi kamuoyuna açıklamadı.

Papa Pius'un kuzeni, Jung Enstitüsü'nün kurucu ortağı olan Rev. Profesör Dr. Gebhard Frei, aynı zamanda Uluslararası Katolik Parapsikologlar Derneği'nin başkanıydı ve bir EVP öncüsü olan Konstantin Raudive ile yakın bir şekilde çalıştı. Çalışmaları birçok kişiyi öteki dünyayla radyo iletişimi kurmaya teşvik

eden İsveçli EVP araştırmacısı Friedrich Jurgenson, kendisi hakkında yaptığı film nedeniyle 1969'da St Gregory Nişanı Şövalye Komutanı unvanını aldığı Rope Paul VI'nın bir arkadaşıydı. Papa, Jurgenson'un on yıllık EVP araştırmasının gayet farkındaydı. Jurgenson bir yayıncıya 'Vatikan'da ses fenomeni için sempatik bir kulak buldum,' diye yazdı. 'Kutsal Şehir'deki önde gelen şahsiyetler arasında birçok harika arkadaş edindim.'

Vatikan, rahiplerinin kendi EVP araştırmalarını yapmalarına bile izin verdi. Peder Andreas Resch sadece kayıtlar yapmakla kalmadı, aynı zamanda Roma'daki Vatikan rahip okulunda parapsikoloji dersleri de verdi. Tüm belirtiler, Roma Katolik Kilisesi'nin ruh iletişimi araştırmalarına verdiği desteğin devam ettiğini gösteriyor, ancak Katolikler genellikle bundan habersiz.

Katoliklik ve otomatik yazma

İngiliz medyum ve şifacı Matthew Manning, yayıncısı Peter Bander'ın arkadaşları olan ve Roma Katolik Kilisesi ile yakın bağları olan iki Vatikan elçisi - Başpiskopos Hyginus Cardinale ve Monsignor Bruno Heim - ile tanıştırıldığını anlatır. Manning, doğum tarihleri kendisine iletilen kişilere tıbbi teşhisler konduğu otomatik yazma yeteneği geliştirmişti. Vatikan elçileri Manning'e bazı tarihler verdi ve her biri için medyum teşhisleri aldı. Sonunda, bir pazar gazetesi Vatikan'ın Papa VI. Paul'ün sağlığı hakkında Manning'e danıştığı haberini yayınladı. Monsignor Heim, kendisinin ve Başpiskopos Cardinale'in Manning ile görüştüğünü doğruladı ancak Papa'nın sağlığı hakkında onunla konuştuklarını reddetti.

One Foot in the Stars [7] adlı kitabında şöyle anlatıyor *:*

Bu vesileyle, otomatik yazma yoluyla söz konusu kişinin teşhisini almak için bir doğum tarihini ayarlamam istendi. Birkaç sayfa kağıdın anonim kişinin sağlık sorunlarının ayrıntılarıyla doldurulması çok uzun sürmedi. İki adam bunları ilgiyle okudu ve içerik hakkında uzun bir tartışmaya girdikten sonra, söz konusu doğum tarihinin, doktorlarının tanımlayamadığı gizemli bir hastalık

nedeniyle o sırada rahatsız olan Papa VI. Paul'ün doğum tarihi olduğunu açıkladılar .
BEN Otomatik komut dosyalarının içeriklerinin doğru veya alakalı olup olmadığını asla keşfedemedim, ancak daha sonra bir teşekkür aldım güzel bir papalık madalyonu şeklinde Paul VI'nın armasını taşıyordu, bu yüzden birine yardım etmiş olduklarını varsayıyorum . Madalyanın şifa odamda bugün bile özel bir yeri var.

Son olarak, Amerika'nın en iyi medyumlarından biri olan John Edward'ın dindar bir Katolik olduğunu belirtmekte fayda var. *One Last Time?* [8] adlı kitabının bir bölümünü , bunun başlangıçta yarattığı çatışmaya ve aynı gün birlikte olduğu iki kişinin bir rahip ve bir rahibe olduğu ortaya çıktığında nasıl çözüldüğüne ayırıyor. Birkaç aile üyesinden ruhsal iletişimler alan rahip, o zamandan beri iyi bir arkadaş oldu ve ona güvence verdi: 'Senin armağanının Tanrı'dan olduğuna inanıyorum. Yaptığın şey iyi - yapmaya devam et, durma. Ve bu kilisede fazlasıyla hoş geldin.'

Kuran dikte edildi Melek Cebrail tarafından

Dikkatimi, ruh iletişiminin kanıtlarını da gösteren bir diğer büyük dünya dini olan İslam'a kısaca çevireyim. Hristiyanlıktan daha yeni bir din olan bu din, MS 622'de, sadece bir peygamber değil aynı zamanda bir askeri lider ve yasa koyucu olacak olan cahil bir deve tüccarı olan Muhammed tarafından kuruldu. Tüm bunlar, 'Allah'ın elçisi' olan Melek Cebrail'in ortaya çıkmasıyla gerçekleşti ve Muhammed'in Kuran'ı almasıyla sonuçlandı. Muhammed ilahi olduğunu iddia etmedi; sadece Müslüman inancının 'İncil'i olan şeyi almak üzere ilahi olarak seçildi.

Kuran'ın kökenleri gizem ve tartışma konusudur, ancak kitabı olduğu gibi ele alırsak ya Muhammed'in otomatik yazma yeteneğiyle üretilmiştir (okuma yazma bilmediği söylenir, bu yüzden kendisi yazmış olamaz) ya da Cebrail tarafından başkalarına dikte edilmiştir, medyumu aracılığıyla trans halinde konuşmuştur. İncil'e göre Cebrail, yüzyıllar boyunca düzenli bir iletişimci

olmuştur, Daniel, Zekeriya ve Meryem bu ilahi elçiden gelen ziyaretleri bildirmiştir. Daniel'in durumunda, Cebrail yorumlamak için çağrılmıştır anlayamadığı bir vizyon. Vaftizci Yahya'nın doğumunu Zekeriya'ya önceden haber veren Cebrail'di. Meryem, Cebrail'den İsa'yı doğurmaya mahkûm olduğunu öğrendi.

Muhammed, Cebrail'i ilk kez 40 yaşındayken gördü veya deneyimledi ve Bu ziyaretlerin 23 yıl sürdüğü söylenmektedir. Bu süre zarfında gelen 'ilhamların' çoğu uzun süreli olmuş ve Kuran'daki en uzun surelerin bir kısmının tek seferde vahyedilmesini sağlamıştır.

Spiritüalizm ve din genel olarak

Ruhsal etkinin kanıtları, inanılmaz sayıda olan -4.000 kadar- birçok dinde bulunabilir. Her biri doğru ruhsal yolu izlediğine veya sunduğuna inanır ve Tanrı'ya giden birçok yol olduğunu kabul etmeliyiz. Ancak spiritüalistler, yirmi birinci yüzyılda bizimle konuşan ruhların bilgeliğini dinlemekten, bir veya iki bin yıldan daha önce çok farklı bir varoluş yaşayan insanlar için anlam ve alaka taşıyacak şekilde seçilmiş sözlere körü körüne güvenmekten daha fazla kazanılacak şey olduğunu savunurlar.

1 Christine Wicker, *Lily Dale,* HarperSanFrancisco (2003).

2 Allan Kardec, *Ruhlar Kitabı,* Paris (1862).

3 Rahip Maurice Elliott, *İsa'nın Psişik Hayatı,* Gordon Press (1974).

4 Horace Leaf, *Dünyanın En Büyük Medyumları,* Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği.

5 Piskopos James Pike, *Öteki Taraf,* Doubleday, New York (1968).

6 Hugh Montefiore, *The Paranormal A Bishop Investigates,* Upfront Publishing (2002).

7 Matthew Manning, *Bir Ayak Yıldızlarda,* Piatkus Books (2003).

8 John Edward, *Son Bir Kez,* Piatkus Books (1999).

13 Ruhsal Rehber ve Ötesi

Çok fazla yurtdışı seyahati yapıyorum ve ziyaret ettiğim yeri araştırmadan asla evden çıkmıyorum. Pasaport, vize ve yerel para biriminin yanı sıra iyi bir rehber kitabı da olmazsa olmaz bir seyahat arkadaşı olarak görüyorum. Bir gün hepimiz öbür dünyaya o büyük yolculuğu yapacağız, ancak çok azımız bunun nasıl olacağını veya buna en iyi şekilde nasıl hazırlanacağımızı öğrenmek için zahmete girmiş olacağız. Belki de bunun nedeni, ruh dünyasının 'kimsenin geri dönmediği bir diyar' olduğu ve bu nedenle hiçbir rehber kitabın üretilemeyeceği yönündeki yaygın ama hatalı görüşten kaynaklanmaktadır. Bu yanlıştır. Bunlardan bolca var.

Öyleyse bazı ruh rehberlerinin eşliğinde ruh dünyasına bir yolculuğa çıkalım. Ancak öncelikle, bu rehberler ile medyumluğun mekaniğinde önemli bir rol oynayan ruh 'kontrolleri' arasında ayrım yapmak istiyorum. Her medyumun öbür dünyada bir yardımcıya ihtiyacı vardır; ruh iletişimini kolaylaştıran özel yeteneklere sahip biri. Zihinsel medyumlarda, ruh kontrolü zar zor hissedilebilir ve sadece ara sıra görülebilir veya duyulabilir.

Trans ve fiziksel medyumlar için durum çok farklıdır, çünkü ruh kontrolü genellikle gerginliği azaltmak, şakalar yapmak, mutlu ve beklenti dolu bir atmosfer yaratmak ve genel olarak fenomeni geliştirmek için 'titreşimleri yükseltmek' olan eğlenceli bir aracı veya tören ustasıdır. Sıklıkla, bu tür ruh kontrolleri medyumla zıt kişilikler sergiler.

Ruh kontrolleri gerçekten var mıdır, yoksa medyumların ikincil kişilikleri midir?

Bu soru Spiritüalizmin en erken günlerinden beri sorulmuştur ve bu varlıkların doğasını tam olarak anlamaya daha yakın olduğumuzdan emin değilim. *Bazı durumlarda,* sözde bir ruh kontrolünün - rolü medyum aracılığıyla yaşayanlarla iletişim kurmada başkalarına yardımcı olmak olan bir ruhun - iddia ettiği kişi olmadığı, kişiliğin medyumun bilinçaltının bir yönü olduğunu öne süren ikna edici kanıtlar vardır. Bu teoriye destek ekleyen bir gerçek de çok az ruh kontrolünün, tarihi bir kişiyle olumlu bir özdeşleşmeye izin veren

kendileri hakkında ayrıntılar vermeye istekli olmasıdır. Yani, argüman devam ediyor, bunlar basitçe medyumun zihninin bir ürünüdür, ruh iletişiminin daha kolay gerçekleşmesini sağlamak için bilinçaltında icat edilmiştir.

Normal uyanıklık durumunda, bir medyum duyulan seslerin veya görülen vizyonların bir sonraki dünyadan geldiğini kabul etmekte zorluk çekebilir. Ancak bir trans halinde, beynin başka bir kısmının çok farklı bir kişilik almasına izin vererek - ruh dünyasıyla iletişim kurabileceğine inanan bir kişilik - ruhlar mesajlarını medyumun temkinli, sansürleyici zihninin engeli olmadan oturanlara iletebilir. Bu kulağa pek olası gelmiyorsa, sahne hipnozcularının izleyicilerinin etkilenebilir üyelerinde yaratabileceği değişiklikleri bir an düşünün. Normalde utangaç ve çekingen bir birey Elvis Presley taklitçisi olur, bir diğeri etrafındaki herkesin çıplak olduğunu görünce şok olur, bir diğeri ise her sandalyeye oturduğunda elektrik şoku aldığına inanır. Zihin inanılmaz derecede güçlü bir araç olabilir.

Çoklu kişilikler

Ruh kontrolü tartışmasına daha da fazla ışık tutan bir diğer olgu ise, bazen dikkate değer sonuçlarla tek bir bireyde birden fazla kişiliğin var olduğu çoklu kişilik bozukluğudur. Klasik bir vaka, Sybil Dorsett adlı bir kadını içeriyordu ve bu kadın aracılığıyla bir inşaatçı, bir marangoz, bir yazar ve bir müzisyen de dahil olmak üzere 16 çok etkileyici kişilik ortaya çıktı. Son ikisi arkadaş oldular ve uzun sohbetler etmek için Sybil'in bedenini ele geçirmek için sırayla davrandılar.

Daha yakın zamanda, ABD'nin Wisconsin eyaletine bağlı Oshkosh'ta bir adam, 46 ayrı kişiliği olan 27 yaşındaki Sarah adlı bir kadına tecavüz ediyordu. Bunlar arasında altı yaşındaki 'Emily' ve 'Sam' adında bir adam vardı. Mark Peterson'ın, Sarah'nın bilgisi olmadan, kişiliklerinden biri olan 20 yaşındaki flörtöz Jennifer'ı kendisiyle seks yapmaya ikna ederek onun akıl hastalığını istismar ettiği iddia edildi. Savunma, rızanın verildiğini iddia etti. Yargıcın iki kişiliği yemin ettirmesi ve ifade vermelerine izin vermesiyle dava hukuk

tarihine geçti. Peterson ikinci derece cinsel saldırıdan suçlu bulundu ancak karar daha sonra bozuldu.

Hatta bazı medyumlar, ruhsal kontrollerinin kendilerine ait birtakım özellikler olabileceğinden şüpheleniyorlar; ancak bu, onların ilettiği ruhsal mesajların kanıt niteliğini açıklamıyor.

Ruh kontrollerinin karmaşıklığına dair en iyi örneklerden biri, olağanüstü Amerikalı trans ve otomatik yazma medyumu Bayan Leonore Piper'ı içeriyordu. Başlıca ruh kontrolü, Harvard'da psikoloji alanında seçkin bir profesör olan William James ve Society for Psychical Research'ün sert bir araştırmacısı olan Richard Hodgson tarafından araştırıldığı sırada bir 'Dr. Phinuit'ti ve ikisi de onun paranormal güçlerine ikna olmuştu.

Her ne kadar 'Dr. Phinuit'in kendi dili olan Fransızcayı çok az bilmesi şaşırtıcı olsa da, oturanların tanıdığı ve medyumun normal zihninin erişemeyeceği kişiler hakkında şaşırtıcı derecede doğru bilgiler sağladı. Ancak, araştırmacılar 'Dr. Phinuit'i kontrol ettiğinde, iddia ettiği zamanda ve yerde böyle bir kişinin yaşamadığını keşfettiklerinde, ruh kontrolü onun adının Phinuit değil 'Scliville' olduğunu itiraf etti, ancak bu konuda da emin görünmüyordu. Neden kendisi olmadığı biri olduğunu iddia ettiğini anlamak zor, tabii ki medyumun zihninin bir uydurması değilse.

'Açığa çıkarıldıktan sonra', Dr. Phinuit emekli oldu ve Leonore Piper'ın ana kontrolü olarak yerini 'George Pelham' aldı. Pelham, gerçek adı Pellow olan ve bazı oturanlar ve araştırmacılar tarafından şahsen tanınan gerçek bir kişiydi. Bu tür olaylardan ortaya çıkan şey, kontrolün gerçekliğinin, onlar tarafından iletilen ruhsal iletişimlerin kanıt niteliği üzerinde hiçbir etkisi olmaması gerektiğidir.

Ruh rehberleri

Genellikle 'ruh rehberleri' olarak bilinen iletişimciler genellikle kontrollerden çok farklıdır. hepsinin bir veya daha fazla rehberi vardır. Spiritüalist olmayanlar onlara 'koruyucu melekler' derdi. Bizi gözetirler ve bize yardım ederler - eğer izin verirsek. Ancak bazılarının daha geniş bir rolü vardır. Belirli

medyumların ruh rehberleri olmanın yanı sıra, yaşam ve ölüm hakkındaki görüşlerini dinleyecek herkesle paylaşan ruh öğretmenleridir. Burada yine kim oldukları konusunda bir karışıklık vardır - bazen bizimle iletişim kurmak için kullandıkları kişiliğin gerçek kimlikleri olmadığını açıklarlar çünkü önemli olanın kimin söylediği değil, kendilerinin ne söylediği olduğunda ısrar *ederler* .

Ruh rehberlerinin medyumlarından ayrı olduğuna dair bazı ilgi çekici kanıtlar vardır. Otobiyografisinde [1] Britanya'nın en seçkin yirminci yüzyıl zihinsel ve fiziksel medyumlarından biri olan Estelle Roberts, psişik konularda tanınmış bir otorite ve öğretim görevlisi olan ve doğrudan ses seanslarına katılan Tuğgeneral Roy C. Firebrace'in deneyiminden bahseder.

Bu seanslardan birinde, medyumun Kızılderili ruh rehberi Red Cloud, tugay komutanına 'başka bir zamanda başka bir yerde' doğrudan ses medyumluğuna dair daha fazla kanıt elde edeceğini söyledi. Kısa bir süre sonra, Churchill'in Stalin ile tanıştığı sırada tercüman olan Tugay Komutanı Firebrace, askeri ataşe olarak Letonya'ya gönderildi. Orada, karısıyla birlikte ruhsal iletişimle ilgilenen bir Rus kadınla tanıştı ve üçü Firebrace'lerin dairesinde psişik gelişim için bir çember oluşturdu.

Fiziksel olaylar gerçekleşmeye başladı, bir trompet odanın içinde hareket etti ve en sonunda tugay komutanı Red Cloud'un adını duyduğunda şaşırdı. Ruh sesi, Red Cloud'un yardım etmeye geldiğini, ta ki Rus medyumun ruh rehberi trompeti kullanmada daha fazla ustalık kazanana kadar açıkladı. Bu ifadeye eşlik eden kıkırdama, Red Cloud'un kendine özgü kahkahası olarak anında tanındı. O andan itibaren Red Cloud, Firebraces'in İngiltere'ye dönmesiyle dağılana kadar çemberi ziyaret etti. Eve döndükten sonra Estelle Roberts'ın doğrudan ses seansına ilk ziyaretlerinde Red Cloud, medyuma hiç bahsetmedikleri Letonya'daki çemberlerinden ve olaylarından bahsetti.

Kimliğini kanıtlayan bir diğer ruh rehberi, güçlü bir Galli medyum olan Evan Powell'ın medyumu olan Black Hawk'tı. Yerli Amerikan ruhu, medyumuna kendisi hakkında bir kitap yazıldığını ve Illinois'te onun için bir anıt dikildiğini bildirdi. Her iki ifade de doğrulandı ve kitabın bir kopyası - *Ma-Ka-Tai-She-Kia-Kiak veya Black Hawk'ın Hayatı* - bulundu ve Powell'a sunuldu.

Kanalizasyon

Spiritüalizmin ilk zamanlarında, iletişimcilerin çoğu, dünyada yaşamış bireylerin ruhları olduklarını iddia ediyordu. Bugün, geniş ve kafa karıştırıcı bir iletişimci yelpazesinin inançlarına ses verdiği giderek artan sayıda kanal var. Bunlar arasında Ramtha adlı 35.000 yıllık bir savaşçı ruh; Havari John; Kral Arthur'un büyücüsü Merlin; toplu olarak Cajuba olarak bilinen altı yunusun grup bilinci; ve Mars Sektör Altı gibi dünya dışı varlıklar yer alıyor.

Bir ruhsal rehber için medyum olmak ile başka bir varlığı kanalize etmek arasında bir fark var mıdır? Evet, her ikisini de yapmış olan Tony Neate'e göre. Kendisiyle ilk kez Atlantisliler olarak bilinen bir gruba aitken tanıştım ve onu trans halinde gördüm. Bugün, Kanalizasyon Okulu'nun eş müdürü, Worcestershire, West Malvern'daki Runnings Park'taki Şifa Koleji'nin kurucu eğitmeni ve bir yazardır. [2] 'Bir trans medyum olarak kanalize olmaya başladım,' diye açıklıyor, 'bu da birinin ölmüş bir ruhla temas kurmasını içerir. Ancak kanalize edilen kişi, genellikle yüksek benliği aracılığıyla başka bir bilinç seviyesine erişen kişidir.

Neate bir trans medyumken, ruhsal rehberler onun oturanlarıyla iletişim kurardı. Şimdi, bir zamanlar Atlantis'te yaşadığını iddia eden 'Helio-Arcanophus' (sevgiyle HA olarak bilinir), onun büyülenmiş bedenini ele geçirip, insanların şu anda başımıza gelen Yeni Çağ'ı anlamalarına ve ona uyum sağlamalarına yardımcı olmak için tasarlanmış öğretiler veriyor. Neate, HA'ya 'daha yüksek bir düzlemde bir grup bilincinin parçası' olarak baktığını söylüyor. Neate, ruh rehberleri iletişim kurarken büyülenmiş bedeni aracılığıyla söylenenlerin bilincindeyken, H-A'nın öğretilerinden, bunlar konuşulduğu sırada habersizdir.' Jane Roberts aracılığıyla kanalize edilen bir diğer tanınmış varlık olan Seth, şöyle demiştir: 'İletişimlerimin Jane'in bilinçaltı aracılığıyla geldiği açık olmalı. Fakat bir balık suda yüzdüğü gibi, ama balık su değildir, ben de Jane'in bilinçaltı değilim.' Bu kitap ruh iletişimiyle ilgili olduğundan, öğretilerin kaynağı ne olursa olsun değerlerine göre yargılanması gerektiğini söylemek dışında kanalize etme konusuna girmeyeceğim.

Ruh rehberlerinin yaşadığı dünya

Şimdi ruh rehberlerinin geldiği ve hepimizin bir gün seyahat edeceği dünyaya hızlıca bir göz atalım. Öteki dünyayla ilgili anlatımlarda bazı farklılıklar var, ancak bunlar bir seyahat dergisi alıp en son tatil yerleriyle ilgili raporları okuduğunuzda bulacağınız farklılıklardan daha büyük değil. Birinde bütün gün güneşlenebilirsiniz. Bir diğerinde kayak yapma şansı bulacaksınız. Ya da belki bir okyanus gezisi daha çekici olabilir. Fiziksel dünya şaşırtıcı bir çeşitliliğe sahip bir yerdir ve ruh dünyasının daha az çeşitli olmasını beklemek için hiçbir neden yoktur. Ancak çoğu rehber kitabın size söylediği ilk şey, ruh dünyasını coğrafi anlamda Dünya ile karşılaştıramayacağınızdır.

Britanya Muharebesi sırasında Savaş Komutanlığı'nı yöneten Hava Mareşali Lord Dowding, okuyucularından Dünya'yı, her biri bir öncekinden daha büyük bir dizi içi boş kürenin merkezi olarak görselleştirmelerini istediği bir kitap [3] yazdı . 'Bu kürelerin her biri, altındakinden biraz daha ilerideki bir ruhsal gelişim durumunu temsil eder ve Dünya'nın kısıtlamaları geride bırakıldığında ruhların ilerlemesi istikrarlı bir şekilde ileriye ve dışarıya doğru olur.'

Otomatik yazı aracı Jane Sherwood'un eliyle iletişim kuran TE Lawrence (Arabistanlı Lawrence), [4] bu kısıtlamaları aşmanın zor olduğunu fark etti:

Bir tane oldu çevremde gerçek dışı bir kalite ve kendimde gölgeli ve özsüz bir varlık hissi var. Hala özlüyorum ağırlık Dünya bedenimin, sanırım, ama şimdi onu sürüklemek zorunda olduğum için üzgünüm... şu anki bedenim, her ne kadar katı görünse de, aslında Dünya'dayken 'duygu' olarak düşündüğüm bir tür maddeden oluşuyor.

Uzun yıllar Psişik Çalışmalar Koleji'nin başkanlığını yapmış olan Paul Beard şunları belirtmiştir:

Netlik sağlamak adına, genellikle post-mortem tanımlamanın gerekli olduğu düşünülür . deneyimler sanki ayrı alanlarda veya 'kürelerde' gerçekleşiyormuş gibi ve sanki bunlar bölgeler birbirinden keskin bir şekilde ayrılmıştır. The Ancak gerçek fark, bilincin genişlemesi açısından görülmelidir. [5]

Beard, 'bedensiz yaşamı anlamanın anahtarı, bilincin farklı düzeyleriyle ilgilenmemiz ve bir düzeyde doğru olan şeyin daha derin düzeylerde aynı şekilde doğru olmayabileceğidir' açıklamasını yaptı. Ölüm sonrası deneyimler, büyümede bir macerayı temsil eder: 'Bu üç aşama kabaca (1) Yaz Diyarı olarak bilinen yanıltıcı durumla; (2) yargılanmayla; (3) Birinci, İkinci ve Üçüncü Cennetlerdeki yaşamla eşitlenebilir.'

Öldükten kısa bir süre sonra etrafımızdaki dünyanın büyük ölçüde yanıltıcı olması, ruhsal iletişimlerde yaygın bir temadır.

İngiltere'nin önde gelen medyumlarından Gordon Smith, 'Öteki yaşam hakkında o kadar çok farklı rapor ve açıklama var ki, bunlardan herhangi birine inanmak zor,' diyor. [6] Smith, her bir bireysel yorumun yalnızca onu deneyimleyen kişi için geçerli olduğuna ve her zihnin 'Cennet kavramına en uygun' anlayış düzeyine doğru yöneleceğine inanıyor.

Prenses Diana ve Dodi Fayed'in de katıldığı bir diğer önemli medya kuruluşu Rita Rogers da şunu itiraf ediyor: [7]

BEN Ruh dünyasını tarif etmekte her zaman zorluk çekerim. Üç boyutlu bir yer değildir. Coğrafi bir konumu yoktur. Ne üstümüzdedir ne de altımızdadır. Sadece vardır. Ruh dünyası beyaz bulutlardan oluşmamıştır, ne de bir alev ocağıdır. Bunu tarif etmenin tek yolu onu bir zihin durumuna benzetmektir. Bunun hayal gücümüzün bir ürünü olduğunu söylemiyorum, ancak Barth'ta ziyaret edebileceğimiz herhangi bir yerden daha yüksek bir bilinç seviyesine benzediğini söylüyorum . Birçok yönden ölmek ve ruh dünyasına girmek, gece uykuya daldığımızda ve rüya gördüğümüzde olanlara çok benzer.

Öte yandan Paul Beard şunu öne sürüyor:

Erken bedensiz yaşam tümüyle rüya gibi değildir, ancak kısmen ona benzer; rüyalar gibi hızla değişen imgeler içerir; rüyaların aksine, bu imgeler bazen önemli süreler boyunca sabitlenir ve sabitlenir...; yine rüyaların aksine, imgeler

tümüyle rüya gören tarafından değil, aynı zamanda ona yardımcı olmak için başkaları tarafından da yaratılır.

Yargı zamanı

Bir uyum sürecinden sonra, başkaları tarafından yargılanmak için değil, kendimizi yargılamak ve yarattığımız insanlar olarak kendimizi kabul etmek için yargılama aşamasına geçiyoruz. Bunun şaşırtıcı bir örneği , daha önce hikayesini anlattığım *(sayfa 40-41'e bakın) Bayan Willett'ten (Bayan Winifred Coombe Tennant) Geraldine Cummins'in* [8] elinden geldi. Ölümünden kısa bir süre sonra, *fikir değiştirmeye başladı* ve bunu, ikisiyle de tanışmamış bir medyum aracılığıyla, otomatik yazıyla, acilen oğluna iletmeyi başardı:

Benim Sevgili, sevgili Alexander,

Bu Benim acil ihtiyaç ile yazmak ile özel bir konuda seninle ikimizi de ilgilendiriyor. Yapmam gereken aşağılayıcı bir itirafım var ve döküm yapılmalı tüm gururdan kurtulun... Hafıza filminin, hayatımın kaydının tanığı oldum... Bildiğiniz gibi, zihnin yeraltı odaları var... Bunlardan birinin ürkütücü vahiyini... yaşadım. Bunu sizinle paylaşmam gerektiğini hissediyorum, yoksa gelecekte hiç huzur bulamayacağım...

Sen doğmadan önceki yıl... küçük kızım Daphne öldü. Sonra... Daphne'nin yerini alacak başka bir kız bebek umudu geldi . Ah, bu mutlu rüyanın aldatıcı bir hayal olduğunu öğrendiğimde çok acı bir hayal kırıklığına uğradım... Bebek oğlumu geri çevirdim, acımı onun minik masum çocuğuna yönelttim kendi kendine. Eylemden çok düşüncedeydi...

Bu dikkat çekici mesaj, bir süre aynı minvalde devam ediyor ve şu sözlerle sonlanıyor:

O yüzden yalvarıyorum ölümünden sonra yazdığım bir mesajda sizin hakkınızda yazdığım herhangi bir zalimce, yalan şeyi aklınızdan çıkarmanız için... Benimki ilk suçtu her zaman. Aramızda bir bariyer hissettiyseniz, ben yarattım sen değilsin. Senin hatırına ile ilgili benim huzurum Zihnimdeki ağır hatamı affetmenizi rica ediyorum ... Sevgili oğullarım, bu dünyadan size gerçek sevgimi eşit paylarla gönderiyorum.'

Bayan Coombe Tennant için ne kadar şanslı bir durum ki, medyumluk hakkında bilgi sahibiydi ve oğluyla bu şekilde iletişim kurarak suçluluk duygusunu yatıştırabilmişti.

Alt alemlere inmek

Öteki dünyadaki koşullara ilişkin en büyüleyici ve grafiksel içgörülerden biri, Anthony Borgia'nın otomatik yazma medyumluğu aracılığıyla verilmiştir. [9] Bu anlatımı özellikle ilginç kılan şey, medyumun ölmüş bir arkadaşı olan Monsignor Robert Hugh Benson'dan gelmiş gibi görünmesidir. Kendisi, 1888'de Canterbury Başpiskoposu olan Truro'nun ilk Piskoposu Edward White Benson'ın dördüncü oğluydu. Robert, 1903'te Roma Katolikliğine geçti ve sekiz yıl sonra, bir monsignor olarak Papa Pius X'in özel şansölyesi oldu. 1914'teki ölümünden önce yazdığı kitaplar arasında, ruhların dönüşüyle ilgilenen *The Necromancers da vardı.*

Birkaç yıl sonra, Borgia'nın elini tutan Benson, hayatının en büyük pişmanlıklarından birinin bu kitabın bir sonraki yaşam hakkındaki genel yanlış anlaşılmaya katkıda bulunması olduğunu ve rekoru düzeltmek için geri döndüğünü söyledi. Ruh dünyasındaki farklı alemlere düzenlenen rehberli turdan bahsetti, bunlardan biri çok parlak ve güzeldir ve Spiritüalistler tarafından sıklıkla 'Yaz Diyarı' olarak anılır ve diğeri de dünyevi kışın kendi ihtişamına sahip olması ve ruh dünyasının alt alemlerinde iğrençlikten başka bir şey olmaması nedeniyle 'Kış Diyarı' olarak adlandırılabilirdi. Benson, Dünya'daki bir kaşif gibi 'o bölgelere derinlemesine nüfuz ettiğini' ve bunun hoş bir deneyim olmadığını söyledi. Ancak, gerçeklerin verilmesi gerektiği konusunda kendisine tavsiyede bulunulmuştu:

Olumsuz ...insanları korkutma niyetiyle...ama bu tür yerlerin yalnızca amansız bir yasa, sebep-sonuç yasası, yeryüzündeki ekimi izleyen ruhsal hasat sayesinde var olduğunu göstermek için; Dünya düzleminde ahlaki adaletten kaçmanın, ruhsal dünyada katı ve amansız bir adalet bulmak anlamına geldiğini göstermek için.

Monsignor Benson'a göre, bu alemlerde yaşayanlar için iyi haber, 'ruhsal geri kazanımın altın fırsatının hazır ve bekliyor olmasıdır'. Onların sadece ... yukarıdaki ışık alemlerine doğru bir inçin kesri kadar ilerlemek için samimi bir arzu göstermeleri yeterlidir ... ve [onlar] bir sürü bilinmeyen bulacaklar yardımcı olacak arkadaşlar...'

Öyleyse cennet ve cehennem, çoğu dinin geleneklerinde tasvir edildiği gibi değildir ve ne kadar kötü olursa olsun hiç kimse sonsuz lanetlenmeye mahkûm değildir, yeter ki buna hazır olsunlar. Öteki dünyayla ilgili anlatıları karşılaştırıp hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğuna karar vermek de boşunadır, çünkü her biri muhtemelen doğrudur, birbirinden ne kadar farklı olursa olsun - tıpkı Amazon ormanlarındaki ve Arktika'daki kaşiflerin çevreleriyle ilgili çelişkili açıklamalar göndermeleri gibi.

ve ilham verici olmasıdır .

Gümüş Huş Ağacı

, kendisiyle konuşan trans medyumunun gazetenin editörü Maurice Barbanell olduğu ortaya çıkana kadar yıllarca *Psychic News* sütunlarında yer aldı .

Ünlü gazeteci ve tiyatro eleştirmeni Hannen Swaffer, Barbanell'in haftalık ev çevresinde düzenli olarak oturanlardan biriydi; öğretiler bir stenograf tarafından kaydedilirdi ve bunları anonim olarak yayınlaması için onu cesaretlendiren Swaffer'dı. O zamandan beri derlemeler kitap biçiminde ortaya çıktı ve sözleri sıklıkla alıntılandı.

Psychic News'de Barbanell'in asistanı olduğum sekiz yıl boyunca , bildiğim kadarıyla daktilo kullanamayan Spiritüalist editörün sekreterine yüzlerce hikaye dikte ettiğini de duydum. Tarzdaki farkı karşılaştırmak büyüleyiciydi. Silver Birch onu büyülediğinde, dil basitti, konuya odaklıydı ve neredeyse hiç tereddüt etmeden akıyordu. Barbanell normal uyanık halindeyken, haber hikayelerini veya editoryal yorumlarını dikte ederken, sık sık duraklar, düşüncelerini toparlar ve bazen sekreterinden o ana kadar söylediklerini tekrar okumasını isterdi. Çok profesyoneldi, ancak gazetecilik tarzı, kendisi aracılığıyla konuşan ve stenografın noktalama işaretlerinde yaptığı küçük

değişiklikler dışında, sözleri hiçbir düzenlemeye gerek kalmadan doğrudan basılabilen ruh rehberininkinden belirgin şekilde farklıydı.
210

Ruh dünyasına yaptığım bu kısa ziyareti Silver Birch'in birkaç iyi seçilmiş sözüyle sonlandırayım. Alıntı yapabileceğim başka ruh rehberleri de var - White Eagle, Red Cloud ve Moon Trail ve diğerleri - sözleri de aynı derecede anlamlı ve alakalı olurdu, ancak Silver Birch'ün öğretilerini, kendisi ve medyumuyla olan ilişkilerim nedeniyle seçtim.

Sonraki dünya

Ruh dünyasının ruhsal duyular için fiziksel dünyanın şu anki duyularımız için olduğu kadar doğal ve maddi olup olmadığı sorulduğunda, Silver Birch şöyle cevap verdi: Çok daha fazlası, çünkü bu gerçekliktir. Şu anda tutsaklarsınız. Her taraftan kısıtlandığınız maddi beden tarafından engelleniyorsunuz. Gerçek benliğinizin yalnızca çok küçük bir bölümünü ifade ediyorsunuz.

Din

'Ruhsal gerçeğin dini önemini her zaman ortaya çıkarmak için çabalıyoruz, çünkü dünyanız ruhsal önemini anladığında, tüm savaş ve kan devrimlerinden daha güçlü bir devrim olacak. Bu bir ruh devrimi olacak ve tüm dünyada insanlar hakları olanı talep edecekler - ruhun özgürlüklerinden tam olarak yararlanma hakkı. Onlara prangalar vuran her türlü kısıtlama ortadan kalkacak. Bizim bağlılığımız bir İnanç Bildirgesi'ne, bir Kitaba, bir Kilise'ye değil, yaşamın Yüce Ruhu'na ve O'nun ebedi doğal yasalarınadır.'

Materyalizm

karanlıktan aydınlığa çıkan Büyük Ruh ruhu için bir araç haline gelen her ruh, 'Cehaletin bilgiye, batıl inançların gerçeğe dönüştürülmesi, dünyanın ilerlemesine yardımcı oluyor, çünkü bunların her biri dünya materyalizminin tabutuna çakılan bir çividir.'

Hizmete diğerleri

'Hepimiz Yüce Ruh'un kanallarıyız. Hizmet etmek bir ayrıcalıktır. Hizmetten daha yüce bir din yoktur. Hizmet, ruhun gerçek parasıdır. Hizmet etmek asildir. Hizmet etmek, başkalarının ve kendi hayatınızı zenginleştirmektir. Hizmet etmek, dünyanızda onlar için hiçbir şey kalmadığını düşünenlere rahatlık getirmektir. İç huzuru, dinginliği ve huzuru hizmette buluruz. Egemen güce tam bir güven duymamızı, Yüce Ruh'a daha da yaklaşmak için çabalamamızı sağlayan kararlılığı hizmette buluruz.'

Aşk

'Evrende, laboratuvarların analitik incelemesine asla tabi olmamış, kimyasallarla veya neşterlerle çözülemeyen, ancak o kadar gerçek olan büyük bir güç vardır ki, ölçülmüş, tartılmış ve parçalanmış olan tüm diğer güçleri aşar.' Silver Birch, bunun sevginin gücü olduğunu açıkladı ve ekledi: 'Bu sevgi ölümsüzdür çünkü o, tüm yaşamın yaratıcı ruhu olan büyük Ruh'un bir parçasıdır, yaşamı şekillendiren gücün bir parçasıdır; gerçekten de yaşamın tam nefesi ve tam özüdür. Ve sevginin var olduğu her yerde, er ya da geç, onun gönüllü bağlarıyla birleşenler, yoldaki tüm engellere, engellere ve engellere rağmen birbirlerini tekrar bulacaktır.'

[1] Estelle Roberts *Elli Yıl Bir Medyum Olarak,* Herbert Jenkins (1959)

[2] Ton *y* Neate, *Herkes İçin Kanalizasyon,* Piatkus Books (1997)

[3] Hava Mareşali Lord Dowding, *Birçok Konak,* Rider (1943)

[4] Jane Sherwood *, Post Mortem Dergisi,* CW Daniel Şirketi (1992)

[5] Paul Beard, *Yaşamaya Devam,* George Allen & Unwin (1980).

[6] Gordon Smith, *Ruh Habercisi,* Hay House (2003).

[7] Rita Rogers, *Gizemler,* Pan Books (2003).

[8] Geraldine Cummins, *Black Sea'de Kuğu,* Signe Tokvig tarafından düzenlendi, Routledge ve Kegan Paul (1965).

[9] Anthony Borgia, *Görünmeyen Dünyada Yaşam,* MBA Yayıncılık (1993)

14 Hayaletler, Poltergeistler ve Cin Çıkarma

Hayaletler ruh mudur?

Ruhsal iletişim ve öteki dünya ile ilgili hiçbir inceleme, genellikle yeryüzüne bağlı ruhlar olarak adlandırılan hayaletler ve Almanca'da 'gürültülü ruh' anlamına gelen poltergeistler ve kötü ruhlar ve üzerimizdeki olası etkileri gibi daha da can sıkıcı konuları ele almadan tamamlanmış sayılmaz. Bu bizi doğal olarak ele geçirilme ve şeytan çıkarma konusunu incelemeye götürecektir. Spiritüalistler genel olarak bu konuların çoğuyla ilgilenmezler çünkü bunlar çoğunlukla onları deneyimleyenlerin kontrolü dışında olan kendiliğinden meydana gelen olaylardır. Hayaletler ayrıca nadiren birden fazla kişi tarafından aynı anda görülür veya hissedilir, bu yüzden en iyi vakalar bile güvenilirliğine ve doğruluğuna güvenmemiz gereken yalnız tanıkların ifadelerine dayanır.

Spiritüalistlerin hayaletlerle ilgili olaylara dair raporlar karşısında heyecanlanmamalarının bir diğer nedeni de hayaletlerin tekrarlanan davranışlarına dair genel kabul görmüş görüşün - her zaman aynı duvardan geçmek veya aynı merdivenden inmek, tarihteki önceki bir döneme ait aynı kostümü giymek - görülen şeyin bir ruh değil, o bireyin hayatındaki önemli veya travmatik bir olayın psişik bir tekrarı olduğunu, tıpkı bir video kaydedicideki tekrar oynatma modu gibi, öne sürmesidir. Doğru koşullar oluştuğunda, belki aynı tarihte veya günün aynı saatinde ve koşullar elverişli olduğunda, olay bakanın zihninde tekrar oynatılır. Bu teoriye güvenilirlik kazandıran şey, birçok medyumun nesneleri psikometrik hale getirme yeteneğidir. Sadece bir nesneyi tutarak, genellikle sahibinin kişiliğini veya olaylarını doğru bir şekilde tanımlayabilirler. Bu, kıyafetlerimizi giyerek veya günlük cansız nesneleri tutarak, kendimizle ilgili bilgileri onlara bastığımızı ve bu sayede medyumlar gibi hassas bireylerin bizimle tanışmadan bile bir kitap gibi bizi yönlendirmesini sağladığımızı öne sürer. Belki de geçmişin dramlarının, bugün oynandığı yapıların dokusuna aktarılmasında da aynı mekanizma rol oynuyor.

Yıllar boyunca evlerinde veya başka binaları ziyaret ederken beklenmedik bir şekilde bir hayaletle karşılaşan birçok insanla konuştum ve deneyimlerinin

gerçek ve unutulmaz olduğunda ısrarcıydılar. Yine de, hayalet olaylarının eski binalardaki hava akımları veya elektrikli aletlerden gelen elektromanyetik dalgalar gibi çok sıradan nedenlerle tetiklenen zihnin ürünleri olduğuna dair bize güvence veren parapsikologlar var. Ancak, işleri daha da karmaşık hale getirmek için, çok iyi doğrulanmış bazı vakaların da bulunduğu 'yaşayanların hayaletleriyle' de uğraşmalıyız. Ayrıca, 1970'lerde Cambridge'li psişik araştırmacı George Owen ve Kanadalı parapsikologlar tarafından düzenlenen Toronto Psişik Araştırmalar Derneği seanslarında düzenli bir iletişimci haline gelen 'insan yapımı hayalet'in klasik bir vakası da var. Deneyleri, psikokinezinin -zihnin madde üzerindeki etkisi- varlığını doğrulamak için tasarlanmıştı ve masanın hareket ettiği ve sorulara yanıtlar verdiği 'masa çevirme'ye odaklanmıştı. Philip adında bir ruh icat ettiler ve ona kurgusal bir kimlik ve kişilik verdiler - Warwickshire'daki Diddington Malikanesi'nde yaşayan, mutsuz bir evliliği olan ve Margo adında bir çingeneye aşık olan on yedinci yüzyıl İngiliz aristokratının kimliği. Karısı Margo'yu cadı ilan etti ve kazıkta yakıldı, bu noktada Philip malikanenin çatısından atlayarak intihar etti. Deneyciler bir yıl boyunca kasıtlı olarak 'Philip'in 'paylaşılan halüsinasyonunu' yaratmaya çalıştılar, ancak başarılı olamadılar. Ancak İngiliz araştırmacıların 1964'ten beri çok başarılı bir şekilde kullandıkları aynı prosedürleri izleyerek masayı devirmeye ve vurmaya başladıklarında 'Philip' tezahür etmeye başladı. 'O', hayatının kurgusal hikayesini doğrulayan rap'lerle iletişim kuruyordu. Araştırmacılar parlak ışıkta etkileyici masa hareketleri başardılar ve rap'ler masadan değil, duvarlardan ve yukarıdaki borulardan da duyuldu. Grup, 1974'te araştırmaları hakkında *Philip, the Imaginary Ghost adlı bir film yaptı* ve ayrıca Toronto Şehir Televizyonu'nda, araştırmacıların sadece tepesine dokunduğu masanın platforma üç basamak tırmandığı canlı bir gösteriye katıldı. Bu dikkat çekici sonuçların bir yorumu, deneycilerin kolektif bilinçaltı aracılığıyla, iletişim kurmak için fiziksel nesnelerle etkileşime girebilen Philip'in bir 'düşünce formunu' ürettikleriydi. Eğer olan bitenin doğru bir yorumu buysa, o zaman belki de hayaletler ve diğer paranormal fenomenler insani ve ruhsal bir kökene sahip olabilir. Ancak bir diğer olasılık da yaramaz

bir ruhun işlemleri ele geçirip 'Philip' kılığına girmiş olmasıdır. Anladığım kadarıyla, Toronto oturumlarının deneysel protokolü bu olasılığı ortadan kaldırmanın bir yolunu sunmuyordu.

Yaramaz ruhlar

Elbette, 'ruhları test etmek' ve medyumlar veya diğer ruhsal iletişim yöntemleri aracılığıyla söylenenleri, aklımızı rahatsız ediyorsa veya sorgulanabilirse, olduğu gibi kabul etmemek önemlidir. Bu, Kanada'ya yerleştikten sonra en çok satan *The Case for Reincarnation* [1] kitabını yazan İngiliz doğumlu gazeteci ve yazar Joe Fisher'ın öğrendiği bir dersti . Kitap çok fazla tanıtım aldı ve Fisher Temmuz 1984'te Toronto radyosunda göründükten kısa bir süre sonra, yayıncısı Aviva Neumann adlı bir laboratuvar teknisyeninden gelen bir mektubu iletti. Lösemiyi tedavi etme girişimi olan hipnoz altında farklı seslerin konuşmaya başladığını ve ölülerin ruhları olduğunu iddia ettiğini açıkladı. Fisher araştırdı ve kendini Russell adlı on dokuzuncu yüzyılda yaşamış bir Yorkshire koyun çiftçisiyle, Ernest Scott adlı eski bir RAF bombardıman uçağı pilotuyla, Büyük Savaş gazisi olan Harry Maddox adlı bir Cockney'le ve Filipa Gavrtlos adlı bir Yunan kızla konuşurken buldu. Anlattığına göre, üç yüzyıl önce Theros adlı bir kasabada Fisher'ın sevgilisiymiş ve şimdi de onun ruh rehberiymiş.

Kısa süre sonra Fisher, Filipa'nın kendisine bozuk Yunanca konuştuğunu, beslenme ve sağlık dahil her türlü günlük mesele hakkında tavsiyeler verdiğini hissetmeye başladı. Fisher, "Benim bildiğimden daha fazla sevgi, şefkat ve anlayışa sahipti," dedi. Filipa'ya olan takıntısı Fisher'ın kız arkadaşıyla ilişkisinin bozulmasına yol açtı ve Fisher şöyle dedi: "Filipa fiziksel bir beden alabilseydi, eminim onunla evlenirdim."

Hipnotize edilmiş Aviva Neumann aracılığıyla konuşan farklı kişiliklerin sağladığı bilgi zenginliğinden etkilenen Fisher, onlar hakkında bir kitap yazmaya karar verdi. Bunu yapmak için iddialarını ayrıntılı olarak araştırması gerekiyordu, bu yüzden tarihçilerle konuşmak ve anlattıklarını doğrulamak için resmi kayıtları kontrol etmek üzere İngiltere ve Yunanistan'a doğru yola çıktı. Bunların son derece doğru olduğu ortaya çıktı. Örneğin Uçuş Subayı Ernest

Scott, Fisher'a RAF kariyerine Suffolk'taki Mildenhall'da 99. Filo'da başladığını, ardından Newmarket'a ve Cambridgeshire'daki Waterbeach'e geçtiğini söyledi. Wellington'lar uçurdu, Alman savaş gemisi Tirpitz'i kovaladı ve Köln ile Ruhr Vadisi'ni bombaladı. Fisher, filonun bir süreliğine Newmarket hipodromunda tribünde konakladığı gibi belirsiz gerçekler de dahil olmak üzere 99. Filo hakkında tüm ayrıntıları Kew Kayıt Ofisi'nden doğrulayabildi.

Fisher ölümden sonraki yaşam için etkileyici kanıtlar toplamış gibi görünüyordu ancak tek bir kusur vardı. Uçuş Subayı Ernest Scott yoktu. Keşfettiğine göre Yorkshire'lı Russell veya savaş gazisi Harry Maddox da yoktu, anlattıkları hikayeler doğru olmasına rağmen. Ancak Fisher, Yunanistan'a yapacağı bir ziyaretin hayatının aşkının gerçekliğini doğrulayacağından emindi: Filipa. Umutları suya düşmüştü.

Filipa'nın Filipa ile geçmiş yaşamda yaşadığını iddia ettiği Türkiye sınırına yakın Theros köyünü bulamadı ve bahsettiği diğer yer - Alexandroupoli - sadece iki yüzyıllıktı, bu yüzden Filipa'nın geçmiş bir yaşamda FİSHER İLE YAŞADIĞINI İDDİA ETTİĞİ ZAMANDA VAR olmamıştı. Aviva Neumann aracılığıyla konuşan tüm ruhlar yalancıydı. Fisher'ın ayrıntılı bir aldatmacanın kurbanı olduğu ve hipnotize edilmiş laboratuvar teknisyeninin bilinçli veya bilinçsiz olarak bir zamanlar Fisher'ın araştırdığı veya maruz kaldığı bilgilere başvurduğu ileri sürülebilirdi. Ancak durum buysa, iletişimcilerin isimleri dışında tüm ayrıntılar neden doğru olsundu: Doğru olma olasılıkları en yüksek olan tek bilgi parçası?

Başarılı bir yazar olarak Fisher'ın anlatacak iyi bir hikayesi vardı ama çok farklı bir teması vardı. Öldüklerinin farkında olmayan ya da dünyevi varoluşlarına o kadar aşık olan ki ona bağlı kalmak isteyen 'aç hayaletler' ya da 'dünyaya bağlı ruhlar' ile temas halinde olduğu sonucuna vardı. [2] Fisher Kanada'ya döndüğünde bulgularını Ernest Scott'ın iddia edilen ruhuyla yüzleştirdi. Ruh yalan söylediğini reddetti ama tavrı değişti ve konuşmayı aniden bitirmeden önce her zamanki iyi mizahı yerini sinirliliğe bıraktı.

Ölümden sonra yaşama inanan ve konu hakkında engin bir bilgisi olan Fisher, katıldığı seansların iki endişe verici özelliğinden haberdar olmalıydı. Aviva Neumann bir medyum değildi ve bu nedenle hipnoz altındayken kendisi

aracılığıyla kimin konuştuğunu kontrol etme konusunda hiçbir eğitimi yoktu. Medyumlar genellikle istenmeyen misafirlerin seanslara girmesini engelleyen, aslında ruhsal bir koruma olan bir 'kapı bekçisine' güvenirler. Ayrıca iletişimcilerin hiçbirinin kendisi tarafından şahsen tanınmaması konusunda daha fazla şüphe duymalıydı.

Yıllar boyunca Fisher ile mektup ve e-posta yoluyla uzun bir yazışmanın keyfini çıkardım. Reenkarnasyon hakkındaki kitabını, konuyla ilgilenen insanlara içtenlikle tavsiye ettim ve 1998'de yayınlanan *The Case for Reincarnation'ın* gözden geçirilmiş baskısında dergim *Life and Soul'dan alıntılar kullanarak dergim hakkında çok iltifat etti.* Sonunda, İngiltere'ye yaptığı kısa ziyaretlerden birinde Londra'da rahatlatıcı bir içki içmek için buluştuk ve çok ortak noktamız olduğunu keşfettik. Bu yüzden, bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, Joe Fisher'ın kendini bir uçurumdan atarak intihar ettiğini öğrenmek benim için şok edici oldu. Fisher, hayatına son vermenin hayatın sorunlarına, ne olursa olsun, bir çözüm olmadığını çoğundan daha iyi anlıyordu. Ve yazar Colin Wilson ve diğerleri tarafından öne sürülen, son saatlerinde kan peşindeki vampirler gibi enerjiyle beslenen yeryüzüne bağlı ruhlar tarafından ele geçirilmiş veya bitkin düşmüş olma olasılığını gündeme getiriyor ve bu nedenle günlük hayatın sıkıntılarıyla başa çıkamıyor. Böyle bir zihin durumunda, en değerli ilkelerine aykırı bir şekilde hareket etmiş olabilir. Sebebi ne olursa olsun, Joe Fisher'ın ölümü ilham verici bir hayatın trajik bir şekilde heba edilmesiydi.

Joe Fisher'ın hikayesi birçok bakış açısından anlaşılması zor, ibret verici bir hikayedir. Ruhlar neden sahte isimler verme gereği hissetsinler ki? 'Ernest Scott' açıkça 99. Filo ve hizmetindekiler hakkında kapsamlı bilgiye sahipti, bu yüzden yaramaz bir ruh olsa bile neden gerçek bir filo üyesinin adını kullanmadı? Leonore Piper'ın ruh rehberi olan Dr. Phinuit'i hatırlıyorum *(bkz. sayfa 202) ve* ünlü Amerikan medyumunun seanslarında tören yöneticisi olarak görev yapmış ve araştırmacılara bir öbür dünya hakkında çok sayıda kanıt sağlamıştır. Ancak kendi kimliği kontrol edildiğinde, var olan böyle bir kişi

bulunamamıştır ve meydan okunduğunda gücenmiş ve yavaş yavaş ruhsal aracı rolünü bırakıp yerini araştırmacıların tanıdığı bir adamın ruhuna bırakmıştır.

Poltergeistler ve ruhsal bağlar

Poltergeist fenomenini deneyimlemek her zaman istemişimdir. Buna en yakın olduğum yer, Kuzey Londra'da, bir ailenin çoğu üyesinin iddia edilen çarpma sesleri ve diğer garip olaylar nedeniyle kaçtığı bir evdi. Bu görünüşte paranormal olaylar, yalnızca yaşlı baba ve oğlu yatağa girdikten sonra, geceleri meydana geliyordu. Ailenin eşleri ve diğer kadın üyeleri daha fazla kalmayı reddetmişti. Yerel bir gazete muhabirine, Psişik Araştırmalar Derneği parapsikologuna ve

diğer birkaç ilgili taraf, yan yatak odasının yanındaki küçük ve kalabalık odada. Baba ve oğul iyi geceler dediler. Işıklar söndürüldü. Ve bir şey olmasını bekledik. Sonunda iki yüksek patlama sesi duyuldu ve biz de onaylayan mırıltılarla karşılık verdik. Poltergeist görünüşe göre ortaya çıkmıştı. Öyle değil. Gözlem süresi boyunca bize katılan ancak daha fazla kalma niyetinde olmayan kızlarından biri, "Bu sadece babamın botlarını çıkarması" dedi. Çok geçmeden bir uğultu sesi duyuldu ve ellerimizi odamızla yatak odası arasındaki bölme duvarına koymamız söylendi. Duvarın titreştiğini hissettim. İlgi çekiciydi ancak kanıt olmaktan uzaktı. Baba ve oğul yataklarında derin uykuda mıydılar yoksa duvara mı vuruyorlardı veya duvara titreşimli bir alet mi tutuyorlardı? Araştırma fırsatı verilmedi. Sonunda vaktimi boşa harcadığıma karar verdim ve küçük topluluğa yakında ayrılacağımı söyledim. O anda sol bacağıma bir şey çarptı. Donup kaldım. Sanki poltergeist duyuruma cevap vermiş ve beni kalmaya teşvik ediyor gibiydi. Heyecanımı ve gerginliğimi gizlemeye çalışarak diğerlerine "Az önce bir şey bacağıma dokundu," dedim. "Ah, o kedi olmalı. Kapaktan içeri girdi," dedi duygusuz kız. Gitme zamanı gelmişti. Eğer kedi paranormal bir şey hissetmediyse, ben de hissetmezdim. Bu vaka, poltergeist vakasının klasik bileşenlerinden hiçbirini göstermiyordu ve yerel belediye tarafından yeniden yerleştirilmek üzere aile tarafından uydurulmuş olabileceği sonucuna vardım.

Psychic News meslektaşım Chris Rider, Southwark'un başkan yardımcısı Rev. John Pearce-Higgins ve medyum Donald Page'e poltergeist benzeri fenomenlerle boğuşan bir eve eşlik ettiğinde daha şanslıydı. Rahip ve piskoposu Dr. Mervyn Stockwood *(bkz. sayfa 8),* sorunlu ruhlarla iletişim kurmak için medyumlar kullanmaya hevesliydi. Ruhsal varlıkla tartışmanın, hayaletleri ve poltergeistleri temizlemek için genellikle ruhları kovmak için şeytan çıkarma kullanmaktan çok daha üretken ve etkili bir yöntem olduğunu düşünüyorlardı. Bu yüzden, ailenin deneyimlerini dinledikten sonra Donald Page ruhla temas kurdu ve görünüşe göre onu gitmeye ikna etti. O noktada, varlık ruh yardımcıları tarafından yönlendirilmeliydi, ancak Chris Rider'ı sevmiş ve onu eve kadar eşlik etmiş gibi görünüyor. Genç muhabir, patlamalar, çarpmalar ve diğer rahatsızlıkları dinleyerek uykusuz bir gece geçirdi ve Rider'ı bu yaramaz varlıktan kurtarmak için rahip ve medyumun ziyareti gerekti.

Hayaletsel musallatlar ile poltergeist aktivitesi arasındaki fark

Bu bölüm, hayalet musallatları ile poltergeist aktivitesi arasındaki temel farkı anlamamıza yardımcı olur. Hayaletler, genellikle yerlerle ilişkilendirilir ve bir veya daha fazla hayaletin benzer açıklamaları, genellikle önceki bildirimlerden habersiz olan ardışık sakinler tarafından bir evde bildirilebilir. Öte yandan, poltergeistler bir bireye odaklanmış gibi görünür ve o kişiye eşlik edebilir ve farklı yerlerde kendini gösterebilir. Ancak, aktiviteleri genellikle kısa ömürlüdür ve sadece bir yıl veya daha uzun sürer. Genel olarak kabul gören görüş, bir poltergeist'ın bir tür ruhsal bağlanma olduğudur - her yaştan duyarlı bireyi etkileyebilen bir şey. Bağlanma ergenlik öncesi veya ergenlik döneminde gerçekleştiğinde, ruhsal varlık çocuğun cinsel enerjisini kontrol altına alabiliyor ve bazen gürültülü ve şiddetli nitelikte bir dizi fiziksel fenomen üretebiliyor gibi görünmektedir. Bunlar, çocuk yetişkinliğe adım attığında azalır.

Britanya'da son zamanlarda en çok bilinen poltergeist vakalarından biri, evinde inanılmaz bir dizi fenomenin meydana geldiği bir öğrenci olan Matthew Manning ile ilgiliydi. Poltergeist onu yatılı okula kadar takip etti ve faaliyetleri

öğrenciler ve personel tarafından izlendi. Ağır nesneler bir yerden bir yere taşınırdı, ara sıra yerden kalkarken veya havada süzülürken görülürdü. Manning'in Essex'teki evinin duvarlarında gizemli yazılar belirdi. Ve kısa süre sonra Uri Geller ile aynı kaşık bükme yeteneğine sahip olduğunu keşfetti. Poltergeist enerjisi olarak başlayan şeyin Manning tarafından kontrol altına alındığı ve kontrol edildiği anlaşılıyor. Çeşitli ülkelerdeki bilim insanları onun psişik yeteneklerini test ettiler ve olumlu sonuçlar aldılar ve otomatik yazma becerileri geliştirdi, bir ruh iletişimcisi sıklıkla çok doğru tıbbi teşhisler sağladı. Günümüzde onun psişik yetenekleri hastaları iyileştirmeye odaklanmıştır. *The Link adlı olağanüstü hikayesini* 19 ülkede bir milyondan fazla kopya satan ve *The Link gibi popüler programlara televizyonda çıkmasının da yardımıyla* anlattı . *Frost Röportajı.* Yani, Manning ve ailesi başlangıçta bu yaramaz ruhtan kurtulmak için can atsalar da, bu onun hayatında iyiye yönelik bir güç haline geldi. Ama bu nadirdir.

Dünyaya bağlı ruhları çekme riski en yüksek olanlar

İstenmeyen ruhsal bağlanmalar düşündüğümüzden daha yaygın olabilir, bu yüzden British Association for Spirit Release (BASR) 1999 yılında emekli bir NHS danışman psikiyatristi olan Dr. Alan Sanderson başkanlığında kuruldu. Diğer ülkelerde de benzer kuruluşlar var. Üyeleri arasında çok çeşitli disiplinlerden medyumlar, şifacılar, bilim insanları, doktorlar ve terapistler yer alıyor. Yardım arayanların semptomları arasında depresyon, ruh hali değişimleri ve hatta fiziksel hastalıklar yer alıyor. BASR üyesi olan İngiliz medyum Linda Williamson, 'Belirli tipteki insanlar özellikle yeryüzündeki ruhları çekmeye eğilimlidir,' diye açıklıyor. 'Zihinsel olarak rahatsız olanlar veya psişik olarak çok açık olanlar en büyük risk altında olanlardır. Eğlence için Ouija tahtası kullanan herkes, etrafta bulunan herhangi bir yaramaz ruha istemeden açık bir davet gönderiyor demektir.'

Hatta Irak hapishanelerinde mahkumlara kötü muamele eden Amerikan askerlerinin - koalisyon güçlerinin Iraklıları Saddam Hüseyin'in benzer kötü muamelesinden kurtarması amaçlandığı için anlaşılması zor bir skandal - eski

rejimin kurbanlarının yeryüzündeki ruhlarından etkilenmiş olabileceği bile öne sürüldü. Bu, bir hukuk mahkemesinde kabul edilebilecek bir savunma değil, aynı zamanda çoğu iyi insanın kabul edebileceği bir açıklama da değil, ancak kötü ruhlar tarafından ele geçirilme vakalarının çoğu bu teoriyi destekliyor.

BASR üyeleri, ya yeryüzüne bağlı ruhu öldüğüne ikna ederek ya da yeni hayatına devam etmesi için onu teşvik ederek, ışığa doğru gitmeye karar verdiğinde yardımın mevcut olacağından emin olarak ruhsal bağlanma sorununu ele alırlar. Linda Williamson şöyle diyor: 'Rehberler tarafından götürülürken duyulan sevinç hissi, deneyimlenmesi harika bir şeydir... benim için bu, işimin en tatmin edici yönlerinden biridir.' Bunu başardıktan sonra, dernek üyelerinin bir sonraki görevi, kurbanla ruhsal bağlanmanın psişik, psikolojik veya duygusal nedenlerini araştırarak bunun neden meydana geldiğini anlamak ve gelecekte olmasını önlemektir.

Ataların kökenleri

İngiliz bir din adamı olan Dr. Robert Kenneth McAll, birçok yeryüzüne bağlı bağın kökeninin atalardan geldiğine inanıyordu. Hizmeti, güneybatı Londra'nın Sloane Caddesi'ndeki Holy Trinity Kilisesi'nde bulunuyordu ve yaklaşımı, birkaç nesil boyunca travma arayan, "huzursuz ölülerin yaraları ve ihtiyaçları" olarak tanımladığı, iyileşmesi gerekebilecek, etkilenen bir kişinin aile geçmişini araştırmaktı. Dolayısıyla, ilgili akrabanın ölüme hazırlıksız olması, kazara ölüm, şiddet veya öngörülemeyen hastalıklar kurbanı olması veya cesedinin bulunamaması ve bu nedenle uygun bir cenaze töreninin gerçekleşmemesi durumunda ailede sona eren hayatlar, Kenneth McAll'ın hizmetine göre bugünün hayatları üzerinde bir etkiye sahip olabilir. Kürtaj, düşük ve ölü doğum yapan ruhlar bile, çektikleri acıdan kurtulmak için bugünün nesillerinde dolaşıyor olabilir. McAll, önceki nesilden dünyaya bağlı olma ve sorun çıkarma olasılığı en yüksek olan kişiyi belirledikten sonra, o kişi için bir anma töreni düzenlerdi. 'Nesiller arası şifa' hakkında bir dizi kitap yazdı, ilki, Hristiyanların en çok satan kitabı olmaya devam eden ve 14 dile çevrilen *Healing the Family Tree* [5'ti] . Geçmişte hem psikiyatri topluluğu hem de kilise tarafından göz ardı

edilen binlerce kişiyi atalarından kurtarmasıyla tanınır ve din adamları artık onun çalışmalarını sürdürüyor.

Sahip olunan şeyler ve şeytan çıkarmalar

Birçok olguyu veya bunların ardındaki varlıkları sınıflandırmak zordur. Yaramaz bir ruh ne zaman kötü niyetli bir ruha, hatta bir iblise veya Şeytan'ın kendisine dönüşür? Ve iblis güçlerini iddia eden ruhlar, Joe Fisher'ın karşılaştığı 'aç hayaletler' kadar sahte midir? Bu tür vakalarla uğraşmak üzere çağrılanların tam olarak neyle uğraştıklarını bilmeleri zordur.

York piskoposluğunun 12 şeytan çıkarma uzmanından biri olan Rahip Tom Willis, emekli olmadan önce 44 yıl boyunca bölge rahibi olarak görev yaptı. İlgilendiği bazı vakaların kısa bir açıklamasında, [3] kilise tarafından ele geçirilmiş kişilerle başa çıkmak için belirlenmiş katı prosedürler olmadığını söyledi. İlk şeytan çıkarma ayini, üç nesil bir ailenin tanımlanamayan şekilde hareket eden siyah bir gölge gördüğü Hull'daki bir dairedeydi. Rahip Willis büyük bir kötülük hissi duymadı ve bunun bir histeri vakası olduğundan şüphelendi. Hepsi birlikte dua ederken, aniden yaşlı kadın şiddetle titremeye başladı ve "Üzerimden alın; beni boğmaya çalışıyor." diye bağırdı. Yüzü kızarmaya başladı ve rahip harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Ellerini kadının üzerine koydu ve "İsa Mesih adına sana bağlanmanı ve senin için belirlenen yere gitmeni emrediyorum." dedi. Kadın kendine geldiğinde, kendisine doğru bakan gözlerle bakan bir oyuncak bebek gördüğünü söyledi. 'Beni boğmaya çalışıyordu ve kesinlikle dehşete düşmüştüm,' diye ekledi. Daha sonra rahip, rahibe deneyimden dolayı tamamen şaşkına döndüğünü itiraf etti ve ikisi de bunun psikolojik bir rahatsızlıktan daha fazlası olduğu konusunda hemfikir oldular.

Eve vardığında saat sabahın 3'üydü, yatak odasındaki ışığın yandığını ve karısının yatakta oturduğunu gördü. 'İyi ki geri döndün,' dedi. Korkmuştum. Seninle uğraştığın bir şeyin bana ve çocuklara geri dönmeye çalıştığına dair korkunç bir rüya gördüm. Rüyamda uyandım ve aşağı oturma odasına indim ve oradaydı. Onu yakaladım ve üçlü adına ayrılmamı emrettim. Onu suya çarptım

ve mavi bir sıvı çıktı. Sonra gerçekten uyandım, bunun sadece bir rüyadan daha fazlası olduğu hissiyle. Etrafta dolaştım ve beş çocuğu da kutsadım ve her biri için dua ettim.

Rahip Willis karısına oturma odasında gördüğü rüyanın ne olduğunu sordu. Karısı şöyle cevap verdi: 'Bir oyuncak bebek.'

Kötülük, öyle görünüyor ki, birçok biçim alabilir ve en beklenmedik koşullarda kendini gösterebilir. Ünlü Çek psikiyatrist Stanislav Grof, 1960'larda hastaların geçmişlerini yeniden yaşamalarını sağlamak için LSD ilacı kullanımını içeren bir psikoterapi tekniğine öncülük ederken yaşadığı bir deneyimi anlattı. Bir meslektaşı, görünüşe göre tedavisi mümkün olmayan bir şekilde intihara meyilli bir hasta olan Hora'yı, yeni yönteminin davranışlarını değiştireceği umuduyla ona yönlendirdi. Grof'un anlatısı, Colin Wilson tarafından özel olarak Daily *Mail4 için yazılan 'The Possessed' adlı üç bölümlük dizide yer aldı.* Psikiyatrist, Wilson'a bu hastanın bir adamın öldürüldüğü bir soyguna karıştığını söyledi. Şartlı tahliye ile serbest bırakıldığında, arabasını son hızda diğer araçlara sürmek gibi vahşi ve tehlikeli dürtülerle mücadele eden şiddet yanlısı bir uyuşturucu bağımlısı olmuştu.

Grof, Flora'yı tedavi etmeyi kabul etti ve onunla yaptığı ilk iki seans, onun zorluklarının annesinin doğum kanalında bebekken karşılaştığı sorunlardan kaynaklandığına ikna etti. Ancak üçüncü seansta yüzü Grof'un 'şeytan maskesi' olarak tanımladığı şeye dondu ve kendini Şeytan olarak tanıtan derin, erkeksi bir sesle konuşmaya başladı. Flora'nın kendisine ait olduğunu söyledi ve Grof'a onu tedavi etmeyi bırakmasını emretti, reddederse ne olacağına dair tehditler savurdu. Psikiyatristi özellikle korkutan şey, bu 'davetsiz misafirin' onun kişisel hayatına dair içgörülere sahip olmasıydı. Tehlikeli bir kötülük gücüyle karşılaştığına ikna olmuştu ve sonraki iki saatin hayatındaki en kötü saatler olduğunu söyledi. Wilson devam etti:

Ancak sonra varlığın kendi korkusu ve öfkesinden beslendiğini fark etti - ne kadar çok çabalarsa o kadar güçleniyordu . Tek cevap sakin ve merkezde kalmak ve varlığı onu güçlü kılan duygusal enerjiden mahrum bırakmaktı.

Yavaş yavaş, Flora'nın eli - bükülmüş ve pençe gibi olmuş - kendi elinde gevşedi ve yüzündeki 'şeytan maskesi' kayboldu.

Flora uyandığında seanstan hiçbir şey hatırlamıyordu ve davranışları önemli ölçüde iyileşti. Uyuşturucu bağımlısı olmaktan çıktı ve düzenli bir işe girdi. Ancak kötülüğe karşı zafer kazanmak her zaman bu kadar basit değildir.

The Exorcist filminin arkasındaki gerçek hikaye

Hollywood, gişede başarıyı garantileyen özel efektleri olan bir dizi filmle poltergeist vakalarının korku unsurunu kullandı. Bunların en iyisi, şüphesiz, *The Exorcist.* Ancak çok az sinemasever, William Peter Blatty'nin Şeytan tarafından ele geçirilen genç bir kız hakkındaki bu kurgu eserinin, 13 yaşında bir çocuğun karıştığı gerçek bir ruh ele geçirme vakasına dayandığını fark etmiştir.

Douglas Deen

Ele geçirilmesi ve şeytan çıkarma işlemi 1949'da Washington DC'de gerçekleşti. İlk başta, geceleri yatağının etrafında tırmalama sesleri haşerelere bağlandı ancak bir fare ilaçlamacısı hiçbir şey bulamadı. Sonra yatağı titreşmeye başladı, nesneler odanın içinde fırladı ve yatak örtüleri sanki içlerinde birileri ayakta duruyormuş gibi yükseldi.

Yerel bir Lutheran papazı Douglass'ın geceyi evinde geçirmesine izin verdi ancak ışıklar kapatıldığı anda her türlü olay gerçekleşti. Çocuğun yatağı titredi ve bir koltuğa geçti. Koltuğun ters dönmesiyle Douglass yere düştü. Papaz bir şilte yaptı ancak şilte yerde hareket etmeye başladı. O gece ne çocuk ne de papaz uyuyabildi. Cizvitler tarafından yönetilen Georgetown Tıp Merkezi'ndeki psikiyatristler, bir Katolik rahibin şeytan çıkarma ayini yapmasını önerdiler ancak bu işe yaramayınca Deen, şeytan çıkarma konusunda uzman olan Peder William Bowden'a gönderildi. Sonraki iki ay boyunca, sürekli çocuğun yanında kalıp şeytan çıkarma törenini tekrar tekrar telaffuz etti. Deen, küfürler ederek ve hiç öğrenmediği Latince'yi kalın bir sesle hızlı bir şekilde tekrarlayarak tepki verdi. Rahatsızlıklar sona ermeden önce yaklaşık 60 şeytan çıkarma ayini

yapıldı, ancak Douglass Deen'in hayatının normale dönmesinin dini törenlerden değil, olgunlaşmış ruhun artık onu çevreleyen cinsel enerjiyi yönlendirememesinden kaynaklandığı söylenebilir.

Son zamanlarda, Roma Katolik Kilisesi, kuyruklu ve dirgenli bir Şeytan'dan daha 'daha incelikli ve karmaşık' bir yorumlama lehine argümanlar sunarak, kötülüğe ve şeytan çıkarmaya yaklaşımını modernize etmeye çalıştı. 1999'da, Kardinal Jorge Medina, kötülüğe dair modern bir anlayışı hesaba katan yeni bir şeytan çıkarma formülü başlattı. Bu ayin, Papa V. Paul tarafından 1614'te onaylanan 21 şeytan çıkarma ritüelinin bir revizyonu olup, psikolojik rahatsızlıkların ve hastalıkların sıklıkla şeytani bir ele geçirilme olarak yanlış yorumlandığını kabul eder.

Ancak bu, 2001'de Vatikan'daki bir görüşme sırasında genç bir kız 'mağara gibi bir sesle' hakaretler bağırmaya başladığında doğaçlama bir şeytan çıkarma ayini düzenleyen mevcut Papa için pek de yardımcı olmamış gibi görünüyor. Papa II. John Paul ve Roma piskoposluğundan bir şeytan çıkarma uzmanı olan Peder Gabriele Amorth'un çabalarına rağmen, *Il Messaggero* gazetesine göre kız ele geçirilmiş olarak kaldı. Papa'nın papalık dönemindeki üçüncü şeytan çıkarma ayini olduğu söylendi.

Belki de, Spiritüalistlerin medyumlar aracılığıyla bu tür varlıklarla iletişim kurma yöntemi, hayaletler, poltergeistler ve ele geçirilmelerle mücadelede açık ara en etkili yoldur.

1 Joe Fisher, *Reenkarnasyon Davası,* Somerville House (1998)

2 Joe Fisher, *Aç Hayaletler* , Grafton Books (1990).

3 Sunday Telegraph Dergisi , 18 Ocak 2004.

4 *Daily Mail,* 4, 6 ve 7 Ağustos 2001.

5 Rahip Robert Kenneth McAll, *Aile Ağacını İyileştirmek* , Sheldon Press (1982)

15 Reenkarnasyon

Medyumluk ve ruhsal iletişim araştırmalarımın başlangıcında, bu dünya ve öbür dünya hakkında çok basit bir görüş sunan bir dizi Spiritüalist ile tanıştım. Doğuyoruz. Ölüyoruz. Ve sonra güneşin sürekli parladığı ve çiçeklerin her zaman açtığı bir sonraki dünyada sonsuza dek yaşıyoruz. Orada, Öğrenme Salonlarının tadını çıkarabilir, görkemli konserlere katılabilir ve İsa ve Buda gibi büyük öğretmenlerin bilgeliğini dinleyebiliriz.

Bu görüşü tatmin edici bulmadım çünkü cevapladığından daha fazla ruhsal gerçeklik hakkında soru ortaya çıkardı. Eğer bir sonraki dünya sunacak bu kadar çok şeye sahipse, neden fiziksel bir dünyada doğmamız gerekiyordu? Ve eğer Dünya'da geçirilen bir ömür eğitimimiz için önemliyse, ruhsal alemlere girmeden önce Dünya'da geçirilen bir ömrün yeterli olduğu neden varsayılıyordu? Belki de bu Dünya'daki ilk hayatımız değildi. Belki de ruhsal olarak gelişmek için birçok kez geri dönecektik. Reenkarnasyon felsefesinin mantığı - ki bu aynı zamanda 'Summerland'deki aralıksız güneş ışığından bir mola da sunuyordu - bana çekici geldi. Bunu derinlemesine araştırmaya başladığımda kanıtlardan etkilendim.

Reenkarnasyona olan ilgim kısmen, sadece Spiritualistlerin değil, aynı zamanda ruh rehberlerinin de konuya ilişkin çatışan görüşlerinden kaynaklandı. Daha önce spiritüel öğretilerini alıntıladığım Silver Birch örneğini ele alalım *(bkz. sayfa 210).* Reenkarnasyon, açıkladığı felsefede önemli bir rol oynar. Ancak öğretilerini bize vermek için büyülediği medyum Maurice Barbanell, reenkarnasyonu kabul etmeyi reddetti - rehberi ona önceki yaşamlarında birlikte hizmet ettiklerine dair güvence vermesine rağmen . Barbanell, reenkarnasyon anılarının kanıtı olduğu iddia edilen her vakanın, bir ruh tarafından 'gölgelenme' veya ele geçirilme olarak kolayca açıklanabileceğini savundu.

Psychic News'in sütunlarında reenkarnasyondan söz edildiğinde , yazışma sütunlarının inananlar ve şüpheciler arasında bir savaş alanına dönüşmesi,

herkesin kendi inançlarına şaşırtıcı bir inatla bağlı kalması ve bazen de kanıtlara karşı tamamen duyarsız kalması beni her zaman eğlendirmiştir.

Bana göre, birden fazla hayat yaşamanın kanıtı ikna edici. Ayrıca, ölümden sonraki yaşam için kanıt olarak ruh iletişimini tamamladığını düşünüyorum. Sonuçta, bir bireyin yeniden doğduğuna dair tek bir vakayı kanıtlayabilirsek, o zaman fiziksel bir bedene ayrılmaz bir şekilde bağlı olmayan ve materyalistlerin bize inandırmak istediği gibi o bedenle birlikte ölmeye mahkûm olmayan bir ruhun varlığını da kanıtlamış oluruz. Bu konu hakkında zaten kapsamlı bir şekilde yazdım, [1] bu yüzden burada kendimi en iyi kanıtların kısa bir özetiyle ve birkaç kişisel deneyimle sınırlayacağım.

Avrupalı veya Güney Amerikalı bir Spiritüalist iseniz, Allan Kandec'in ruhsal iletişimlere dayanan kitaplarında yer alan öğretilerden etkilendiğiniz için, konuyu araştırmış olup olmamanıza bakılmaksızın, reenkarnasyona inanmanız oldukça olasıdır. [2] Ancak yirminci yüzyılın büyük bir bölümünde, İngiliz ve Amerikalı Spiritüalistler bu fikri reddetti. Bunun bir nedeni, eminim ki, Spiritüalizmin sevdiklerimizle bir sonraki dünyada yeniden bir araya gelme olasılığını sunmasıdır. Bir sonraki dünyaya vardığınızda, eşinizin Dünya'ya döndüğünü gördüğünüzde nasıl hissedeceğinizi hayal edin. Ancak inananlar, gerçek aşkın var olduğu yerde, belki de farklı ilişkilerde olmak üzere birçok yaşam boyunca birlikte yeniden doğacağımızı savunurlar.

Spiritüalistler arasındaki hakim görüş son yıllarda kesinlikle değişti. Bunun bir nedeninin hipnotik regresyona olan ilginin büyük ölçüde artması, buna inandıklarını açıklayan medyumların sayısının artması ve yeniden doğmanın lehindeki kanıtların artması olduğunu düşünüyorum.

Hipnotik regresyon

Genel halk üzerindeki etkisine rağmen, kişisel olarak hipnotik regresyonların çoğunun geçmiş yaşamların gerçek anıları olduğundan tatmin olmuyorum. Sorun şu ki, hepimiz kitaplardan, radyo programlarından, medyadan ve filmlerden gelen çok fazla bilgiye maruz kalıyoruz; bu yüzden hipnoz altında

hatırladığımız bir 'anının' aslında okuduğumuz veya gördüğümüz ve sonra unuttuğumuz bir şeye dayanmadığını, bunun bilinçaltımız tarafından saklandığını ve daha sonra geçmiş yaşamın kurgusal biçiminde tekrarlandığını kanıtlamak zor. Bu karmaşık veya dolambaçlı geliyorsa, size böyle bir nedeni olan vakalar olduğunu temin edebilirim. Bu kriptomnezi -veya gizli hafıza- vakalarında, daha sonra hatırlanan isimlerin, yerlerin ve olayların kurguya dayandığı gösterildi: yıllar önce okunmuş, çoktan unutulmuş bir roman.

Birçok terapist, geçmiş yaşam regresyonunun bu yaşamdaki hastalıkları veya sorunları tedavi etmede çok güçlü bir araç olabileceğini keşfediyor. Bu nedenle, örneğin, ilişkileri sürdürmede zorluk çeken bir kişi, bir partnere güvenememesini 'açıklayan' önceki bir varoluşta korkunç bir deneyimi hatırlayabilir. Bu 'olayı' hatırlamak iyileşme sürecini başlatır. Ya da belki de hiçbir ilaç veya masajın iyileştiremediği sırttaki kalıcı bir ağrı, etkilenen kişinin daha önceki bir enkarnasyonda sırtından bıçaklandığını hatırlamasıyla sihirli bir şekilde iyileşir.

Bu alanda çalışan en iyi terapistlerle bu tür vakaları tartıştığımda, birçoğunun bu tür anıların gerçek geçmiş yaşam deneyimleri mi yoksa hastalarının bilinçaltının acı çektikleri semptomları açıklamak ve bunlardan kurtulmak için uydurduğu hayali senaryolar mı olduğuyla ilgilenmediğini görüyorum. Kanıt bulmak için daha derine inmek genellikle iyileşme sürecine yardımcı olmadığından, terapistler ve hastalar anıları gerçek olarak keşfetmeden bırakmaktan mutluluk duyarlar.

Yeniden doğuşu kabul eden medyumlar

Reenkarnasyona inandıklarını açıklayan modern medyumlar arasında John Edward, Tony Stockwell, James Van Praagh, Stephen O'Brien ve Sylvia Browne vardır; hepsi de geçmiş yaşamlarına dair onları ikna eden deneyimler yaşamıştır. 'Bunun' kanıtını sunan ilk tanıştığım medyum, medyumluğu daha önce tartışılmış olan Ena Twigg'di *(bkz. sayfa 8).* Hikayesinde kendisine yabancı olan bir bakıcı vardı; telefonla randevu almıştı ve bildiği tek şey soyadıydı.

Normalde, Ena Twigg ilk kez bakıcılık yapan biriyle seans sırasında bilinçli kalırdı, ancak bu sefer hemen transa geçti. Normal uyanıklık durumuna döndüğünde, çok fazla ağladığını ve hayatta kalma kanıtı aramaya gelen adamın da ağladığını gördü. Çocuk felci geçiren kızının altı yaşındayken demir akciğerde öldüğü ortaya çıktı. Kızının ruhunun geri dönmesinden o kadar etkilenmişti ki, ileride bir tarihte geri dönüp cenazesini yöneten din adamını da yanında getirip getiremeyeceğini sordu.

Birkaç hafta sonra, tam uykuya dalmak üzereyken, Ena Twigg kendisinden babasını bulmasını isteyen genç bir kızın ruhunu gördü. Adını söyledi - medyum bunun bakıcının adı olduğunu anladı - ve ruh kızının ısrarı üzerine şu mesajı yazdı: 'Bu gece yeniden doğuyorum.' Medyum mesajı iletemedi çünkü adamın telefon numarası yoktu. Üç hafta sonra, bir papaz bir seans için geldi. Rahip, gelemeyecek başka birinin eşlik etmesi gerektiğini söylediğinde, Ena Twigg bunun kızı çocuk felcinden ölen adamın olup olmadığını sordu. Oydu. Mesajı ve yazıldığı saati - gece yarısından iki dakika sonra - kaydettiği günlüğünü aldı. Rahip, adamın karısının yakın zamanda bir kız çocuğu doğurduğunu biliyordu ve tarihler ve saatler kontrol edildiğinde çakıştılar.

Bunun doğrulanmamış bir anekdot hikayesi olduğunu söylemeliyim, çünkü Ena Twigg beni bakıcıyla tanıştıramadı. Ancak, biyografime eklediğim bu anlatıdan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok, [3] çünkü ayrıntıları dahil olan kişilerle kontrol edebildiğim diğer her durumda onun versiyonları doğrulandı.

Geçmiş yaşam hatırlama

Reenkarnasyonu doğrulamak için ruh iletişimlerine güvenmemize gerek yok, çünkü geçmiş yaşam hatırlamanın yakından incelendiğinde ayakta kalabilen çok sayıda iyi araştırılmış vakası var. Britanya'da son yıllardaki en iyisi kesinlikle Jenny Cockell'ınki.

Jenny Cockell

Northamptonshire'lı bir ayak bakım uzmanı ve iki çocuk annesi olan Jenny Cockell, çocukluğundan beri İrlanda'daki hayatının tekrarlayan anılarıyla

boğuşuyordu. Yıllar geçtikçe, yapbozun hatırladığı parçalarını bir araya getirebildi ve Dublin'in dışındaki Malahide köyünde yaşadığını ve sekizinci çocuğunu doğurduktan kısa bir süre sonra öldüğünü keşfetti.

Jenny Cockell'in hikayesini özel kılan şey, önceki hayatındaki ölümünden sonra çocuklarının alkolik kocasının bakımından alınarak bakıma verilmiş olması nedeniyle duyduğu suçluluk duygusu nedeniyle anılarının bu hayata kadar ulaşmış gibi görünmesidir. İnanılmaz bir şekilde, Jenny sonunda geçmiş hayatını Mary Sutton olarak tanımlayabilmiş ve Malahide'e döndüğünde - bir araştırmacı hatırladığı bilgilerin çoğunu bağımsız olarak doğruladıktan sonra - o geçmiş hayattan hayatta kalan çocukları yeniden bir araya getirmiştir. Yetimhanelere yerleştirilmişlerdi ve Jenny Cockell'in araştırması onları bulana kadar bazıları birbirlerine yakın yaşadıklarının farkında değildi. Babasıyla kalan tek çocuk en büyük oğlan Sonny Sutton'dı ve ben onunla ve Jenny ile birlikte televizyon programlarına birçok kez çıktım.

Sonny, aralarında görünüşte benzerlikler olduğunu söylüyor. Bana bir keresinde, "Annemi gözlerinde görebiliyorum," demişti. Ayrıca, onu şüphesiz ikna eden şeyin, Jenny'nin annesi ölmeden önce hayatında meydana gelen birkaç olayı hatırlaması olduğunu da açıkladı. Bunlardan biri, Jenny'nin düzenli olarak bir tekneyle geri dönmek için iskelede onu beklemesiydi. Jenny bunu hafızasında açıkça "görebiliyordu", ancak Sonny ona açıklayana kadar önemini anlayamamıştı. Ayrıca, çocukların bir tuzağa yakalanmış bir tavşan bulduklarında koşarak yanına geldikleri zamanı da hatırladı. Jenny Cockell bunun dışında çok daha fazlasını hatırlıyordu, ancak Sonny Sutton, orada olmayan herhangi birinin bu olayları bilmesinin mümkün olmadığını söyledi.

The doğum kusurlarına dair kanıt

Benzer kanıtlar sunan binlerce reenkarnasyon vakası var ve en iyileri, bu tür raporları araştırmak, doğrulamak ve analiz etmek için zaman ve emek harcamaya hazır bir avuç araştırmacı tarafından araştırıldı. Vakaların büyük çoğunluğu, geleneksel olarak reenkarnasyonu kabul eden kültürlerde -özellikle Hindistan ve Sri Lanka- meydana geliyor ve bunları herkesten daha fazla

araştıran kişi şüphesiz ABD, Virginia Üniversitesi'nde Carlson Psikiyatri Profesörü olan ve aynı zamanda Davranışsal Tıp ve Psikiyatri Bölümü Kişilik Çalışmaları Bölümünün direktörlüğünü yapan Dr. Ian Stevenson'dır.

8 Şubat 2007'de seksen sekiz yaşında ölen Stevenson, uygun bir bilimsel dille "reenkarnasyonu çağrıştırdığını" söylediği çalışmaları hakkında birkaç etkileyici cilt yayınladı. Ancak araştırmalarının zirvesi şüphesiz doğum lekeleri ve doğum kusurlarıyla ilgili bir dizi vakadır. Reenkarnasyonun en iyi vakalarında genellikle olan şey, bir çocuğun çok küçük yaşlardan itibaren başka biri olduğunu iddia etmeye başlaması, sıklıkla başka bir isimle çağrılmakta ısrar etmesi ve eve geri götürülmeyi talep etmesidir. Bazı durumlarda, bu azarlama ve çocuğun anılarını bastırma girişimleriyle sonuçlanır, ancak yeterli bilgiye sahip bazı aileler eski yaşam ailesini arayarak çocuğa yardım etmeye çalışır.

Araştırmacılar genellikle bu vakaları iki aile tanışana kadar duymazlar ve bu da şüphecilere kanıtların kirletildiğini ve tanıkların anılarına güvenilemeyeceğini iddia etme fırsatı verir. Ancak, Ian Stevenson vakaların çoğunda çocukların - zira bu tür anıları olanlar neredeyse her zaman çok küçük çocuklardır ve sekiz yaşına geldiklerinde bunları unuturlar - aynı zamanda doğum lekeleri veya doğum kusurları da sergilediklerini belirtmiştir. Bunlar hatırladıkları önceki yaşamlarında yaşadıkları bir şekil bozukluğuna karşılık gelir veya ölüm nedenleriyle ilgilidir.

Bu kanıtın önemi hafife alınamaz, çünkü neredeyse ruh gölgelemesi veya ruh ele geçirme argümanını ortadan kaldırır. 26 Temmuz 1967'de Yukarı Burma'daki Tatkon kasabasında, Tatkon tren istasyonunda yolculara su ve yiyecek satan bir gündelik işçi ve karısının dört çocuğundan üçüncüsü olarak doğan Ma Khin Mar Htoo'nun durumunu ele alalım.

Üç yaşındayken Ma Khin, hayatını ve Tatkon istasyonunda geçirdiği ve anında öldüğü korkunç bir kazayı anlatarak Kalamagyi olduğunu söylemeye başladı. Lakabı Kalamagyi olan Ma Thein Nwe, trende yolculara satmak için gül toplamıştı ancak güller takılı kalmıştı ve tren peron boyunca sapmak yerine, Kalamagyi'nin sırtı trene dönük şekilde yürüdüğü ortadaki rayı takip etti. Tren

tarafından çarpıldı ve üzerinden geçerken vücudu ağır şekilde parçalandı. Kalıntılarını gören görgü tanıklarına göre, yaralarından biri dizinin hemen altından bir bacağının kopmasıydı. Ma Khin Mar Htoo, dizinden on santimetre uzaklıktaki bir noktadan sağ bacağı olmadan doğmuştu.

Şüphecilerin aslında sunabilecekleri sadece iki açıklama vardır - tesadüf veya kazanın annesi üzerindeki etkisi, Kalamagyi'nin trajik ölümünden sadece birkaç ay sonra gebe kalan ve hamileliği sırasında iki kez Kalamagyi'yi rüyasında gören. Hiçbiri Ma Khin'in çok erken yaştaki anılarını veya eski annesini sokakta tanıdığını , Ahmay (anne) Than Ky diye bağırdığını ve onu evine kadar takip ettiğini açıklamıyor. Daha sonra Kalamagyi'nin tanıdığı ancak Ma Khin'in hiç tanışmadığı kişilerin diğer resimlerini teşhis etti . Dahası, eğer ruh ele geçirme veya gölgeleme; iddia edildiyse, o zaman bacağının büyümesini etkilemesi için gebe kalmadan kısa bir süre sonra başlamış olması gerekir.

Reenkarnasyona işaret eden vakaları incelediği 30 yılı aşkın süre boyunca Ian Stevenson, 895 vaka çalışmasını inceleyerek bunların %35'inin doğum lekeleri içerdiğini ve bunların bazılarının oldukça önemli olduğunu fark etti. Daha sonra, geçmiş yaşamdaki kişinin vücudundaki yaraların pozisyonlarını, o yaşamı hatırladığını iddia eden çocuktaki doğum lekeleriyle karşılaştırmak için yeterli veri bulmanın mümkün olduğu 49 vakayı izole etti. Vakaların 43'ünde - % 88'inde - bunların konumlarında bir uyum buldu.

Bu bulgular o kadar tartışmalıydı ki Ian Stevenson bunları hemen yayınlamamaya karar verdi. Bunun yerine, Virginia Üniversitesi'ndeki dosyalarında çok sayıda örnek olana kadar bekledi ve bulguları, 225 vaka çalışmasıyla birlikte, 2.000 sayfalık, iki ciltlik, bol resimli, anıtsal bir akademik çalışmada yayınlandı , 4 ancak genel okuyucu kitlesi için ciltli ve karton kapaklı olarak çok daha kısa bir versiyonu da üretildi. 5 Tartışılan vakaların çoğu şiddetli ölümlerle ilgilidir ve hamilelik sırasında alınan ilaçlar gibi olağan nedenlere atfedilemeyen ve çok sıra dışı olan doğum kusurlarını içerir.

Silahla öldürmeyle ilgili davalar

Özellikle ilgi çekici olan, bir otopsi raporunun bir vücuttaki kurşun giriş ve çıkış yaralarını gösterdiği, vurularak ölüm vakalarıdır. Stevenson, vurularak ölümü

hatırlayan doğum lekeli çocukların değişmez bir şekilde benzer izler gösterdiğini bulmuştur. Türkiye'de, polise teslim olmaktansa kendini vuran ünlü bir haydut olan ünlü bir uzak akrabanın reenkarnasyonu olduğunu iddia eden Dahham Farrici vakasında, eski hayatında bir tüfek yerleştirdiğini hatırladığı boynunda belirgin bir iz vardı. Doğumunda yara kanamış ve dikilmesi gerekmişti.

Stevenson, çalışması devam ederken Farrici'nin başının tepesinde, merminin vücudundan çıkmış olabileceği yerde, buna karşılık gelen bir doğum izi olması gerektiğini fark etti, ancak hiç kimse böyle bir izden bahsetmemişti ve sorgulandığında çok az kişi böyle bir iz gördüğünü hatırlayabiliyordu. Stevenson'ın araştırması, bunun orada olduğunu doğruladı - saçla kaplı bir kafa tarafından gizlenmişti ve araştırmacı tarafından 'kafa derisinin sol parietal bölgesinde önemli bir doğrusal alopesi alanı' olarak tanımlandı.

Stevenson, ölmüş bir p'nin, doğmamış bir çocuğun etkisinin 'embriyonu veya fetüsü diğer fiziksel bedenin yaraları, izleri veya diğer özellikleriyle ilgili anılarla iz bırakan bir tür şablon anlamına geldiğini' yazıyor ve ekliyor: 'Şablon, fiziksel bedenin anılarını ve ayrıca bilişsel ve davranışsal anıları taşıyan bir araca sahip olmalıdır. Bu ara araç için *psikofor ('zihin-taşıma' anlamına gelir)* kelimesini önerdim . ' Stevenson sonuçları öğretme konusunda dikkatli olsa da, onun ve diğer araştırmacıların çalışmalarının bize medyumluk veya seans odasıyla ilgisi olmayan ölümden sağ çıkma kanıtı sağladığı açıktır.

Olağanüstü Dürzi vakaları

Böylesi kanıtları toplamanın ne kadar zor olduğunu, 1997 yılında Lübnan'a " *Back from the Dead" adlı belgeseli çekmek için yaptığım iki ziyaret sırasında fark ettim. Belgesel* ilk olarak Mayıs 1998'de İngiltere'de Channel 4'te " *To the Ends of the Earth"* dizisinin bir parçası olarak gösterildi ve o zamandan beri tüm dünyada kablolu ve uydu kanallarında gösterildi.

Lübnan, Dr. Ian Stevenson'ın kapsamlı araştırmalar yapabildiği ülkelerden biriydi, ta ki rehin alma nedeniyle Amerika vatandaşlarına vize vermeyi bırakana kadar. Onun ve benim o ülkeye olan ilgimizin odak noktası, Orta Doğu

dışında büyük ölçüde bilinmeyen ve reenkarnasyona inanmanın doğal olduğu Dürzi topluluğuydu. Bu inanç sadece öğretilerinde somutlaşmakla kalmıyor, aynı zamanda insanların çoğunun geçmiş yaşamlarına dair çocukluk anıları var gibi görünüyor.

Konu, Londra'daki Goldsmith College'dan şüpheci psikolog Dr. Chris French ve macerayı organize etmeye yardımcı olan Ürdünlü bir Dürzi olan Jad Younis ile birlikte birçok sıra dışı vakayla karşılaştığım için büyüleyici bir belgesel oluşturdu. Stevenson ve diğer araştırmacıların aksine, derinlemesine araştırma yapma lüksümüz yoktu ve iyi bir televizyon için Chris French ve benim, bireysel vakalar hakkında kesin sonuçlara varmak için genellikle çok erken olsa da, artıları ve eksileri hakkında yoğun bir tartışma yaptığımızın görülmesi gerekiyordu.

17 Ocak 1983'te Beyrut açıklarında demirleyen ve dağlardaki Dürzi mevzilerini bombalamaya başlayan ABD savaş gemisi *New Jersey'nin* öldürülmesiyle hayatını kaybeden bir okul öğretmeni olan Safa Eid olarak hatırlayan Haneen Al-Arum'un davasından etkilendim . Küçük bir çocukken Haneen, kızı Shahira'yı tanıdı ve o hayattaki oğlu Riad'ı ve karısı Leyla'yı da tanıyıp isimlendirdi. Eski kocasıyla tekrar karşılaştığında, haklı olarak, hayattayken sakalı olmadığı halde artık sakalı olduğunu söyledi. Albümümdeki o ziyaretten en sıra dışı fotoğraflar arasında, genç Haneen'in yaşlı kocasının yanında sevgiyle oturduğu fotoğraflar yer alıyor.

O zamanlar 12 yaşında olan ve ünlü bir Lübnanlı futbolcu, söz yazarı ve şarkıcı olan ve 'Lübnan'ın Kevin Keegan'ı' olarak bilinen Saad Halawi'yi hatırlayan Rabih Abu Dyab'dan da aynı şekilde etkilendim. Ancak o bir playboy değildi. Rabih, geçmiş hayatını hatırladığında öldürülmeden altı ay önce bir Dürzi şeyhi olduğunu ve dükkanlardaki tüm kayıtlarını geri çektiğini söyledi.

Birisi eski hayatında ünlü olduğunu iddia ettiğinde her zaman dikkatli olmalıyız, ancak Rabih'in durumunda Halawi'nin ailesinden, özellikle oyuncunun bir kuzeninden doğrulama vardı. Saad, Beyrut'ta bir mühimmat deposu olan bir binaya girdiğinde ve bir patlama olduğunda anında ölmüştü. Saad Halawi'nin kız kardeşi Samar'ın Rabih'in iddialarını bildiğini ancak onunla

tanışmadığını öğrenince, TV prodüksiyon ekibi kameralar için bir buluşma düzenledi. Bu, ilgi çekici bir izleme deneyimiydi ancak özellikle kanıt niteliğinde değildi, çünkü Rabih, tanıştırıldığı gizemli kadının kimliğini neredeyse kesinlikle tahmin edebilirdi ve Samar açıkça genç çocuğun onun reenkarnasyon geçirmiş kardeşi olduğuna inanmak istiyordu.

Karşılaştığım diğer vakalar arasında, anne babasının evlenmesine izin vermediği, daha sonra öldürülen öğretmen Rıfat Mlafat'ın Alleya'sı da vardı. Alleya şu anda bir öğretmendir ve Sami Erayes'in bedeninde reenkarne olan eski sevgilisi onun öğrencilerinden biridir.

Lübnanlı çocuk doktoru Dr. Abdel Abu Assi bana hastaları arasında iki ardışık hayatında tedavi ettiği bir kızın olduğunu söyledi, ilki 11 yaşındayken piknikte bir avcının kazara ateşlediği bir kurşunla ölen Dada, şimdi ise Eclass. Hasta olduğunda Dr. Abu Assi'ye götürülmekte ısrar etti ve ona geçmiş hayatında kim olduğunu söyledi. Dada'nın tıbbi kayıtlarını alıp ona sorular sormaya başladı. Bu çocuk her şeyi biliyordu,' dedi bana. 'Hatta ölümünü bile biliyordu: Göğsünden vurulduğunu ve babasının onu hastaneye götürmek için neler yaptığını.'

Dürziler, bu arada, ölüm anında ruhun yeni doğmakta olan başka bir bedene geçtiğine inanırlar. Din, ruhun yeniden doğmak için uygun bir beden beklediği bir ara aşamayı kabul etmez. Ancak kanıtlar, Dürzi vakalarının büyük ölçüde diğer topluluklardaki vakalara benzediğini gösteriyor - her zaman kültürel etkiler olsa da - ve söz konusu iki bireyin ölüm ve doğum tarihlerine tam olarak uyan bir geçmiş yaşam hatırlaması bulmak nadirdi.

Karma sorusu

Bilimsel kanıtlara rağmen, reenkarnasyona olan inanç, özellikle de bunun tartışılması karma ve yaşamın eşitsizliklerini ve trajedilerini açıklama girişimini içeriyorsa, oldukça tartışmalı olabilir. Britanya Muharebesi'ni yöneten Hava Mareşali Lord Dowding, 1945'te Londra'daki bir Teosofi Cemiyeti toplantısında konuşurken bunu keşfetti. 'Engizisyon zamanında iğrenç zulmün tohumlarını

ekenlerin Belsen ve Buchenwald'da kendi hasatlarını biçtiklerini varsaymak için bazı nedenlerim var,' diye ilan etti.

Bu ifade, doğal olarak bir infiale yol açtı, çünkü toplama kamplarında ölenlerin kurban değil, geçmiş yaşamlarındaki kötülüklerden dolayı hak ettikleri cezayı sonunda alan günahkarlar olduğunu ima ediyordu. Onu azarlayanlar arasında, Dowding haklıysa, 'Belsen ve Buchenwald'ın Hitler ve Himmler'in aracı olduğu Tanrı tarafından yaratıldığını' belirten gazeteci Hannen Swaffer da vardı . Muhtemelen Dowding'in yorumlarını anti-Semitik olarak gören birçok kişi vardı.

Ancak yarım asırdan fazla bir süre sonra, İsrail'in önde gelen siyasi hahamlarından biri tarafından çok benzer görüşler dile getirildi. Ağustos 2000'de bir vaazda konuşan 79 yaşındaki Haham Ovadia Yosef, Hitler'in kurbanlarının 'günahkâr insanların ruhlarının reenkarnasyonları olduğunu ve günah işleyip yapılmaması gereken her türlü şeyi yaptıklarını' söyledi. Kefaret ödemek için hapsedildiler.

Haham Ovadia, Sefarad Yahudilerini temsil eden ve parlamentoda 17 sandalyesi olan Shas partisinin ruhani lideriydi ve haftalık vaazları İsrail'in her yerinde radyodan yayınlanıyordu. İsraillilerin çoğunluğu onun görüşlerini kınadı, ancak savunucuları onun sadece Holokost için ruhani bir açıklama yaptığını savundu. Ancak, sözlerinin bağlamından çıkarıldığını iddia ederek verdiği zararı hemen onarmaya çalıştı. Daha sonraki bir vaazında şöyle dedi: 'Altı milyon Yahudi, aralarında bir milyon çocuk, kötü Naziler tarafından öldürüldü. Hepsi kutsal, saf ve tam azizlerdi.'

1990'larda İngiltere futbol koçu olan Glenn Hoddle da *The Times'tan bir muhabirle yaptığı röportajda reenkarnasyona olan inancını ilan ettiğinde başını derde soktu.* 'Sana ve bana fiziksel olarak iki el, iki bacak ve yarı düzgün beyinler verildi,' diye açıkladı. 'Bazı insanlar bir sebepten dolayı böyle doğmamıştır. Karma başka bir yaşamdan itibaren işler. Bunu saklayacak hiçbir şeyim yok. Sadece engelli insanlar değil. Ne ekersen onu biçersin.'

Bu açıklamanın ardından, birçok kişi -belki de İngiltere futbol takımının kötü sonuçlarından etkilenerek- Hoddle'ın engellileri aşağıladığı ve gitmesinin zamanı geldiği görüşünü benimsedi. Futbol Federasyonu onu kovdu. Ancak inançlarıyla alay edenler, sevgi dolu bir Yaratıcının neden bazı insanların mükemmel doğmasına ve diğerlerinin ömür boyu acı veya sakatlık çekmesine izin verdiğine dair alternatif bir açıklama sunmadılar.

Kişisel olarak reenkarnasyona dair kanıtları kabul etsem de, onu yöneten ruhsal yasalar hakkında gerçek bir anlayışım yok ve hepimizin düzenli olarak reenkarnasyon geçirip geçirmediğimizi veya sadece hayatları kısa kesilen bireyler gibi özel ihtiyaçları olanların geri dönmesi gerekip gerekmediğini bilmiyorum . Bir noktada ısrarcıyım - hiçbirimiz neden ve sonuç yasalarının bir bireye nasıl uygulanmış olabileceğini belirleyecek konumda değiliz. Ciddi şekilde engelli olarak doğan biri, korkunç bir geçmiş yaşam için ceza çekiyor *olabilir* . Ancak aynı şekilde, o bedenin içinde, başkalarına acı çekmeyi ve bununla nasıl başa çıkılacağını daha iyi anlamak için bu engellerle geri dönmeyi kabul etmiş, oldukça gelişmiş bir ruh *olabilir* .

Yargılamak bize düşmez. Ancak 2004'te gösterilen bir İngiliz televizyon belgeseli, birçok izleyicinin kendi hayatlarını ve başkalarının hayatlarını çok farklı bir ışıkta yeniden gözden geçirmesini sağlamıştır. *The Boy Whose Skin Fell Off filminin konusu,* 36 yılı boyunca distrofik epidermolizis bülloza adı verilen ağrılı bir genetik cilt rahatsızlığından muzdarip olan Jonny Kennedy'dir. Bir film ekibi, sadece birkaç ay ömrü kaldığı anlaşıldığında kayıt yapmaya başladı. Vücudunun dörtte üçünü kaplayan pansumanlar değiştirildiğinde çektiği acıya ve rahatsızlığının kendisine getirdiği birçok kısıtlamaya rağmen, hayat ve amacı konusunda şaşırtıcı derecede iyimserdi ve zamanını diğer hastalara yardım edecek para toplamaya adadı. Film, Jonny'nin tekerlekli sandalyesinde çökmüş bir görüntüsüyle açılıyordu. Ancak önceden kaydedilmiş sesi bir yorum yapmaya başladığında, az önce öldüğü anlaşıldı: "Ruhen geri döndüm. Size hayatımın hikayesini anlatacağım... ve ölümüm."

Kötü mizah anlayışı her zaman apaçık ortadaydı, cenaze törenine hazırlanırken ve tabutunu seçerken bile. Sonunda Jonny Kennedy'nin hayatta

kalmasına yardımcı olan şeyin Spiritüalist bakış açısı olduğu ortaya çıktı. Northumberland, Alnwick'teki yerel Spiritüalist kilisesine uzun yıllar katılmıştı ve şunları gözlemlemişti: "Dünya bir sınıftır ve hepimizin buraya dersler öğrenmek için gönderildiğine inanıyorum. Hayatım boyunca ciddi bir rahatsızlık içinde olmanın ve hayal kırıklığına uğramanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Bunun ölümlü bedenden daha fazlası olduğunu biliyorum. Biz sadece bir kabuğuz, ancak benim şüpheli bir kabuğum var. Ölüm benim için bir özgürlük, bir kaçış. Herkes onun geldiğini biliyor ve bu da veda etmek anlamına geliyor.

Jonny Kennedy'nin zorlu hayatı boyunca öğrendiği dersler arasında, kin tutmamak ve "Neden ben?" diye sormamak, aksine, kendisine verilen hayat konusunda muzip bir şekilde iyi huylu olmak ve gerçekçi olmak vardı.

1 Roy Stemman, Reenkarnasyon: Geçmiş Yaşamların Gerçek Hikayeleri, Piatkus Books (1997).

2 Allan Kardec, *Ruhların Kitabı,* Psişik Yayıncılık (1975).

3 Roy Stemman, *Orta Nadir: Ena Twigg'in Psişik Hayatı,* Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği (1971).

4 Ian Stevenson, Reenkarnasyon ve Biyoloji: Doğum Lekeleri ve Doğum Kusurlarının Etiyolojisine Bir Katkı, Praegar Yayıncıları (1997).

5 Ian Stevenson, Reenkarnasyon ve Biyolojinin Kesiştiği Yer, Praegar Books (1997).

16 Televizyon Ortamı

TV mecraları milyonlara ulaşıyor

Medyumluk televizyon için yaratılmıştır. Güçlü dramaların dayandığı tüm bileşenleri sunar: aşk ve kayıp, keder ve sevinç, umutsuzluk ve umut, ayrılık ve yeniden birleşme. Yıllar boyunca medyumların yüzlerce kamu gösterisine tanıklık etmiş biri olarak, televizyon şirketlerinin sonunda medyumluğa rastlaması ve muazzam potansiyelini fark etmesi benim için hiç sürpriz olmadı. Ancak itiraf etmeliyim ki, bunun bu kadar popüler olmasını ve dahil olan medyumların dünya çapında bu kadar çabuk ünlü statüsüne ulaşmasını hiç beklemiyordum. Televizyonda mevcut popülerlik seviyesini sürdürüp sürdüremeyeceği henüz belli değil, ancak milyonlarca insanı Spiritualizm felsefesi ve ölümden sonraki yaşam kanıtlarıyla tanıştırdığı kesin.

Medyumlar 1960'larda ve 1970'lerde ABD ve İngiliz televizyonlarında, genellikle belgesellerde veya talk show'larda kısa görünümler sergilemiş olsalar da, 1982'de Amerikan kablolu televizyonunda kendi programını yapan ilk kişi George Anderson oldu. *Psişik Kanallar,* halkın ruhsal iletişimi algılama biçimini değiştirdi ve diğer ruhsal şovların takip etmesi için bir yol açtı. Anderson'ın eserinin anlatımı olan *We Don't Die,* aynı zamanda bir medyum tarafından yazılan ve en çok satan ilk kitaptı. O zamandan beri eşit derecede başarılı bir ruhsal devam kitabı yazdı: *Lessons From the Light.* Anderson, ruhsal iletişimcilerinden isimler, tarihler ve diğer kanıt materyalleri elde etme becerisine sahip etkileyici bir göstericidir. Web sitesine göre, 2001'de 'kendi özel dizilerinde ağ televizyonunun en çok izlenen saatlerinde görünmek için ağ televizyonu Standards and Practices'tan onay alan' ilk medyum oldu. George Anderson'ın yer aldığı yalnızca bir ABC Özel'i biliyorum, ancak içerik ve katılan ünlüler nedeniyle oldukça etkili oldu. Nisan 2002'de gösterilen ve *Contact: Talking to the Dead olarak adlandırılan* program, yakın zamanda sevdiklerini kaybetmiş yüksek profilli kişiler için okumalar içeriyordu, ancak okumalardan önce onlar hakkında önceden hiçbir bilgi almadı.

İletişim kurduğu ruhlar arasında, TV dedektif dizileri *Baretta* ve *In Cold Blood'ın yıldızı aktör Robert Blake'in 44 yaşındaki karısı Bonny Lee Baldey de vardı.* Bir yıl önce işlenen cinayet, yakın Hollywood tarihinin en sansasyonel cinayetlerinden biriydi. Çift, 4 Mayıs 2001'de Los Angeles'ta birlikte yemek yemiş ve ardından arabalarına doğru bir buçuk blok yürümüşlerdi. Blake'in hikayesine göre, daha sonra silahını restoranda bıraktığını fark etmiş ve onu almak için geri dönmüş. Araca döndüğünde karısının vurularak öldürüldüğünü görmüş. Bonny Lee'nin annesi Margerry Bakley ve kız kardeşi Marjorie Carlyon, Bonny Lee'nin çözülemeyen davaya ışık tutması umuduyla George Anderson aracılığıyla ruh iletişimi kurmayı kabul ettiler. Ancak cinayet kurbanı, ilk başta çok korkutucu olduğunu ve sonra George Anderson'ın söylediğine göre 'üzerine çok güçlü bir sakinlik çöktüğünü' söylemek dışında, ölümünün koşulları hakkında konuşmak istemediğini söyledi. Medya, 'Kaderine şaşırmamıştı. Hayatına son verilmesine katkıda bulunduğunu kabul ediyor ancak intihar ettiğini söylemek istemiyor ve bunu anlamanız çok önemli.' diye ekledi.

Son açıklama kafa karıştırıcıdır, çünkü Bonny Lee Bakley'nin kendi canına kıydığına dair hiçbir ima yoktur. Ve belki de onun görünürdeki ruh iletişiminin katili hakkında hiçbir ipucu vermemesi iyi bir şeydi, çünkü LA polisi kocası Robert Blake'i, 68, George Anderson ABC Özel'inin yayınlandığı gün, 22 Nisan 2003'te tutukladı. Program katil hakkında iddialar içerseydi -ruh dünyasından bile olsa- yayınlanmazdı. Blake, karısının cinayetiyle suçlandı ve dava Aralık 2004'ün başında başladı.

Bonny Lee Bakley'nin ilettiği birçok şey annesi ve kız kardeşi tarafından coşkuyla kabul edildi. Margerry Bakley, "Kelimesi kelimesine Bonny," dedi. Onu özellikle etkileyen şey Bonny Lee'nin şu ifadesiydi: "Her zaman sıkı dost olacağız." Margerry haykırdı: "Birlikte meme küçültme ameliyatı geçirdik!"

George Anderson özel programına katılan diğer kişiler arasında *Wheel of Fortune'un Vanna White'ı da vardı.* güzellik, Mamas and the Papas solisti John Phillips'in kızı Mackenzie Phillips ve dünya güreş şampiyonu Bret 'The Hitman' Hart. Hepsi ölmüş aile üyelerinden haber aldı.

CNN'in *Larry King Live programı* son yıllarda izleyici kitlesine birçok medyum tanıttı ve George Anderson ABC Özel Programı'ndan sadece birkaç gün sonra programda yer alan kişi James Van Praagh'dı. Amaç, 1998'deki en çok satan kitabı Talking to Heaven'a dayanan bir drama olan *Living with the Dead adlı bir CBS mini dizisini tanıtmaktı .* King, izleyicilere Van Praagh'a medyumluk kariyerinde erken bir ivme kazandıran şeyin programında yer alması olduğunu hatırlattı. Dizide medyum rolünü oynayan, Cheers'daki rolüyle iki kez Emmy ödülü kazanan ve *Larry King Live'da* yer alan Ted Danson, altı ay önce ölen babasından Van Praagh aracılığıyla bir ruhsal iletişim aldığını açıkladı, mini dizi gündeme gelmeden bile önce. Danson ayrıntıya girmeyi reddetti ve sadece "Ama bunlar başka hiç kimsenin bilemeyeceği şeylerdi. Ve mesajın özü, ruhu tam olarak babamın özüydü." dedi. Canlı yayın sırasında telefonla arayanlara kısa okumalar yapan Van Praagh, aynı zamanda en son kitabı *Heaven and Earth: Making the Psychic Connection'ı tanıtıyordu ve* Eylül 2002'de başlayan kendi sendikasyonlu TV programı *Beyond'ı duyuruyordu.*

John Edward

Son zamanlarda hem ABD'de hem de diğer ülkelerde en büyük TV etkisini yaratan şüphesiz John Edward'dı ve Edward'ın TV kariyerini başlatmasına yardımcı olan röportajlar bir kez daha Larry King'di. Bu yüzden *After Life'ı yazdığında:*

Answers From the Other Side - 2003'te yayınlandığında *New York Times'ın en çok satanlar listesine 4.* sıradan giren - önsözü Larry King yazmıştı; King'in kendisini bir inanan olarak ilan etmemesi göz önüne alındığında ilginç bir seçim. Ancak sözleri muhtemelen *Crossing Over* ve diğer televizyonda yayınlanan ruhsal iletişim gösterilerinin olmazsa olmaz bir izleme deneyimi olduğu televizyon izleyicilerinin büyük çoğunluğunun duygularını yansıtıyor. King şunları gözlemliyor:

John Edward kesinlikle tanıdığım veya röportaj yaptığım en sıra dışı insanlardan biri. Şovuma birçok kez çıktı ve en azından büyüleyici bir TV programı sunuyor. Ben saf bir agnostiğim. Yani, Tanrı'nın olup olmadığını

bilmiyorum Olumsuz. Başka evrenler olup olmadığını bilmiyorum. Ve kesinlikle ölümden sonra bir tür yaşam olup olmadığını da bilmiyorum. John'un genellikle açıklanamayan ölülerle ilgili içgörüler sağladığını kabul ediyorum. Ölüleri görüp duyduğunu veya izleyicinin ölülere ilişkin vizyonuna uyum sağladığını bilmiyorum. Psişik fenomen diye bir şeyin olup olmadığından bile emin değilim. Ancak John Edward'ın beni sık sık şaşırttığını inkar edemem.

İnternette kısa bir tarama, ruh iletişimini, medyumluğu ve diğer paranormal fenomenleri imkansız ve bunların temsilcilerini sahte olarak reddetmeyi amaçlayan çeşitli web siteleri, tartışma grupları ve mesaj panoları ortaya çıkaracaktır. Kaçınılmaz olarak, ünlü statüleri nedeniyle, TV medyumları genellikle bu saldırıların hedefi olur ve bu saldırılar büyük ölçüde alaycılığa dayanır ve genellemeler dışında iddiaları için çok az kanıt sunar. İstisnalardan biri, *Skeptic* dergisinin kurucu yayıncısı, Skeptics Society'nin yöneticisi ve aylık bir köşe yazarı olan Michael Shermer'dır. *Scenic American ve* 13 saatlik Fox Family televizyon dizisi *Exploring the Unknown'ın* ortak sunucusu ve yapımcısı olan How *we believe* adlı kitabında , NBC'nin *The Other Side programında yapımcı ve araştırmacı olan Leah Hanes'in,* Nisan 1998'de kendisine Van Praagh'ın 'programda çok sayıda kez yer aldığı süre boyunca konuklar hakkında bilgi edinmek için kendisini nasıl kullandığını' açıkladığını söyledi. Şöyle dedi:

James Van Praagh'ın tam bir sahtekar olduğunu söyleyemem çünkü ona söylemediğim şeyleri uydurdu, ancak programda daha önce benden ve diğer araştırmacılardan edindiği yeni bilgileri uyduruyormuş gibi göründüğü anlar oldu. Örneğin, konuklarımızdan birinin ölen sevdiğinin mesleğini sorduğunu hatırlıyorum ve ona itfaiyeci olduğunu söyledim. Sonra, program başladığında, şuna benzer bir şey söyledi, BEN bir üniforma gör. Polis miydi yoksa itfaiyeci miydi lütfen?' Herkes şaşkına dönmüştü ama bunu doğrudan benden almıştı.

Eğer doğruysa, bu Van Praagh'ı çok kötü etkiler. Ancak Hanes ve NBC meslektaşlarını da, kendisinden okumasını bekledikleri konuklar hakkında bir medyuma talep üzerine bilgi sağladıkları için aynı şekilde kötü etkiler. Televizyon medyumluğu konusunda neden dikkatli olmamız gerektiğinin altını çiziyor, çünkü bu tür gösterilerin hangi koşullar altında gerçekleştiği konusunda bize hiçbir garanti verilmiyor. Stüdyo izleyicilerinin randevuyla orada olduğunu, kimliklerinin yapım ekibindeki *biri tarafından bilindiğini* ve hikayeleri dramatik olduğu için seçildiklerini biliyoruz. Ancak bunun ve diğer bilgilerin medyumla paylaşılmadığını varsayıyoruz. Ayrıca yalnızca en iyi mesajların gösterildiğini ve mümkün olduğunca eğlenceli olacak şekilde düzenlendiğini de anlıyoruz. Yine de, tüm TV medyumlarını kanıtlarını 'soğuk' veya sıcak okuma tekniklerinden türeten hilekarlar olarak görmezden gelmek imkansızdır *[bkz. sayfa 168).*

En çok satan gerilim romanları yazarı Michael Prescott, daha önce paranormal olaylara şüpheyle yaklaşmış olmasına rağmen, eğlenceli web sitesinde (www.michaelprescott.freeservers.com) John Edward ve James Van Praagh hakkında çok olumlu makaleler yazmıştır.

), şüphecilik ve iddia edilen hile gibi dikenli soruları derinlemesine ele alıyor. Prescott, sitesine gelen ziyaretçilere her yılın bir kısmını Arizona'da geçirdiğini ve psikoloji profesörü Gary Schwartz'ın medyumlarla ilgili araştırmasını *The Afterlife Experiments adlı kitabında tartıştığı Arizona Üniversitesi'nde gerçekleştirdiğini söylüyor.* George Anderson ve John Edward katılan medyumlar arasındaydı ve araştırmacıların analizlerine göre hepsi şansın çok üzerinde puan aldı. Kitabı okuyup sonuçlardan etkilenen Prescott, artık yayınlanmayan Sci-Fi Channel'daki Edward'ın *Crossing Over* programını izledi. Kararı mı? 'Bunu söylemek beni şaşırtsa da, bu adamın teal için olduğunu düşünmeye başladım. Gerçekten ürkütücü bir şey olduğunu düşünüyorum. John Edward'ın sahip olduğu belirgin yetenek için makul, sıradan bir açıklama göremiyorum.'

Prescott, soğuk okumanın, mesaj alıcılarına yanıt verebilecekleri genellemeler sunmaya dayandığını belirtiyor. Bu argümanı çürütmek için *Crossing Over'dan* yapılan ifadelerin çok az kişiye uygulanabilecek kadar alışılmadık veya belirsiz olduğu çok sayıda örnek veriyor. Örneğin, Edward'ın ailede çoban olup olmadığını sorduğu kadın gibi. Kadın şöyle cevap vermiş: 'Babam çoban olmakla ilgili şaka yapardı. Emekli olduğunda çoban olmak istediğini, böylece 'Sürüyü buradan götürün!' diyebileceğini söylerdi.' Başka bir programda seyircilerden birine şöyle demiş: 'Bir komşunun köpeği vardı... İşkence kelimesini kullanmak istemiyorum ama siz... bu köpeğe kötü davrandınız.' Adam utanarak bu ifadenin doğruluğunu kabul etmiş.

Prescott, 2003 yılında, medya üzerine ilk makalesini yayınladıktan bir yıl sonra, 'John Edward Üzerine Daha Fazla Düşünce' başlıklı ikinci bir makale yazdı ve burada şunları söyledi:

O zamandan beri, psişik fenomenler ve bu tür etkileri simüle edebilen mentalist teknikler hakkında çok daha fazla şey öğrendim. Edward'ın izleyicilerini kandırabileceği yollar düşündüm ama şimdiye kadar hiçbirini görmedim Bu teknikleri gerçekten kullandığına dair iyi bir kanıt.

Prescott, *Beyond* şovu sona eren James Van Praagh'ı *da aynı şekilde destekliyor. Van Praagh, 30 Ocak 2004'te Larry King Live'da göründüğünde* , gerçek zamanlı olarak dünyanın dört bir yanından rastgele çağrılar almak zorundaydı, Prescott açıklıyor:

O sahip oldu HAYIR hazırlanma şansı ve her arayan için yalnızca bir veya iki dakikası olduğu için soru sorma fırsatı azdı . Arayanı göremediği için, kesinlikle kişinin beden dilini veya yüz ifadesini okuduğu iddia edilemezdi. Canlı TV'de medyumluğun iyi bir testi gibi görünüyordu - ağ olmadan çalışmak. Van Praagh testi geçti mi? Geçti. Uçan renklerle.

Televizyon, en iyi haliyle, ruhsal iletişimin güçlü bir savunucusu olabilir. Ne yazık ki, alınan mesajlar veya kullanılan medyumların ve medyumların kalitesi hakkında aklı başında ve objektif olma çabası göstermeyen, kasıtlı olarak

sansasyonel olan birçok program da var. Benim için en kötü durum, 9 Mart 2003'te ABD'de ücretli kablolu TV'de gösterilen utanç verici derecede kaba *The Spirit of Diana'ydı.* Ayrıca, bir İngiltere kanalında da bölümleri gösterildi. Prenses Diana'nın hayatının ruhsal yönlerinin incelenmesi kisvesi altında, izleyiciyi yakalayan gerçek sebep, onun ruhuyla temasa geçmek için bir seans girişimiydi. Şimdi, televizyonda ilk kez, ruhsal dünyaya ulaşacağız ve Prenses Diana ile iletişim kurmaya çalışacağız, diye ilan etti.

Arizona Üniversitesi'nde Gary Schwartz'ın medyumluk deneylerini konu alan HBO'nun *Life Afterlife'ını* beğendim . Kaliforniya doğumlu Laurie Campbell medyumlardan biriydi Şu anda umversity'nin İnsan Enerji Sistemleri Laboratuvarı'nda medyumluk direktörü olarak görev yapıyor ve aynı zamanda çok sayıda medyumluk deneyinin konusu oluyor.

2002'de Campbell ile bir görüşme yaptığında oldukça etkilenmişti. National Post of Canada için yazdığı makalede (1 *Ağustos 2002), Campbell'ın* Schwartz tarafından test edilen beş medyumdan en az ünlüsü olduğunu , bir televizyon programı olmadığını ve çok satan bir kitap yazmadığını, dahası, görüşme için onu ziyaret etmenize gerek olmadığını, görüşmeleri telefonla yaptığını ve bunun birçok kişi arasında popüler hale gelen bir yöntem olduğunu açıklıyor. En iyi medyumlar. Yazar bunu bir ilerleme olarak gördü çünkü bu Campbell'ın görsel ipuçlarını yakalayamayacağı anlamına geliyordu. Kişi okuma için üç ay beklemek zorunda kaldı ve maliyeti 200 ABD dolarıydı ki söylemeliyim ki diğer en iyi medyumlarla karşılaştırıldığında ucuzdu. Pearson maliyet hakkında şikayette bulunmadı çünkü Campbell kesinlikle sundu. 'Geçen gün bir ruh medyumu beni ölen büyükannemle iletişime geçirdi' diye yazdı. 'Yaklaşık bir saat konuştuk. Medyuma, "Çok teşekkür ederim" dedim. Sonra aşırı bilişsel uyumsuzluk halinde sendeleyerek bir hafta geçirdim.' Kendisine anlatılan aile bağlantıları alışılmadık ve çok özeldi. Ancak en şaşırtıcı derecede doğru olan, bir arkadaşının kız kardeşiyle ilgili bilgiydi. Pearson, medyumun kızıl saçlı bir kızı tarif ettiğinde olanları şu şekilde kaydetti:

Ona odaklanmasını söyledim ve bir atış gibi fırladı. Bu genç kadının en son görüldüğü yeri, ölüm dönemini (1970'lerin sonu) , taşıdığı çantayı, kollarında kitaplar olduğunu, günün saatini, giydiği kıyafetleri, ölümünü çevreleyen 'muazzam karmaşayı', cesedinin nasıl bulunduğunu tespit etti. İsmini. Campbell tek bir ayrıntıyı bile yanlış anlamamıştı. Bir tane bile.

Bu olağanüstü sohbetten psişik fenomenlerin var olduğunu bilerek ayrıldım. Lanet kadın kafamın içinde dönüp duruyordu. Yaşayan ruhlarla konuştuğuna ikna olmamıştım ama kesinlikle beynime, 18. yüzyıldaki bir gözlemci için telefon konuşmamızın ne kadar gizemli olacağı kadar gizemli bir şekilde uyum sağlıyordu .

250

Birleşik Krallık'ta, son birkaç yıldır televizyona üç medyum hakim oldu: Derek Acorah, Colin Fry ve Tony Stockwell. Acorah eski bir Liverpool Futbol Kulübü oyuncusu ve medyumluğunun teatral sunumu onu televizyon yapımları için doğal bir tercih haline getiriyor, ancak aynı zamanda her şeyi bir aldatmaca olarak gören şüpheciler için de cephane sağlıyor. Belki de televizyon şovunun

Düzenli olarak yer aldığı Living TV'nin *Most Haunted'ı ,* perili evleri ziyaret etmeyi ve uzun süredir ölmüş kişilerle iletişim kurmayı içeriyor ve hepsi kasıtlı olarak ürkütücü koşullarda filme alındı. *The Anttques Ghost Show* Acorah'ın nesneleri psikometrik hale getirmesini ve sanat, soybilim ve tarih uzmanlarının onun psişik izlenimlerinin olası doğruluğunu tartışmasını içeren hoş bir ayrılıştı. Ancak medyumluğunu birçok ülkede kanıtlamış olan Acorah, aynı zamanda yetenekli bir Spiritüalist medyumdur, bunu Colin Fry ve Tony Stockwell ile birlikte Londra'daki Hammersmith'deki Labatfs Apollo'da *The Three Mediums adlı tek gecelik kapalı gişe bir gösteride göründüğünde kanıtlamıştır* Daha sonra filme alınıp yayınlanan.

İlk olarak Lincoln adını kullanarak fiziksel bir medyum olarak Spiritüalizmle ünlenen Colin Fry, John Edward ve James Van Praagh'ın izinden giderek, rekor kıran *6ixth Sense adlı eseriyle bir televizyon stüdyosunun mahremiyetinde*

küçük ve seçkin bir kitleye ruhsal mesajlar verdi. Bu seri sırasında ünlü isimlere birebir okumalar da yaptı.

Ancak, bence, en canlandırıcı ve kanıtlayıcı yaklaşım Tony Stockwell'inki oldu. Fry tarafından, *Street Psychic adlı yeni bir dizi için başka bir mecra ararken Living TV'ye tanıtılan* Stockwell, ruh iletişimine gerçekçi ve genellikle küstah bir yaklaşım sergileyen bir East Ender'dir. *Street Psychic* yapımcıları, Stockwell'in İngiltere'deki farklı kasaba ve şehirlerin sokaklarında yürümesini - ve ayrıca ABD'de San Francisco'da özel bir program için- ve şüphesiz yoldan geçenleri durdurup anında bir okuma yaptırmaya davet etmesini istediler. İngiltere'deki yayın kuralları, medyumluğun gösterilebileceği yolu sınırlandırıyordu, bu yüzden Stockwell ruh mesajları vermek yerine, katılmayı kabul eden insanların karakterlerine ve ilişkilerine odaklanmalıydı. Yayın otoriteleri ayrıca, ruh iletişimine ciddi bir şekilde bakan belgeseller hariç, bu tür programların, içeriği eğlence olarak tanımlayan ve verilen bilgilerin başka yorumlarının da olduğunu belirten bir sorumluluk reddi beyanı içermesini talep ediyor. Bununla birlikte, Stockwell'in psişik yetenekleri tartışmasız.

televizyon programlarına kapılmış ve psişik kahramanlarından ruhsal bir mesaj almak için can atan coşkulu izleyicilerle dolduruyor. Stockwell'in Oxford'daki New Theatre'daki gösterilerinden birine Mayıs 2004'te katıldım ve birkaç açıdan etkilendim. Seyirciler arasında erkeklerden daha fazla kadın olmasına rağmen -ki bu Spiritualist kiliseler için de tipiktir- yaşları ergenlikten seksenlere kadar değişiyordu. Çok azının en yakın Spiritualist kilisesinin nerede olduğunu bildiğinden veya ziyaret etmeyi düşündüğünden şüpheleniyorum; ancak modern bir tiyatronun konforunda öteki dünyayla iletişim kurma olasılığı karşı konulamazdı. Muhtemelen doğru seçimi yapıyorlardı - Spiritualizme giriş olarak - çünkü Stockwell'in gösterilerinin arkasındaki tanıtım şirketi televizyon tekniklerini ödünç almış ve bunları gösteri için büyük bir avantaja dönüştürmüştü. Onunla platformu paylaşan şey, seyirciye doğrultulmuş bir video kameraydı. Bir bireyi seçip ruh mesajı aldığında, kamera yakınlaştırıldı ve yakaladığı görüntü medyanın arkasındaki büyük bir ekranda gösterildi. Alıcılara ayrıca tiyatrodaki herkesin yanıtlarını

duyabilmesi için bir mikrofon verildi. Bu, gösteriyi normalden çok daha heyecanlı hale getirdi. Colin Fry, katıldığım gösteride sürpriz bir şekilde göründü ve Stockwell'e birkaç ruh mesajı vermek için katıldı. 2004 yazında, gösterilerini sahneleyen ve büyük posterler, parlak programlar ve ürün öğeleriyle çok profesyonel bir sonuç sağlayan televizyon prodüksiyon ve geliştirme şirketinin desteğiyle birlikte turneye çıktılar.

Spiritüalizmin ilk günlerinden çok uzak ve herkesin hoşuna gitmeyecek, ancak medyumluk armağanına kesinlikle yeni bir hayat veriyor ve zihinleri ruhsal iletişim olasılığına açıyor. Ancak kritik test, ambalajı unutup içeriği incelemektir: iletilen mesajlar ne kadar kanıtlayıcı?

Tony Stockwell'in Oxford'daki gösterisinde beni etkileyen şey, alıcıların çoğuna ilettiği bilgiler konusunda ne kadar spesifik olduğu ve bu ayrıntıların izleyiciler arasında başkaları için ne kadar alakalı olma ihtimalinin düşük olduğuydu. Oğlunu kaybetmiş bir kadına, onun mezarına yaptığı ziyaretlerden bahsetti. Kadın, "Her gün gidiyorum," diye yanıtladı. Stockwell, "Bir kelebek görüyorum. Ziyaret ettiğinizde o sembole dikkat edin" diye devam etti. Yas tutan anne, "Mezarında plastik bir kelebek var" diye yanıtladı.

Birkaç yüz kişilik bir izleyici kitlesinde, gösteri sona erdiğinde, alkışlar azaldığında ve insanlar en yakın çıkışa yöneldiğinde ruhsal mesajların alıcılarını bulmak zordu. Ancak Stockwell ve Fry tarafından programlarının imzalanması için düzenli bir sıra oluşturan hayranların uzun kuyruğunda şanslı azınlıktan biri olan Tracey Gregory'yi tanıyacak kadar şanslıydım . Fry'ın aylar önce bir halk toplantısında gösteri yaptığını görmüş olmasına rağmen, Oxford toplantısından önce Stockwell'i ne şahsen ne de televizyonda görmemişti. Stockwell, 'bir çocuktan' gelen bir mesaj için onu seçtiğinde, elbise çemberinde bir arkadaşıyla oturuyordu. Daha sonra bunun bir erkek olduğunu açıkladı.

'Üç ya da dört yaşında olmalı,' diye devam etti. Bu tanıma uyan bir çocuğu tanıyordu: üç buçuk yaşında ölen bir arkadaşının oğlu.

'Ölümü büyük bir şoktu, çok aniydi, diye devam etti medyum ve ekledi: 'Hayatının son birkaç gününde tuhaf bir şeyler vardı. Bir an bu dünyadaydı, bir sonraki an ruhlar aleminde.'

Stephen adlı genç, bir ev yangınında ciddi şekilde yanmıştı. Ancak hastanede iyi bir iyileşme gösteriyordu ve hayatı için hemen bir korku yoktu. Annesi, Stephen gözlerini açtığında, Seni seviyorum dediğinde ve sonra kapattığında yatağının başındaydı. Birkaç dakika sonra, vefat etti. Stockwell'in ölümünün ani oluşuna dair tanımı etkileyici derecede doğruydu.

'Size annesi gibi bakıyordu' diye ekledi medyum.

Basit bir ifadeydi ama anlamla doluydu, Bayan Gregory daha sonra açıkladı. 'O doğduğunda, hiç çocuğum yoktu. Arkadaşım daha sonra tekrar hamile kaldı ve bir sonraki çocuğu çok erken, prematüre doğdu. Birlikte dışarı çıktığımızda, yeni doğan çocuğunu bebek arabasında gezdirirdi ve ben Stephen'la ilgilenirdim. Bana "ikinci annesi" derdi, bu yüzden ifadesi yerindeydi.'

Kanıtlar devam etti.

'Annesine bugün buraya geleceğini ve ondan bir mesaj alırsan kendisine haber vereceğini söylemişsin.'

Stockwell yine haklıydı. Bayan Gregory, birkaç hafta sonra kendisiyle görüştüğümde bana, "Bu konularda çok açığız," dedi. "Genellikle, evine gittiğimde, duvardan resimlerin düşmesi gibi garip şeyler oluyor ve kimin sorumlu olduğunu konuşuyoruz. Ona Oxford'da bir medyumun gösteri yapacağını söyledim ve daha sonra Stephen'ın iletişim kurduğunu söylediğimde çok sevindi."

Stockwell, Stephen'ın annesinin hamileliğinin hayatını nasıl değiştirdiğine değindikten sonra şöyle devam etti:

'Küçük bir kız var, hayatta. Bu onun kız kardeşi. Bana alnında bir yara izi olduğunu gösteriyor. Parmağıyla dürtüyor.'

Kız kardeşinin de Stephen'ın hayatına mal olan aynı ev yangınında kötü bir şekilde yandığı ve yüzünde ve vücudunda kötü yaralar olduğu ortaya çıktı. Cerrahlar bir ara, alnındaki derideki hasarın yeterince onarılamayacağından endişelendiler, ancak başardılar. Bayan Gregory, Stephen'ın vücudunun o tavasını işaret etmesinin öneminin bu olduğuna inanıyor.

'Son gecesinde mavi pijama giymişti,' diye ekledi medyum. Bu tür gözlemler şüpheciler tarafından genellikle önemsiz olarak reddedilir, ancak eğer

doğruysa -ki bu doğruydu- o zaman sağlanan kanıtların toplamına eklenirler. Bayan Gregory, sadece öldüğü gün değil, aynı zamanda ev alevler içinde kaldığında da mavi pijama giydiğini doğruladı.

Stockwell, şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle, "Ve onun sabahlığının ipini çıkarıp insanları kırbaçladığını görüyorum," dedi.

Bayan Gregory, sabahlığını asla sıcak tutmak için çıkarmayacağını, bunun yerine ipini çıkarıp şaka yollu insanları kırbaçlamayı tercih ettiğini doğruladı.

'Bana, üzerinde uğur böceği olan terlikler aldığını söyledi.' 'Evet, doğru. Ve ayrıca botlar.'

Şaşkınlıkla bakan medyum ekledi: 'Şimdi bu garip. Bana parmaklarını ağzına soktuğunu ve senin onları ısırdığını gösteriyor.'

Bayan Gregory gülerek, Stephen'ın tırnaklarının kesilmesinden nefret ettiğini söyledi. Ama parmaklarını onun ağzına sokar ve tırnaklarını çiğnemesine izin verirdi. Başkasının bunu yapmasına izin vermezdi.

'Size durumu bildirildiğinde o ölmüştü,' diye devam etti Stockwell.

Aslında Bayan Gregory ilk çocuğuna hamile kalmaya çok yakındı ve Stephen ile kız kardeşi çok kötü yandığında ülke dışındaydı ve haberi üzülmemesi için ondan sakladı.

Stockwell, '2:30 ve 4:10 alıyorum' diye ekledi. 'Hastalandığında 2.30 muydu, öldüğünde 4.10 muydu bilmiyorum...'

Çok iyi anladı ve açıklamak için sözünü kesti: 'Stephen'ın öldüğü saat 2.30'du ve oğlumun doğduğu saat 4.10'du, ama aynı gün değildi.' Daha sonra bana Stephen'ın 11 Kasım'daki ölümünün 17 yıl önce gerçekleştiğini ve oğlunun doğumunun da bir ay sonra gerçekleştiğini açıkladı. O zamana kadar medyumun küçük bir çocukla iletişim halinde olduğunu ve ölümün yakın zamanda olduğunu varsaymıştım. Ama Stephen, onu hala hatırlayan ve sevenleri rahatlatmak için yıllar önceki olayları tartışıyordu.

'Ruhlar alemine küçük bir kız getiriyor. Birlikte oynadıklarını hissediyorum.'

Bu ruh çocuğunun, kendi kızı olduğuna inanıyor. Ve Stephen, onun doğumundan önce ölmüş olsa da, hala dünyada olsaydı göstereceği ilgiyi ailesine ve arkadaşlarına gösteriyor gibi görünüyor.

Bayan Gregory, kendi ruhsal iletişim deneyiminin, doğruluğu ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, birçok şüpheciyi ikna etmeyeceğini fark ediyor. 'Bence her insan bir medyuma gitmeli ve kendi fikrini oluşturmalıdır. Ama Tony Stockwell'in bana dünyada başka hiç kimsenin bilemeyeceği şeyler söylediğini biliyorum. Medyumlardan bir dizi mesaj aldım ama ortaya attığı şeylerin bir kısmına *inanamadım* . Aslında, o gece uyuyamadım - aklımda evirip çevirip durdum. Muhteşemdi.

Yine de, o gece not defterimle Oxford'un Yeni Tiyatrosu'nda olmasaydım ve daha sonra bu olağanüstü mesajlardan sadece birinin alıcısıyla tanışıp röportaj yapmasaydım, bu, Tracey Gregory ve onunla birlikte olanlar hariç, orada bulunan çoğu insan için artık uzak ve büyük ölçüde unutulmuş bir anı olacak başka bir ruhsal iletişim olurdu. Seyirciler etkilenmiş olacak, ancak özel bir telefon görüşmesini dinledikleri hissiyle ayrıldılar. Yine de iletişim bundan çok daha önemliydi. Daha ikna edici bir açıklamanın yokluğunda, bunun - ve yılın her günü en üst düzey medyumlar tarafından iletilen yüzlerce benzer mesajın - bize bilim tarafından büyük ölçüde göz ardı edilen bir öbür dünyaya dair olağanüstü kanıtlar sağladığına inanıyorum. Stockwell ve Fry veya John Edward ve James Van Praagh gibi kişilerin gösterileri rutin olarak videoya alındığından, bu olağanüstü kaynağın derinlemesine bir çalışmasını yürütmek için fon bulunmasının çok uzun sürmeyeceğini ve bize bol miktarda kanıt ve yaşam ve ölüme dair yeni bir bakış açısı sağlayacağını umuyorum.

17 En İyi Kanıt

Ruh iletişiminin en sinir bozucu yönlerinden biri, bir sonraki dünyayla temasın kanıtlarının yargılanabileceği evrensel olarak kabul edilmiş bir ölçütün olmamasıdır. Geçmişteki en seçkin bilim insanlarından ve filozoflardan bazıları konuyu incelemek için yıllar harcadılar ve ölülerin ruhlarıyla iletişim kurduklarından tamamen memnun olduklarını ilan ettiler. Sir William Crookes, Sir Oliver Lodge ve Alfred Russel Wallace bunlar arasındaydı. Ancak deneyimleri genellikle kişisel olduğu ve birlikte oturdukları medyumlar artık deneyleri tekrarlamak için ortalıkta olmadığı için şüpheciler, sanki aldatılmış aptallarmış veya -daha kötüsü- dolandırıcılıkta gönüllü işbirlikçilermiş gibi çalışmalarını reddetmekte haklı hissediyorlar.

Yine de, her geçen on yılda ve sergilenen medyumluk türünde meydana gelen değişikliklere rağmen, sonunda şüpheye yer bırakmayacak bir kanıt gövdesi oluşturduğumuza inanıyorum. Bu arada, ruhsal iletişimi araştırmaya hazır herhangi bir birey, bilim kararını vermeden çok önce kendi kararına varabilir.

Çeşitli iletişim yöntemlerini ve bunların sağladığı kanıtları inceleyen bu kitapta, okuyucularla ruh iletişimi için en iyi modern kanıtlardan bazılarını paylaştım. Bu nedenle, bu çalışmayı sonlandırmak için, çok karmaşık bir konuya ek ışık tutabilecek konular ve olgular hakkında bazı ek yorumlar sunuyorum.

Bir gün, zaman dolduğunda, hepimiz ölümden sonra yaşamın devam edip etmediğini bileceğiz. Benim kendi görüşüm, kanıtlara dayalı hayatta kalma kesinliğinin bize yaşam hakkında tamamen yeni bir bakış açısı kazandırdığı ve Dünya'daki zamanımızın ruhumuzu geliştirmeye ve bizi öbür dünyaya hazırlamaya hizmet ettiği için, manevi ufuklarımızı bu anlayışı kucaklamak ve hayatlarımızı buna göre yaşamak için ne kadar erken genişletirsek o kadar iyi olur.

Uygulamalar

Apport'un ruhtan gelen maddi bir hediye olduğu söylenir. Ancak bu tanımlama biraz yanıltıcıdır, çünkü apport'lar genellikle seans odasına bir sonraki dünyadan değil, Dünya'nın başka bir yerinden gelen nesnelerdir. Bir İngiliz medyum olan Bayan Everitt, apport'larla hiçbir ilgisi olmadığını, "genellikle çalındıklarını" söyleyerek reddetti. Bazıları oldukça sıra dışıdır ve doğaları gereği, medyum tarafından fark edilmeden ve zarar görmeden odaya sokulmaları imkansız gibi görünür.

En sıra dışı seans odası düzenlemelerinden birinin 1880'de İngiliz maddeleşme medyumu Madame d'Esperance tarafından yapıldığı söylenir. Ruh rehberi Yolande bir seansta dolaptan çıktı, odanın ortasına yarısı kumla dolu bir cam sürahi koydu, sonra üzerine bir parça kumaş örttü. Oturanlar perdenin yükseldiğini görünce hayrete düştüler. Yolande dolaptan tekrar çıktı, bezi kaldırdı ve uzun bir bitkiyi ortaya çıkardı. Birkaç dakika şarkı söyledikten sonra oturanlar bitkinin çiçek açtığını keşfettiler.

On yıl sonra, aynı medyum başka bir seansta tam çiçek açmış ve çok güçlü bir koku yayan yedi fit yüksekliğinde altın bir zambak üretti. Oturanlara onu saklayamayacakları söylendi ve Yolande onu maddeselleştiremediğinde oldukça üzüldü. Oturanlar bir sonraki seansa kadar onu karanlık bir odada tutmak zorunda kaldılar, sonra odanın ortasına yerleştirilip geldiği kadar gizemli bir şekilde kayboldu.

Yirminci yüzyılın başlarında Avustralyalı bir kunduracı olan Charles Bailey'nin düzenlediği seansların anlatımları daha da sıra dışıdır. Baileys apports koleksiyonu şu anda Kaliforniya'daki Stanford Üniversitesi'nde saklanan Melbourne'lü bir milyoner olan Thomas Welton Stanford'un kişisel medyumu oldu ve 1911'de psişik araştırma için 50.000 dolarlık bir bağışta bulundu.

Hile ihtimalini elemek için medyum, kendisinin çıplak aranmasına izin verdi. Bazen kafası ve elleri için delikler olan bir torbaya konulup bağlandı veya cibinlikle kaplı bir kafese konuldu. Bazen bakıcılar bile işbirliği ihtimalini elemek için arandı. Bu önlemlere rağmen, her birinde canlı bir kuş bulunan iki yuva, canlı, 18 inçlik, kürek burunlu bir köpek balığı ve bir yengeç de dahil olmak üzere çok sayıda yaratık ortaya çıktı.

1940'ların başlarında bir Jack Webber seansında çekilen kızılötesi fotoğrafların, pirinç bir kuşun bir parçasının maddeleştiği anı yakaladığı söyleniyor. Galli medyumun gövdesinden çıkıyor gibi görünüyor.

Çapraz yazışmalar

Ruh iletişimi iddialarının geçerliliğini değerlendirirken, sağlanan bilginin muhtemel kaynağını değerlendirmemiz gerekir. Mesajların bir şekilde yaşayan insanların bilinçli zihinlerinden mi yoksa ölülerin hayatta kalan zihinlerinden mi tezahür etmesi daha olasıdır?

En güçlü post-mortem vakalarından biri, 1901'den itibaren 31 yıllık bir süre boyunca dünyanın çeşitli yerlerindeki çeşitli kadın medyumlar aracılığıyla alınan, büyük ama büyük ölçüde anlamsız bir mesaj koleksiyonunun (hem trans hem de otomatik yazıyla iletilen) sözde Çapraz Yazışmalar ile ilgilidir. Bunlar Yunanca ve Latince referanslar içeriyordu ve ancak bir yapboz gibi bir araya getirildiklerinde mantıklı görünüyorlardı.

Çapraz-Yazışmaları ruhsal iletişimin kanıtı olarak kabul edenler, bunların kasıtlı olarak karmaşık olduğunu, çünkü bunların FWH Myers, Henry Slick ve Edmund Gurney gibi psişik araştırmanın öncülerinin iletişim deneyinin bir parçası olduğunu söylüyorlar; bunların hepsi mesajlar başlamadan önce ölmüştü. Bu vaka burada incelenemeyecek kadar karmaşıktır ancak bazı şüpheci araştırmacıları, ölen akademisyenlerin ilgili medyumlarla temas halinde oldukları konusunda tatmin etmeyi başarmıştır.

Durugörü

Başka bir yerde televizyondaki medyumluğun birçok insanın zihnini ruhsal iletişime nasıl açtığına dair yorum yapmıştım. Ancak Britanya'da, katı bir yayın kuralı, iletilen mesajların çoğu zaman duygusal içeriğine rağmen, program yapımcılarının konuyu 'eğlence' olarak ele almasını gerektirir. Yine de, bu tür programları izleyen birçok kişinin zihninde, stüdyo kayıtlarının bir kısmının bir şekilde sahnelendiğine dair rahatsız edici şüpheler olmalı.

Street Psychic adlı yeni bir dizi , onu bir film ekibiyle birlikte topluma göndererek ve yoldan geçenlere okumalar yapmayı teklif ederek ferahlatıcı bir tempo değişikliği sundu. Tepkileri genellikle eğlenceli oluyor, ancak olumlu bir yanıt aldığında, tamamen yabancılara verebildiği bilgiler etkileyici oluyor. İngiltere'de genel yaşam okumaları yapmak için yapım yönergelerini takip etmek zorunda, ancak San Francisco'da çektiği bir program için, sokakta tanıştığı insanlarla önceden herhangi bir anlaşma yapmadan medyumluğunu ve ruh iletişimini göstermekte özgürdü.

Drop-in iletişim cihazları

Zaman zaman, bir ruh iletişimcisi bir seansa gelir ve katılanlar dışında birine bir mesaj verilmesini ister. Bu 'gelip geçici' iletişimciler nispeten nadirdir ve şüpheleniyorum ki, genellikle tekrar saksıya eklenmezler çünkü nadiren oturanlardan herhangi birinin ifadelerini doğrulaması için yeterli bilgi veya teşvik sağlarlar. Cambridge'li ruhsal araştırmacı Alan Gauld [1] tarafından bunlar hakkında özel bir çalışma yapılmıştır ve bir yandan mesajlarının mevcut herhangi biriyle telepatiye atfedilemeyeceği için, diğer yandan da özel bir nedene sahip hayatta kalan bir kişiliğin dinleyecek *herhangi biriyle* iletişim kurmaya istekli olduğunu gösterdiği için kanıtsal bir bakış açısından önemlidirler .

Bu türden en ilgi çekici vakalardan biri, 1937'de İzlanda'nın Reykjavik kentinde medyum Hafstein Bjornsson ile yapılan bir seansta yaşandı. Bir an önce gelen bir iletişimci çok garip bir istekle geldi: Bacağını istediğini söyledi. Sonunda kendini, bir gece sarhoş bir halde eve yürürken denize sürüklenen Runolfur Runolfsson (Runki lakaplı) olarak tanıttı. Kalıntıları kıyıya vurmuştu, ancak ona göre bacaklarından biri eksikti... ve onu geri istiyordu.

Yeni bir üye, balık tüccarı Ludvik Gudmundsson çembere katılana ve Runki ona kayıp bacağının Sandgerdi'deki evinin duvarına yerleştirildiğini söyleyene kadar, karşılanması imkansız bir istek gibi görünüyordu. Sandgerdi'deki evi hakkında soruşturma yaptıktan sonra (Reykjavik'te de bir evi vardı), Ludvik bir marangozun kıyıda bulunan bir uyluk kemiğini duvarlardan birine yerleştirdiğini keşfetti . Duvar açıldı, kemik bir tabutta uygun bir şekilde

gömüldü ve Runki bir sonraki seansta olayı anlatmak ve Ludvik'e yaptığı şey için teşekkür etmek için geri döndü. Çoğu drop-in'in yaptığı gibi iletişimi kesmek yerine, medyumun başlıca ruh kontrolü oldu.

Maddeleşme

Medyum David Thompson tarafından Britanya'da düzenlenen cisimleşme seanslarına dair son raporlar çok eğlenceli. Medyum sıkıca bağlanmış ve ağzı tıkalı, ancak karanlık odada kısa süre sonra ruh sesleri duyuluyor, insanlar cisimleşmiş figürlerden etkileniyor ve nesneler hareket ettiriliyor.

Bunların çoğu tamamen karanlıkta gerçekleşir ve şimdiye kadar ruh kontrolleri, olan biteni kaydetmek için kalıcı kırmızı ışık veya kızılötesi fotoğrafçılığın kullanılmasına izin vermedi. Bu, özellikle bazı iletişimcilerin komedyenler Peter Cook ve Dudley Moore ile Quentin Crisp gibi ünlüler ve renkli karakterler olduğu söylendiği için biraz şüphe uyandırıyor.

Tüm bunlar, *Psychic News* editörü Tony Ortzen'in, Thompson'ın adını vermeden, 31 Ocak 2004 tarihli 'Karanlık Seans Odasında Işık Olsun...' başlıklı bir başyazıda, diğer psişik yayınlar bunu yapsa da, iddia edilen ruh ziyaretçilerinin kimliklerini güvenilir bir şekilde kanıtlayamadığı ve bunu çürütülemez kanıtlarla desteklemediği zifiri karanlıkta düzenlenen seansları bildirmeyeceğimizi ilan etmesine yol açtı. Ayrıca, hiçbir aydınlanma biçiminin mevcut olmadığı herhangi bir fiziksel medyumluk seansını da bildirmeyeceğiz. Daha sonra bunu, doğrudan ses seanslarının bu kuralın bir istisnası olduğunu söyleyerek nitelendirdi.

Psychic News politikasını destekleyenler arasında , yakın zamanda dağılan Noah's Ark Society'yi yöneten George Cranley de vardı. Galli medyum Alec Harris (daha sonra Güney Afrika'ya taşındı) ile 'kırmızı ampullerle aydınlatılmış, ancak ampuller sönük olmayan' küçük bir odada bir maddeleşme seansına katıldığını anlattı. Bir adam sadece yarım yüzle maddeleşti ve akrabaları tarafından hemen tanındı: kanser yüzünün yarısını yedikten sonra ölmüştü.

Cranley'nin bir arkadaşının kocası, Kraliyet Deniz Piyadeleri üniformasıyla belirdi, yanına yürüdü, onu öptü ve çocuklarının bile bilmediği bir takma adla ona seslendi. 'Maddileşme tam olarak budur' diye ekledi.

Alec Harris 1974'te vefat etti. Eşi Louie tarafından yazılan medyumluk hakkında bir kitap [2] , cisimleşmiş ruhların Hintçe lehçesi de dahil olmak üzere altı dilde oturanlarla sohbet ettiği seanslardan bahseder. *Psychic News'in* yaptığı çok mantıklı bir nokta, onları görmek için çok karanlıksa ruhların cisimleşmesinin bir anlamı olmadığıdır.

Medyumluk

Her seferinde medyumluk üzerine bir çalışma yayınlandığında, şüpheciler itirazlarını yükseltir, duyusal sızıntı olabileceğini veya kontrollerin yeterince sıkı olmadığını savunurlar. Bu tür deneylere katılan araştırmacılar, medyumların test edildiği ve yine de önemli sonuçlar elde edilen daha sıkı koşullar getirerek yanıt verirler.

Arizona Üniversitesi'nin Tucson'daki İnsan Enerji Sistemleri Laboratuvarı'nda Profesör Gary ER Schwartz ve Linda GS Russek liderliğindeki bir araştırma ekibi, John Edward ve George Anderson da dahil olmak üzere beş üst düzey medyumun kanıtsal ruh iletişimleri sağlama yeteneğini araştırıyor . Görsel ipuçlarını önlemek için medyumların oturanları görmelerine izin verilmedi ve mesajların alıcılarının sorulara yalnızca 'evet' veya 'hayır' yanıtları vermelerine izin verildi.

Aslında, çok az soru soruldu. Bir testte, medyumlar genel olarak etkileyici bir yüzde 83 doğruluk puanı aldılar. Başka bir deneyde, puan yüzde 77'ydi. Daha sonra, şüphecilerin 'evet' ve 'hayır' yanıtlarının bile medyumlara çok fazla geri bildirim verebileceği yönündeki olası eleştirilerini aşmak için, daha sonraki bir tarihte oturanlardan biriyle bir yer değiştirme ve uzatma deneyi yapıldı; bu deneyde ilk on dakika boyunca hiçbir soru sorulmasına izin verilmedi ve ardından evet' ve 'hayır' yanıtları için bir süre izlendi. Başarı oranı hala yüzde 77'ydi.

'Veriler, yüksek becerili medyumların doğru ve tekrarlanabilir bilgi elde edebildiğini gösteriyor,' diye sonuca varıyorlar, Society for Psychical

Research's Journal'da yayınlanan bir raporda . 'Dolandırıcılık, hata ve istatistiksel tesadüf faktörlerini ortadan kaldırmak için mümkün olan tüm önlemler alındığından, gelecekteki araştırmalarda diğer olası mekanizmalar da dikkate alınmalıdır. Bunlara telepati, süper-psi ve ölümden sonra bilincin hayatta kalması dahildir.' Araştırmacılar, hedeflerinin 'çok merkezli, çift kör tıp deneylerinin altın standardını medyumluk bilimine uygulamak' olduğunu ekliyorlar.

Bu arada İskoçya'da, araştırmacılar Profesörler Archie Roy ve Patricia Robertson, bir medyumun ifadesinin bir katılımcı için uygunluğunu değerlendirmek için geliştirdikleri çift kör bir prosedürün [4] hesabını yayınladılar . Bu prosedür yalnızca medyumun ve katılımcının birbirinden gizlenmesini değil, aynı zamanda katılımcının medyumla konuşmamasını, mesajın alıcısı olduğunu bile bilmemesini ve iki araştırmacıdan hiçbirinin alıcının seçilmesine dahil olmamasını gerektirir. Bu karmaşık prosedürler ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Daha sonra medyumun seans sırasında yaptığı ifadeler yazıya geçirilir ve mevcut *her* potansiyel katılımcıya verilir ve hepsinden kendileri için uygun olduğuna inandıkları ifadeleri işaretlemeleri istenir. Ancak tüm cevaplar geldiğinde ve değerlendirildiğinde mesajın hangi alıcıya yönelik olduğu ortaya çıkar.

İngiltere'nin en iyi medyumlarından biri olan Gordon Smith bu deneylere katılmıştır. Çalışmaları üzerine üçüncü ve son makalede, [5] Roy ve Robertson, olumlu sonuçlarının şansa bağlı olma olasılığının yalnızca milyonda bir olduğunu ortaya koymaktadır. İki buçuk yıllık bir süre boyunca yürütülen ikinci dizi deneyin ana sonucu, 'normal faktörlerin işlemesini engelleyen koşullarda, *alıcıların , alıcı olmayanlara* kıyasla medyumlardan gelen ifadelerin daha yüksek bir oranını hayatlarıyla alakalı olarak kabul ettiğinin son derece önemli bir şekilde gösterilmesidir *'.*

Günün sonunda, yas tutanlar için en anlamlı olan şey normal ve kendiliğinden gerçekleşen ruhsal iletişimdir. Bu durum, Psişik Araştırmalar Derneği'nin en uzun süre görev yapan araştırmacılarından biri olan ve özel ilgi alanı hayatta kalma kanıtları olan Montague Keen'in eşi Veronica Keen için kesinlikle

geçerliydi. Ocak 2004'te Londra'daki Kraliyet Derneği'nde paranormal olaylar üzerine bir tartışma sırasında bir soru sorarken yere yığılıp öldü. Dul eşinin bana söylediğine göre, Monty birkaç saat içinde hayatta kaldığına dair kanıt üretiyordu. Cenaze töreninde, bir medyum araştırmacının orada olduğunu ve toplantının tadını çıkardığını söylediği anda duvardan bir resim düştü. O zamandan beri, kendisinden gelen ruhsal iletişimler yurtdışından ve İngiliz ve İrlandalı medyumlardan da geldi ve Profesör Gary Schwartz, Monty Keen'in ruhsal iletişim için olağanüstü kanıtlar sağlayabileceği umuduyla vekalet seansları düzenlemeyi planlıyor.

Hayatta kalma kodları

Ruhsal iletişim temasının bir varyasyonu, bir bireyin Dünya'daki yaşamına dair derin, anlamlı bir bilgelik veya mahrem ayrıntıları ruh dünyasından iletmesi değil, bunun yerine yalnızca kendisinin bildiği, bir kilidi açacak veya bir mesajı çözecek gizli bir kod sağlamasıdır. Fikir, ölen kişi ile kodu çözen kişi arasında telepati olduğunu göstermesidir.

Dr. Robert Thouless bu alanda öncüydü ancak ölümünden sonra ruh dünyasından gerekli bilgileri iletmeyi başaramadı. Daha yakın zamandaki girişimler de başarısız oldu - bazen birey ölmeden *önce kod kırıldığında* . Ancak bu hala araştırma için verimli bir alandır ve merhum Susy Smiths Afterlife Code Projesi'nin yeniden canlandırılacağı ve inananlar ve şüphecilerden daha fazla katılımı teşvik edeceği umulmaktadır.

Işınlanma

Fiziksel medyumluğun bir başka biçimi olan ışınlanma, bir nesnenin bir yerden başka bir yere anında transferini içerir. Muhtemelen ruhsal varlıklar tarafından tasarlanmıştır ve apports üretiminde yer alan sürece benzer bir süreci vardır. Bu fenomen, hem yakın zamandaki Scole hem de SORRAT deneylerine katılan gözlemciler tarafından bildirilmiştir *(bkz. sayfa 95 ve 98).*

Muhtemelen ışınlanmanın en sıra dışı anlatımı, geçen yüzyılın başlarında önde gelen bir İtalyan ruhsal araştırmacı olan Ernesto Bozzano'nun, yakın bir

arkadaşı olan ve emirle iletişim sağlanabilen bir medyumla yaptığı fiziksel bir seans sırasında yaptığı bir istekle ilgilidir . Bozzano şöyle yazar:

İletişim ruhuna, yaklaşık iki kilometre ötedeki yazı masamın üzerinde duran küçük bir pirit bloğunu bana getirmesi için yalvardım. Ruh (büyülenmiş medyumun ağzından) gücün neredeyse tükendiğini, ancak yine de bir girişimde bulunacağını söyledi.

Ruh sonunda oturanlara nesnenin küçük bir kısmını parçalayıp odaya getirebildiğini ancak onu yeniden birleştirmek için yeterli enerji olmadığını söyledi. Daha sonra onlara ışığı yakmalarını söyledi.
Bunu yaptık ve büyük bir şaşkınlıkla, oturanların masasının, kıyafetlerinin ve saçlarının, odanın mobilyaları ve halısının da parlak, elle tutulamayan piritlerin en ince tabakasıyla kaplı olduğunu gördük. Oturumdan sonra eve döndüğümde, çalışma masamın üzerinde yatan küçük pirit bloğunu buldum; tüm parçanın yaklaşık üçte biri kadar büyük bir parça eksikti, bu bloktan oyulmuştu.
Şüpheciler böyle bir olayın imkansız olduğunu savunurlar. Ancak, ışınlanmanın artık laboratuvarda - kabul edilmelidir ki atom altı düzeyde - gözlemlendiği kaydedilmeye değer. Viyana Üniversitesi Deneysel Fizik Enstitüsü'nden Anton Zeilinger, Nisan 2000'de *Scientific American'da* şu ifadeleri kullandığı bir makale yayınladı: 'Işınlanma, fotonlar için bir laboratuvar gerçeği haline geldi'. Foton çiftleri yaratarak ve birinin durumunu değiştirerek parçacıklarda anında değişiklik yaratmanın bir yolunu buldular. 'Dolaşıklık' olarak bilinen bir fenomen aracılığıyla diğer foton da anında değişir. Öte yandan Çinli ve Japon araştırmacılar, laboratuvarda gerçek nesnelerin şaşırtıcı bir şekilde ışınlanmasına tanık oldular ve bunu kaydettiler. 'Süper medyumlar' kullanarak - genellikle çocuklar- haplar gibi küçük nesnelerin şeffaf kaplara kapatılıp daha sonra başka kaplara aktarıldığı kontrollü deneyler gerçekleştirdiler. Medyumların nesnelere veya kaplara dokunmasına izin verilmedi ve Çin araştırmalarının bir kısmı hükümet gözlemcileri tarafından gözlemlendi.

Çinli bilim insanları, bir medyumun kapalı bir cam kabın içinden bir hapı ışınladığı sırada, işlemleri filme almak için saniyede dört yüz karelik yüksek hızlı bir kamera kullandılar. Bir pozlamada hapın cam duvarı deldiği görülebilir, bir sonrakinde yarı içeride yarı dışarıda ve üçüncüsünde ise kabın tamamen dışındadır (s.120). Haplar ve cam kaplar hasar görmemiştir, bu da doğru koşullar altında katı maddelerin birbirine nüfuz edebileceğini göstermektedir.

Amerikan Bilim İnsanları Federasyonu'nun web sitesi Kasım 2004'te ABD Hava Kuvvetleri Araştırma Laboratuvarı'nın danışmanlara, Çin ve Japon araştırmaları da dahil olmak üzere alandaki deneyleri ve kavramları inceleyen 88 sayfalık bir *Teleportasyon Fiziği Raporu için 25.000 ABD doları ödediğini açıkladı* . Raporun yazarı Eric Davis, gelecekteki teleportasyon deneyleri için 7-5 milyon ABD doları fon talep etti.

Trans

Transa ayrılmış bölümde belirttiğim gibi *(sayfa 16'ya bakın),* medyumluğun en kanıtsal biçimlerinden biri olabilir. Bunun bir örneği olarak, İngiliz ve Amerikan Spiritüalizminin öncülerinden Emma Hardinge Britten'ın hikayesini tekrarlayayım.

Pacific'in mürettebatından biri , genç Emma'yı kontrol etti, büyüledi ve o zamanlar bilinmeyen trajediyle ilgili gerçekleri ifşa etti. (Yıllar sonra, gördüğümüz gibi, Helen Duncan da İkinci Dünya Savaşı sırasında benzer bir deneyim yaşayacaktı.) Medyumluk aracılığıyla verdiği ayrıntıların doğası nedeniyle, Emma Hardinge -o zamanki adıyla- hikaye kamuoyuna açıklandığında tekne sahipleri tarafından kovuşturulmakla tehdit edildi. Ancak, ruhlar aleminden iletilen tüm ayrıntıların gerçek ve doğru olduğu ortaya çıkınca bu eylem sürdürülmedi.

Manevi bir dönüşüm

Öyle görünüyor ki, öteki dünyadakiler de bizim kadar iletişim kurmaya hevesli ve bu amaca ulaşmak için yaratıcılıkla çalışıyorlar. Bu çabaya, ruhsal veya

başka türlü, hangi sınırların konulabileceğini bilmiyoruz, ancak okuyucu için, ruhsal iletişim hatlarını güçlendirmek ve geliştirmek için öteki dünyadan her yolun keşfedildiği açık olmalı. Tek gereken fiziksel dünyada benzer bir çaba ve en çılgın hayallerimizin ötesinde bir ruhsal dönüşümü dört gözle bekleyebiliriz.

Son sözleri, bilgeliğiyle dünyanın dört bir yanındaki binlerce insana bu yaşam yolculuğunda rehberlik eden bir ruh rehberine, Silver Birch'e bırakmam uygun olur:

Özgür olmayı öğrenin. Kendinizi hapsetmeyin. Kendinizi etrafınıza çitle çevirmeyin ve yeni ilhamın size gelmesine izin vermeyin. Gerçek sürekli bir arayıştır. Sınırları her zaman genişler, çünkü ruh geliştikçe zihin de karşılık verir. Bilgi, gerçek, bilgelik ve büyümenin sınırı olmadığını fark ettiğinizde özgür olursunuz. Aklınızın isyanla haykırdığı için kalbinizde yanlış olduğunu bildiğiniz, aklın reddettiği şeyi hemen terk ettiğinizde özgür olursunuz. Yeni ışık karşısında hatayı terk etmekten korkmadığınızda özgür olursunuz.

1 Alan Gauld, *Medyumluk ve Hayatta Kalma,* David ve Charles (1983).

2 Louie Harris, *Aramızda Yürüyorlardı,* Psychic Press (1980).

3 Ruhsal Araştırmalar Derneği Dergisi, No. 862, Ocak 2001.

4 Psişik Araştırmalar Derneği Dergisi, No. 864, Temmuz 2001.

5 Psişik Araştırmalar Derneği Dergisi, No. 874, Ocak 2004.

Bibliyografya

Sakal, Paul, *Yaşamaya Devam,* George Allen & Unwin (1980)

Caillard, Leydi Zoe, *Aşkın Yeni Bir Kavramı,* Rider (1934)

Cassirer, Manfred, *Yargılanan Ortam,* PN Yayıncılık (1996) '

Chapman George ve Stemman, Roy, Başka Bir Dünyadan Cerrah; Olağanüstü Karşılaşmalar, WH Allen (1978).

Cornell, Tony, *Paranormal Olayları Araştırmak,* Helix Press New York (2002).

Cummins, Geraldine, *Black Sea'de Kuğu,* Signe, Toksvig, Routledge ve Kegan, Paul (1965) tarafından düzenlenmiştir.

Dixon-Smith, Roy, *Hayatta Kalma Konusunda Yeni Işık,* Rider (1952).

Dooley, Anne, *Her Duvar Bir Kapı,* Abelard-Schuman (1973).

Dowding, Hava Mareşali Lord, *Birçok Konak,* Rider (1943).

Drewery Eileen, *Neden Ben?,* Hodder Başlığı (1997).

Edward, John, *Son Bir Kez,* Piatkus Books (1999).

Edwards, Harry, Arnold Clare'in Medyumluğu, Rider (1941).

Edwards, Harry, Jack Webber'in Medyumluğu, Rider (1940).

Edwards, Harry, *Otuz Yıl Ruhsal Şifacı,* Herbert Jenkins (1968).

Elliott, Rahip Maurice, *İsa'nın Psişik Hayatı,* Gordon Press (1974).

Findlay, Arthur, *Eterik'in Eşiğinde,* Psişik Yayıncılık (1931).

Findlay, Arthur, Geriye Bakış: Bir Spiritualistin Otobiyografisi, SNU Yayınları (1955).

Fisher, Joe, *Aç Hayaletler* , Grafton Books (1990).

Fisher, Joe, *Reenkarnasyon Davası,* Somerville House (1998).

Flint, Leslie, *Karanlıktaki Sesler: Bir Ortam Olarak Hayatım,* Macmillan, Londra (1971).

Fuller, John, Arigo: Paslı Bıçağın Cerrahı, Thomas Y. Cromwell

Gauld, Alarr, *Medyumluk ve Hayatta Kalma,* David ve Charles (1983).

Harris, Louie, *Aramızda Yürüyorlardı,* Psişik Yayıncılık (1980).

Harrison, Tom, *Öteki Taraftaki Dostlarımızın Ziyaretleri* , Saturday Night Press Yayınları (1989).
Hutton. Joe Bernard, *Şifalı Eller,* WH Allen (1966).
Kardec, Allan, *Ruhların Kitabı* Paris (1862).
Leaf, Horace, *Dünyanın En Büyük Medyumları,* Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği (1966).
McAll, rev. Robert Kenneth, *Aile Ağacını İyileştirmek,* Sheldon Press (1982).
MacLaine, Shirley, *İçeriye Dönüş,* Bantam Press (1989).
Manning Matthew, *Bir Ayak Yıldızlarda,* Piatkus Books (2003).
Montefiore, Hugh, *Paranormal: Bir Piskopos Araştırıyor,* Upfront Yayıncılık (2002).
Neate, Tony, *Herkes İçin Kanallık,* Piatkus Books (1997).
Nolen, Dr. William, Şifa: *Mucize Arayan Bir Doktor,* Random House (1974).
Perriman, AE, *Öteden Yayıncılık,* Psişik Kitap Kulübü (1952),
Pike, Piskopos James, *Öteki Taraf,* Doubleday, New York (1968).
Radin, Dean, Bilinçli Evren: Psişik Olayların Bilimsel Gerçeği, HarperSanFrancisco (1997).
Randi, James, *Flim-Flam,* Prometheus Kitapları (1982).
Raudive, Konstantin, *Atılım,* Colin Smythe (1971).
Roberts, Estelle, *Elli Yıl Bir Medyum Olarak,* Herbert Jenkins (1959).
Rogers, Rita, *Gizemler,* Pan Books (2003).
Rogo, D. Scott ve Bayless, Raymond, *Ölülerden Telefon Çağrıları,* Prentice Hall (1979).
Sherwood, Jane, *Post Mortem Dergisi,* CW Daniel Şirketi (1992).
Smith, Gordon, *Ruh Habercisi,* Hay House (2003).
Solomon, Grant ve Jane, *Scole Deneyi,* Piatkus Books (1999).
Sremman, Roy, *Şifacılar ve Şifa,* Piatkus Books (1999).
Stemman Roy, *Orta Nadir: Ena Twigg'in Psişik Hayatı,* Büyük Britanya Spiritüalistler Derneği (1971).

Stemman, Roy, Reenkarnasyon: Geçmiş Yaşamların Gerçek Hikayeleri, Piatkus Books (1997).

Stevenson, Ian, Reenkarnasyon ve Biyoloji: Doğum Lekeleri ve Doğum Kusurlarının Etiyolojisine Bir Katkı, Praegar Books (1997).

Stevenson, Ian, Reenkarnasyon ve Biyolojinin Kesiştiği Yer, Praegar Books (1997).

Webster, Kenneth, *Dikey Düzlem,* Grafton Books (1989).

Hasır, Chruistine, *Lily Dale,* HarperSanFrancisco (2003).

Yararlı Web Siteleri

Bu kitapta tartışılan konular hakkında daha fazla bilgi için

RUHSAL ÖRGÜTLER

İngiltere

Spiritüel Gerçek Vakfı: www.silverbirchpublishing.co.uk

Spiritüalistlerin Ulusal Birliği: www.snu.org.uk

Arthur Findlay Koleji: www.arthurFindlaycollege.org

Psişik Çalışmalar Koleji: www.collegeofpsychicstudies.co.uk

Enternasyonalist Spiritüalist Federasyonu:
www.theisf.com

Büyük Dünya Hıristiyan Spiritüalist Derneği:
www.greaterworld.com

Londra Spiritüalist Misyonu: www.spiritualistmission.co.uk

Büyük Britanya Spiritüalist Derneği:
www.spiritualistassociation.org.uk

Beyaz Kartal Locası: www.whiteagle.org

Allen Kardec Eğitim Derneği: www.allan-kardec.org

Amerika
Ulusal Spiritüalist Kiliseler Derneği: www.nsac.org

Brezilya

Spiritizm İleri Çalışma Grubu: www.geae.inf.br

ORTAMLAR

Colin Fry: www.colinfry.co.uk

Derek Acorah: www.derekacorah.org

George Anderson: www.georgeanderson.com

James Van Praagh: www.vanpraagh.com

John Edward: www.johnedward.net

John Holland: www.johnhoIland.com

Keith Charles: www.keithcharles.biz

Leslie Flint: www.leslieflint.com

Stephen O'Brien: www.stephenobrien.co.uk

Sylvia Brown: www.sylvia.org

Tony Stockwell: www.tonystockwell.com

ADC Projesi: wvtv.after-death.com

Öbür Dünya Davası: www.victorzammit.com

ŞİFA ÖRGÜTLERİ

Ulusal Ruhsal Şifacılar Federasyonu: www.nfsh.org.uk

İngiltere Şifacıları: www.ukhealers.info

PARAPSİKOLOJİ

Ruhsal Araştırmalar Derneği: www.spr.ac.uk

.

Parapsikoloji Vakfı: www.parapsychology.org

Ren Araştırma Merkezi: www.rhine.org

Bilinç Araştırma Laboratuvarı: www.deanradin.com

Gary Schwartz VERITAS Araştırma Programı:
www.veritas.arizona.edu

ELEKTRONİK SES OLGULARI ARAŞTIRMASI
Amerikan Derneği: www.aaevp.com

Alman Derneği: www.vtf.de

Dünya ITC: www.worlditc.org

YAYINLAR

Yaşam ve Ruh: www.lifeandsoul.com

Psişik Haberler: www.psychicnewsbookshop.co.uk

Dizin

Acorah, Derek 1, 251
Adams, Gordon 18
Agpaoa, Antonio (Tony) 153-154
İskender, Stuart 77
Alexandra, HRH Prenses 18
Alexandra, HM Kraliçesi 73-74
Amerikan Tıp Derneği 155
Amerikan Psişik Araştırma Derneği 113
Anderson, George 243-244, 248,263
Melek Cebrail 198-199
Uygulamalar 96, 98, 172, 258-259 , 265
Canterbury Başpiskoposu123
Okçu, Fred 54
Arigo, Jose 158-160
Arthur Findlay Koleji 75
Otomatik boyama 48
Otomatik konuşma 36
Otomatik yazma 38- 48, 197-199, 206-209
Otomatizm 33-52

Bach, Johann Sebastian 46
Bailey, Charles 258
Bailey, Lilian 1 7- 21, 89
Baird, John Logie108
Barbane II, Maurice x-xii, 56, 94. 105, 157.170-171. 210, 229-230
Barham, HMS 93 zırhlısının batışı
Barrett, Sir William x, 74
Basa, Tere sita 64-65
Vurucu, Dedektif Polis Memuru Tony 65-69
Battista, John Anthony 63

Bayless, Raymond 112
Sakal, Paul 56.206.207
Sakallı, Aubrey 50
Beethoven, Ludwig van 46, 47, 48
İnançlar, 176'yı değiştiriyor
Çan, Alexander Graham 107
Beloff, Dr. John 90
Benjamin, Joe 2-3
Bennett, Alan ve Diana 96
Bennett, Richard Rodney 47
Benson, Monsignor Robert Hugh 209
Bentine, Michael 5
Beraud, Martha { Eva Carritre'ye bakın)
Björnsson, Hafstcin 261
Karaağaç, Norah 12
Blake, Robert 244-245
Cıvata, Louisa XI
Booth, Komutan RS 28
Borgia, Anthony 208-210
Bozzano, Ernesto 265
Brancke r, Sir Sefton 28
İngiliz Tabipler Birliği 121,123-126
Britten, Emma Hardinge 180-181,182,267
Geniş, Prof. CD 41
Bronte, Charlotte 80
Brookes, Walter 10
Brown, John ix Brown, Biberiye 46-48
Browne, Sylvia 1
Burdick, Gordon E. 41-42
Burton, George ve Olive 127
Bush, Prof. George VIII

Caillard, Sir Vincent xi, 103
Campbell, Laurie 249-250
Cardoso, Dr. Anabcla 118-120
Carr, Maxine 61
Taşıyıcı, Eva 87
Cassirer, Manfred 90
Kanalizasyon 204-205
Chapman, George 137-147, 148, 157
Chapman, Michael 47
Charles, Keith 173
Şövalye, Maurice 80
Chopin, Frederic 46
Hıristiyanlık 186-198
Chua, Jose ve Remibias 64-65
Kiliselerin Ruhsal ve Manevi Çalışmalar Derneği 187
Churchill, Sir Winston 80, 88, 112
İngiltere Kilisesi 7, 44. 121, 123
Clairaliencc 5
Berrak ortam 5
Duruişiti 4-5,
Durugörü 4-5,
Durugörü 4-5,
Clive -Ross, Francis 46
Cocke II, Jenny 233-234
Kodlar, hayatta kalma 265
Soğuk okuma 3-4, 168-169, 247-248
Psişik Çalışmalar Koleji 6, 206
Collins, Doris 5, 135-136
Coly, Eileen 24,25
Coly, Lisette 24-26

İlahi Şifa Komisyonu 123, 124-126
Paranormal İddiaların Bilimsel Araştırması Komitesi 173
Komünigraf 103
Aşçı, Floransa 102
Cornell, Tony 99
Coster, D 26'ya gidiyor
Cox, Edward 23
Cox, William Edward 98
Crandon, Margery x
Cranle ve George 78 ,262
Croiset, Gerard 54-56
Crookes, Sir William x, 102, 257
Çapraz yazışmalar 259-260
Cummins, Geraldine 34, 39-41, 207-208
Curran, İnci 36
Danson. Ted 245
Davis, Andrew Jackson ve
Deane, Bayan Ada 104
Deen, Douglass 226-227
d'Espe rance, Madam 258
Diana, Galler Prensesi 11
Dingwall, Eric 34
Doğrudan ses 70-85, 190-191, 203-204
Dixon-Smith, Bölge 101

Donegall, 105 Markisi
Dooley, Anne 80, 157
Kapıcılar 17,21
Dowden, Hester 34

Dowding, Hava Kuvvetleri Komutanı Marshall Lord xii, 205-206, 205-206; 239-240
Doyle, Sir Arthur Conan ix-xi, 26, 74, 89. 106-7
Drewery. Eileen 134
Ankastre iletişim cihazları 260-261
Dürziler xiii, 237-239
Duncan. Elde etmek
Duncan, Helen 88-96
Dunlop, Gavin 146

Ebon, Martin
Ektoplazma 81-82, 86-87, 96, 100
Eddy, Horatio ve William x Edison, Thomas A.107-8
Edmonds, Yargıç x
Edward, Yuhanna 1, 4, 5, 198, 246, 248, 263
Edward VII, HM Kral 73-74
Edwards, Harry 82-83, 121-129, 157
Egby, Robert 182
Einstein, Albert 48
Elektronik Ses Fenomeni (EVP) 112-120, 195-197
Elizabeth II, Kraliçe 18
Elizabeth, HM, Kraliçe Anne 18-20
Elliott, Rahip Maurice 123, 188
Ellis, David 112
Ellison, Prof. Arthur 96, 97
İngiltere futbol takımı, 134-135'lik skorla iyileşiyor
Emeiti, Peder 195-196
Eterik vücut 81
Evans, David Lionel 49
Cin Çıkarma 224-227
Deneyci etkisi 177-179

Hafif kahkaha. Am ana, Andrew ve Susan 145
Faria, Joao Tcixeria 160 yaşında
Faria, Rubens 160
Fayed, Dodi 11
Fielding, Sayın Everard 73-74
Findlay, Anhur 70-76, 81
Firebrace, Tuğgeneral Roy 93, 203-204
Fisher, Dr. Geoffiey 123
Balıkçı, Joe 216-219
Çakmaktaşı, Leslie 79-80
Flores, Juan 156
Fontana, Prof. David 96, 97, 118
Tilki ailesi vii
Fox kardeşler (Margaret, Kate ve Leah) vii-viii. x, 137
Foy, Robin ve Sandra 96
Franco, Divaldo 43-44,
Dolandırıcılık 87, 91, 152, 153-156, 166, 170-172, 182-183. 246-2
Dolandırıcılık Ortamları Yasası 92
Freitas, 156-158 Lourival'i
Fransız Dr. Chris 237-238
Fricker.Ted 130–132
Fry, Colin 1.251.252
Fuller, Yuhanna 28

Gandi, Mahatma
Gardner, James 171-172
Garrett, Eileen 24-28,106-7
Gasgoyne, Duncan 76
48. Gasparetto, Louis Antonio
Galya, Alan 261
Gemclli, Peder 195-196

Genel Tıp Konseyi 126-127
V.George, HRH Kral 20
George VI. HRH Kral 18-21
Hayaletler 215-216
Gilliat. Sir Martin 20
Golfçü, Fiona 11
Cam ve alfabe t 37-38
Küresel Enstrüman Transmisyon Birliği 118
Altıncı, Molly 92
Goldston, 91, 105 olacak
Güzel, Rita 95
Goya, Fransisco 49, 50
Grattan-Guinness, Prof. Ivor 97
Greene, Betty 79-80
Grierson, Francis (*bölüm* 'Shepard, Jesse')
Grof, Stanislav 225-226
Grup ruhu 51
Tavşan, Dr. Robert x
Harsch -Fischbach, Jules ve Maggy 114- 116
Harris, Alec 262-263
Harris, Bertha 13-15
Harris, Sir James 89
Harrison, Minnie 100-101
Harrison, Tom 100
Hayden, WR sekizinci
Hcgy, Dr. Richard 37-38
Hcnriques, Maurfcio 63-64
Higginson, Gordon 12.172
Hitler, Adolf 112
Hoddle, Glenn 134.240-241
Hodgson, Richard 30, 202

Ana sayfa, Daniel Dunglas viii, x
Hood , HMS'nin batışı savaş gemisi 93
Hoolahan, Christine 65-69
Houdini, Harry 183
Nasılsın, Frankie 5
Huntley, Ian 60-61
Kulübe, Jim 77
Hutchinson, Dr. Miller 108
Hydesville yedi
İngilizce, Brian 23
Noetik Bilimler Enstitüsü 118
Enstrümantal transmisyon *{bkz.* ·ITC)
Uluslararası Spiritüalist Federasyon 78, 94, 182, 185-186
Irwin, Formda Teğmen H. Carmichael 26-29
İslam 198
ITC 117-120

James, Prof. William 202
Jarman, Archie 26-28
Tanrı Yahyası *{bkz .* 'Faria, Joao Tcixeria de ')
Johnson, Douglas 21 - 22
Jones, Fred 137
Jung, Carl 48
Jurgenson, Friedrich 110, 196
Kardec, Allan 184, 230
Karma 181, 239-242
Karthik camgöbeği, Devarayapuram Ramasam 149- 150
Katin, Peter 46
Kaufman, Andy 154
Keating, Tom 49
Keegan, Kevin 135

Keskin, Montague 66-69, 96, 173, 264
Keiscr, Anne XI
Kennedy, John F. 112
Kennedy. Jonny 241
Kent, HRH Kent Dükü 18
Kral, Larry 245-246
Kral, William Lyon Mackenzie 17, 173, 265
Kitson, Alfred 100
Koo.VK-Wellington 17
Kuran 198-199
Kubitschek, Juscelino 158
Labo, Ramon (Haziran) 154
Lang, Marie Lyndon 142-144
Lang William, ruh doktoru 137-147
Diller (ruhsal olarak) (iletişimler)

Lawrence, TE 206
Yaprak, Horace 188
Lehmann, Rosamund 5-6
L eonard, Gladys Osborne 29 30-31, 79
Lill.John 47
Lily Dale Spiritualize Kampı 182-183
Lincoln, İbrahim 105
Lipton, Sir Thomas 74
Lister Lord (Joseph) 122
Liszt, Franz 47
Loca, Sir Oliver x, 29, 31, 74 107, 109, 257
Loca, Raymond 31
Logue, Lionel 20-21

Uzun, Prof. Charles E. 36
Loseby, CE 90
Lyons, Margaret 89
Mack, George 100
Mackenzie, Nan 137
MacLaine, Shirley 149
Macy, Markos 117-118
Büyücüler 91, 167-168, 182-183
Maliabum, Gladys 94
Manet, Edouard 49
Manning, Matta 50-51, 197-198, 221-222
Marconi, Guglieimo 74, 107
Margaret, HRH Prenses 18
Martin, Harvey J III 162
Maddeleşmeler 86-102, 171-172, 189, 261-262
Matisse, Henri 50
McAll, Dr. Robert Kenneth 223-224
McCausland, Marcus 49
McElhoney, Paul 172
McKay, Alick ve Muriel 54-55
McKenzie, Dennis 60-61
Uysal, George W. 113, 115-116, 117
Uysal, Jeanette 115-116
Menuhin, He phzibah 47
Pazar, Jose 156
Metabilim Vakfı 113-114
Miller, Bayan Caird x
Minilab 98-100
Miron, Barrie ve Joe 139 Mitchell, Edgar 118
Modigliani, Amedeo 49
Muhammed 198-199

Monroe Enstitüsü 117 Monroe, Robert 117
Montefiore , Piskopos Hugh 194-195
Morris, Leonard 130
Morris, William 138
Morrow, Yıl 19-20
Musa, Rev Stainton 44
Yosun, Dedektif Tim 62
Mueller, Dr. George Jeffries 113-114
Çoklu kişilikler 23-24, 201-202
Mumler, William 104 Murdoch, Rupert 55
Myers, FWH 40, 260
Myers, Yuhanna 104-106
Ruhsal Şifacılar Federasyonu 122, 132
Ulusal Şifa Servisi , Britanya'nın 126.
Ulusal Psişik Araştırma Laboratuvarı 91
Ulusal Spiritüalist Kiliseler Derneği 182
Temiz, Tony 204-205
Neihardt, John G. 98
Nero, İmparator 157
Nietzsche, Friedrich 112
Nuh'un Gemisi Derneği 78
Başını sallayan Frederick 57-58
Nolen. Dr. William A, 155-156
Kuzey, Sarmaşık 22-23
Kuzeydiffc, Lord 77
Nunes, Jose Divino 63-64

Oberon, Merle 17
Olsen, William 77
O'Neil, Yasa Tasarısı 113
Yörünge, Alex 148

Ortzen.Tony 262
Ouija tahtası 34
Üst Ruh 51
Owen, George 215
Owen, Lionel 185-186
Owen, Robert sekizinci

Sayfa, Donald 220
Palitayan, Placido 155, 156
Palladino, Eusapia x, 87
Parapsikoloji Derneği 90
Parapsikoloji Vakfı 24, 27
Parrott, Prof. Ian 47 Pasteur, Louis 122
Pcarce-Higgins, Canon John 193-194, 220-221
Pelham, George 202
Penn, Thomas 50
Perriman, Molli ve 83-84
Perry, Canon Michael 187
Philip, Prens HRH
Filipinler Tıp Derneği 154
Picasso, Pablo 49
Pickford. Meryem 17
Pike, Piskopos James 192-194
Piper, Lconore 29-30 , 201-203
Plasebo etkisi 162-163
Planşet 34
Oyun fuarı, Guy Lyon 66-69
Polis, Polis Federasyonu Dergisi 66
Poltergeistler 219-222
Poncin, Marcel 157
Poole, Jacqueline 65-69

Papa II. Jean Paul 227
Papa Paul VI 197-198
Poulton, Stanley 12
Powell, Evan 204
Pratt, Ambrose 51
Prescott, Michael 174, 247-249
Fiyat, Harry 91
Galler Prensi Bütünleşik Sağlık Vakfı 133
Psişik tespit 53-69
Ruhsal fotoğrafçılık (*bkz .* 'ruh fotoğrafları')
Psişik cerrahi 148-164
Psikografi *(bkz.* 'otomatik yazma') 44
Psikokinezi 215
Psikometri 194
Psiko-Telefon 108
Puharich, Dr. Andrija 159-160
Puihoff, Harold 175
R101 hava gemisi 26-28
Rahmaninov, Sergey 46
Radin, Dekan 176
Ramos, Fidel Valdez 150
Randi, Yakup 173-174
Raudive, Dr. Konstantin 111, 114-115, 117, 118,196
Yansıtkan 103
Reenkarnasyon 229-242
Renoir, Ağustos 49
Ren, Joseph Banks 98
Richards, John Thomas 98
Richer, Prof. Charles 91
Richmond , Zoe 109
Binici, Chris 220-221

Rivail, H. Leon Denizard *{bkz.* 'Kardcc, Allan)
Roberts, Estelle xi. 56-58, 202-204
Roberts, Jane 205
Robertson, Patricia 263-264
Robinson, Chris 59
Roche, Tony 155, 275

Rogers, George Milletvekili 126
Rogers. Meryem 126
Rogers, Rita 11. 207
, Douglas Sco tt62-63
Roma Katolik Kilisesi 195-198, 227
Roşer , Lütuf 41-42
Roy, Prof. Archie 95, 263-264
Roy, William 170-171
Ruark. Anthony 68-69

Salter. WH 31. 40
Sanderson, Dr. Alan 222
Saul (Pavlus) 190-191
Şüpheciler 166-167, 173, 246-247
Schlitz, Dr. Marilyn 178
Schneider, Rudi ve Willi 87
Schrenck-Norzing. Baron Albert von 87
Schwartz, Prof. Gary 248, 249, 263-264
Scole deneyi 95-98, 100
Searle, Humphrey 47
Segrave, Sir Henry XI
Satıcılar, Peter 5
Shaw, George Bernard 48, 80, 138
Shepard, Jesse 108-9
Sherman, Harold 153
Shcrmer, Michael 246
Sherwood, Jane 206
Duşlu, Allan 64
Sison, Josephine 156
Gümüş Huş 51.210-211.229, 268

Tekil, LE 103
Slade, Henry x
Sloan, Yuhanna 71-76
Smith, Dedektif Polis Memuru Andrew 65-69
Smith, Gordon 207, 264
Smith, Susy 265
Ruhsal Araştırma Derneği xiii, 30 , 31, 34, 35, 40, 66-69, 73, 90, 96, 118, 202, 264
ÜZGÜNÜM 98-100
Spiricom113
SpiriSpirit 16.200-201.262'yi kontrol ediyor
Ruh rehberleri 16, 24, 165, 181, 200, 203-204
Ruh radyosu 106-120
Spiritizm 42, 183-186
Ruh fotoğrafları 96-98, 104-106
Ruh salımı 222-223
Ruhsal şifa 121-136
Spiritüalizm, inançlar 165-166
vii'nin Amerika Birleşik Devletleri'nde doğuşu viii, 181-183
İngiltere'de viii, 176-177, 181-182
Yedi İlke 180-181 dünyada 181-183
Büyük Britanya Spiritüalist Derneği xii, 95, 157
Spiritüalistlerin Ulusal Birliği 75. 94, 100, 182
Ruh dünyası 205-211
Stafford-Clark, Dr. David 124
Stalin, Joseph 112
Sabit. WT 38
Stevenson, Dr. lan 234-237
Stoclcwell, Tony 1.251-256, 260
Stockwood, Dr. Mcrvyn 8-9, 194, 220
Stokes, Doris 10

Stravinski, İgor 48
Swaffer, Hannen 20, 77, 89, 105, 210, 240
Swedenborg, Emanuel x
Szalay, Attila von 112

Masayı çevirme 215
Targ, Russell 175
Tarrant, Ingrid 31
Tate, Genette 58
Taylor. Nella 58
Işınlanma 265-267
Tcnhacff, ProfWillem 54
Kiracı, Binbaşı Henry 40
Tennant, Winifred Coombe 40-41, 207-208
Terry, Ellen 79-80
Tesla, Nikola 107
Thomas, Rahip Drayton 79
Thompson, David 261
Sensiz, Dr. Robert 265
Tillich, Pavlus 192-193
Timestrcam 114.118
Timmins, Joe 92
Tinsley, Mona 56
Toksvig, İmza 41
Tolstoy, Aslan 112
Toulouse-Lautrec, Henri de 49
Tovey, Sör Donald 47
Trans 16-32.267
Trans şifası 137—147
Travers Smith *(bkz.* Dowden, Hester)
Turner, Gordon 133.157

Twigg, Ena 6, 8-9, 12, 192-194, 232

İngiltere Şifacıları 133
Unitarian Psişik Çalışmalar Derneği 191-192

Valentino, Rudolph 80
Van Der Watt, Mona 77-79
Van Gogh, Vincent 49
Van Praagh, Yakup 1, 245.247, 249
Victoria, HM Kraliçesi ix, 21, 74
Viera, Dr. Waldo 42
Villiers, Binbaşı Oliver 26, 28

Walker, Yuhanna 135-136
Wallace, Dr. Abraham 74
Wallace, Dr. Alfred Russel x, 257
Wallace, Edgar XI, 109
Warwick, 74'ün Frances Kontesi
Webber, Jack 82-83
Webster, Kenneth 116-117
Kuyular, Holly 60
Wells, Kevin ve Nicola 60
Batı, Prof Donald 59
Batı, Mac 17
Hasır, Christine 183
Wilde, Oscar 34-35, 80
'Willett, Bayan' 40-41,207-208
Williams, Margo 45-46
Williamson, Linda 222
Willis, Rahip Tom 224-225
Wilson, Andrew 58

Wilson, Colin 219, 225
Wilson, Percy 93
Wiseman, Prof. Richard 58-60, 178
Cadılık Yasası 88, 92
Ormanlar, Sidney George 79-80
Wootton, Yasa Tasarısı 18
Değer, Sabır 35-37
Yazdı, Etta 74
Wright, Carol ve Donald 155
Wright, J. Gilbert 108
Wu, Winston 177

Xavier, FrancXavier, Francisco de Paula Candido 'Chico ' 42- 43, 63-64 , 276

Arka Kapak

Sevilen biriyle vefat ettikten sonra iletişim kurmak mümkün müdür? Bu nasıl yapılır - ve bunu yapabilen kişiler kimlerdir? Roy Stemman, bu düşündürücü ve yetkin kitapta son elli yılda ruhsal iletişim alanındaki gelişmelerin ayrıntılı bir incelemesini sunuyor.

Hakkında bilgi edinin: j

- Ruhsal iletişimin ilgi çekici tarihi
- Farklı medyumluk türleri ve kilit kişilikler
- Ruhsal şifacılar, psişik cerrahlar ve onların şaşırtıcı iddiaları
- Suçlar ruh dünyasının yardımıyla nasıl çözüldü? Spiritüalistlerin reenkarnasyon ve ahiret görüşü
- Medyanın kraliyet ve dünya liderlerinin nesillerini nasıl etkilediği

Bu, kırk yılı aşkın bir süredir paranormal alanda uzmanlaşmış bir yazar ve gazetecinin, ruhsal iletişim konusunun tamamına ilişkin kapsamlı bir bakış açısıdır.

Ciltli baskıda görülebilecek fotoğraflar şunlardır:
Hester Dowden
Brezilyalı otomatik yazma medyumu Francisco Candido 'Chico' Xavier
Geraldine Cummins, Bayan EB Gibbes tarafından izleniyor.
Biberiye Kahverengisi
İngiliz medyum Leslie Flint
Jack Webber
İskoç maddeleşme medyumu Helen Duncan.
Aylin Garrett
Konstantin Raudive

Eileen Drewery
Medyum ve şifacı Doris Collins
Doris Stokes
Ena Twigg,
Dört ünlü medyum (soldan sağa): Helen Hughes, Estelle Roberts, Lilian Bailey ve Nan McKenzie.
Jenny Cockell'ın
Doğu Londra medyumu Tony Stockwell
Medyum Gordon Smith